BESTSELLER

LINDA HOWARD

UMBRELE TRECUTULUI

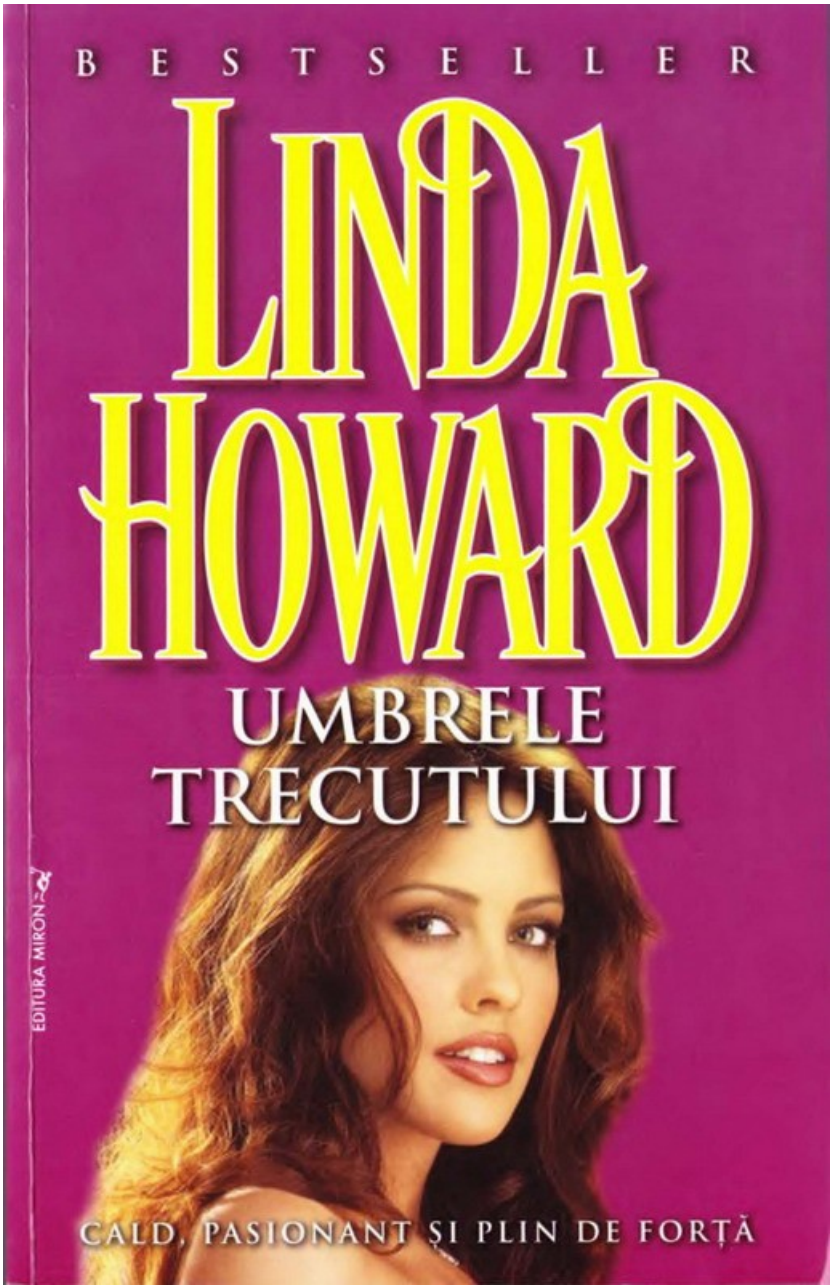

EDITURA MIRON

CALD, PASIONANT ȘI PLIN DE FORȚĂ

Roanna Davenport a rămas orfană și a fost crescută la Davencourt, minunatul domeniu din Alabama al bunicii ei. Acolo a făcut multe pasiuni: pentru cai, pentru necazuri și pentru vărul ei Webb. Dar toată lumea se aștepta ca el să se însoare cu frumoasa Jessi. Iar când a făcut-o, dorințele Roannei s-au năruit. Numai că într-o noapte Jessi este găsită moartă.

După șocanta moarte a soției lui, Webb a plecat în Arizona, abandonînd moștenirea care fusese cîndva tot ce-și putea dori. Într-o zi, Roanna vine după el în Noales, să-l aducă acasă. Și nu mai seamănă deloc cu spiridusul neastîmpărat de altădată. Webb este din nou atras de Davencourt, de Roanna... dar și de ucigașul care i-a distrus cîndva viața, iar acum așteaptă momentul să-și ducă la sfîrșit misiunea...

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

LINDA HOWARD
UMBRELE TRECUTULUI

Shades of Twilight by Linda Howard
Traducere: Dagmar H. Popescu

Editura MIRON

PROLOG

Îşi auzea propriile mici strigăte, dar plăcerea care îi exploda în corp făcea ca orice altceva să pară ireal, oarecum distanţat de magia fierbinte a ceea ce îi făcea el. Soarele după-amiezii îşi făcea drum prin frunzişul care fremăta deasupra lor, orbind-o, ameţind-o în timp ce se arcuia spre el.

Nu era delicat cu ea. Nu o trata ca pe o floare de seră, aşa cum făceau ceilalţi băieţi. Până să-l cunoască, nu ştiuse cât de plictisitor era să fii tratată mereu ca o prinţesă. Numele Davenport făcuse din ea, pentru ceilalţi, un premiu la care să aspire dar pe care să nu-l întineze niciodată; pentru el, ea nu era decât o femeie.

Cu el, ea *era* femeie. Deşi avea nouăsprezece ani, familia ei o trata ca şi cum ar fi fost tot un copil. Această protecţie permanentă nu o deranjase niciodată până în urmă cu două săptămâni, când îl cunoscuse pe el.

Poate că era ea naivă şi inocentă; dar proastă nu era. Când i s-a prezentat, a ştiut că venea dintr-o familie de nimic şi că

familia *ei* ar fi fost îngrozită să afle că a stat măcar de vorbă cu el. Dar felul în care torsul lui muşchiulos se contura sub t-shirtul prea strâmt îi uscase gura şi masculinitatea arogantă din mersul lui îi aprinsese un foc, undeva adânc în ea. Vorbea cu ea coborându-şi vocea seducător şi ochii lui albaştri erau plini de promisiuni. A ştiut atunci că el nu se va mulţumi cu strângeri de mână sau mângâieri. A ştiut atunci ce vroia el de la ea. Dar răspunsul sălbatic al trupului ei era dincolo de experienţa ei, dincolo de controlul ei şi când i-a propus o întâlnire, a acceptat.

Nu putea pleca noaptea de acasă fără ca toată lumea să nu ştie unde se ducea, dar era uşor să iasă singură să călărească în timpul zilei şi era uşor să aranjeze un loc de întâlnire. O sedusese chiar de la acea primă întâlnire, dezbrăcând-o chiar sub acest stejar – nu, nu putea afirma că o sedusese. Venise aici ştiind ce se va întâmpla şi dorise acest lucru. În ciuda durerii începutului, el îi oferise o plăcere sălbatică, pe care ea nici măcar nu o bănuise. Şi în fiecare zi venea înapoi aici, pentru mai mult.

Uneori el era brutal, dar chiar şi asta o excita. Era mândru că fusese primul care

„spărsese cireaşa” cum se exprimase el. Uneori, cu un surâs batjocoritor în glas, spunea ceva despre un Neeley regulând o Davenport. Familia ei s-ar îngrozi dacă ar afla. Dar ea visa totuşi, visa cum ar arăta el într-un costum frumos, tuns şi pieptănat ca lumea, alături de ea, anunţându-şi familia că se vor căsători. Visa că el va lucra într-una din afacerile familiei şi le va demonstra tuturor cât de inteligent este şi că se putea ridica deasupra familiei sale. În public va fi un gentleman, dar în particular o va rostogoli în pat şi-i va face toate aceste lucruri urâte, delicioase. Nu vroia să schimbe deloc partea asta.

El termină, gemând şi aproape imediat se rostogoli de pe ea. Ea şi-ar fi dorit să o mai îmbrăţişeze puţin înainte de a se retrage, dar el nu avea chef de aşa ceva, pe căldura asta. Se întinse pe spate, cu soarele aşternându-i pete luminoase pe piele şi aproape imediat adormi. Ei nu-i păsă. Cu o experienţă de două săptămâni, ştia că el se va trezi gata să facă dragoste din nou. Între timp, ea era mulţumită să-l privească.

Era atât de seducător încât îi tăia respiraţia. Se ridică într-un cot lângă el şi întinse o mână ca să-i exploreze uşor, cu

degetul, gropiţa din bărbie. Colţurile gurii lui tresăriră, dar nu se trezi.

Familia ar face o criză de isterie generală dacă ar afla despre el. Familia! Oftă. Faptul că era o Davenport îi controlase viaţa din clipa în care se născuse. Nu fusese totul chiar atât de împovărător. Îi plăceau hainele ei şi bijuteriile, luxul din Davencourt, şcolile prestigioase, tot snobismul acela. Dar ce o revolta pe ea erau regulile de comportament; vroia uneori să facă ceva sălbatic, aşa, doar de al naibii. Vroia să conducă cu viteză, vroia să sară garduri care erau prea înalte, vroia… asta. Tot ce era brutal, periculos, interzis. Adora felul în care îi smulgea el desuurile delicate, din mătase naturală, ca să ajungă mai repede la ea. Asta simboliza perfect tot ce-şi dorea ea de la viaţă, luxul şi periculosul, totodată.

Dar nu asta dorea şi familia ei, de la ea. Era un lucru stabilit că se va mărita cu Moştenitorul, aşa cum îl botezase ea în gând şi că-şi va ocupa locul în societatea înaltă din Colbert County, cu prânzuri la clubul de iahting, cu nesfârşite serate pentru asociaţii politici şi de afaceri, cu îndatorirea de a produce doi mici

moştenitori.

Dar ea nu vroia să se mărite cu Moştenitorul. Ea vroia asta, vroia această excitare fierbinte, nechibzuită, emoţia de a şti că flirta cu interzisul.

Îşi plimbă mâna în jos pe trupul lui, împletindu-şi degetele în părul pubian care-i înconjura sexul. Aşa cum se aşteptase, el tresări şi se trezi, ca şi sexul lui. Râse scurt, gutural, întinzându-se şi rostogolind-o pe pătură, suindu-se apoi pe ea:

— Eşti cea mai lacomă târfă mică pe care am regulat-o vreodată, spuse el intrând brutal în ea.

Ea se înfioră, mai mult de cruzimea deliberată a cuvintelor lui decât de forţa pătrunderii. Era udă încă de adineauri, aşa că trupul ei îl acceptă destul de uşor. Doar că lui îi plăcea să spună lucruri despre care ştia că o vor atinge, făcându-şi ochii mici în timp ce-i urmărea reacţia. Ea însă ştia care era cauza şi îl ierta. Ştia că el nu se simţea foarte bine pe post de iubit al ei, era conştient de distanţa socială dintre ei şi acesta era felul lui de a o aduce mai aproape de propriul lui nivel. Dar nu trebuia să o coboare, îşi spuse ea; ea îl va înălţa pe el.

Îşi strânse pulpele în jurul lui, încetinindu-i loviturile, să-i poată spune înainte ca fierbinţeala tot mai mare din vintrele ei să o facă să uite ce vroia să-i spună.

— Haide să ne căsătorim săptămâna viitoare. Nu mă interesează o nuntă mare, putem chiar fugi împreună, dacă…

El se opri, privind-o cu ochii lui albaştri care scăpărau scântei. O întrebă, începând să râdă:

— Să ne căsătorim? De unde până unde ideea asta prostească? Eu sunt deja căsătorit.

După care îşi reluă loviturile. Zăcea sub el, amorţită de şoc. O briză uşoară stârni frunzişul de deasupra şi soarele pătrunse prin el, orbind-o. *Însurat*? Sigur, nu ştia ea prea multe despre el sau despre familia lui în afară de faptul că nu erau *respectabili,* dar să aibă o soţie?

Furia şi durerea puseră stăpânire pe ea şi îl pălmui peste obraz. El o pălmui înapoi şi o apucă de încheieturile mâinilor, ţintuindu-i-le la pământ, de o parte şi de alta a trupului ei.

— La naiba, ce te-a apucat? izbucni el cu furia în ochi.

Se încordă sub el, încercând să-l dea jos de pe ea, dar el era cu mult prea greu. Lacrimile îi ardeau ochii, rostogolindu-se pe tâmple, spre păr. Prezenţa lui în ea deveni brusc insuportabilă şi fiecare lovitură părea să o zgârie ca o pilă aspră. În paroxismul durerii ei, îşi spuse că o să moară, dacă el va continua.

— Mincinosule! strigă ea încercând să-şi elibereze mâinile. Escrocule! Dă-te jos de pe mine! Du-te şi regulează-ţi *nevasta!*

— Nu o să mă lase – gâfâi el continuând să o izbească cu putere, pe chipul lui citindu-se satisfacţia pentru durerea ei – tocmai a născut un copil.

Urlă furioasă şi reuşi să-şi elibereze o mână, zgâriindu-l pe faţă, înainte ca el să o poată înşfăca. Înjurând, o pălmui din nou, apoi se retrase şi o întoarse repede cu burta în jos. Se sui pe ea înainte ca ea să apuce să se strecoare într-o parte şi strigă din nou când îl simţi plonjând iar în ea. Era neajutorată, aplatizată de greutatea lui, incapabilă să-l lovească cu pumnul sau cu picioarele. O folosea, rănind-o cu brutalitatea lui. Nu trecuseră cinci minute de când brutalitatea lui o excita, dar acum îi venea să vomite şi trebui să-şi strângă dinţii

puternic, împotriva greţei care-i urca în beregată.

*

Îşi apăsă faţa pe pătură, dorindu-şi să se poată linişti, să poată face altceva decât să îndure. Dar mai puternică decât durerea trădării, decât ideea că nu era pentru el decât o ocazie, era conştientizarea faptului că vina era numai şi numai a ei. Ea provocase toate astea, ea se agăţase lacomă de el, lăsându-l să o trateze ca pe un gunoi, iar ei îi plăcuse asta! Ce proastă fusese, să toarcă poveşti despre iubire şi căsătorie, doar ca să-şi justifice ceea ce nu era altceva decât o plimbare pe o potecă periculoasă.

El termină gemând şi se se smulse din ea, prăvălindu-se greoi alături. Ea rămase pe loc, încercând cu disperare să-şi adune cioburile fiinţei ei, într-o aparenţă de umanitate. Se gândi cu sălbăticie la răzbunare. Cu hainele sfâşiate şi cu urmele palmelor lui pe faţă, putea alerga acasă, acuzându-l de viol. Putea juca şi ea tare; în fond, era o Davenport.

Dar ar fi fost o minciună. Greşeala, slăbiciunea, îi aparţineau. Ea îl acceptase cu

plăcere în trupul ei. Aceste ultime câteva minute, după ce îşi schimbase gândurile, erau o pedeapsă destul de mică pentru monumentala ei stupiditate. Era o lecţie pe care nu o va uita niciodată, umilinţa şi sentimentul lipsei de valoare, o cămaşă aspră, pe care o va purta, în mintea ei, tot restul vieţii.

Povara vinovăţiei o ţinea jos, sub greutatea ei. Călătorise de bună voie pe poteca asta, dar acum îi era de-ajuns. Se va mărita cu Moştenitorul, aşa cum se aştepta toată lumea şi-şi va petrece restul vieţii fiind o îndatoritoare Davenport.

Se ridică în tăcere şi începu să se îmbrace. El o privea cu amuzament în ochi.

— Ce te-a apucat? Ai crezut cumva că însemni ceva pentru mine? Fetiţo, ascultă-mă: tăvăleala e tăvăleală şi numele tău grozav nu te face cu nimic mai specială. Ce am obţinut de la tine pot obţine de la orice altă târfă.

Ea îşi trase cizmele şi se ridică. O dureau cuvintele lui, dar nu lăsă să se vadă. Îi spuse doar:

— Nu mai vin aici.

— Ba o să vii, spuse el leneş, întinzându-se şi masându-şi pieptul. Pentru că ceea ce

ai de la mine, nu poţi găsi nicăieri în altă parte.

Nu se întoarse să se uite la el în timp ce se îndrepta spre locul unde îşi legase calul şi se ridică dureros în şa, cu o mişcare lipsită de graţia obişnuită. Gândul de a se întoarce aici, să fie folosită ca o târfă, îi readuse greaţa în gâtlej şi îi veni să-l calce în picioare pentru încrederea lui supremă, răutăcioasă. Va uita plăcerea fierbinte, distrugătoare de suflet pe care i-o dăduse el şi se va mulţumi cu viaţa care-i fusese planificată. Nu se putea gândi la ceva mai rău decât să se întoarcă târându-se la el şi să-i vadă triumful în ochi, în timp ce o poseda.

Nu, îşi spuse ea îndepărtându-se călare, *nu mă voi întoarce. Mai bine mor decât să mai fiu vreodată târfa lui Harper Neeley.*

CARTEA ÎNTÂI

UN SFÂRŞIT ŞI UN ÎNCEPUT

CAPITOLUL 1

— Ce facem cu ea?

— Dumnezeu ştie. *Noi* cu siguranţă nu o putem lua.

Vocile erau şoptite, dar Roanna le auzea oricum şi ştia că vorbeau despre ea. Îşi făcu trupşorul covrig, strângându-şi genunchii la piept în timp ce se uita apatică afară pe fereastră, la peluza îngrijită de la Davencourt, casa bunicii ei. Alţi oameni aveau curţi, dar bunica ei avea o peluză. Peluza era de un verde bogat, închis la culoare şi întotdeauna îi plăcuse senzaţia picioarelor goale în iarba deasă, ca şi cum ar fi călcat pe un covor. Acum însă nu avea nicio dorinţă să iasă afară să se joace. Nu vroia decât să stea aici, în bovindou, la fereastra pe care o numise dintotdeauna „fereastra de visat” şi să pretindă că nu se întâmplase nimic, că mama şi tata nu muriseră şi că nu îi va mai vedea niciodată.

Prima voce continuă:

— Cu Jessamine este altceva. Este deja o tânără domnişoară, nu mai e un copil ca Roanna. Suntem efectiv prea bătrâni ca să putem prelua un copil atât de mic.

O vroiau pe verişoara Jessie, dar nu o vroiau pe *ea.* Roanna clipea cu încăpăţânare ca să-şi împiedice lacrimile să curgă, în timp ce îi asculta pe unchii şi pe mătuşile ei

discutând ce să „facă” cu ea şi înşirând motivele pentru care fiecare ar fi fost bucuros să o ia la ei pe Jessie, pe când Roanna ar fi însemnat pur şi simplu prea multe probleme.

„O să fiu bună!”, vroia ea să strige, dar îşi ţinu cuvintele în ea, aşa cum îşi ţinea lacrimile. Ce făcuse ea oare atât de teribil, încât nu o vroiau? Încerca să fie o fetiţă bună, li se adresa cu „domnule” şi „doamnă”. Să fi fost oare pentru că dorise să-l călărească pe furiş pe Thunderbolt? Nimeni n-ar fi aflat vreodată dacă nu ar fi căzut şi nu şi-ar fi sfâşiat şi murdărit rochiţa cea nouă şi asta în Duminica Paştelui. Mama ei fusese nevoită să plece cu ea acasă să o schimbe iar ea a apărut la biserică într-o rochie veche. Mă rog, nu era chiar veche, era una din rochiţele cu care mergea în mod obişnuit la biserică, dar nu era formidabila ei rochiţă nouă, de Paşte. Una dintre celelalte fetiţe de la biserică o întrebase de ce nu avea o rochie nouă de Paşte, iar Jessie îi explicase râzând că Roanna căzuse într-o grămadă de bălegar. Doar că Jessie nu spusese bălegar ci folosise cuvântul acela urât şi o auziseră câţiva băieţi şi curând toată biserica aflase că Roanna Davenport

nimerise într-un rahat de cal.

Bunica îşi lipise pe faţă expresia aceea dezaprobatoare a ei iar mătuşa Gloria îşi făcuse gura pungă, de parcă mâncase aguridă. Mătuşa Janet se uitase în jos la ea şi scuturase doar din cap. Dar tăticu' râsese şi o strânsese de umăr, spunând că puţină balegă de cal nu omoară pe nimeni. Iar micuţa lui avea oricum nevoie de puţin îngrăşământ, ca să mai crească.

Tăticu'. Nodul din piept i se umflă până când abia mai putea respira. Tăticul şi mama plecaseră pentru totdeauna, ca şi mătuşa Janet. Roanna o plăcuse din totdeauna pe mătuşa Janet, deşi părea mereu atât de tristă şi nu-i plăcea să îmbrăţişeze prea mult. Şi totuşi, fusese mult mai bună decât mătuşa Gloria.

Mătuşa Janet era mama lui Jessie. Roanna se întreba dacă pe Jessie o durea pieptul tot atât de tare ca pe ea, dacă plânsese şi ea tot atât de mult încât să-şi simtă pleoapele ca nisipul, pe dinăuntrul lor. Poate. Dar era greu de spus ce gândea Jessie. Ea nu credea că o mucoasă murdară ca Roanna merita vreo atenţie; Roanna o auzise vorbind astfel.

În timp ce Roanna se uita pe fereastră

fără să clipească, îi văzu apărând ca prin vis pe Jessie şi pe vărul Webb. Traversau încet peluza spre stejarul uriaş, cu balansoarul care atârna de una din ramurile masive, joase. Jessie arăta splendid, îşi spuse Roanna, cu toată admiraţia neînfrânată a unei fetiţe de şapte ani. Era la fel de zveltă şi de graţioasă ca Cenuşăreasa la bal, cu părul ei negru răsucit într-un nod la spate şi cu gâtul ca de lebădă, înălţându-se deasupra albastrului întunecat al rochiei. Distanţa dintre şapte şi treisprezece era uriaşă; pentru Roanna, Jessie era mare, un membru al acelui grup misterios, autoritar, care putea da ordine. Iar asta se întâmplase doar în ultimul an şi ceva, pentru că înainte, deşi Jessie fusese întotdeauna până atunci considerată „fetiţa cea mare”, faţă de Roanna care era „fetiţa cea mică”. Jessie tot se mai juca cu păpuşile şi uneori, de-a v-aţi ascunselea. Dar nu şi acum. Acum, Jessie dispreţuia orice joc în afară de Monopoly şi-şi petrecea mult timp jucându-se cu părul ei şi cerşindu-i cosmetice mătuşei Janet.

Şi Webb se schimbase. Webb fusese dintotdeauna vărul preferat al Roannei, întotdeauna dornic să se întindă pe podea şi să se lupte cu ea sau să o ajute să ţină

bâtacul, să poată lovi mingea de baseball. Lui Webb îi plăceau la fel de mult caii ca şi ei şi uneori reuşea să-l convingă să călărească împreună. Deşi se plictisea repede, pentru că ea nu avea voie să călărească decât bătrânul ponei. În ultima vreme însă, Webb refuzase să-şi mai petreacă timpul cu ea; era prea ocupat cu alte lucruri, spunea el, deşi se părea că pentru Jessie avea timp berechet. Acesta fusese motivul pentru care încercase ea să-l călărească pe Thunderbolt în prima zi de Paşte: să-l convingă pe tatăl ei că era suficient de mare pentru un cal adevărat.

Roanna se uita cum Webb şi Jessie se aşezau pe balansoar, cu degetele împletite. Webb crescuse mult în ultimul an; Jessie părea micuţă stând acolo, alături de el. Webb juca fotbal şi umerii lui erau de două ori mai laţi decât ai lui Jessie. Bunica, o auzise ea spunând pe una dintre mătuşi, îi făcuse dotă băiatului. Webb şi mama lui, mătuşa Yvonne, locuiau aici, la Davencourt, cu bunica, pentru că şi tatăl lui Webb murise.

Webb era un Tallant, din familia dinspre bunica; ea era strămătuşa lui. Roanna avea doar şapte ani, dar cunoştea toate

amănuntele legate de gradele de rudenie, pe care practic le absorbise prin toţi porii ei, de-a lungul ceasurilor nesfârşite petrecute ascultându-i pe cei mari vorbind despre familie. Bunica fusese o Tallant până când se măritase cu bunicul şi devenise o Davenport. Bunicul lui Webb, pe care îl chemase tot Webb, era fratele preferat al bunicii. Îl iubise nespus, aşa cum îl iubise şi pe fiul lui, tatăl lui Webb. Acum nu mai rămăsese decât Webb şi îl iubea şi pe el, nespus.

Webb era doar văr de gradul doi cu Roanna, în timp ce Jessie era verişoară primară, ceea ce însemna că era cu mult mai aproape de ea. Roanna ar fi vrut să fi fost invers, pentru că se simţea mult mai apropiată de Webb decât de Jessie. Verii de gradul doi nu erau mai mult decât veri de sărutat, aşa cum o auzise ea odată spunând, pe mătuşa Gloria. Ideea o intrigase atât de mult pe Roanna, încât la ultima reuniune de familie se uitase intens la toate neamurile, încercând să vadă cine cu cine se săruta, ca să ştie cine cu cine nu era rudă cu adevărat. Îşi spusese că toţi cei pe care nu-i vedeau decât o dată pe an, la întâlnirea de familie, erau cei care se sărutau cel mai mult. Asta o

făcea să se simtă bine. Ea îl vedea pe Webb tot timpul, iar el nu o săruta, ceea ce însemna că erau mai apropiaţi decât verii de sărutat.

— Nu mai fiţi ridicoli, spuse bunica, vocea ei făcând să amuţească toate discuţiile referitoare la cine se va căptuşi sau nu cu Roanna şi Roanna ciuli urechile.

— Jessie şi Roanna sunt amândouă Davenport. Vor trăi aici, fireşte.

Va trăi la Davenport! Părţi egale de teroare şi uşurare luară locul nefericirii din pieptul Roannei. Uşurarea că până la urmă tot o vroia cineva şi că nu va mai trebui să se ducă la orfelinat, aşa cum îi spusese Jessie. Teroare, la perspectiva că va fi toată ziua sub ochii bunicii. Roanna îşi iubea bunica, dar îi şi era puţin frică de ea şi ştia că niciodată nu va reuşi să fie atât de perfectă pe cât se aştepta aceasta. Întotdeauna se murdărea sau îşi rupea hainele, sau îi pica ceva, *sau* spărgea ceva. Mâncarea reuşea întotdeauna să-i cadă din furculiţă direct în poală şi uneori uita să fie atentă când întindea mâna după lapte şi vărsa paharul. Jessie spunea că era o netoată neîndemânatică.

Roanna oftă. Întotdeauna se *simţise*

neîndemânatică, învârtindu-se în jur sub ochiul de vultur al bunicii. Doar când călărea nu se simţea stângace. Mă rog, căzuse ea de pe Thunderbolt, dar ea era obişnuită cu poneiul ei şi Thunderbolt era atât de gras, încât nu reuşise să se ţină bine cu picioarele pe el. Dar de obicei se ţinea în şa ca un scaiete, aşa cum spunea întotdeauna Loyal, care se îngrijea de toţi caii bunicii, iar el ştia bine ce ştia. Roannei îi plăcea să călărească aproape la fel de mult cum îi iubise pe mama şi pe tatăl ei. Partea de sus a trupului ei o simţea parcă zburând, în timp ce cu picioarele putea simţi forţa şi muşchii calului, ca şi cum *ea* ar fi fost atât de puternică. Asta era una din părţile bune ale faptului că va locui cu bunica ei; va putea călări în fiecare zi şi Loyal o va putea învăţa cum să stea pe cai mai mari.

Dar cea mai bună parte era că aici locuiau şi Webb cu mama lui şi că o să-l poată vedea în fiecare zi.

Sări dintr-o dată din scaunul ei de la fereastră şi o luă la goană prin casă, uitând că era încălţată cu pantofii cu tălpi alunecoase, de duminică şi nu cu bascheţii, până când patină pe podeaua din lemn tare

şi aproape intră într-o masă. În spatele ei răsună admonestarea puternică a mătuşii Gloria, dar Roanna o ignoră, luptându-se cu uşa grea de la intrare, folosindu-şi toată infima ei forţă să o poată întredeschise suficient ca să se strecoare prin ea. După care alergă spre locul unde se aflau Webb şi Jessie, lovind cu genunchii, la fiecare pas, fusta rochiei. La jumătatea drumului, nodul de nefericire din piept i se desfăcu dintr-o dată şi începu să hohotească de plâns. Webb o privea venind şi expresia i se schimbă. Dădu drumul mâinii lui Jessie şi îşi desfăcu braţele pentru Roanna. Roanna se repezi în poala lui, făcând balansoarul să se mişte hurducănit. Jessie spuse aspru:

— Arăţi groaznic, Roanna. Du-te şi suflă-ţi nasul.

— Ia batista mea, spuse însă Webb şi o şterse chiar el pe Roanna, pe faţă. Apoi o ţinu lipită de el, cu faţa îngropată în umărul lui, în timp ce ea hohotea atât de puternic încât îi tresălta tot trupul ei micuţ.

— Ah, Dumnezeule, spuse Jessie dezgustată.

— Taci. Şi-a pierdut amândoi părinţii, ripostă Webb strângând-o mai tare pe Roanna.

— Dar şi eu mi-am pierdut mama şi nu mă vezi bâzâind pe toată lumea, sublinie Jessie.

— Nu are decât şapte ani, spuse Webb mângâind părul ciufulit al Roannei. Da, uneori era ea o adevărată pacoste, ţinându-se după verii mai mari, dar nu era decât un copil şi Webb îşi spuse că Jessie ar trebui să fie mai înţelegătoare. Soarele după-amiezii târzii cobora pieziş deasupra peluzei şi prin copaci, agăţându-se în părul Roannei, aprinzându-i castaniul lucios, făcându-i şuviţele să scânteieze cu aur şi cu roşu. Puţin mai devreme înmormântaseră trei membri ai familiei, pe părinţii Roannei şi pe mama lui Jessie. Mătuşa Lucinda suferise cel mai mult, îşi spuse el, pentru că îşi pierduse dintr-o dată amândoi copiii: pe David, tatăl Roannei şi pe Janet, mama lui Jessie. Uriaşa greutate a durerii o cocârjase în aceste trei zile, dar nu o frânsese. Ea rămăsese în continuare coloana vertebrală a familiei, dându-le şi altora din puterea ei.

Roanna începea să se liniştească, hohotele ei transformându-se în sughiţuri ocazionale. Căpşorul ei rotund se lovea de clavicula lui în timp ce îşi freca faţa cu batista, fără să-şi ridice privirea. Se simţea

fragilă în braţele lui puternice, cu oscioarele ei ca nişte beţe de chibrituri, cu spinarea cât două palme. Roanna era numai piele şi os, toată numai braţe şi picioare filiforme şi era scundă pentru vârsta ei. Webb continua să o mângâie, în timp ce Jessie îşi compusese o expresie suferindă până când, într-un târziu, un ochi plin de lacrimi apăru din siguranţa umărului lui Webb.

— Bunica a spus că Jessie şi cu mine vom locui şi noi aici, spuse Roanna.

— Normal – replică Jessie, ca şi cum un alt loc ar fi fost de neconceput – unde în altă parte să locuiesc? Pe tine însă, dacă eram în locul lor te trimiteam la orfelinat.

Lacrimile inundară din nou ochiul acela şi Roanna îşi îngropă la loc faţa în umărul lui Webb. Webb se uită la Jessie care se înroşi şi îşi mută privirea în altă parte. Jessie era o răsfăţată. În ultima vreme îşi spunea, cel puţin jumătate din timp, că merita o bătaie bună. În cealaltă jumătate de timp era prins în mrejele noilor curbe ale trupului ei. Iar ea ştia asta. O dată, în vara asta, când înotau amândoi, ea îşi lăsase să-i cadă o bretea a costumului de baie, descoperindu-şi partea de sus a sânului aproape până la sfârc. Trupul lui Webb

reacţionase cu toată intensitatea dureroasă a recentei lui adolescenţe, fără să reuşească să-şi smulgă privirea. Rămăsese acolo, mulţumindu-i lui Dumnezeu că apa era mai înaltă de talia lui, dar partea trupului său aflată deasupra devenise de un roşu intens, într-un amestec de jenă, excitare şi frustrare.

Dar era atât de frumoasă. Dumnezeule, Jessie era frumoasă. Arăta ca o prinţesă, cu părul ei negru, lucios şi cu ochii ei albaştri. Trăsăturile ei erau perfecte, pielea, fără pată. Iar acum va locui aici, la Davenport, cu mătuşa Lucinda… şi cu el.

Îşi întoarse atenţia spre Roanna, înghiontind-o.

— Nu o asculta pe Jessie. Vorbeşte fără să ştie ce spune. Niciodată nu o să trebuiască să pleci în altă parte. Iar eu nici nu cred că mai *există* orfelinate.

Roanna îşi ridică din nou capul. Ochii ei erau căprui, aproape de culoarea castanei, ca şi părul, dar fără nuanţa aceea de roşu. Era singura din familiile Davenport şi Tallant, care avea ochi căprui; toţi ceilalţi aveau fie ochi albaştri, fie verzi, fie o combinaţie din cele două culori. Jessie o tachinase odată, spunându-i că nu era o

adevărată Davenport pentru că nu avea ochii familiei şi că fusese adoptată. Roanna izbucnise în plâns, până când tot Webb pusese capăt poveştii, spunându-i că avea ochii mamei ei şi că el ştia că era o Davenport pentru că îşi amintea că fusese la maternitate să o vadă, imediat după ce se născuse.

— Jessie a glumit, doar? îl întrebă ea acum.

— Întocmai. Doar a glumit, îi spuse el liniştitor.

Roanna nu-şi întoarse capul să se uite la Jessie, dar un pumnişor firav se năpusti şi o înghionti pe Jessie în umăr, retrăgându-se apoi repede în siguranţa îmbrăţişării.

Webb trebui să-şi înghită râsul, dar Jessie răbufni furioasă.

— A dat în mine! strigă ea ridicând mâna să-i dea o palmă Roannei.

Webb se întinse şi o prinse pe Jessie de încheietura mâinii.

— Să nu faci asta. Ai meritat-o, pentru ce i-ai spus.

Jessie încercă să-şi smulgă mâna dar Webb i-o ţinu, strângând-o mai tare şi ochii lui întunecaţi îi spuseră lui Jessie că vorbea serios. Jessie tăcu uitându-se la el, dar el îşi

exercită în continuare, neîndurător, voinţa şi forţa mai mare şi după câteva secunde Jessie renunţă, bosumflată. Webb îi eliberă mâna şi ea începu să şi-o frece ca şi cum îi provocase cu adevărat o mare durere. Dar el ştia mai bine şi nu se simţi vinovat, aşa cum ar fi vrut ea. Jessie era bună la manipulat oamenii, dar Webb o citise de mult. Faptul că ştia cât de afurisită era, îi amplifica satisfacţia că reuşise să o facă să dea înapoi.

Faţa i se înroşi când simţi că se întăreşte şi o împinse uşor pe Roanna de lângă el. Inima îi bătea mai repede, de excitare şi de sentimentul triumfului. Era un lucru mărunt, desigur, dar brusc îşi dădu seama că o putea manipula pe Jessie. În aceste câteva secunde se schimbase toată relaţia lor, întâmplătoarele lor strânse legături de rudenie şi de copilărie devenind trecut, luându-le locul pasiunile mai inefabile, mai complicate, ale relaţiei dintre bărbat şi femeie. Procesul se petrecuse de-a lungul întregii veri, dar acum se definitivase. Se uită la faţa bosumflată a lui Jessie, cu buza de jos răsfrântă şi vru să o sărute până când ar fi uitat de ce era supărată. Poate că ea nu înţelegea încă asta, dar el, da.

Jessie va fi a lui. Era răsfăţată şi îmbufnată, emoţiile ei erau vulcanic de intense. O să aibă nevoie de multă abilitate şi energie ca să rămână deasupra ei, dar în final va fi acolo, fizic şi mental. El avea doi aşi de care Jessie încă nu ştia: forţa sexului şi ispita proprietăţii Davencourt. Mătuşa Lucinda discutase mult cu el, în noaptea care a urmat accidentului de maşină. Stăteau împreună singuri, mătuşa Lucinda legănându-se şi plângând încetişor moartea copiilor ei şi într-un târziu Webb îşi adunase curajul şi se ridicase, apropiindu-se de ea şi îmbrăţişând-o. Atunci ea cedase, începând să plângă în hohote, gata să-şi frângă inima – a fost singura dată când s-a lăsat complet pradă durerii.

După ce şi-a revenit, au rămas acolo până spre dimineaţă, vorbind în şoaptă. Mătuşa Lucinda avea un rezervor extraordinar de putere şi a apelat la el ca să-şi asume sarcina de a păstra siguranţa domeniului Davencourt. Iubitul ei David, moştenitorul Davencourtului, murise. Janet, singura ei fiică, era la fel de iubită, dar nu fusese potrivită nici prin fire şi nici prin dorinţă, să se ocupe de imensa responsabilitate implicată. Janet fusese

tăcută şi retrasă în ea, cu ochii întunecaţi de o suferinţă interioară care niciodată nu ieşise complet la suprafaţă. Webb bănuia că era poate din cauza tatălui lui Jessie – cine o fi fost acela. Jessie era copil nelegitim şi Janet nu pronunţase niciodată numele tatălui. Mama lui zicea că fusese un scandal enorm, dar familia Davenport strânsese rândurile şi eşalonul superior al societăţii din Tuscumbia fusese forţat să îi accepte pe mamă şi pe copil, ori altfel, urmau să înfrunte represaliile clanului Davenport. Davenport era cea mai bogată familie din nord-vestul Alabamei, aşa că reuşiseră să muşamalizeze totul.

Dar acum, cu amândoi copiii morţi, mătuşa Lucinda trebuia să salveze proprietăţile familiei. Nu era doar Davencourt, bijuteria centrală; erau depozite în bani şi obligaţiuni, proprietăţi, fabrici, lemn şi minereuri, bănci, chiar şi restaurante. Totalul averii Davenport cerea o minte agilă ca să o înţeleagă şi o anumită duritate ca să o administreze.

Webb avea paisprezece ani, dar în dimineaţa care a urmat acelei nopţi de discuţii cu mătuşa Lucinda, aceasta l-a convocat în biroul ei pe avocatul familiei, a

închis uşa şi l-a desemnat pe Webb moştenitorul real. El era un Tallant, nu un Davenport, dar era nepotul adoratului ei frate şi ea însăşi fusese o Tallant, aşa încât pentru ea acest lucru nu era un obstacol prea mare. Poate din cauză că Jessie intrase în viaţă cu acest enorm handicap, mătuşa Lucinda îşi manifestase întotdeauna o evidentă preferinţă pentru ea, în detrimentul Roannei, dar dragostea mătuşii Lucinda nu era niciodată oarbă. Oricât de mult ar fi vrut ea să fie altfel, ştia că Jessie era prea imprevizibilă ca să preia frâiele unei atât de uriaşe întreprinderi; dacă i s-ar fi dat mână liberă. În cinci ani de la majorat Jessie ar fi adus familia în sapă de lemn.

Roanna, al doilea şi ultimul descendent, nici măcar nu era de luat în consideraţie. Avea numai şapte ani şi în plus, era de nestăpânit. Nu doar că era un copil neascultător, dar avea talentul evident de a chema dezastrul. Dacă nu exista decât o singură băltoacă înnoroiată pe un sfert de milă, Roanna ar fi reuşit, într-un fel, să cadă în ea – dar numai dacă purta cea mai bună rochiţă. Dacă era încălţată cu pantofiori noi, scumpi, ar fi călcat cu siguranţă, absolut întâmplător, într-o balegă de cal. În mod

constant răsturna, scăpa sau vărsa orice avea în mână sau se afla în preajma ei. Aparent, singurul talent pe care-l avea era afinitatea ei pentru cai. Acest lucru era un mare plus în ochii mătuşii Lucinda care iubea şi ea animalele, dar din nefericire asta nu o făcea pe Roanna mai acceptabilă în rolul moştenitoarei principale.

Davencourt va fi al lui, Davencourt şi toate vastele posesii. Webb se uită în sus la casa albă, uriaşă, aşezată ca o coroană în mijlocul catifelei verzi, luxuriante, a peluzei. Verande adânci, largi, încercuiau complet clădirea, la ambele nivele, cu balustradele lor din feronerie dantelată. Porticul central era străjuit de şase coloane albe, uriaşe, acolo unde veranda se lărgea spre intrare. Casa dădea o senzaţia de confort şi graţie, conferite de umbra răcoroasă promisă de verande şi de spaţiozitatea aerată, sugerată de ferestrele vaste. La nivelul superior, fiecare dormitor beneficia de uşi duble, de sus până jos şi deasupra intrării centrale se arcuia majestuos fereastra paladină.

Davencourt avea o sută douăzeci de ani vechime, fiind construit în deceniul dinaintea războiului. Acesta era motivul pentru care în partea stângă exista o scară

uşor curbată, care să asigure intrarea discretă în casă a tinerilor petrecăreţi, pe vremea când holteii familiei dormeau într-o aripă separată. La Davencourt, aceasta era aripa stângă. Diversele reamenajări din ultimul secol renunţaseră la această separare, dar intrarea exterioară spre cel de al doilea etaj rămăsese. În ultima vreme, Webb folosise şi el de câteva ori scara aceasta.

Şi totul avea să fie al lui.

Nu se simţea vinovat pentru faptul că fusese ales moştenitor. Deşi avea numai paisprezece ani, Webb era conştient de ambiţia din el. El *dorea* presiunea, puterea a tot ce implica Davencourtul. Era ca şi cum ar fi călărit cel mai sălbatic armăsar, pe care să-l stăpânească cu forţa propriei voinţe.

Departe ideea că Jessie şi Roanna ar fi fost dezmoştenite. Când vor atinge vârsta, amândouă vor fi femei bogate, cu propriile lor drepturi. Dar majoritatea depozitelor în bani, majoritatea puterii – şi întreaga responsabilitate – vor fi ale lui. În loc să se simtă intimidat de anii de muncă grea care îl aşteptau, Webb simţea o puternică bucurie gândindu-se la această perspectivă.

Nu doar că va moşteni Davencourtul, dar ca un bonus, o va avea şi pe Jessie. Mătuşa Lucinda îi sugerase acest lucru, dar abia adineauri înţelesese el în întregime ce vroia ea.

Ea vroia să se însoare cu Jessie.

Aproape că râse tare, de exaltare. Ah, o cunoştea pe Jessie a lui, la fel de bine ca şi mătuşa Lucinda. Când se va afla că el va moşteni Davencourt, Jessie va decide pe loc că ea şi nimeni altcineva se va mărita cu el. Lui însă nu-i păsa; el ştia cum să o manevreze şi nu avea iluzii în ce o privea. În cea mai mare parte, firea neplăcută a lui Jessie se datora imensei poveri a ilegitimităţii care apăsa pe umerii ei. Îi displăcea profund statutul legitim al Roannei şi din cauza aceasta o ura. Dar totul se va schimba când se vor căsători. Se va îngriji el de asta, pentru că acum ştia cum să o stăpânească pe Jessie.

*

Lucinda Davenport ignoră discuţiile necontenite din spatele ei, stând la fereastră şi uitându-se la cei trei de pe balansoar, îi aparţineau; sângele ei curgea

în toţi trei. Ei erau viitorul, speranţa Davencourtului, tot ce-i mai rămăsese.

Când aflase despre accidentul de maşină, câteva ore negre durerea fusese atât de mare încât se simţise zdrobită de ea, incapabilă să funcţioneze, să se ocupe, încă se mai simţea ca şi cum cea mai bună parte din ea îi fusese smulsă, lăsând în urmă răni uriaşe. Numele lor răsunau în inima ei de mamă. *David, Janet.* Amintirile îi inundau mintea şi îi vedea bebeluşi la sânul ei, apoi împleticindu-se neobosiţi pe picioruşe, apoi copii zburdalnici, adolescenţi stângaci, adulţi minunaţi. Avea şaizeci şi trei de ani şi pierduse mulţi oameni pe care îi iubise, dar această ultimă lovitură era aproape una ucigaşă. O mamă nu ar trebui niciodată să supravieţuiască propriilor ei copii.

Dar în ora cea mai întunecată, Webb se aflase acolo, oferindu-i o alinare tăcută. Nu avea decât paisprezece ani, dar bărbatul se forma deja în trupul de băiat. Îi amintea mult de fratele ei, de primul Webb; acelaşi miez de tărie dură, aproape nechibzuită şi o maturitate interioară care-l făceau să pară mai mare decât anii pe care-i avea. Nu se retrăsese în faţa durerii ei ci dimpotrivă, o împărţise cu ea, spunându-i astfel că în

ciuda acestei imense pierderi, nu era singură. În ora aceea întunecată văzuse licărul de lumină şi ştiuse ce avea de făcut. Când îl anunţase prima oară că va trebui să se pregătească să preia întreprinderile Davencourt, nu fusese intimidat. Dimpotrivă, ochii lui verzi scânteiaseră la această perspectivă, la provocarea ei.

Făcuse o alegere bună. Câţiva vor răcni; Gloria şi ai ei vor fi revoltaţi că a fost ales Webb în defavoarea familiei Ames, când în fond gradul de rudenie cu Lucinda era acelaşi. Jessie ar avea tot dreptul să fie furioasă, pentru că era o Davenport cu ascendenţă directă, dar oricât de mult ar fi iubit-o ea pe fată, Lucinda ştia că Davencourt nu ar fi în mâini bune, cu ea. Webb era cea mai bună alegere iar el va avea grijă de Jessie.

Urmărea derulându-se în tăcere micuţa scenă din balansoar şi ştiu că Webb câştigase bătălia. Băiatul avea deja instinctele unui bărbat, ale unui bărbat dominant. Jessie făcea pe bosumflata, dar el nu-i cedase. Webb continua să o încurajeze pe Roanna care, ca de obicei, reuşise să creeze o oarecare tulburare.

Roanna. Lucinda oftă. Nu se simţea gata

să îşi asume grija unui copil de şapte ani, dar copilul era al lui David şi pur şi simplu nu-şi putea permite să o lase să plece în altă parte. Încercase, dintr-un sentiment de corectitudine, dar nu reuşise să o iubească pe Roanna aşa cum îi iubea pe Jessie şi pe Webb care nici măcar nu era nepotul ei, doar strănepot.

În ciuda sprijinului pe care i-l acordase fiicei ei rămasă însărcinată fără soţ, Lucinda se aşteptase cel mult să tolereze copilul, când acesta se va naşte. Se temuse, chiar groaznic că îl va displăcea, din cauza dizgraţiei pe care o adusese. Dar în clipa în care aruncase o singură privire asupra feţişoarei ca o floare a nepoatei ei, se îndrăgostise pe loc de ea. Ah, Jessie era o pacoste curajoasă cu partea ei de vini, dar dragostea Lucindei nu slăbise nicio clipă. Jessie *avea nevoie* de iubire, de atât de multă iubire, aspirând fiecare fărâmiţă de afecţiune şi apreciere îndreptată spre ea. Nu fusese niciodată lipsită de acestea; de la naştere fusese luată în braţe şi sărutată şi răsfăţată, dar nu se ştie din ce motiv, niciodată nu îi era de ajuns. Copiii simt repede când ceva nu este în regulă în ceea ce îi priveşte şi Jessie era extrem de

inteligentă; avea în jur de doi ani când începuse să întrebe de ce ea nu avea un tătic.

Şi apoi a apărut Roanna. Lucinda oftă din nou. Îi fusese la fel de greu să o iubească pe Roanna, pe cât de uşor îi fusese să o iubească pe Jessie. Cele două verişoare erau total opuse. Roanna nu stătea niciodată locului suficient de mult ca să o poată îmbrăţişa cineva. Dacă vroiai să o ridici de jos ca să o iei în braţe, ea se lupta să scape. Şi nici nu era frumoasă, aşa cum era Jessie. Amestecul ciudat de trăsături ale Roannei nu se potrivea cu feţişoara ei mică. Nasul ei era prea lung, gura prea mare, ochii, înguşti şi alungiţi. Părul ei, cu nuanţa aceea de roşu, cum nu avea niciun Davenport, era întotdeauna ciufulit. Indiferent cu ce era îmbrăcată, în cinci minute hainele ei ajungeau murdare şi sfâşiate. Sigur, aducea cu cei din neamul mamei ei, dar în grădina Davenport era o buruiană. Lucinda căutase intens, dar nu putuse găsi nimic din David în copilul acesta iar acum orice asemănare ar fi fost de două ori mai preţioasă, dacă ar fi existat.

Dar îşi va face datoria faţă de Roanna şi va încerca să o modeleze într-un fel de fiinţă

civilizată, care să aducă credit familiei Davenport.

Totuşi, speranţa şi viitorul ei erau Jessie şi Webb.

CAPITOLUL 2

Lucinda îşi ştergea lacrimile în timp ce stătea în dormitorul fiicei ei şi-i strângea lucrurile. Yvonne şi Sandra se oferiseră să facă ele asta în locul ei, dar ea insistase să se ocupe sigură. Nu vroia să-i vadă cineva lacrimile, durerea; şi numai ea ştia ce obiecte erau preţioase datorită amintirilor şi care dintre ele puteau fi aruncate. Îşi îndeplinise deja această ultimă sarcină acasă la David, împăturind cu tandreţe cămăşi care încă mai purtau, vag, mirosul coloniei lui. Plânsese şi pentru nora ei; o iubise mult pe Karen, o tânără veselă, drăgăstoasă, care îl făcuse atât de fericit pe David. Lucrurile lor fuseseră depozitate în cufere, la Davencourt, pentru Roanna când va fi mai mare.

Trecuse o lună de la accident. Formalităţile legale fuseseră îndeplinite cu promptitudine, cu Jessie şi Roanna instalate

permanent la Davencourt şi cu Lucinda în calitate de tutore legal. Jessie, desigur, se acomodase imediat, revendicându-şi cel mai frumos dormitor şi linguşind-o pe Lucinda să i-l redecoreze aşa cum vroia ea. Lucinda recunoştea că oricum nu trebuia să o linguşească prea mult, pentru că înţelegea nevoia puternică a lui Jessie de a-şi recâştiga controlul asupra propriei vieţi, de a face din nou ordine în ambientul ei.

Dormitorul nu era decât un simbol. O răsfăţase fără ruşine pe Jessie, făcând-o să ştie că deşi mama ei murise, mai avea încă o familie care o sprijinea şi o iubea, că siguranţa nu dispăruse din lumea ei.

Dar Roanna nu se acomodase încă deloc. Lucinda oftă, ţinând lipită de obraz una din bluzele lui Janet, în timp ce se gândea la fiica lui David. Pur şi simplu nu ştia cum să se apropie de copilul acesta. Roanna rezistase tuturor eforturilor Lucindei de a o face să-şi aleagă singură camera, pentru ca în final să renunţe şi să i-o aleagă ea. Dintr-un sentiment de corectitudine, dormitorul Roannei trebuia să fie cel puţin la fel de mare ca al lui Jessie, dar fetiţa părea aproape pierdută şi copleşită în el. În prima noapte dormise acolo. A doua noapte

dormise într-unul din celelalte dormitoare, târându-şi pătura după ea şi făcându-se covrig pe salteaua goală. A treia noapte fusese o altă cameră goală, o altă saltea goală. Dormise într-un fotoliu în salon, pe covorul din bibliotecă, se ghemuise chiar pe pardoseala dintr-o cameră de baie. Era o mică fiinţă neliniştită, părăsită, mişcându-se în derivă, căutându-şi un loc al ei. Lucinda socoti că până acum fetiţa asta dormise în toate camerele din casă, cu excepţia celor ocupate de ceilalţi.

În fiecare dimineaţă când se trezea, primul lucru pe care-l făcea Webb era să pornească la vânătoare după Roanna, găsind-o oriunde alesese să doarmă în noaptea aceea, scoţând-o din coconul plăpumii ei. Era posacă şi închisă în ea, exceptându-l pe Webb şi nu o interesa nimic în afară de cai. Frustrată, neştiind ce altceva să facă, Lucinda îi acordase acces nelimitat la cai, cel puţin pe perioada verii. Loyal va supraveghea copilul iar Roanna avea oricum un simţ ieşit din comun, faţă de animale.

Lucinda împături bluza, ultima, şi o puse deoparte. Nu mai rămăsese decât conţinutul noptierei şi ezită înainte de a deschide

sertarele. Când va termina cu ele, va fi terminat cu totul; casa din oraş va fi golită, închisă şi vândută. Vor dispărea toate urmele lui Janet.

Cu excepţia lui Jessie, Janet lăsase puţin din ea, în urmă. După ce rămăsese însărcinată, îi murise aproape tot râsul şi în ochii ei era numai tristeţe. Deşi nu spusese niciodată cine era tatăl lui Jessie, Lucinda îl bănuia pe fiul cel mai mare al lui Leath, Dwight. El şi Janet se întâlneau, dar apoi acesta avusese o discuţie cu tatăl lui şi se înrolase în armată, sfârşind în Vietnam, în primele zile ale războiului. Fusese ucis la două săptămâni după ce pusese piciorul în ţărişoara aia nenorocită. De-a lungul anilor, Lucinda căutase mereu pe chipul lui Jessie o oarecare asemănare cu familia Leath, dar nu vedea decât pura frumuseţe Davenport. Dacă Dwight a fost iubitul lui Janet, înseamnă că a fost jelit până în clipa morţii ei, pentru că după naşterea lui Jessie, Janet nu s-a mai întâlnit cu niciun alt bărbat. Nu că nu ar fi avut ocazia; în ciuda situaţiei jenante a ilegitimităţii lui Jessie, Janet continua să fie o Davenport şi erau mulţi bărbaţi care o doreau. Lipsa de interes nu era decât din partea lui Janet.

Lucinda sperase la mai mult pentru fata ei. Ea însăşi cunoscuse dragostea profundă alături de Marshall Davenport şi-şi dorise acelaşi lucru pentru copiii ei. David îşi găsise dragostea alături de Karen; Janet nu cunoscuse decât durerea şi deziluzia. Lucindei nu-i plăcea să recunoască asta, dar simţise întotdeauna la Janet o anumită reţinere faţă de Jessie, ca şi cum s-ar fi simţit ruşinată. Era exact la ce se aşteptase şi Lucinda să simtă, dar pentru ea nu fusese neiodată aşa.

Îndreptându-şi inconştient spinarea, Lucinda îşi spuse că amânând o muncă neplăcută, nu o făcea mai puţin neplăcută. Putea sta toată ziua aici, filozofând despre labirinturile vieţii, sau putea termina cu ce avea de făcut. Lucinda Tallant Davenport nu era femeia care să bocească; bine sau rău, ea termina ce avea de făcut.

Deschise sertarul de sus al noptierei şi lacrimile îi umplură din nou ochii, văzând ordinea dinăuntru. Asta era Janet, ordonată până în măduva oaselor. Erau acolo cartea pe care o citea, o mică lanternă, o cutie cu şerveţele, o cutie decorativă din tablă, cu bomboanele ei mentolate preferate şi un jurnal legat în piele, cu stiloul încă prins

între pagini. Curioasă, Lucinda îşi şterse lacrimile şi scoase jurnalul. Nu ştiuse că Janet ţinea unul.

Îşi plimbă mâna peste jurnal, ştiind foarte bine ce informaţii putea găsi în paginile lui. Puteau fi doar comentarii personale privind viaţa de zi cu zi, dar exista posibilitatea ca Janet să fi divulgat aici secretul pe care-l dusese în mormânt. Dar la vremea asta, chiar mai conta cine era tatăl lui Jessie?

Nu chiar, îşi spuse Lucinda. O va iubi pe Jessie indiferent al cărui sânge curgea în venele ei.

Şi totuşi, după ani de întrebări fără răspunsuri, era imposibil de rezistat tentaţiei. Deschise jurnalul la prima pagină şi începu să citească.

O jumătate de oră mai târziu, îşi şterse ochii cu un şerveţel, închise încet jurnalul şi îl puse deasupra teancului de haine din ultima cutie. Nu avusese chiar atât de mult de citit: câteva pagini pline de îndoieli, scrise în urmă cu paisprezece ani, după care nu mai urmase cine ştie ce. Janet făcuse câteva însemnări marcând primul dinte al lui Jessie, primii paşi, prima zi de şcoală, dar cele mai multe pagini erau albe.

Ca şi cum Janet ar fi încetat să trăiască în urmă cu paisprezece ani şi nu acum o lună. Biata Janet, să spere atât de mult şi să se mulţumească cu atât de puţin.

Lucinda îşi plimbă mâna pe coperta din piele fină a jurnalului. Da, acum ştia. Şi avusese dreptate: nu conta câtuşi de puţin.

Luă rola cu bandă adezivă şi sigilă cu mişcări repezi cutia.

CARTEA A DOUA

SFÂŞIEREA

CAPITOLUL 3

Roanna se năpusti jos din pat cum se crăpă de ziuă, grăbindu-se să se spele pe dinţi şi să-şi treacă mâinile prin păr, după care îşi trase pe ea jeanşii şi maieul. În drum spre uşă apucă şosetele şi cizmele şi alergă în picioarele goale în jos pe scară. Webb urma să plece cu maşina la Nashville şi vroia să-l vadă înainte de plecare. Nu avea niciun motiv special, decât acela că profita de orice ocazie ca să petreacă numai cu el câteva minute, secunde preţioase,

când atenţia lui, zâmbetul lui erau doar pentru ea.

Chiar şi la ora asta, bunica îşi mai lua încă micul dejun în sufrageria de dimineaţă, dar Roanna nici măcar nu se opri acolo, în drumul ei spre bucătărie. Webb, deşi se simţea cât se poate de confortabil în bogăţia pusă la dispoziţia lui, nu dădea doi bani pe aparenţe. El se învârtea prin bucătărie pregătindu-şi singur micul dejun, pentru că Tansy nu venea la lucru până la şase, după care se aşeza să-l mănânce la masa din bucătărie.

Roanna se năpusti pe uşă şi aşa cum se aşteptase, Webb era acolo. Nu se obosise cu masa şi se rezemase de bufet, mestecându-şi felia de pâine prăjită unsă cu jeleu. Alături, aburea uşor o ceaşcă cu cafea. Cum o văzu, se întoarse şi mai băgă în prăjitor o felie de pâine.

— Nu mi-e foame, spuse ea vârându-şi nasul în frigiderul uriaş, cu două uşi, după sucul de portocale.

— Niciodată nu ţi-e foame, dar o să mănânci totuşi, ripostă el. Lipsa ei de poftă de mâncare era motivul pentru care la şaptesprezece ani era numai piele şi os şi foarte puţin dezvoltată. Asta şi faptul că

Roanna efectiv nu *mergea* niciodată, ca toată lumea. Ea era o o maşinărie în perpetuă mişcare: ea patina, făcea salturi, uneori făcea chiar roata. Cel puţin, de-a lungul anilor, se potolise în sfârşit într-atât încât să doarmă în acelaşi pat şi el nu mai trebuia să o caute în fiecare dimineaţă.

Pentru că Webb îi prăjise pâinea, o mâncă, deşi refuză dulceaţa. Webb îi turnă şi ei o cană cu cafea şi Roanna rămase în picioare, lângă el, mestecând pâine prăjită goală şi sorbind suc de portocale şi cafea şi simţi cum o cuprinde o stare de mulţumire. Asta era tot ce cerea ea de la viaţă: să fie singură cu Webb. Şi fireşte, să lucreze cu caii.

Inspiră uşor, adulmecând mirosul coloniei lui discrete şi cel uşor moscat, al pielii curate, toate amestecate cu aroma de cafea. Era atât de conştientă de apropierea lui încât aproape că o durea, dar ea trăia tocmai pentru aceste momente.

Se uită la el peste buza ceştii, ochii ei cafenii sclipind ştrengăreşte şi spuse glumind:

— Plecarea ta la Nashville, la ora asta, este cât se poate de dubioasă. Presupun că nu vrei decât să fugi de acasă.

Webb zâmbi şi inima ei tresări. Rareori mai vedea zâmbetul acesta vesel pe chipul lui; era atât de ocupat încât nu mai avea timp decât pentru muncă, aşa cum se plângea Jessie fără încetare. Ochii lui verzi, reci, se încălzeau când zâmbea şi farmecul leneş al zâmbetului său putea opri traficul. Totuşi, această lene era amăgitoare; Webb muncea cum puţini bărbaţi ar fi reuşit s-o facă.

Webb protestă, apoi recunoscu:

— Nu am planificat plecarea asta. Dar am profitat de ocazie. Presupun că o să stai la grajduri, toată ziua.

Roanna încuviinţă din cap. Sora bunicii şi soţul ei, mătuşa Gloria şi unchiul Harlan se mutau astăzi aici şi Roanna nu-şi dorea decât să fie cât mai departe de casă cu putinţă. Mătuşa Gloria era cea mai puţin îndrăgită dintre mătuşile ei şi nici după unchiul Harlan nu se prea omora.

— El este omul care le ştie pe toate iar ea este un ghimpe în…

— Ro… spuse el avertizând-o, pronunţând doar această unică silabă. Numai el îi spunea aşa. Era încă o legătură minusculă între ei, spre încântarea Roannei, pentru că ea se vedea efectiv ca Ro. Roanna

era fata numai piele şi os, neatrăgătoare, stângace şi împiedicată. Ro era partea din ea care putea călări ca vântul, cu trupul ei firav topindu-se în trupul calului şi devenind parte din ritmul acestuia; era fata care, în grajd, nu călca niciodată în străchini. Dacă ar fi fost după ea, ar fi *trăit* în grajd.

— … Ceafă, termină ea, cu un aer de nevinovăţie care-l făcu să chicotească. Atunci când Davencourt o să fie al tău, o să-i dai afară?

— Fireşte că nu, păgână mică ce eşti. Ei fac parte din familie.

— Mă rog, dar nu că n-ar avea un loc al lor. De ce să nu stea la casa lor?

— De când s-a pensionat unchiul Harlan, au avut probleme să se adapteze. Cum aici este spaţiu suficient, mutarea lor este o soluţie logică, fie că-ţi place sau nu.

Spunând asta, Webb îi ciufuli părul zbârlit.

Roanna oftă. Era adevărat că la Davencourt existau zece dormitoare şi cum Jessie şi Webb erau căsătoriţi, folosind acum doar un singur apartament şi cum mătuşa Yvonne decisese anul trecut să se mute de aici ca să aibă un loc al ei, asta însemna că şapte din acele dormitoare erau libere. Şi

totuşi ei nu-i plăcea asta.

— Dar când tu şi Jessie veţi avea copii? Atunci o să aveţi nevoie şi de alte camere.

— Nu cred că o să avem nevoie de şapte, spuse el sec şi în ochi îi apăru o umbră de tristeţe. Poate că nici nu o să avem copii.

Auzind asta, inima îi tresări. De când Jessie şi Webb se căsătoriseră, în urmă cu doi ani, Roanna căzuse într-o stare de nefericire, dar de ce se temea ea cel mai mult, era gândul că Jessie îi va purta copiii lui. Într-un fel, asta ar fi fost ultima lovitură pentru o inimă care oricum nu avusese parte de prea multe; ştia că nu-şi putea face nicio speranţă legată de Webb, dar totuşi undeva adânc în ea, mai exista o vagă sclipire. Câtă vreme el şi Jessie nu aveau copii, era ca şi cum Webb nu i-ar fi aparţinut totalmente ei. Îşi spunea că pentru Webb copiii ar însemna o legătură de nedesfăcut. Câtă vreme nu existau copii, putea încă spera, chiar dacă zadarnic.

Nu exista niciun secret pentru cei din casă că mariajul lor nu mergea pe roze. Jessie nu păstra niciodată secretul când era nefericită, făcând eforturi concertate să se asigure că absolut toţi ceilalţi din casă erau la fel de nefericiţi ca şi ea.

Cunoscând-o pe Jessie, iar Roanna o cunoştea foarte bine, ea plănuise probabil să recurgă la sex ca să-l controleze pe Webb. Roanna ar fi fost surprinsă să afle că Jessie a făcut dragoste cu Webb înainte de căsătorie. Mă rog, o dată, poate, ca să-i ţină interesul treaz. Roanna nu subestima niciodată adâncimile calculelor lui Jessie. Dar problema era că planul micuţ al lui Jessie nu a funcţionat. Indiferent la ce trucuri recurgea ea, Webb îşi schimba rar părerile şi când o făcea, atunci o făcea doar din motivele lui. Nu, Jessie *nu* era fericită.

Roannei îi plăcea asta. Încă nu putea înţelege relaţia dintre ei, dar era clar că Jessie nu-l cunoştea pe Webb. Pe Webb îl puteai convinge prin logică, dar manipularea îl lăsa de neconvins. Roanna avusese multe momente de încântare, de-a lungul anilor, urmărind-o pe Jessie încercându-şi farmecele feminine asupra lui Webb pentru ca apoi, când nu reuşea, să facă scene de furie. Jessie efectiv nu putea înţelege acest lucru; când de fapt la toţi ceilalţi avea succes..

Webb se uită la ceas.

— Trebuie să plec. Dădu repede pe gât restul de cafea şi se aplecă să o sărute pe

frunte.

— Să stai departe de necazuri, astăzi.

— O să încerc, îi promise ea, apoi adăugă cu tristeţe:

— *Întotdeauna* încerci.

Dar nu ştia cum, rareori reuşea. În ciuda eforturilor ei, întotdeauna făcea ceva care să nu-i placă bunicii.

Luând-o spre uşă, Webb îi aruncă un zâmbet jalnic şi ochii li se întâlniră o clipă într-un fel care o făcu să aibă sentimentul că erau doi conspiratori. După care el plecă, închizând uşa în urma lui şi Roanna se aşeză oftând pe un scaun să-şi tragă şosetele şi cizmele. Răsăritul se stinsese odată cu plecarea lui.

Într-un fel, îşi spuse ea, chiar erau doi conspiratori. Ea se simţea relaxată şi degajată în prezenţa lui Webb, aşa cum nu se simţea niciodată cu restul familiei şi când o privea, în ochii lui nu vedea niciodată dezaprobarea. Webb o acceptă aşa cum era şi nu încerca să o schimbe în ceva ce nu ete.

Dar mai exista un loc unde găsea aprobare şi îşi simţi inima uşurându-i-se în timp ce alerga spre grajduri.

Când camionul cu lucruri intră la ora opt şi jumătate, Roanna abia dacă îl remarcă.

Ea şi Loyal lucrau cu un mânz zburdalnic de un an, obişnuindu-l răbdători cu prezenţa umană. Era curajos, dar prefera să se joace în loc să înveţe ceva nou şi lecţia blândă cerea multă răbdare.

— Mă storci, spuse Roanna gâfâind şi mângâie cu drag animalul pe grumazul lucios. Mânzul îi răspunse împingând-o cu capul, trimiţând-o câţiva paşi împleticiţi, în spate.

— Trebuie să existe o cale mai simplă, îi spuse ea lui Loyal care stătea pe gard, dându-i instrucţiuni şi zâmbind când mânzul începu să zburde ca un câine supradimensionat.

— Cum ar fi? întrebă el. Era întotdeauna dornic să asculte părerile Roannei.

— De ce nu începem să lucrăm cu ei imediat după naştere? Atunci ar fi prea mici ca să mă azvârle prin ţarc. Şi vor creşte obişnuiţi cu oamenii şi cu tot ce le fac aceştia.

— Ei, şi tu. Loyal îşi frecă bărbia, gândindu-se. Era un bărbat zvelt, de cincizeci de ani, din care aproape treizeci şi-i petrecuse lucrând la Davencourt, lungile ceasuri afară transformându-i faţa bronzată într-o reţea de riduri fine. Mânca, trăia şi

respira cai şi nu-şi putea imagina o slujbă mai potrivită lui decât cea pe care o avea aici. Doar pentru că obiceiul era ca mânjii să împlinească un an înainte de a începe antrenamentul, nu însemna că aşa trebuia să fie. Poate că ideea Roannei nu era chiar rea. Caii trebuiau obişnuiţi cu oamenii care se învârteau în jurul lor şi poate că ar fi mai uşor, atât pentru cai cât şi pentru oameni, să înceapă când erau încă mici, decât după un an de alergătură sălbatică. Asta le-ar mai tăia din zburdălnicie şi ar face mai uşoară treaba potcovarilor şi a veterinarilor.

Şi Loyal spuse:

— Uite ce facem. Nu o să avem alt mânz până când Uşurica nu va făta în martie. Vom începe atunci cu mânzul ei şi o să vedem cum o să fie.

Chipul Roannei se lumină, ochii ei cafenii devenind aproape aurii de încântare şi o clipă Loyal fu şocat de cât de drăguţă era. Rămăsese blocat, pentru că Roanna era efectiv ceva micuţ, cu trăsăturile prea mari şi masculine pentru faţa ei minionă, dar o clipă o văzu cum va fi ea când maturitatea îşi va fi lucrat deplina ei magie. Nu va fi niciodată frumuseţea care era domnişoara Jessie, îşi spuse el realist, dar când se va

mai maturiza, va uimi multă lume. Ideea îl făcu fericit, pentru că Roanna era preferata lui. Jessie era o călăreaţă bună, dar ea nu-i iubea pe micuţii lui aşa cum îi iubea Roanna şi de aceea nu era suficient de grijulie cu caii, când îi călărea. În ochii lui Loyal, acesta era un păcat de neiertat.

La unsprezece treizeci, Roanna se întoarse supusă în casă, pentru prânz. Ar fi preferat să sară peste masă, dar bunica ar fi trimis după ea dacă nu apărea, aşa că decise să-i scutească pe ceilalţi de probleme. Doar că intrase în ultima clipă şi nu avu timp decât pentru un duş scurt şi să-şi schimbe hainele. Îşi trecu pieptenele prin părul ud, apoi alergă în jos pe scări, punând frână înainte de a deschide uşa sufrageriei şi intrând cu un pas mai elaborat.

Toţi ceilalţi erau deja aşezaţi. Mătuşa Gloria îşi ridică privirea spre Roanna şi gura ei schiţă obişnuita linie dezaprobatoare. Bunica se uită la părul ei ud, oftă dar nu comentă. Unchiul Harlan îi oferi unul din nesincerele lui zâmbete de vânzător de maşini-la-mâna-a-doua, aşa încât Roanna îl iertă. Jessie însă trecu imediat la atac.

— Puteai să-ţi faci timp să te usuci la păr. Deşi probabil c-ar trebui să fim fericiţi

că ai făcut măcar un duş şi nu ai venit la masă puţind ca un cal.

Roanna se strecură în scaun şi-şi fixă privirea în farfuria ei. Nu se obosi să răspundă maliţiozităţii lui Jessie. Asta nu ar provoca decât alte răutăţi iar mătuşa Gloria ar profita de ocazie să-şi insinueze vorbele ei de două parale. Roanna era obişnuită cu tachinăriile lui Jessie, dar nu era deloc fericită că mătuşa Gloria şi unchiul Harlan se mutaseră la Davencourt şi presimţea că o să resimtă îndoit ofensele mătuşii Gloria.

Tansy servi primul fel, supă rece de castraveţi. Roanna ura supa de castraveţi şi îşi învârtea lingura în ea, încercând să evite bucăţelele verzi care pluteau la suprafaţă. Dar ciuguli puţin din rulada cu mac a lui Tansy şi lăsă fericită să i se ia bolul cu supă, când se servi felul doi, roşii umplute cu ton. Îi plăceau roşiile umplute cu ton. Îşi dedică primele câteva minute încercării de a înlătura cu scrupulozitate bucăţelele de ţelină şi ceapă din mixtura de ton, împingându-le într-o mică grămăjoară la marginea farfuriei.

— Manierele tale sunt deplorabile, anunţă mătuşa Gloria luând delicat cu furculiţa o îmbucătură de ton. Pentru

numele lui Dumnezeu, Roanna, ai şaptesprezece ani, eşti destul de mare să nu te mai joci cu mâncarea ca un copil de doi ani.

Vagul apetit al Roannei dispăru, obişnuita tensiune şi greaţă strângându-i stomacul şi-i aruncă Gloriei o privire plină de resentiment.

— Ah, întotdeauna face aşa. Este ca un porc care râmă căutând cele mai bune bucăţi din zoaie, spuse Jessie graţios.

Doar ca să le arate că nu-i pasă, Roanna se forţă să înghită două îmbucături de ton, spălându-le cu aproape tot paharul cu ceai, să fie sigură că nu-i vor rămâne undeva la mijlocul drumului.

Se îndoi că era o dovadă de tact, dar îi fu recunoscătoare unchiului Harlan care începu să vorbească despre reparaţiile de care avea nevoie maşina lor punând în balanţă avantajele cumpărării uneia noi. Dacă-şi puteau permite o maşină nouă, atunci în mod sigur puteau rămâne în casa lor şi atunci ea nu ar mai fi fost obligată să-i facă zilnic faţă mătuşii Gloria. Jessie menţionă că şi ei i-ar plăcea o maşină nouă; se plictisise de Mercedesul ca o cutie cu patru uşi, pe care insistase Webb să i-l

cumpere, când ea îi spusese de cel puţin o mie de ori că vroia o maşină sport, ceva cu stil.

Roanna nu avea maşină. Jessie primise prima ei maşină la şaisprezece ani, dar Roanna era un şofer prost, veşnic visând cu ochii deschişi şi bunica stabilise că pentru siguranţa locuitorilor din Colbert County era cel mai bine ca Roannei să nu i se permită să conducă singură. Nu îi păruse cine ştie ce rău, pentru că ea prefera să călărească în loc să conducă, dar acum, unul din demonii din ea îşi înălţă căpşorul.

— Şi mie mi-ar plăcea să am o maşină sport, spuse ea, acestea fiind primele cuvinte pe care le scoase din clipa în care se trântise cu zgomot în scaunul ei. Inima mea s-a oprit la un Pontiac Grand *Pix.*

Mătuşa Gloria făcu ochii mari, de groază şi furculiţa îi căzu cu zgomot în farfurie. Unchiul Harlan chicoti în tonul lui, apoi începu să râdă neajutorat.

— Tânără domnişoară! spuse bunica bătând tare cu palma în masă, făcând-o pe Roanna să tresară vinovată. Alţii ar fi putut crede că pronunţarea greşită a sintagmei Grand Prix era o dovadă a ignoranţei ei, dar nu şi bunica. Comportamentul tău este de

neiertat. Părăseşte masa. O să discutăm mai târziu, spuse bunica cu o voce de gheaţă şi scântei în ochi.

Roanna se ridică din scaun, cu obrajii roşii de jenă.

— Îmi pare rău, şopti ea şi ieşi în goană din sufragerie, dar nu suficient de repede ca să nu o audă pe Jessie întrebând amuzat şi maliţios:

— Credeţi că o să fie *vreodată* suficient de civilizată ca să stea la masă cu *oamenii?*

— Aş prefera să stau cu caii, mormăi Roanna, trântind uşa principală. Ştia că ar fi trebuit să se urce înapoi la ea, să se schimbe şi să-şi pună din nou cizmele, dar avea o nevoie disperată să se întoarcă înapoi la grajduri, unde nu se simţea niciodată nelalocul ei.

Loyal îşi mânca şi el prânzul în biroul lui, în timp ce citea una din cele treizeci de publicaţii despre cai, pe care le primea lunar. O văzu prin fereastră în timp ce se strecura în grajd şi scutură capul resemnat. Ori nu mâncase nimic, ceea ce nu l-ar fi surprins, ori avusese din nou probleme şi nici asta nu l-ar fi surprins. Biata Roanna era un cui pătrat care rezista încăpăţânat tuturor eforturilor de a-şi şlefui colţurile ca

să se poată potrivi într-o gaură rotundă şi nu-i păsa dacă majoritatea oamenilor reuşeau asta. Apăsată de o dezaprobare aproape constantă, se cocoşa şi rezista, până când frustrarea devenea prea mare ca să mai poată fi reprimată şi atunci izbucnea, de obicei într-un mod care îi aducea alte dezaprobări. Dacă ar fi fost măcar pe jumătate la fel de rea ca domnişoara Jessie, s-ar fi putut lupta cu adevărat şi i-ar fi putut obliga pe ceilalţi să o accepte în condiţiile ei. Dar Roanna nu avea nici urmă de răutate în ea şi probabil că acesta era motivul pentru care animalele o iubeau atât de mult. Dar era numai ştrengării şi asta nu făcea decât să-i creeze şi mai multe probleme.

O privi trecând de la o boxă la alta, plimbându-şi degetele pe lemnul şlefuit. Nu se afla decât un singur cal în grajd. Calul pe care-i plăcuse doamnei Davenport să-l călărească, un jugan cenuşiu, care se rănise la piciorul drept din faţă. Loyal îl ţinuse liniştit astăzi, cu gheaţă la picior, ca să îi tragă umflătura. Auzi vocea alintătoare a Roannei în timp ce mângâia calul pe bot şi zâmbi văzând ochii animalului aproape închizându-se în extaz. Dacă familia ei ar fi acceptat-o pe jumătate cât o acceptau caii,

îşi spuse el, ea ar înceta să-i mai înfrunte şi s-ar stabili în viaţa pentru care se născuse.

După masă, Jessie veni la grajduri şi îi comandă unui rândaş să pună şaua pe un cal, pentru ea. Roanna îşi dădu ochii peste cap la aerele lui Jessie de stăpână-a-conacului; ea întotdeauna îşi lua şi-şi înşeua singură calul şi nici pe Jessie n-ar fi durut-o dacă ar fi făcut la fel. Ca să fie sinceră, spre deosebire de Jessie, ea nu avea niciodată vreo problemă să prindă singură un cal. Asta nu arăta decât cât de inteligenţi erau caii.

Jessie îi surprinse privirea cu coada ochiului şi-i întoarse verişoarei ei o privire rece, ironică.

— Bunica este furioasă pe tine. Era important pentru ea ca mătuşa Gloria să fie bine primită, dar tu te-ai comportat ca întotdeauna. Dacă ăsta *a fost* comportament, adăugă ea după o clipă, luându-şi ochii de la verişoara ei. După ce îşi aruncă săgeata atât de subtil ascuţită încât alunecă printre coastele Roannei abia atingând-o, zâmbi vag şi se îndepărtă, lăsând în urmă doar mirosul parfumului ei scump.

— Vrăjitoare urâcioasă, mormăi Roanna

făcându-şi vânt cu mâna ca să disperseze parfumul prea greu, uitându-se cu resentiment la spinarea elegantă, subţire, a verişoarei ei. Nu era cinstit ca Jessie să fie atât de frumoasă, să ştie cum să se poarte perfect cu oamenii, să fie favorita bunicii şi să-l aibă pe Webb, pe deasupra. Nu era *cinstit.*

*

Roanna nu era singura care avea resentimente. Jessie clocotea şi ea, în timp ce călărea departe de Davencourt. *La naiba* cu Webb! Îşi dorea să nu se fi măritat cu el, deşi pe el pusese ochii încă de mică, şi la asta se aştepta toată lumea. Webb se aşteptase la asta mai mult ca oricine, dar el fusese dintotdeauna atât de al naibii de sigur pe el încât uneori murea să-i ardă o palmă. Două erau motivele pentru care nu o făcuse niciodată: unul, nu vroise să facă vreodată un gest care să-i reducă şansele de a fi stăpână pe Davencourt, când în sfârşit bunica se va decide să moară; şi al doilea, avea neplăcuta bănuială că Webb nu s-ar purta ca un gentleman într-o astfel de situaţie. Nu, era mai mult decât o bănuială.

Poate că pe toţi ceilalţi reuşea să-i îmbrobodească, dar ea ştia ce ticălos brutal era.

Fusese o proastă că se măritase cu el. Sigur că ar fi putut-o convinge pe bunica să-şi schimbe testamentul şi să-i lase ei Davenportul, nu lui Webb. În fond, *ea* era o Davenport, nu Webb. Ar fi trebuit să fie al ei, de drept. În loc însă, a trebuit să se mărite cu tiranul ăsta afurisit şi făcuse o mare greşeală procedând astfel. Trebuia să recunoască, fără încântare, că îşi supraestimase farmecele şi abilitatea ei de a-l influenţa. Crezuse că fusese deşteaptă refuzând să se culce cu el înainte de căsătorie; îi plăcuse ideea de a-l ţine într-o stare de frustrare, îi plăcuse imaginea lui târându-se după ea ca un câine după o căţea în călduri. Nu fusese niciodată chiar aşa, dar ei îi plăcea oricum imaginea. Şi ce se mai înfuriase aflând că, în loc să sufere că nu o putea avea, ticălosul se culcase pur şi simplu cu alte femei – în timp ce ei îi pretinsese să-i fie credincioasă!

Ei bine, i-o arătase ea. Era mai prost decât ea, dacă-şi închipuia cu adevărat că ea o să se păstreze „pură” pentru el, în toţi acei ani când era plecat şi când se regula cu

toate târfele alea de la colegiu şi de la muncă. Nu era ea proastă să arunce gunoiul în propria-i ogradă, dar ori de câte ori reuşea să plece de acasă pentru o zi sau pentru un weekend, găsea repede vreun băiat norocos ca să-şi facă de cap cu el, ca să zică aşa. Îi era dezgustător de uşor să-i atragă pe bărbaţi – o singură adiere a ei şi alergau după ea. O făcuse prima oară la şaisprezece ani şi descoperise repede o delicioasă sursă de putere asupra bărbaţilor. Ah, sigur, când în sfârşit s-a măritat cu Webb, a trebuit să se prefacă puţin, scâncind şi efectiv storcându-şi o lacrimă sau două, pentru ca el să creadă că ciocanul lui mare şi rău îi provoca durere bietei ei pisicuţe *virginale.* Dar în sinea ei triumfa văzându-l atât de uşor de prostit.

Triumfa şi pentru că acum, în sfârşit, va deţine puterea în relaţia lor. După ani de zile în care îi făcuse dulci plecăciuni, îl avea în sfârşit acolo unde îl vroia. Era umilitor cum crezuse ea că va fi mai uşor de manevrat odată ce vor fi căsătoriţi şi-l va avea în patul ei în fiecare noapte. Dumnezeule Mare, majoritatea bărbaţilor gândesc cu ciocănitoarea lor. Toate discretele ei legături, de-a lungul anilor, îi

spuseseră că îi devora, că nu-i puteau face faţă, dar toţi o spuneau zâmbind larg. Jessie se mândrea cu abilitatea ei de a stoarce un bărbat până la epuizare. Ea plănuise totul: să scoată untul din Webb în fiecare noapte, iar el va fi plastilină în mâinile ei, ziua.

Dar nu funcţionase câtuşi de puţin în felul acesta. Obrajii îi ardeau de umilinţă în timp ce mâna calul peste râul puţin adânc, având grijă ca apa să nu-i stropească cizmele strălucitoare. De fapt, cel mai des ea era aceea care rămânea epuizată. Webb o putea face ore în şir, cu ochii reci şi atenţi, indiferent cât gâfâia ea şi îşi lansa coapsele şi îl storcea, ca şi cum ar fi ştiut că ea privea asta ca pe o competiţie şi al naibii să fi fost dacă o lăsa să câştige. Nu i-a trebuit mult să înveţe că el era mai bun decât ea şi că ea va fi cea lăsată să zacă fără vlagă pe aşternuturile ghemotocite, cu vintrele pulsându-i dureros de atâta folosinţă. Şi indiferent cât de fierbinte era sexul, indiferent cât ar fi supt sau ar fi dat din şale sau ar fi făcut orice altceva, odată terminat totul şi Webb coborât din pat, se ducea la munca lui ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat sugerându-i ei că ar fi putut să se străduiască mai mult. La naiba dacă o să

facă asta!

Cea mai importantă armă a ei, sexul, se dovedise ineficientă împotriva lui şi îi venea să urle de atâta nedreptate. El o trata ca şi cum ar fi fost un copil neascultător, nu ca pe un adult, ca pe soţia lui. Era mai drăguţ cu puştoaica aia, cu Roanna, decât cu ea. Pentru numele Lui Dumnezeu, se săturase să zacă acasă zi de după zi, în timp ce el cutreiera ţara în lung şi-n lat! El spunea că pleca cu afaceri, dar ea era convinsă că cel puţin jumătate din drumurile lui „urgente” erau plănuite în ultima clipă, doar ca să o împiedice pe ea să se distreze puţin. Chiar luna trecută trebuise să zboare la Chicago exact în dimineaţa dinaintea vacanţei lor în Bahamas. Apoi drumul la New York, săptămâna trecută. Lipsise trei zile. Îl implorase să o ia cu el, înnebunită la gândul magazinelor şi teatrelor şi restaurantelor, dar el îi spusese că nu o să aibă timp pentru ea şi a plecat singur. Pur şi simplu. Ticălos arogant; probabil că se regula cu vreo secretară tâmpită şi nu vroia ca nevastă-sa să-i strice planurile.

Numai că ea avea răzbunarea ei. Un zâmbet îi străbătu chipul, în timp ce trăgea calul de dârlogi, văzând bărbatul care

stătea deja întins pe o pătură, sub copacul mare, aproape ascuns în golfuleţul acela retras. Era cea mai delicioasă răzbunare pe care şi-ar fi putut-o imagina, îndulcită şi mai mult de răspunsul ei nestăpânit. O speria uneori că îl dorea atât de sălbatic. El era un animal, total amoral, la fel de brutal în felul lui cum era Webb, deşi fără intelectul acela rece, precis.

Îşi aminti prima oară când îl întâlnise. Nu era mult după funeraliile mamei ei, după ce se mutase la Davencourt şi o vrăjise pe bunica să-i permită să-şi redecoreze dormitorul, după gustul ei. Fusese împreună cu bunica în oraş să aleagă materialele, dar bunica dăduse în magazin peste o prietenă şi ea se săturase să le asculte trăncănind pe cele două băbătii. Îi spusese bunicii că se duce la magazinul de alături să-şi cumpere o Cola şi dusă a fost.

Sigur, intrase acolo; învăţase de mult că îi era mai simplu să facă ce vroia dacă efectiv făcea ceea ce vroia cu adevărat. În felul acesta nu putea fi acuzată de *minciună,* ce naiba. Iar lumea ştia cât de impulsivi erau tinerii. Deci, în mână cu sticla rece de cola, Jessie se repezi la standul cu ziare, unde se vindeau reviste

porno.

Nu era chiar un stand, ci un magazinaş urât unde se vindeau diverse, farduri şi obiecte de toaletă, câteva obiecte igienice, cum ar fi prezervativele, dar şi ziare, cărţi broşate şi o mare varietate de reviste. În faţă erau etalate la vedere *Newsweek* şi *Buna Gospodină,* împreună cu alte reviste acceptabile, dar cele interzise se aflau pe un raft, în spate, şi copiii nu aveau voie să intre acolo. Dar bătrânul McElroy suferea cumplit de artrită şi-şi petrecea cea mai mare parte a timpului în spatele casei de bani. Şi nu putea vedea cine se afla acolo decât dacă se ridica în picioare, ceea ce nu făcea prea des.

Jessie îi zâmbise dulce bătrânului şi se dusese la sectorul cu cosmetice, inspectând alene câteva rujuri şi alegând un balsam de buze roz, motivul pentru care se afla acolo, în caz că ar fi fost prinsă. Iar când un client îi solicitase bătrânului atenţia, se strecurase repede în zona din spate.

Pe diferite coperte se lăfăiau femei goale, dar Jessie nu le aruncă decât o privire plină de dispreţ. Dacă vroia să vadă o femeie goală nu avea decât să se dezbrace. Ce-i plăceau ei erau revistele cu

nudişti, unde putea vedea bărbaţi goi. De cele mai multe ori cocoşeii lor erau mici şi flasci, ceea ce nu o interesa câtuşi de puţin, dar uneori mai era şi câte un bărbat cu un cocoşel frumos, lung, gros, ţâşnind în faţă. Nudiştii spuneau că nu era nimic sexi să te plimbi dezbrăcat, dar Jessie era sigură că minţeau. Altfel cum se întăreau bărbaţii aceia, ca armăsarul bunicii când se pregătea să se urce pe o iapă? Ori de câte ori putea, se strecura în grajd, deşi toată lumea ar fi fost *îngrozită* dacă ar fi ştiut.

Jessie se strâmbă. Nimeni nu ştia şi nici n-o să ştie vreodată. Era prea deşteaptă pentru ei. În ea se aflau două persoane diferite şi nimeni nu bănuia asta. Era Jessie cea publică, prinţesa Davenport, cea mai populară fată de la şcoală, care fermeca toată lumea cu inteligenţa ei şi care refuza să experimenteze alcoolul şi ţigările, aşa cum făceau ceilalţi copii. Dar mai exista şi Jessie cea adevărată, cea care rămânea ascunsă, cea care pitea sub haine broşurile porno şi-i zâmbea dulce domnului McElroy când ieşea din prăvălie. Adevărata Jessie fura bani din poşeta bunicii, nu pentru că ar fi existat ceva ce n-ar fi putut avea dacă cerea, ci pentru că îi plăcea emoţia.

Adevăratei Jessie îi plăcea să o necăjească pe puştoaica aia de Roanna, îi plăcea să o ciupească atunci când nu o vedea nimeni, îi plăcea să o facă să plângă. Roanna era o ţintă sigură pentru că oricum nu o plăcea nimeni cu adevărat şi nici n-ar fi crezut-o dacă ar fi început să îndruge poveşti. În ultima vreme, Jessie începuse să o urască sincer pe Roanna, nu doar să nu o placă. Webb îi lua întotdeauna apărarea, din nu ştiu ce motive şi asta o înfuria pe Jessie. Cum îndrăznea să-i ţină parte Roannei şi nu ei?

Un zâmbet secret îi arcui buzele. O să-i arate ea lui cine era şeful. În ultima vreme descoperise o nouă armă, pe măsură ce trupul ei creştea şi se schimba. Sexul o fascinase de ani de zile dar acum trupul începea să se acordeze cu maturitatea ei mentală. Tot ce trebuia să facă era să-şi arcuiască spinarea şi să inspire adânc, scoţându-şi sânii în faţă şi Webb începea să se uite atât de fix la ei, încât îi era greu să nu înceapă să râdă. O sărutase şi când ea îşi frecase fruntea de el, Webb începuse să respire greu şi chestia i se întărise. Se gândise să-l lasă să i-o tragă, dar o şiretenie înnăscută o oprise. Ea şi Webb locuiau în

aceeaşi casă; ar fi riscat prea mult şi dacă ceilalţi ar fi descoperit, imaginea ei ar fi fost distrusă.

Tocmai întinsese mâna după o revistă pentru nudişti când în spatele ei vorbi un bărbat, cu o voce joasă şi hârşâită.

— Ce face aici în spate o fetiţă drăgălaşă ca tine?

Alarmată, Jessie îşi smulse mâna înapoi şi se întoarse să se uite la el. Era întotdeauna atât de atentă să nu fie văzută aici, dar nu-l auzise apropiindu-se. Se zgâi la el, clipind des, pregătindu-se să intre în rolul fetiţei inocente care nimerise aici din întâmplare. Dar ceea ce văzuse în ochii fierbinţi, imposibil de albaştri care se uitau în jos la ea o făcuse să ezite. Bărbatul ăsta nu părea să-i creadă explicaţiile pe care le-ar fi putut ea oferi.

— Eşti fata lui Janet Davenport, da? întrebase el în continuare, pe un ton scăzut.

Încet, Jessie începuse să dea din cap. Acum, uitându-se bine la el, se simţi cuprinsă de un fior ciudat. Omul avea probabil bine peste treizeci de ani, mult prea bătrân, dar era cu adevărat muşchiulos şi expresia din ochii aceia fierbinţi, albaştri, o făcu să creadă că precis ştia câteva chestii

cu adevărat urâte.

Bărbatul mormăise:

— Aşa m-am gândit şi eu. Îmi pare rău pentru mama ta.

Dar chiar în timp ce pronunţa aceste cuvinte convenţionale, Jessie avea sentimentul că de fapt nu-i păsa. O studia din cap până în picioare într-un fel care o făcuse să se simtă prost, ca şi cum i-ar fi aparţinut.

— Cine eşti? şopti ea aruncând o privire spre faţa magazinului.

Un rânjet sălbatic îi bară dinţii albi.

— Numele meu este Harper Neeley, micuţo. Îţi spune ceva?

Jessie îşi ţinu respiraţia, pentru că numele îi era cunoscut. Scotocise frecvent printre lucrurile mamei ei.

— Da, eşti tatăl meu, spusese ea atât de înnebunită încât abia mai putea sta locului.

Omul rămăsese surprins că ştia cine era, îşi spunea ea acum, privindu-l lenevind sub copac, aşteptând-o. Dar deşi ea fusese atât de înnebunită de întâlnirea lor, lui nu-i păsase nici cât negru sub unghie că era fata lui. Harper Neeley avea o groază de copii, dintre care cel puţin jumătate erau bastarzi. Unul în plus, chiar dacă era o Davenport, nu

însemna nimic pentru el. O acostase doar aşa, fără să-i fi păsat cu adevărat de ea.

Într-un fel, asta o înnebunise. Era ca şi cum o întâlnise pe adevărata Jessie, plimbându-se în jur, în trupul tatălui ei.

O fascina. De-a lungul anilor îşi făcuse obiceiul de a se întâlni cu el din când în când. Era aspru şi total egoist şi deseori avea senzaţia că de fapt îşi bătea joc de ea. Asta o înfuria, dar ori de câte ori îl vedea, simţea în continuare acea electrică excitaţie. Era atât de răutăcios, atât de total inacceptabil în cercul ei social… şi era al ei.

Jessie nu-şi putea aminti cu exactitate când anume excitaţia devenise sexuală. Poate că fusese dintotdeauna acolo, doar că ea nu era pregătită să recunoască asta. Fusese atât de preocupată să-l prindă pe Webb în lesă, atât de atentă să-şi facă plăcerile doar când era în siguranţă, departe de casă, încât pur şi simplu nu-i trecuse prin cap.

Dar într-o zi, cam în urmă cu un an, când se văzuse cu el, excitaţia obişnuită se ascuţise brusc, devenind aproape feroce în intensitatea ei. Fusese furioasă pe Webb – ce era nou în asta? – şi Harper era acolo, trupul lui cu muşchi puternici ademenind-o,

ochii lui albaştri, fierbinţi, plimbându-se în jos de-a lungul trupului ei într-un fel în care niciun tată nu ar trebui să se uite vreodată la fiica lui.

Îl îmbrăţişase, se ghemuise la pieptul lui, spunându-i dulce „tăticule”, în timp ce se lipea de el, unduindu-şi coapsele pe sexul lui. Şi a fost suficient. El râsese în jos spre ea, apoi o apucase brutal între picioare şi o trânti la pământ, unde se repeziră unul spre celălalt ca nişte animale.

Nu putea sta departe de el. Încercase, ştiind cât de periculos era, ştiind că nu avea nicio putere să-l stăpânească, dar el o atrăgea ca un magnet. Nu existau jocuri pe care să le joace cu el, pentru că el ştia exact ce îi putea pielea. Nu exista nimic ce-i putea el oferi, nimic ce vroia de la el, exceptând sexul încins, inconştient. Nimeni nu o regulase vreodată aşa cum o făcea tăticul ei. Ea nu trebuia să-şi măsoare fiecare reacţie sau să încerce să-i manipuleze reacţiile; tot ce putea ea face era efectiv să se piardă în urâciunea încinsă a sexului. Indiferent ce vroia el să-i facă, ea accepta cu ardoare. El era un gunoi şi ei îi plăcea asta, pentru că el era cea mai bună răzbunare pe care ar fi putut-o alege

vreodată. În noaptea aceea, când Webb se urcase în pat lângă ea, ei bine, avea ce merita, să se culce cu o femeie care doar cu câteva ceasuri mai devreme fusese umplută de uşurarea lipicioasă a lui Harper Neeley.

CAPITOLUL 4

Roanna se uită după Jessie care se îndepărta călare în sus, spre partea deluroasă a pământurilor Davenport. De ce devia de la traseul obişnuit? Dacă se gândea bine, o mai văzuse îndreptându-se în direcţia asta de vreo două ori, dar Roanna nu dăduse atenţie. Din nu ştiu ce motiv, de data aceasta era intrigată.

Poate din cauză că încă o mai detesta pentru înţepăturile ei, deşi, Dumnezeu îi era martor, nu fusese mai rău ca de obicei. Poate pentru că ea, spre deosebire de toţi ceilalţi, se aştepta ca Jessie să nu fie aşa cum părea. Poate era parfumul acela afurisit. Nu îl purta, la prânz. Un parfum atât de puternic nu ar fi trecut neobservat. De ce să se îmbăieze în parfum, pentru o plimbare călare, de una singură?

Răspunsul o orbi cu claritatea lui

orbitoare: are un prieten! îşi spuse ea, aproape depăşită de şoc. Jessie se strecura în spatele lui Webb şi se vedea cu cineva! Roanna aproape că se sufocă de indignare, pentru Webb. Cum putea o femeie, fie ea şi Jessie, să fie atât de nebună să-şi rişte căsnicia cu el?

Îl încălecă repede pe Buckley, favoritul ei şi o porni în aceeaşi direcţie. Calul mare avea un pas lung, uşor inegal, care l-ar fi hurducănit pe un călăreţ mai puţin experimentat, dar înghiţea distanţele rapid. Roanna era obişnuită cu mersul lui şi se instală în ritmul calului, armonizându-se cu mişcarea acestuia, în timp ce cu privirea urmărea urmele proaspete ale calului lui Jessie.

O parte din ea nu credea că Jessie avea cu adevărat un prieten – era pur şi simplu prea frumos ca să fie adevărat şi în plus, Jessie era prea deşteaptă ca să lase să-i pice din mână felia de pâine cu unt – dar totuşi nu rezista tentaţiei înnebunitoare de a afla că putea avea dreptate. Veselă, începu să brodeze o vagă intrigă de răzbunare pe Jessie, pentru toţi anii de umilinţe, deşi nu ştia exact ce ar fi putut face. Răzbunarea adevărată nu exista în arsenalul Roannei.

Era mai curând în stare să-i ardă un pumn în mutră decât să pună la cale o intrigă pe termen lung şi ar fi avut mult mai multă satisfacţie din asta. Dar pur şi simplu nu putea rata ocazia să o prindă pe Jessie făcând ceva ce nu ar fi trebuit; de obicei ea era cea care gafa şi Jessie, cea care o puncta.

Nu vroia să o ajungă prea repede din urmă pe Jessie, aşa că îl înfrână pe Buckley să meargă la pas. Soarele de iulie ardea atât de alb şi de neiertător, încât ar fi trebuit să spele culoarea arborilor, dar nu o făcea. Creştetul îi ardea de căldură. De obicei îşi punea pe cap o şapcă de baseball, dar încă mai era îmbrăcată în pantalonii din mătase şi bluza cu care se îmbrăcase pentru prânz, iar şapca de baseball, împreună cu cizmele, se aflau în dormitorul ei.

Se opri să-l lase pe Buckley să bea apă dintr-un pârâu, apoi îşi reluă cursa lentă. O briză uşoară sufla din faţă şi Buckley prinse mirosul calului lui Jessie şi nechează uşor, avertizând-o. Roanna devie imediat de la drum, nedorind să o alerteze celălalt cal pe Jessie de prezenţa ei. După ce-l priponi pe Bukley de un pin mic, îşi continuă drumul printre copaci, în sus pe colină. Sandalele ei

cu talpă subţire alunecau pe acele de pin şi Roanna şi le scoase, urcând restul drumului până în vârf, în picioarele goale.

Calul lui Jessie era priponit la vreo patruzeci de metri la stângă, păscând liniştit. O stâncă mare, acoperită cu muşchi se înălţa chiar în vârful dealului şi Roanna se lăsă în jos, ascunzându-se în spatele ei. Putea auzi voci, dar sunetele erau ciudate, nu chiar cuvinte.

Apoi îi văzu, aproape direct sub ea şi Roanna se lăsă fără putere pe piatra încinsă, zguduită de şoc. Se aşteptase să o surprindă pe Jessie cu unul din prietenii ei de la club, îmbrăţişându-se poate puţin, dar nu la *asta.* Experienţa ei sexuală era atât de limitată, încât nu ar fi fost în stare să-şi creioneze în minte aceste imagini.

Erau parţial ascunşi de un tufiş, dar tot putea vedea pătura. Trupul alb, zvelt al lui Jessie şi cel mai închis la culoare, mai muşchiulos, al bărbatului de pe ea. Amândoi erau goi puşcă, el se mişca şi ea se agăţa de el şi amândoi scoteau sunete care o făcură pe Roanna să se strângă de teamă. Nu putea spune cine era bărbatul pentru că nu-i vedea decât partea de sus şi capul, cu păr brunet. Dar apoi el se sculă de pe Jessie,

ridicându-se în genunchi şi Roanna înghiţi cu greu, uitându-se la el cu ochii holbaţi. Nu mai văzuse niciodată un bărbat în pielea goală şi şocul a fost cumplit. Bărbatul o trase pe Jessie în sus, lăsând-o sprijinită în mâini şi genunchi şi o pălmui peste fese, râzând hârşâit la sunetele guturale pe care le scotea ea, apoi intră din nou în ea, aşa cum surprinsese Roanna odată făcând doi cai şi Jessie cea elegantă, preţioasa Jessie se agăţa cu degetele de pătură şi îşi arcuia spinarea, rotindu-şi fundul de el.

Roanna simţi în gât fierbinţeala bilei şi se ascunse în spatele bolovanului, apăsându-şi obrazul de piatra aspră. Strânse tare din ochi, încercând să-şi controleze nevoia violentă de a vomita. Se simţea amorţită şi îngreţoşată de disperare. Dumnezeule Mare, ce o să facă Webb?

O urmărise pe Jessie dintr-o dorinţă perversă, răutăcioasă, de a-i crea probleme verişoarei ei urâcioase, dar se aşteptase la ceva minor: câteva săruturi, dacă totuşi era implicat un alt bărbat, sau poate o întâlnire cu nişte prieteni pentru o escapadă la un bar, sau ceva de genul acesta. Cu ani în urmă, după ce se mutase împreună cu Jessie la Davencourt, Webb îi neutralizase

cu severitate înţepăturile, ameninţând-o pe Jessie cu bătaia dacă nu înceta să o necăjească pe Roanna, o ameninţare pe care Roanna o găsise atât de plăcută încât îşi petrecuse zile întregi încercând să o provoace pe Jessie, doar ca să-l vadă pe vărul ei Webb înroşindu-i fundul în bătaie. Amuzat, Webb o luase până la urmă deoparte şi o ameninţase că pedeapsa se putea revărsa şi asupra ei, dacă nu se potolea. Acelaşi impuls demonic o împinsese astăzi de la spate, dar ce descoperise era cu mult peste ce anticipase ea.

Pieptul îi ardea de furie neputincioasă şi începu să înghită convulsiv. Oricât ar fi dispreţuit-o pe verişoara ei, nu a crezut niciodată că Jessie era atât de stupidă încât să-i fie necredincioasă lui Webb.

Greaţa îi reveni şi ea se întoarse repede, să-şi petreacă braţele în jurul genunchilor ridicaţi şi să-şi odihnească fruntea pe ei. Mişcările deplasară câteva pietricele, dar era mult prea departe de ei ca aceştia să-i audă zgomotele slabe iar în clipa aceea îi era prea rău ca să-i mai pese. Oricum, ei tot nu acordau cine ştie ce atenţie la ce se petrecea în jurul lor. Erau prea ocupaţi să pompeze şi să dea din coapse. Dumnezeule,

ce stupid părea... şi ce formidabil, în acelaşi timp. Roanna era fericită că nu se afla mai aproape de ei, fericită că tufa ascundea măcar o parte din trupurile lor.

Ar fi putut-o ucide pe Jessie pentru ce-i făcea lui Webb.

Dacă ar şti, probabil că Webb ar omorî-o pe Jessie, îşi spuse Roanna înfiorându-se. Deşi în mod normal se controla, cei care-l ştiau bine pe Webb erau conştienţi de temperamentul lui şi aveau grijă să nu îl provoace. Jessie era o proastă, o proastă stupidă, rea.

Dar poate că ea îşi închipuia că era în siguranţă, că nu putea fi descoperită, de vreme ce Webb nu se va întoarce până diseară de la Nashville. Până atunci, se gândea Roanna cu silă, Jessie va fi proaspăt îmbăiată şi parfumată, aşteptându-l într-o rochie frumoasă şi cu zâmbetul pe faţă, râzând în sinea ei de el, pentru că doar cu câteva ore în urmă şi-o trăsese în pădure, cu altcineva.

Webb nu merita asta. Dar, se gândea Roanna, nu-i putea spune. Nu putea spune nimănui. Dacă făcea asta, mai mult ca sigur că tot Jessie ar fi ieşit cu bine, minţind că Roanna era doar geloasă şi încercase să

creeze probleme şi toată lumea ar fi crezut-o, pentru că Roanna *era* geloasă şi toţi ştiau asta. Şi atât Webb cât şi bunica vor fi furioşi pe ea, nu pe Jessie. Bunica era oricum exasperată de ea în cea mai mare parte a timpului, dintr-un motiv sau altul, dar nu putea suporta ideea ca Webb să fie supărat pe ea.

Exista şi posibilitatea ca Webb să o *creadă.* Şi poate că ar ucide-o pe Jessie şi tot el ar avea de suferit. Ori ea nu suporta ca Webb să păţească ceva. Poate că până la urmă va descoperi singur, dar ea nu putea face nimic ca să împiedice acest lucru. Tot ce putea face ea era să nu spună nimic şi să se roage ca în cazul în care el tot ar afla, să nu facă ceva care să-l trimită după gratii.

Roanna se strecură din ascunzătoarea ei de după bolovan şi se întoarse repede peste deal, prin pâlcul de pini, la locul unde-l priponise pe Buckley! Calul îi suflă un salut discret şi-şi frecă botul de ea. Ascultătoare, îl mângâie pe cap, scărpinându-l pe după urechi, dar mintea ei nu era la ce făcea. Îl încălecă şi-l conduse în linişte departe de scena adulterului lui Jessie, îndreptându-se înapoi spre grajduri. Nefericirea atârna greu pe umerii ei plăpânzi.

Nu putea înţelege ce văzuse. Cum era posibil ca o femeie, chiar şi Jessie, să nu fie mulţumită cu Webb? Adularea eroului copilăriei ei se intensificase în cei zece ani petrecuţi la Davencourt. La şaptesprezece ani era dureros de conştientă de răspunsul celorlalte femei faţă de el, deci ştia că nu era doar imaginaţia ei. Femeile îl priveau pe Webb cu dorinţă inconştientă, sau poate nu atât de inconştientă, în ochi. Roanna încerca să nu se uita aşa la el, dar ştia că nu reuşea întotdeauna, pentru că Jessie făcea uneori câte o remarcă ascuţită despre faptul că se învârtea ca vrăjită în jurul lui Webb, devenind imposibilă. Dar nu se putea abţine. De câte ori îl vedea, inima parcă i se oprea o lungă bătaie, înainte de a începe să-i duduie atât de repede încât uneori nu mai putea respira şi se încingea şi simţea furnicături în tot trupul. Poate că din cauza lipsei de oxigen. Nu credea că dragostea poate produce furnicături.

Pentru că da, îl iubea atât de mult, într-un fel în care Jessie nu ar fi putut niciodată.

Webb. Cu părul lui negru, cu ochii lui de un verde rece, cu zâmbetul lui încet, care o ameţea de încântare. Cu trupul lui înalt, muşchiulos, care o încingea şi o îngheţa în

acelaşi timp, ca şi cum ar fi avut febră; această reacţie mai ales o preocupa de câţiva ani buni şi cel mai rău era când îl privea înotând, doar. În slipul acela strâns pe el, minuscul. Vocea lui adâncă, tărăgănată şi felul în care era supărat pe toată lumea, până nu-şi bea cafeaua de dimineaţă. Nu avea decât douăzeci şi patru de ani dar conducea Davencourtul şi până şi bunica asculta de el. Când era nemulţumit de ceva, ochii lui verzi deveneau reci ca gheaţa şi tărăgăneala din glasul lui dispărea brusc, scoţându-şi cuvintele repede, sacadat.

Îi cunoştea stările, ştia cum arăta când era obosit, cum îi plăcea să i se spele şi să i se calce lenjeria. Ştia care erau mâncărurile lui preferate, culorile lui favorite, ce sporturi profesioniste de echipă îi plăceau, ce îl făcea să râdă, ce îl făcea să se încrunte. Ştia ce citea, cum vota. Vreme de zece ani absorbise fiecare detaliu legat de el, întorcându-se spre el ca o viorea micuţă, timidă, în căutarea luminii. Cum părinţii ei muriseră, Webb era deopotrivă apărătorul şi confidentul ei. În faţa lui îşi revărsase ea toate temerile şi fanteziile copilăreşti, el era cel care o liniştea când avea coşmaruri,

noaptea sau când se simţea atât de singură şi de îngrozită.

Dar cu toată dragostea ei, nu avusese niciodată o şansă în faţa lui şi ea ştia asta. Întotdeauna fusese Jessie. Asta o durea cel mai mult, faptul că i s-ar fi putut oferi lui cu trup şi suflet, dar el tot s-ar fi căsătorit cu Jessie. Jessie, care uneori părea că-l urăşte. Jessie, care îi era necredincioasă.

Lacrimile îi ardeau ochii şi Roanna şi le îndepărtă. Nu avea rost să plângă pentru asta, deşi nu se putea împiedica.

Încă de pe vremea când ea şi Jessie veniseră la Davencourt, Webb o urmărea pe Jessie cu o privire rece, posesivă, în ochi. Jessie se întâlnise cu alţi băieţi, iar el se întâlnise cu alte fete, dar părea ca şi cum el îi permitea doar o anumită lungime de funie şi când ea ajungea la capătul acesteia, o trăgea înapoi. Webb avusese controlul relaţiei lor încă de la început. Webb era bărbatul pe care Jessie nu reuşise niciodată să-l înfăşoare în jurul degetului ei sau să-l intimideze cu temperamentul ei. Cu un singur cuvânt putea să o reducă la tăcere, lucru pe care nici măcar bunica nu îl reuşea.

Singura speranţă a Roannei fusese că

Jessie va refuza să se mărite cu el, dar speranţa aceasta se dovedise atât de firavă, încât aproape că nici nu existase.

Din clipa în care bunica a anunţat că Webb va moşteni Davencourt, plus partea ei din afacerile Davenport, ceea ce reprezenta cincizeci la sută, devenise clar că Jessie se va mărita cu el chiar dacă ar fi fost cel mai rău şi mai urât bărbat din lumea asta, ceea ce nu era. Jessie moştenise partea de douăzeci şi cinci la sută a lui Janet şi Roanna avea cei douăzeci şi cinci la sută ai tatălui ei. Jessie se văzuse dintr-o dată prinţesa de la Davencourt, cu promisiunea de a deveni regina acestuia, după căsătoria cu Webb. Nu avea cum să accepte un rol mai mic, căsătorindu-se cu altcineva.

Dar şi Jessie fusese fascinată de Webb. Faptul că nu îl putea controla, aşa cum făcea cu ceilalţi băieţi, o iritase şi o fascinase în acelaşi timp, continuând să danseze în jurul flăcării lui, după melodia lui. Probabil că aroganţa ei o făcea să creadă că odată căsătoriţi, va reuşi să-l stăpânească prin sex, refuzându-i sau oferindu-i favorurile, în funcţie de cum reuşea el să o mulţumească.

Dacă aşa a fost, înseamnă că şi aici

fusese dezamăgită. Roanna ştia că mariajul lor nu era fericit şi în secret, asta îi făcuse plăcere. Dar dintr-o dată se simţise ruşinată pentru asta, pentru că Webb merita să fie fericit, chiar dacă Jessie nu merita.

Şi cum se bucura ea de fiecare dată când Jessie îşi ieşea din fire! Întotdeauna ştia, pentru că deşi Webb îşi putea stăpâni temperamentul, Jessie nu făcea nicio încercare să se reţină. Când era furioasă, urla, se bosumfla, se îmbufna. De-a lungul celor doi ani de căsnicie, certurile dintre ei deveniseră tot mai dese, cu Jessie urlând din toţi plămânii în toată casa, spre nefericirea bunicii.

Totuşi, indiferent ce făcea Jessie, nu-l făcea pe Webb să renunţe la decizia care nu era pe placul ei. Erau încleştaţi într-o luptă aproape permanentă, cu Webb hotărât să se ocupe de Davencourt şi să facă cele mai bune investiţii, o muncă obositoare, care îi răpea uneori şi optsprezece ore pe zi. Pentru Roanna, Webb era evident un bărbat adult şi responsabil, dar totuşi nu avea decât douăzeci şi patru de ani şi odată îi spusese că vârsta lucra împotriva lui, că trebuia să muncească de două ori mai mult decât alţii ca să se afirme în faţa

afaceriştilor mai în vârstă, mai experimentaţi. Aceasta era prima lui preocupare şi ea îl iubea pentru asta.

Un bărbat dependent de muncă nu era ce îşi dorea Jessie de la viaţă. Ea vroia să plece în vacanţe în Europa, dar el avea mereu programate întâlniri de afaceri. Ea vroia să meargă la Aspen, în sezonul de schi; el zicea că era o pierdere de timp şi bani, pentru că ea nu schia şi nici nu vroia să înveţe. Tot ce vroia ea era să vadă şi să fie văzută. Când şi-a pierdut carnetul de conducere în urma a patru tichete de depăşire de viteză, ar fi fost în stare să continue să şofeze, contând pe influenţa familiei Davenport ca să o scape de probleme, dar Webb îi confiscase toate cheile de la maşină, spunându-le cu fermitate tuturor celorlalţi să nu-i împrumute maşinile lor şi o obligase să încremenească o lună în casă, înainte de a-i angaja un şofer. Ce o înfuriase însă pe ea cel mai tare, a fost faptul că intenţionase să-şi angajeze singură un şofer, dar Webb anticipase asta şi îi contracarase intenţia. Nu-i fusese greu; nu existau multe servicii de limuzine în zona Shoals şi niciunul care să fi vrut să-i stea lui Webb în drum. Numai

bunica nu a fost supusă limbii ascuţite a lui Jessie, în timpul acelei luni de iad când fusese pedepsită ca o adolescentă rebelă.

Roanna îşi spuse că probabil culcatul cu alţi bărbaţi era răzbunarea lui Jessie împotriva lui Webb care nu o lăsa să facă ce vroia. Era suficient de dispreţuitoare şi de îndărătnică să facă asta.

Roanna ştia, cu tristeţe, că ea ar fi fost o soţie mai bună pentru Webb decât era Jessie, dar nimeni nu se gândise vreodată la asta, nici măcar Webb. Roanna era un observator anormal de atent, o trăsătură care i se dezvoltase în urma unei vieţi în care era tot timpul dată deoparte. Îl iubea pe Webb, dar nu-i subestima ambiţia. Dacă bunica i-ar fi spus că ar fi fost foarte încântată ca el să se însoare cu Roanna, aşa cum făcuse în cazul lui Jessie, probabil că acum ar fi fost logodiţi. E drept, Webb nu se uitase niciodată la ea aşa cum se uita la Jessie, dar ea fusese întotdeauna prea mică. Cu Davencourt în balanţă, Webb ar fi ales-o pe ea, ştia asta. Nu i-ar fi păsat că el îşi dorea Davencourtul mai mult decât pe ea. S-ar fi căsătorit cu Webb în orice condiţii, recunoscătoare doar să primească puţină atenţie din partea lui. De ce nu a putut fi

ea? De ce Jessie?

Pentru că Jessie era frumoasă şi fusese dintotdeauna preferata bunicii. La început, Roanna se străduise din greu, dar ea nu fusese niciodată la fel de graţioasă sau de sociabilă şi nici nu avea gustul lui Jessie la îmbrăcăminte. Precis că nu o să fie niciodată măcar drăguţă. Oglinda Roannei nu era pictată în roz; îşi putea vedea în ea din plin părul drept, greu, dezordonat, mai curând castaniu decât roşu şi faţa osoasă, unghiulară, cu ochii aceia ciudaţi, uşor căprui; umflătura de pe şaua nasului ei lung şi gura prea mare. Era slabă şi stângace şi abia dacă avea o urmă de sâni. Ştia, disperată, că niciun bărbat nu o va prefera pe ea, lui Jessie. La şaptesprezece ani, Jessie fusese cea mai populară fată din şcoală, în timp ce Roanna, la aceeaşi vârstă, nu avusese niciodată o întâlnire adevărată cu un băiat. Bunica îi aranjase „escorte” la diversele ieşiri la care era obligată să meargă, dar se vedea clar că băieţii fuseseră împinşi din spate de mamele lor, iar Roanna se simţise întotdeauna prost şi rămânea cu gura încleştată.

Şi niciunul dintre ei nu îşi mai oferise vreodată voluntar compania.

Dar de la căsătoria lui Webb, Roanna încercase din ce în ce mai puţin să intre în tiparul pe care i-l alesese bunica, tiparul social corespunzător unui Davenport. La ce bun? Webb era pierdut pentru ea. Începuse să se retragă, petrecând cât mai mult timp cu putinţă cu caii. Se simţea relaxată cu ei într-un fel în care nu reuşea niciodată cu oamenii şi pentru că animalelor nu le păsa cum arăta sau dacă mai răsturnase vreun pahar la masă. Caii răspundeau atingerii ei uşoare, delicate, cu nota aceea specială, cântată, din vocea ei când le vorbea, răspundeau dragostei şi grijii pe care le revărsa asupra lor. Nu era niciodată stângace pe un cal. Într-un fel, trupul ei firav intra în ritmul animalului puternic de sub ea şi devenea una cu el, parte a forţei şi a graţiei. Loyal spunea că nu mai văzuse niciodată pe cineva care să călărească atât de bine ca ea, nici măcar pe domnul Webb, care călărea ca şi cum s-ar fi născut în şa. Abilitatea ei la călărit era singurul lucru pe care i-l apreciase vreodată bunica.

Dar ar fi fost în stare să renunţe la cai, dacă l-ar fi putut avea pe Webb. Şi iată acum şansa ei de a-i desface căsnicia, dar ea nu putea face asta, nu îndrăznea să facă

asta. Nu îl putea răni în felul acesta, nu putea risca să-şi piardă controlul şi să facă ceva ireversibil.

Buckley îi simţi agitaţia, aşa cum simt caii şi începu să dea nervos din picioare. Roanna îşi întoarse atenţia la el şi încercă să-l liniştească, bătându-l uşor pe grumaz şi vorbind cu el, dar tot nu-i putea da toată atenţia ei. În ciuda căldurii toride, prin piele îi treceau fiori reci şi îi veni din nou să vomite.

Loyal era mult mai obişnuit cu caii decât cu oamenii, dar se încruntă când îi văzu chipul şi se apropie să-l ia pe Buckley de căpăstru, când ea sări jos din şa.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el fără ocolişuri.

— Nimic, spuse ea frecându-se apoi cu o mână tremurândă peste faţă, cred că mi-a fost prea cald, atâta tot. Mi-am uitat şapca.

Loyal o certă.

— Trebuia să fii mai atentă. Acum du-te în casă, bea o limonadă rece şi odihneşte-te puţin. Mă ocup eu de Buck.

— Mi-ai spus să am întotdeauna grijă singură de calul meu, protestă ea, dar el o întrerupse cu un semn din mână.

— Iar acum îţi spun să pleci. Valea! Dacă

nu ai avut destulă minte să ai grijă de tine, nu cred că o să poţi avea grijă de Buck.

— Bine. Mulţumesc. Roanna reuşi un mic zâmbet, ştiind că trebuia cu adevărat să arate rău ca Loyal să devieze de la regula lui privind caii şi vroia să-l liniştească. Da, îi era rău, îi era rău de la inimă şi era atât de plină de mânie neputincioasă încât credea că o să explodeze. *Ura* asta, ura ce văzuse, o ura pe Jessie pentru că făcea asta, îl ura pe Webb pentru că o lăsa să-l iubească şi o punea în situaţia asta.

Nu, îşi spuse ea repezindu-se spre casă, izbită de idee. Nu-l ura pe Webb, niciodată n-ar fi putut. Ar fi fost mai bine pentru ea dacă nu l-ar fi iubit, dar nu mai putea opri lucrul ăsta aşa cum nu putea opri soarele să răsară a doua zi dimineaţa.

Nimeni nu o văzu când se strecură pe uşa din faţă. Holul uriaş era pustiu, deşi o putea auzi pe Tansy cântând în bucătărie şi un televizor mergând, în salon. Probabil că unchiul Harlan se uita la una din emisiunile acelea care-i plăceau atât de mult. Roanna urcă încetişor scările, nevrând să vorbească cu indiferent cine i-ar fi apărut în faţă, acum.

Apartamentul bunicii se afla în partea

din faţă a casei, prima uşă din dreapta. Apartamentul lui Jessie şi al lui Webb era primul pe partea stângă. De-a lungul anilor, Roanna se stabilise în sfârşit într-unul din dormitoarele din fund, departe de oricine altcineva, dar spre dezamăgirea ei, mătuşa Gloria şi unchiul Harlan îşi aleseseră apartamentul din mijloc, din partea dreaptă şi uşa era deschisă şi le putea auzi vorbind pe bunica şi pe mătuşa Gloria. Ascultând, Roanna distinse şi vocea menajerei, Bessie, în timp ce despacheta lucrurile. Nu vroia să le vadă pe niciuna dintre ele şi mai ales nu vroia să-i dea mătuşii Gloria ocazia să se ia de ea, aşa că se întoarse din drum şi ieşi afară prin uşa dublă, spre veranda de la etaj care încercuia complet casa. Traversă veranda în direcţia opusă, până când ajunse la uşile duble care se deschideau în dormitorul ei, regăsindu-şi sanctuarul.

Nu ştia cum se va mai putea uita măcar la Jessie fără să strige la ea şi să îi ardă o palmă peste faţa ei stupidă, urâcioasă. Lacrimile îi curgeau pe obraji şi şi le şterse furioasă. La ce bun plânsul? Nu-i aduseseră înapoi pe mama şi pe tatăl ei, nu îl împiedicase pe Webb să se căsătorească cu Jessie. De multă vreme lupta cu lacrimile,

prefăcându-se că nimic nu o rănea, deşi avea senzaţia că se sufoca de durere ascunsă şi de umilinţă.

Dar fusese un şoc prea mare să-i vadă pe Jessie şi pe bărbatul acela făcând-o efectiv. Nu era o proastă, fusese şi ea la câteva filme cotate cu R, dar care chiar că nu arătau niciodată altceva decât sânii femeii şi totul era înfrumuseţat, cu o muzică de vis care se auzea în fundal. Iar o dată văzuse caii făcând asta, dar de fapt nu prea văzuse nimic, pentru că nu găsise o ascunzătoare de unde să vadă bine. O speriaseră totuşi zgomotele şi nu mai încercase niciodată să privească la ei.

Realitatea nu era deloc ca în filme. Nu fusese deloc romantic. Ce văzuse ea era primitiv şi brutal şi vroia să-şi alunge imaginile din memorie.

Mai făcu un duş, apoi se prăbuşi de-a curmezişul patului, epuizată de furtuna emoţională. Poate că aţipise; nu era sigură, dar dintr-o dată camera începu să se întunece, pe măsură ce se lăsa amurgul şi îşi dădu seama că ratase cina. Încă o bilă neagră pentru ea, îşi spuse oftând.

Dar se simţea mai liniştită acum, aproape amorţită. Spre surprinderea ei, îi

era chiar foame. Îşi trase pe ea nişte haine curate şi coborî la bucătărie, pe scara din spate. Tansy spălase deja vasele şi plecase acasă, dar frigiderul de dimensiuni industriale, din oţel, era plin cu mâncare.

Ciugulea dintr-un picior rece de pui şi o chiflă, cu un pahar cu ceai lângă cotul ei, când uşa bucătăriei se deschise şi intră Webb. Arăta obosit şi-şi scosese haina şi cravata. Îşi ţinea haina peste umăr, atârnată de degetul îndoit. Doi nasturi de sus, de la cămaşă, erau deschişi. Inima Roannei tresări ca de obicei, când îl văzu. Chiar obosit şi neglijent, arăta dumnezeieşte. Greaţa îi reveni, gândindu-se la ce îi făcea Jessie.

— Iar mănânci? glumi el prefăcându-se uluit, cu ochii verzi, scânteietori.

— Trebuie să-mi păstrez puterile, spuse ea străduindu-se să pară degajată ca de obicei, deşi nu prea reuşi. Era o sobrietate în tonul ei pe care nu şi-o putu ascunde şi Webb îi aruncă o privire ascuţită.

— Ce-ai mai făcut acum? o întrebă, scoţându-şi un pahar dintr-un bufet suspendat şi deschizând frigiderul să-şi toarne ceai rece.

Roanna reuşi un zâmbet strâmb.

— Nimic neobişnuit, îl asigură ea. Ca de obicei, mi-am deschis gura mea mare şi bunica şi mătuşa Gloria sunt acum supărate pe mine.

— Ce-ai mai spus de data asta?

— Vorbeau despre maşini şi eu le-am spus că-mi doresc un Pontiac Grand *Pix.*

Umerii lui largi se lăsară în jos, controlându-şi un hohot de râs pe care-l transformă în tuse. Se lăsă în scaunul de lângă ea.

— Dumnezeule Mare, Ro.

Roanna oftă.

— Ştiu. Dar efectiv mi-a ieşit din gură. Mătuşa Gloria făcuse una din remarcile ei afectate despre felul cum mănânc iar eu am vrut s-o scot din sărite. Şi a ţinut, spuse Roanna după o pauză.

— Mătuşa Lucinda ce-a făcut?

— Mi-a spus să părăsesc masa. De atunci n-am mai văzut-o.

Roanna ciugulea din chiflă, reducând-o la o grămadă de fărâmituri, până când mâna puternică a lui Webb o acoperi brusc pe a ei, oprindu-i mişcările.

— Ai mâncat ceva înainte de a te fi ridicat de la masă? o întrebă el cu o nuanţă severă în ton.

— Sigur. Am mâncat o chiflă şi ceva ton.

— O chiflă întreagă? Cât ton?

— Mă rog, poate nu o chiflă întreagă.

Se uită la pâinea fărâmiţată din farfurie, cântărind parcă atent fiecare bucăţică şi fu fericită să poată spune:

— Mai mult decât atât.

Nu fusese cu mult mai mult. Expresia lui îi spunea că nu îl prostise, dar Webb renunţă la asta, pe moment.

— Bine. Dar ton? Câte înghiţituri?

— Nu le-am *numărat!*

— Mai mult de două?

Roanna încercă să-şi amintească. Ştia că luase două îmbucături doar ca să-i arate mătuşii Gloria că aciditatea ei verbală nu-i tăiase pofta de mâncare. Ar putea să încerce să eludeze adevărul, dar nu-i plăcea să-l mintă în faţă pe Webb şi el ştia asta, aşa că va continua cu întrebările insistente. Şi spuse, oftând uşor:

— Vreo două, cred.

— Ai mai mâncat ceva după aceea? Până acum, adică?

Roanna scutură din cap.

— Ro.

Webb îşi întoarse scaunul spre ea şi-şi petrecu un braţ peste umerii ei slabi,

trăgând-o spre el. Căldura şi forţa lui o învăluiră ca întotdeauna. Roanna îşi îngropă capul ciufulit în umărul lui lat, cuprinsă de o stare de beatitudine. Când era mică, îmbrăţişările lui Webb fuseseră dumnezeieşti pentru fetiţa nedorită, terifiată. Acum era mai mare şi calitatea încântării ei se schimbase. Pielea lui avea un miros uşor de mosc, ameţitor şi inima ei începu să bată mai tare, făcând-o să-şi dorească să se agaţe de el.

Webb spuse pe un ton glumeţ şi serios în acelaşi timp:

— Fetiţa mea, trebuie să mănânci. Ştiu că îţi pierzi pofta de mâncare când te enervezi, dar crede-mă, ai slăbit şi mai mult. O să-ţi ruinezi sănătatea dacă nu începi să mănânci.

Roanna îşi înălţă capul de pe umărul lui ca să se uite la el.

— Ştiu la ce te gândeşti. Dar eu nu îmi provoc singură stări de vomă sau chestii de genul ăsta.

— Dumnezeule, dar nici n-ai putea! Oricum în stomacul tău nu există nimic de vomitat. Dacă nu mănânci, în curând nu o să mai ai putere să lucrezi cu caii. Asta vrei?

— Nu.

— Atunci mănâncă.

Roanna se uită la copanul de pui, cu o expresie nefericită.

— Încerc, dar de cele mai multe ori nu-mi place gustul mâncărurilor şi l... lumea mă critică întotdeauna cum mănânc şi atunci mâncarea se transformă într-un nod mare, pe care nu-l mai pot înghiţi.

— Azi dimineaţă ai mâncat cu mine pâine prăjită şi ai înghiţit foarte bine.

— Tu nu ţipi la mine şi nici nu mă ironizezi, se bosumflă ea.

Webb o mângâie pe păr, îndepărtându-i de pe faţă şuviţele de culoarea castanei întunecate. Biata, micuţa Ro. Tânjise tot timpul după aprobarea Lucindei, dar era prea rebelă ca să-şi schimbe comportamentul pentru asta. Poate că avea dreptate; nu că ar fi fost o delincventă minoră sau ceva de genul ăsta. Doar că era diferită, ca o floare sălbatică, crescută într-o grădină de trandafiri bine ordonată şi nimeni nu ştia ce să facă cu ea. Ea nu ar fi trebuit să cerşească dragostea şi aprobarea familiei; mătuşa Lucinda ar fi trebuit să o iubească efectiv pentru ce era ea. Dar pentru mătuşa Lucinda, perfecţiunea era

întruchipată de cealaltă nepoată a ei, Jessie, şi era întotdeauna clar că Roanna nu se potrivea niciunui tipar. Webb îşi strânse gura. După el, Jessie era departe de perfecţiune şi el era sătul şi obosit să o aştepte să se maturizeze şi să renunţe la egoismul ei.

Şi comportamentul lui Jessie avea o mare legătură cu imposibilitatea Roannei de a mânca. Nu se mai ocupase de chestiunea asta în toţi anii pe care şi i-a dedicat sarcini herculeene de a învăţa cum să conducă Davencourtul şi toate afacerile Davenportului, făcând patru ani de colegiu în trei, apoi lucrând pentru masteratul în afaceri, dar acum îi era clar că situaţia *nu* se va rezolva de la sine. De dragul Roannei, o să trebuiască să pună piciorul în prag, atât cu mătuşa Lucinda cât şi cu Jessie.

Roanna avea nevoie de o ambianţă calmă, pacifică, unde nervii ei se puteau destinde şi stomacul, relaxa. Dacă mătuşa Lucinda şi Jessie – şi acum mătuşa Gloria – nu vor înceta sau nu vor putea să renunţe la atacurile lor critice, constante, la adresa Roannei, atunci el nu o va mai lăsa pe Roanna să stea la masă cu ele. Mătuşa Lucinda insistase întotdeauna să stea cu

toţii la masă, ca Roanna să se conformeze standardelor lor sociale, dar el o să schimbe regula. Dacă o să mănânce mai bine pe o tavă care îi va fi servită în dormitorul ei liniştit, sau chiar şi la grajduri, dacă asta vroia ea, atunci acolo va mânca. Dacă separarea de familie îi va crea senzaţia exilării, atunci va mânca şi el în grajd, cu ea. Dar aşa, pur şi simplu nu se mai putea continua, pentru că Roanna efectiv va muri prin înfometare.

Într-un gest impulsiv, o luă în poala lui, aşa cum făcea cu ea când era mică. Să tot fi avut acum un metru şaptezeci, dar nu era cu mult mai grea decât pe vremea aceea şi se îngrozi când îi cuprinse talia alarmant de mică, în degetele lui lungi. Verişoara asta micuţă a lui îi trezise întotdeauna instinctul protector şi ce-i plăcuse întotdeauna cel mai mult la ea era bravura ei, dorinţa ei de a ţine piept, fără să se gândească la consecinţe. Era plină de spirit şi de maliţiozitate şi Webb spera că mătuşa Lucinda va înceta să încerce să-i anuleze aceste trăsături.

Roanna se ghemuise întotdeauna la pieptul lui ca un pisoi şi acum făcea asta din automatism, frecându-şi obrazul de cămaşa

lui. O mică zvâcnire de conştientizare a contactului îl surprinse pe Webb, făcându-i sprâncenele întunecate să i se strângă într-o încruntare intrigată.

Se uită în jos la ea. Roanna era jalnic de imatură pentru vârsta ei, lipsindu-i aptitudinile sociale şi de apărare, fireşti adolescenţilor. Trebuind să facă faţă dezaprobării şi respingerii, acasă şi la şcoală, Roanna reacţionase retrăgându-se în ea, aşa încât nu învăţase niciodată cum să interacţioneze cu cei de vârsta ei. Din cauza asta, în subconştient Webb continua să se gândească la ea ca la un copil care are nevoie de protecţia lui şi poate că ea chiar mai avea nevoie. Dar chiar dacă fizic nu era totuşi un adult, nu mai era niciun copii.

Îi putea vedea curba obrazului, genele lungi, întunecate, transparenţa tâmplei, acolo unde vinişoarele fragile, albastre, se aflau imediat sub piele. Textura pielii ei era moale, mătăsoasă şi avea mirosul cald, dulce, al feminităţii. Sânii ei erau foarte mici dar foarte fermi şi putea simţi sfârcul mic şi tare al sânului care se cuibărea lipit de el, în poziţia ei pe jumătate întoarsă. Tresărirea se intensifică într-o pulsaţie bruscă, clară, între coapse şi dintr-o dată

deveni conştient de rotunjimea funduleţului ei şi de cum se cuibărise atât de dulce în poala lui.

Îşi stăpâni cu greu un geamăt, mutând-o puţin, pentru ca laterala coapsei ei să nu se frece de penisul care i se întărea. Roanna era deosebit de inocentă pentru vârsta ei şi nu avusese niciodată o întâlnire cu un băiat; se îndoia că fusese vreodată sărutată. Ea habar n-avea ce-i făcea iar el nu vroia să o facă să se simtă prost. Era greşeala lui că o luase în poală, ca şi cum ar fi fost încă un copil. De acum înainte va trebui să fie mult mai atent, deşi probabil că asta fusese o simplă întâmplare. Trecuseră peste patru luni de când nu mai făcuse sex cu Jessie, pentru că i se făcuse al naibii de silă şi obosise de încercarea ei de a-l manipula cu trupul ei. Momentele lor nu însemnau că făceau dragoste; momentele lor erau o competiţie a dominării. La naiba, se îndoia că Jessie înţelegea măcar conceptul de a face dragoste, de a oferi plăceri reciproce. Dar el era tânăr şi sănătos şi patru luni de refuz îl aduseseră într-o stare extremă, încât până şi trupul slab al Roannei îl putea excita.

Reveni la subiect şi spuse:

— Haide să facem o înţelegere. Îţi promit că nimeni nu-ţi va mai spune vreodată ceva în timpul mesei, iar dacă totuşi se va întâmpla, îmi spui şi o să mă ocup eu. Iar tu, dulceaţa mea, vei începe să mănânci regulat. Pentru mine. Promite-mi.

Roanna se uită în sus la el, în ochi cu strălucirea aceea caldă, de adoraţie, rezervată numai lui.

— Bine, pentru tine, spuse ea în şoaptă.

Şi înainte ca el să-şi dea seama ce avea să facă, Roanna îşi petrecu braţul pe după ceafa lui şi îşi apăsă guriţa inocentă, moale, de a lui.

Din clipa în care o luase pe piciorul lui, Roanna rămăsese aproape fără suflare, de atâta excitare şi dorinţă de el. Dragostea pentru el o inundă, făcând-o să vrea să geamă de plăcere la atingerea lui, la atâta apropiere de el. Îşi frecă obrazul de cămaşa lui şi simţi căldura şi rezistenţa trupului, sub material. Sfârcurile ei zvâcniră şi se apăsă mai tare, orbită, de pieptul lui. Senzaţia a fost atât de acută, încât o resimţi între picioare şi trebui să-şi încordeze coapsele de atâta fierbinţeală.

Apoi o simţi, simţi dintr-o dată tăria aceea pe coapsa ei şi înţelese, înnebunită,

ce era. Abia în după amiaza asta văzuse ea pentru prima oară un bărbat gol şi şocul actului la care fusese martoră o lăsase slăbită şi îngreţoşată la propriu, dar acum era ceva diferit. Acesta era Webb. Şi asta însemna că o dorea.

Iar conştientizarea acestui lucru o zgudui de încântare. Încetă să mai gândească. El o mişcă astfel încât să nu-l mai simtă pe coapsa ei şi începuse să vorbească. Îl urmărea, cu privirea fixată pe gura lui frumoasă, abia absorbindu-i cuvintele. El vroia ca ea să mănânce de dragul lui.

— Bine, pentru tine, şopti ea. Ar fi făcut orice pentru el. Apoi dorinţa deveni atât de intensă încât nu şi-o mai putu reţine şi făcu ceea ce dorise să facă de atât de multă vreme încât i se părea că toată viaţa ei nu trăise decât tânjind să facă asta. Îşi petrecu braţul pe după gâtul lui şi îl sărută.

Buzele lui erau ferme şi calde şi aveau un gust înnebunitor, care o înfioră de dorinţă. Îl simţi tresărind, ca şi cum ar fi fost luat prin surprindere, îi simţi mâinile coborând spre talia ei şi strângând-o, ca şi cum ar fi vrut să o ridice de pe el. Se sperie îngrozită că el ar putea-o respinge.

— Nu. Webb, te rog. Ţine-mă.

Şi îl strânse mai tare şi îl sărută mai tare, îndrăznind ruşinoasă să îi lingă buzele, aşa cum văzuse ea într-un film.

El se înfioră, trupul lui muşchiulos fu străbătut de un tremur şi mâinile lui o prinseră mai tare.

— Ro, începu el şi limba ei pătrunse între buzele lui deschise.

El gemu, cu tot trupul încordat. Apoi dintr-o dată gura i se deschise şi începu să se mişte şi controlul sărutului nu-i mai aparţinu ei. Braţele lui se strânseră în jurul ei şi limba îi intră adânc în gură. Gâtul Roannei se aplecă spre spate sub apăsare şi simţurile ei se întunecară sub asalt. Ea se gândise la sărut, exersase chiar noaptea, pe pernă, dar nu crezuse că un sărut o putea face să se simtă atât de fierbinte şi de slabă, sau că gustul lui ar putea descătuşa o dorinţă atât de teribilă. Se răsuci pe piciorul lui, încercând să se apropie şi el o întoarse, astfel încât sânii i se lipiră de pieptul lui.

— Ticălos nenorocit ce eşti!

Ţipătul îi străpunse Roannei urechile. Coborî din poala lui Webb, cu faţa albă, pivotând ca să se întoarcă spre verişoara ei. Trăsăturile lui Jessie erau contorsionate de

furie, stând în uşă, zgâindu-se la ei, cu mâinile strânse în pumni.

Webb se ridică în picioare. Obrajii i se înroşiseră dar privirea îi era calmă, în timp ce se uita la soţia lui, spunându-i pe un ton egal:

— Linişteşte-te. Îţi pot explica.

— Pun pariu că poţi. La asta eşti bun. La naiba cu tine, acum nu mai mă miră că nu te-ai mai atins de mine! În tot acest timp ai regulat-o pe curva asta mică, proastă!

O ceaţă roşie îi împăienjeni Roannei privirea. După ce făcuse Jessie în după-amiaza asta, cum mai îndrăznea să-i vorbească astfel lui Webb, pentru un simplu sărut?! Fără să-şi dea măcar seama că se deplasa, se pomeni în faţa lui Jessie şi o împinse atât de tare, încât capul acesteia se izbi cu zgomot de perete.

— Roanna, încetează! spuse Webb aspru, apucând-o de mână şi împingând-o brutal într-o parte.

Jessie se îndreptă şi-şi trase părul de pe ochi. Iute ca o pisică, se repezi prin faţa lui Webb şi îi arse Roannei o palmă peste faţă, cu toată puterea ei. Webb o apucă şi o trase într-o parte, ţinând-o cu putere de gulerul bluzei, în timp ce o apuca pe Roanna de

ceafă.

— Ajunge, gata, ce dracu! spuse el cu dinţii încleştaţi. Webb nu obişnuia să înjure în prezenţa femeilor şi faptul că o făcuse acum dovedea cât de furios era.

— Jessie, nu are rost să ştie toată casa. Discutăm sus.

— Discutăm sus, îl îngână ea. O să discutăm despre asta chiar aici, fir-ai tu să fii! Vrei să nu se afle? Nu mai spune! Mâine seară tot oraşul o să ştie că îţi plac fundurile tinere, pentru că o s-o strig în fiecare colţ!

— Încetează, mârâi Roanna, ignorându-şi obrazul în flăcări şi uitându-se cu ură la Jessie. Încercă să scape din strânsoarea lui Webb, smucindu-şi dureros gâtul, dar el o strânse şi mai tare.

Jessie o scuipă.

— Tu ai înscenat totul pentru ca eu să vă găsesc aşa, da? Ştiai că o să cobor în bucătărie. Nu te-ai mulţumit să te regulezi cu el în spatele meu, ai vrut s-o aflu!

Scopul minciunii o încremeni pe Roanna. Îi aruncă o privire lui Webb şi văzu în ochii lui brusca suspiciune şi condamnare.

— Tăceţi odată amândouă, mârâi el cu o voce joasă şi îngheţată, care-i trimise fiori

pe şira spinării.

— Jessie. Urcă! Acum. Îi dădu drumul Roannei şi o împinse pe Jessie spre uşă. Se opri acolo şi o străfulgeră pe Roanna cu o privire tăioasă ca briciul.

— Mă ocup şi de tine, mai târziu.

Uşa se trânti în urma lor. Roanna se prăbuşi slabă pe bufet şi-şi acoperi faţa cu mâinile. Ah, Dumnezeule, niciodată nu vroise să se întâmple asta. Acum Webb o ura şi nu credea că va putea suporta asta. Durerea o gâtuia, sufocând-o. Niciodată nu putuse face faţă şmecheriei lui Jessie şi Jessie o dovedise încă odată, scuipând fără efort minciuna care îl va întoarce pe Webb împotriva ei. Acum el credea că ea provocase în mod deliberat totul şi niciodată, niciodată nu o va iubi.

Bunica nu o va ierta pentru scandalul acesta. Se legăna în faţă şi în spate, copleşită de nefericire, întrebându-se dacă nu cumva va fi dată afară de aici. Oricum, Jessie îi spusese bunicii că Roanna ar trebui să plece undeva în nord, la un colegiu pentru fete, dar Roanna refuzase şi Webb o susţinuse, dar acum se îndoia că Webb va mai ridica un deget măcar, chiar dacă o vor trimite în deşertul Gobi. Îi provocase un

necaz atât de mare încât el nu o va ierta niciodată, chiar dacă l-ar putea convinge că Jessie minţise, ceea ce se îndoia. Din experienţa ei, Jessie era întotdeauna cea crezută.

În interval de câteva minute, toată lumea ei căzuse fărâme în jurul ei. Fusese atât de fericită în acele câteva clipe dulci în braţele lui, după care totul se transformase într-un infern. Probabil că va trebui să plece şi îl va pierde pe Webb pentru totdeauna.

Nu era cinstit. Jessie era femeia stricată. Dar Roanna nu îndrăznea s-o spună, nu putea s-o spună, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Nu se putea apăra în faţa minciunilor vicioase pe care chiar acum le înşira Jessie despre ea.

— Te urăsc, îi şopti ea slab verişoarei ei absente. Se lipi de bufet ca un animal mic, înspăimântat, inima bătându-i să-i iasă din piept cu o forţă care o făcu aproape să leşine.

— Aş vrea să mori.

CAPITOLUL 5

Roanna zăcea ghemuită în pat. Îi era frig

de nefericire, în ciuda fierbinţelii serii de vară şi somnul era la fel de departe de ea pe cât fusese când reuşise să se urce în camera ei.

Ceasurile de când Jessie o prinsese sărutându-se cu Webb fuseseră un adevărat coşmar. Scandalul îi făcuse fireşte, pe toţi, să apară în goană. Nu era nevoie de întrebări, pentru că Jessie urlase înjurături către ea şi către Webb tot timpul cât el o târa în sus pe scări, dar oricum, bunica şi mătuşa Gloria o bombardaseră cu nesfârşite întrebări şi acuzaţii tot pe Roanna.

— Cum ai *îndrăznit* să faci aşa ceva? o întrebase bunica, privind-o cu ochi la fel de reci ca ai lui Webb, dar Roanna rămăsese mută. Ce-ar fi putut spune? Nu ar fi trebuit să-l sărute; ştia asta. Faptul că-l iubea nu era o scuză, cel puţin nu una care să conteze în faţa unanimei condamnări.

Nu se putea apăra arătând cu degetul spre comportamentul lui Jessie. Poate că Webb o ura acum, dar tot nu putea spune ceva care l-ar fi putut răni într-atât încât să facă ceva necugetat. Mai bine să ia toată vina asupra ei decât să rişte ca el să păţească ceva. Şi la o analiză serioasă, acţiunile lui Jessie nu le scuzau pe ale ei.

Webb era un bărbat însurat; nu ar fi trebuit să-l sărute. Se strânse în ea de ruşine pentru ce provocase gestul ei necugetat, impulsiv.

Scandalul violent de sus fusese atât de sonor încât să fie auzit de toată lumea. Jessie fusese întotdeauna nestăvilită când îşi simţea rănită vanitatea. Strigătele ei răsunau strident peste vocea gravă a lui Webb. Îl botezase cu cele mai scârboase nume imaginabile, folosind cuvinte pe care Roanna nu le mai auzise niciodată rostite tare, până atunci. Bunica era de obicei în stare să treacă cu vederea tot ce făcea Jessie, dar până şi ea se înfiorase la auzul limbajului folosit. Roanna auzise cum Jessie striga despre ea că era o curvă, o târfă cu faţă de cal şi un animal idiot, bună doar de tăvălit în grajd. Jessie amenințase că o va convinge pe bunica să îl scoată pe Webb din testament – auzind asta, Roanna îi aruncase o privire îngrozită bunicii, pentru că ar fi murit dacă din cauza ei Webb îşi pierdea moştenirea, dar bunica îşi ridicase a surpriză sprâncenele ei elegante, auzind această amenințare – precum şi aceea de a cere arestarea lui Webb pentru viol asupra unei minore.

Desigur, atât mătuşa Gloria cât şi bunica au crezut imediat că Roanna se culcase cu Webb, ceea ce făcu să pogoare din nou asupra ei privirile lor dure, incriminatorii, pe când unchiul Harlan abia dacă-şi ridicase sprâncenele lui cărunte, dese, părând amuzat. Stânjenită, nefericită, scutura într-una din cap, neştiind cum să se apere ca ei s-o creadă.

Webb nu era omul care să suporte mult ameninţările. Până atunci fusese furios, dar îşi ţinuse furia sub control. Dar acum se auzi trântindu-se ceva şi zgomotul unui pahar spart şi Web tună:

— Divorţează, fir-ar să fie! O să fac tot ce trebuie ca să scap de tine!

După care coborâse scările, cu chipul dur, cu ochii lui verzi, arzând. Privirea lui furioasă se opri asupra Roannei şi ochii i se micşorară, făcând-o să tremure, dar el nu se opri.

— Webb, stai, spuse bunica întinzând o mână, să-l oprească. Webb o ignoră şi ieşi trântind uşa în urma lui. O clipă mai târziu văzură farurile maşinii lui luminând peluza.

Roanna nu ştia dacă Webb se întorsese acasă, pentru că dinăuntru nu se puteau auzi decât vehiculele grele. Ochii îi ardeau

uitându-se în sus, în tavan, întunericul apăsând-o greu, ca o pătură, sufocând-o.

Ce o durea cel mai mult era faptul că Webb nu avusese încredere în ea; deşi o cunoştea bine pe Jessie, îi crezuse minciunile. *Cum* a putut el crede, fie şi pentru o clipă măcar, că ea ar fi făcut în mod deliberat ceva care să-i creeze lui necazuri? Webb era centrul existenţei ei, campionul ei; dacă el îşi întorcea capul de la ea, atunci ea rămânea fără fundaţie, fără siguranţă, în lumea asta.

Dar când se uitase la ea, în ochii lui văzuse furie şi dezgust, ca şi cum nici măcar vederea ei nu ar mai fi putut-o suporta. Roanna se ghemui ca o minge, gemând de durerea care părea atât de copleşitoare încât îşi spunea că nu-şi va mai reveni niciodată. Îl iubea; ea nu şi-ar fi întors capul de la el, indiferent ce-ar fi făcut. Dar el se întorsese de la ea şi Roanna se chirci înţelegând ce însemna asta: el nu o iubea. O durea peste tot, ca şi cum s-ar fi lovit în această izbitură de zidul realităţii. El o plăcuse. Se amuzase cu ea, poate că simţea faţă de ea un fel de legătură de familie, dar nu o iubise aşa cum vroia ea să o iubească. Cu o claritate subită, zguduitoare, văzu

acum că lui îi fusese doar milă de ea şi umilinţa săpa adânc în inima ei. Nu milă era ceea ce ar fi vrut ea vreodată de la Webb sau de la oricine altcineva.

Îl pierduse. Chiar dacă el i-ar da şansa de a se apăra, după care i-ar acorda credit, tot n-ar mai fi ca înainte. El a crezut că ea îl trădase şi lipsa lui de încredere era ca o trădare a lui, faţă de ea. Acest lucru va rămâne pentru totdeauna în inima ei, ca un nod de gheaţă, arzător, care să-i marcheze pierderea.

Ea se agăţase întotdeauna cu putere de Davencourt şi de Webb, rezistând oricărui efort de a se desprinde. Acum, pentru prima oară, se gândea la ideea de a pleca. Nu-i mai rămăsese nimic aici, deci putea foarte bine să plece acum la colegiu, aşa cum aşteptau cu toţii de la ea, să plece undeva unde să ia totul de la început, unde nu o ştia nimeni şi nimeni nu avea idei preconcepute despre cum arăta şi cum se comporta. Înainte, simplul gând de a părăsi Davencourtul o umplea de panică, dar acum nu simţea decât uşurare. Da, vroia să plece departe de toţi şi de totul.

Dar mai întâi va regla lucrurile cu Webb. Un ultim gest de dragoste, după care va

lăsa toate acestea în urma ei şi va pleca.

Ridicându-se din pat, se uită la ceas. Trecuse de două; casa era tăcută. Probabil că Jessie dormea, dar Roannei efectiv nu-i păsa. Se putea şi ea trezi o dată, să asculte ce avea Roanna să-i spună.

Nu ştia ce va face dacă Webb va fi şi el acolo, deşi nu se aştepta să fie. Fusese atât de furios când plecase, încât era posibil să nu se fi întors şi dacă da, cu siguranţă că nu s-ar fi urcat în pat lângă Jessie. Era fie jos, în biroul lui, fie se culcase într-un alt dormitor.

Nu avea nevoie de lumină; bântuise de atâtea ori prin Davencourt noaptea, încât îi cunoştea toate umbrele. O luă în tăcere de-a lungul coridorului, cămaşa de noapte, până jos, făcând-o să pară o stafie. *Se simţea* ca o stafie, îşi spuse ea, ca şi cum nimeni n-ar fi văzut-o cu adevărat, vreodată.

Se opri în faţa uşii apartamentului lui Webb şi Jessie. Mai era încă lumină înăuntru; se vedea la baza uşii, o fâşie subţire, strălucitoare. Roanna răsuci butonul clanţei, decisă să nu ciocănească.

— Jessie, eşti trează? Vreau să vorbesc cu tine, spuse ea încetişor.

Strigătul ascuţit sfâşie ţesătura slabă a

nopţii, un sunet prelung, pătrunzător, care părea să nu se mai termine, tensionat, până când se frânse într-o notă guturală. Luminile se aprinseră în dormitoare, chiar şi jos, la grajduri, unde Loyal îşi avea apartamentul. Urmă o bâlbâială de voci adormite, confuze, strigând, întrebând şi zgomotul înfundat al paşilor alergând.

Unchiul Harlan a fost primul care a ajuns la apartament. Spuse doar „Dumnezeule Mare” şi pentru o dată tonul lui prea-blând, prea-din-suflet, lipsise din vocea lui.

Roanna îşi astupase gura cu mâinile, ca şi cum ar fi încercat să evite să-i scape un alt strigăt. Se îndepărtă încet de trupul lui Jessie. Ochii ei căprui erau larg deschişi şi nu clipeau, părând orbi.

Mătuşa Gloria se năpusti în cameră, în ciuda încercării târzii a unchiului Harlan de a o opri, cu Lucinda imediat în spatele ei. Amândouă femeile se opriră poticnit, groaza şi neîncrederea încremenindu-le, în timp ce asimilau scena sângeroasă. Lucinda se holba la tabloul oferit de cele două nepoate ale ei, cu orice urmă vagă de culoare dispărută din obraji. Începu să tremure.

Mătuşa Gloria îşi petrecu braţele pe

după ea, uitându-se cu sălbăticie la Roanna.

— Dumnezeule, ai omorât-o, izbucni ea cu isterie în glas. Harlan, cheamă şeriful!

*

Aleea şi parcarea erau un uruit de maşini oprite la întâmplare, în unghiuri diferite, luminile lor răspândind un albastru ciudat, stroboscopic, în noapte. Toate ferestrele din Davencourt erau puternic luminate şi casa era tixită cu oameni, majoritatea în uniforme maronii, unii, în alb.

Toată familia, cu excepţia lui Webb, stătea în living. Bunica plângea încetişor, cu umerii lăsaţi, răsucind în mâini, fără încetare, o batistă cu broderie delicată. Chipul ei era răvăşit de durere. Mătuşa Gloria stătea lângă ea, mângâind-o, murmurând cuvinte liniştitoare, dar fără sens. Unchiul Harlan stătea, chiar în spatele lor, mişcându-se înainte şi înapoi pe vârfurile picioarelor, răspunzând plin de importanţă la întrebări şi oferindu-şi propriile păreri asupra oricărei teorii sau detaliu, inhalând luminile rampei care se îndreptau acum spre el, datorită norocului de a fi apărut primul pe scenă – fără a o

pune la socoteală pe Roanna, desigur.

Roanna stătea singură în partea cealaltă a încăperii, departe de toţi ceilalţi. Lângă ea se afla un ajutor de şerif. Îşi dădea seama inconştient că era un paznic, dar nu-i păsa. Era nemişcată, cu ochii ei ca două fântâni întunecate pe faţa fără culoare, privind fără să vadă dar totuşi asimilând, în timp ce se uita fără să clipească de-a lungul camerei, la familia ei.

Şeriful Samuel „Booley” Watts se uita din uşă la ea, întrebându-se stânjenit la ce se gândea, cum se simţea în faţa acestei respingeri tăcute, dar implacabile. Se uită la fragilitatea braţelor ei goale, observă cât de imaterial arăta în cămaşa aceea albă de noapte care nu era cu mult mai albă decât faţa ei. Pulsul de la baza gâtului îi bătea vizibil, cu ritmul prea rapid şi prea slab. Cu experienţa lui de treizeci de ani în forţele de poliţie, se întoarse spre unul dintre adjuncţii lui şi-i spuse încet:

— Aduceţi un paramedic, să se uite la fata asta. Pare şocată.

El avea nevoie de ea lucidă şi în stare de reacţie.

Şeriful o ştia pe Lucinda de o viaţă. Familia Davenport contribuise întotdeauna

cu sume substanţiale la fondurile lui de campanie, când se apropia vremea alegerilor. Politica fiind aşa cum era, făcuse, de-a lungul anilor, numeroase favoruri familiei, dar la baza îndelungatei lor relaţii se afla simpatia sinceră. Marshall Davenport fusese un ticălos dur, afurisit, dar decent. Booley nu nutrea decât respect pentru Lucinda, pentru tăria ei interioară, pentru refuzul de a-şi relaxa standardele în faţa declinului modern, pentru priceperea ei în afaceri. În lungii ani de după moartea lui David, până când Webb a devenit suficient de adult ca să înceapă să preia o parte din sarcini, ea condusese un imperiu, se ocupase de o uriaşă avere imobiliară şi-şi crescuse cele două nepoate orfane. Sigur, avusese beneficiul unei bogăţii uriaşe care să-i netezească drumul, dar încărcătura emoţională fusese aceeaşi asupra ei, aşa cum ar fi fost asupra oricui.

Lucinda pierduse prea mulţi oameni dragi, îşi spuse el. Atât familia Davenport cât şi Tallant suferiseră de morţi neaşteptate, prea timpurii. Mult iubitul frate al Lucindei, primul Webb, murise la patruzeci de ani, lovit în cap de un taur. Fiul lui, Hunter, murise la treizeci şi unu de ani,

când avionul lui s-a prăbuşit, în timpul unei furtuni violente, în Tennessee. Marshall Davenport nu avea decât şaizeci de ani când a murit de o apendicită pe care o ignorase, crezând că nu era decât o indispoziţie intestinală, până când infecţia devenise atât de masivă încât sistemul lui imunitar nu a mai putut lupta. Apoi, David şi Janet, împreună cu soţia lui David, au fost ucişi acum zece ani, în accidentul acela de maşină. Tragedia aproape că o doborâse pe Lucinda, dar ea şi-a întărit din nou spinarea şi a mărşăluit mai departe.

Iar acum asta; nu ştia dacă Lucinda va rezista acestei ultime nenorociri. Ea o adorase dintotdeauna pe Jessie şi fata fusese extrem de populară în elita societăţii din Colbert County, deşi Booley avea rezerve serioase în ce o privea. Uneori expresia ei îi păruse rece, lipsită de orice emoţie, ca expresia criminalilor pe care-i văzuse el de-a lungul anilor. Nu că ar fi avut vreodată probleme cu ea şi niciodată nu a fost chemat să acopere scandaluri mărunte; indiferent cum fusese Jessie cu adevărat, cu toate manierele ei de seducătoare, se ţinuse departe de bârfe. Jessie şi Webb fuseseră scânteile din ochii Lucindei şi femeia

aproape că scotea aburi de mândrie, la nunta lor, în urmă cu vreo doi ani. Booley ura ce urma să facă; era suficient de rău că o pierduse pe Jessie, fără să-l mai implice şi pe Webb, dar asta îi era meseria. Politică sau nu, chestia asta nu putea fi ascunsă sub covor.

Un paramedic solid, Curcanul Macinnis, intră în încăpere, traversă spre locul unde se afla Roanna şi se ghemui în faţa ei. I se spunea Curcanul pentru abilitatea cu care reuşea să imite cloncănitul curcanului fără vreun accesoriu, era competent şi alinător, unul dintre cei mai buni paramedici din regiune. Booley îi asculta vocea calmă cu care îi punea fetei câteva întrebări, apreciindu-i reacţiile în timp ce-i plimba o lanternă minusculă în faţa ochilor, apoi îi luă tensiunea şi-i măsură pulsul. Roanna răspundea la întrebări pe un ton slab, de neauzit, cu o voce tensionată. Se uita la paramedicul de la picioarele ei cu o totală lipsă de interes.

O pătură fu desfăcută şi înfăşurată în jurul Roannei şi paramedicul insistă să se întindă pe canapea. Îi aduse apoi o cană cu cafea, pe care Booley o bănui mult îndulcită, ademenind-o să o bea.

Booley oftă. Mulţumit că cineva avea grijă de Roanna, nu-şi mai putea amâna neplăcuta lui îndatorire. Îşi frecă ceafa şi traversă spre micul grup din partea cealaltă a încăperii. Pentru cel puţin a zecea oară, Harlan Ames repovestea şi interpreta evenimentul şi lui Booley i se făcea rău auzind glasul acela unsuros, prea tare.

Se aşează lângă Lucinda.

— L-aţi găsit pe Webb? îl întrebă ea cu o voce sugrumată, în timp ce alte lacrimi începeau să-i şiroiască pe obraji. Pentru prima oară, se gândi el, Lucinda îşi arăta cei şaptezeci şi trei de ani. Ea lăsase întotdeauna impresia unei femei puternice, asemenea celui mai fin oţel, dar acum părea micşorată, în cămaşă de noapte şi halat.

Răspunse stânjenit:

— Nu încă. Îl căutăm. Acesta era un eufemism, dacă făcuse vreodată unul.

Se auzi o uşoară gălăgie la uşă şi Booley se uită în jur, încruntându-se, dar se relaxă când în living intră Yvonne Tallant, mama lui Webb. Tehnic, nimeni nu avea voie să intre în încăpere, dar Yvonne făcea parte din familie, deşi se distanţase singură, în urmă cu câţiva ani, când plecase de la Davencourt ca să se mute în propria ei

căsuţă, dincolo de râul Florence. Yvonne fusese întotdeauna o femeie independentă. Doar că acum Booley şi-ar fi dorit să nu fi apărut şi se întrebă cum aflase despre problemele de aici. Prostii, de ce oare se mai întreba? Asta era problema orăşelelor mici. Poate că cineva de la dispecerat sunase acasă, spunându-i ceva unui membru al familiei, care-şi sunase o prietenă, care îşi sunase o verişoară care o cunoştea personal pe Yvonne şi îi spusese totul. Aşa funcţiona întotdeauna.

Ochii verzi ai Yvonnei măturară încăperea. Era o femeie înaltă, delicată, cu şuviţe cărunte în părul negru, genul descris mai mult ca arătos decât ca frumos. Chiar şi la această oră era impecabil îmbrăcată în pantaloni lejeri de comandă şi o bluză albă, apretată. Privirea i se opri asupra lui Booley şi-l întrebă cu o voce uşor spartă:

— Este adevărat? Despre Jessie? În ciuda rezervelor lui Booley în privinţa lui Jessie, aceasta păruse să se înţeleagă întotdeauna cu soacra ei. În plus, familiile Davenport şi Tallant erau atât de apropiate încât Yvonne o ştia pe Jessie din leagăn.

Lângă el, Lucinda îşi înghiţi un nod de plâns, tremurând din tot trupul. Booley îi

răspunse Yvonnei confirmând din cap. Yvonne îşi strânse ochii, împiedicându-şi lacrimile.

— Roanna a făcut-o, sâsâi Gloria îndreptându-şi privirea în partea cealaltă a încăperii, spre silueta mică, înfăşurată în pătură, de pe canapea.

Ochii Yvonnei se deschiseră brusc, aruncându-i Gloriei o privire plină de neîncredere.

— Nu fii caraghioasă, spuse ea şi se îndreptă hotărâtă spre Roanna, îngenunchind lângă ea şi îndepărtându-i de pe faţa lipsită de orice culoare părul răvăşit, spunându-i în şoaptă cuvinte liniştitoare. Părerea lui Booley despre Yvonne sări câteva trepte mai sus, deşi se îndoia, după expresia de pe chipul acesteia, că Gloria gândea la fel.

Lucinda îşi lăsă capul în jos ca şi cum i-ar fi fost imposibil să se uite spre partea cealaltă a camerei, spre cealaltă nepoată a ei.

— O s-o arestezi? îl întrebă ea şoptit.

Booley îi luă o mână într-a lui, simţindu-se ca un bivol cărnos şi stângaci, când degetele lui groase se închiseră peste ale ei, reci, delicate.

— Nu, nu o arestez, spuse el.

Lucinda se cutremură uşor, o parte din tensiunea ei părăsindu-i trupul.

— Aş vrea să ştiu de ce? ţipă Gloria din partea cealaltă a Lucindei, ridicându-se ca o găină udă. Booley nu o plăcuse niciodată pe Gloria. Deşi ea fusese întotdeauna cea mai drăguţă, Lucinda a fost totuşi cea care i-a atras privirile lui Davenport. Lucinda s-a măritat cu cel mai bogat om din nord-vestul Alabamei şi invidia aproape că a ros-o pe Gloria de vie.

— Pentru că eu nu cred că ea a făcut asta, spuse el plat.

— Dar noi am văzut-o stând în picioare, deasupra trupului ei! Cu picioarele în balta de sânge!

Iritat, Booley se întreba de ce asta ar fi trebuit să aibă vreo semnificaţie. Încercă să-şi păstreze calmul.

— Din câte putem noi spune, Jessie murise deja cu câteva ore înainte de a o fi găsit Roanna.

Nu intră în detaliile tehnice despre rigor mortis, închipuindu-şi că Lucindei nu i-ar fi făcut plăcere să audă asta. Nu era posibil să stabileşti cu exactitate momentul morţii cuiva, fără martori, dar era sigur că Jessie

murise cu cel puţin două ore înainte de miezul nopţii. Nu ştia de ce venise Roanna la verişoara ei, la ora două dimineaţa – şi va afla în mod categoric – dar Jessie era deja moartă la ora aceea.

Micul grup al familiei încremenise, uitându-se la el ca şi cum le-ar fi fost greu să înţeleagă această ultimă întorsătură. Booley îşi scoase carneţelul. Interogările erau conduse de obicei de către un alt detectiv-poliţist, dar aici era vorba de familia Davenport şi el intenţiona să se ocupe personal de caz.

— Domnul Ames a spus că Webb şi Jessie au avut o discuţie aprinsă în seara asta, începu Booley şi sesiză privirea tăioasă pe care i-o aruncă Lucinda cumnatului ei.

Apoi Lucinda inspiră adânc şi-şi îndreptă umerii, în timp ce-şi ştergea ochii cu batista boţită.

— Da, s-au certat.

— Din ce motiv?

Lucinda ezită şi interveni Gloria, profitând de întrerupere.

— Jessie i-a surprins pe Webb şi Roanna în desfăşurare, în bucătărie.

Sprâncenele cărunte ale lui Booley se ridicară. Nu că l-ar mai fi putut surprinde

ceva, dar ideea asta îl surprinse totuşi. Aruncă o privire plină de îndoială spre forma ghemuită, micuţă, din partea cealaltă a încăperii.

Roanna părea, dacă nu copilăroasă, totuşi încă un copil şi nu şi-l imagina pe Webb să se aprindă după aşa ceva.

— În desfăşurare, cum?

— *În desfăşurare,* pur şi simplu, spuse Gloria ridicând glasul. Dumnezeule, Booley, chiar vrei să-ţi relatez scena?

Ideea că Webb putea face sex cu Roanna în bucătărie i se păru şi mai puţin probabilă lui Booley. Niciodată nu era surprins de profunzimea stupidităţii la care puteau ajunge oamenii deştepţi, dar asta nu i se părea posibil. În mod bizar, îl putea vedea pe Webb ucigând, dar nu-l putea vedea prostindu-se cu micuţa lui verişoară.

În sfârşit, o să afle adevărata poveste de la Roanna. Altceva vroia el de la cei trei.

— Se certau, deci. Cearta a devenit violentă?

— Sigur, spuse Harlan, prea dornic să redevină centrul atenţiei. Erau sus, dar Jessie ţipa atât de tare încât puteam auzi tot ce spunea. Apoi Webb a ţipat la ea să divorţeze, că o să facă totul ca să scape de

ea, după care s-a auzit zgomotul unui pahar spart. Şi Webb a plecat ca o furtună.

— A mai văzut-o apoi cineva pe Jessie, sau poate a auzit-o la baie?

— Nu, niciun sunet, spuse Harlan şi Gloria scutură din cap. Nimeni nu încercase să vorbească cu Jessie, ştiind din experienţă că era mai bine să o lase să se liniştească, altfel furia ei s-ar fi revărsat asupra primului mediator. Expresia Lucindei era de o neîncredere şi groază tot mai mari, pe măsură ce înţelegea încotro se îndrepta interogatoriul lui Booley.

— Nu, spuse ea violent, scuturând din cap. Nu, Booley! Nu-l poţi suspecta pe Webb!

— Trebuie, răspunse el încercând să-şi păstreze vocea blândă.

— Se certau violent. Cu toţii ştim cum îşi pierdea Webb controlul, când se încingea. Nimeni nu a mai văzut-o sau auzit-o pe Jessie după plecarea lui. Este trist, dar de câte ori este ucisă o femeie, de obicei soţul sau prietenul ei a făcut-o. Mă doare cumplit să spun asta, Lucinda, dar adevărul este că Webb este cel mai posibil suspect.

Lucinda continua să scuture din cap, în timp ce lacrimile i se prelingeau din nou pe

obraji şi spuse, cu voce rugătoare:

— Nu putea face asta. Nu Webb.

— Sper să nu, dar trebuie să investighez. Ce oră era când a plecat Webb, vă puteţi aminti cât mai exact?

Lucinda rămase tăcută. Harlan şi Gloria se uitau unul la celălalt.

— Opt? se oferi în final Gloria, cu o voce nesigură.

— Cam aşa, spuse Harlan încuviinţând din cap. Tocmai începuse filmul pe care vroiam să-l văd.

Ora opt. Booley se gândi, muşcându-şi buza de sus. Clyde O'Dell, medicul legist, îşi făcea meseria cam tot de atâta vreme ca şi el şi era al naibii de bun în a stabili ora decesului. Avea şi experienţa şi geniul de a adăuga gradul de rigor la factorul temperatură şi de a a veni cu un răspuns foarte apropiat de realitate. Iar Clyde stabilise ora decesului lui Jessie la „Oh, în jur de zece", cu o mişcare din mână care spunea că timpul real putea aluneca puţin de o parte sau de alta. Ora opt era mult prea devreme, deşi putea rămâne în continuare în limitele admisibilului, ceea ce arunca într-adevăr o umbră de îndoială în toată povestea. Trebuia să fie al naibii de

sigur pe cazul lui înainte de a-l prezenta procurorului districtual, pentru că bătrânul Simmons era un politician prea alunecos ca să preia un caz care implica familiile Davenport şi Tallant, dacă nu stătea în picioare.

— A auzit cineva o maşină sau ceva de genul ăsta? S-a întors cumva Webb înapoi?

— Nu am auzit nimic, spuse Harlan.

Gloria confirmă:

— Nici eu. Trebuie să conduci un camion ca să-l auzi de aici. Poate doar dacă eşti în pat, cu ferestrele de la balcon deschise.

Lucinda se frecă la ochi. Booley avea sentimentul că şi-ar fi dorit ca sora şi cumnatul ei să tacă naibii din gură.

— În mod normal nu putem auzi maşinile de aici. Casa este foarte bine izolată şi tufele amortizează şi ele zgomotul, spuse ea.

— Înseamnă că s-ar fi putut întoarce fără ca voi să-l fi auzit.

Lucinda deschise gura să spună ceva, dar şi-o închise la loc. Răspunsul era clar. Veranda de sus, care înconjura casa bătrână uriaşă, elegantă, era accesibilă prin scara exterioară, din partea casei unde se afla apartamentul lui Webb şi Jessie. Mai mult,

toate dormitoarele aveau uşi înalte, duble, care se deschideau spre verandă; ar fi fost ridicol de uşor pentru oricine să urce scara aceea şi să intre în balcon fără să fie văzut de nimeni din casă. Din punct de vedere al securităţii, Davencourt era un coşmar.

Cine ştie, poate că a auzit Loyal ceva. Apartamentul lui de la grajduri poate că nu era la fel de insonorizat ca masiva casă bătrână.

Yvonne o părăsi pe Roanna şi veni direct la Booley, spunându-i calmă, pe un ton egal, deşi ochii ei verzi îl sfredeleau:

— Am auzit ce ai spus. Dar latri la un gard străin, Booley Watts. Fiul meu nu a omorât-o pe Jessie. Indiferent cât de furios a fost pe ea, nu a omorât-o.

— În condiţii normale, aş fi de acord cu tine: Dar ea l-a ameninţat că o va convinge pe Lucinda să-l scoată din testament şi ştim cu toţii ce înseamnă Davencourt pentru…

— Rahat, spuse Yvonne ferm, ignorând felul cum îşi strânse Gloria gura, ca o prună uscată. Webb n-ar fi crezut nicio clipă asta. Jessie exagera întotdeauna când era furioasă.

Booley se uită la Lucinda care îşi şterse ochii şi spuse încet:

— Nu, nu l-aş fi dezmoştenit niciodată.

— Chiar dacă ar fi divorţat? insistă el.

Buzele ei tremurară.

— Nu. Davencourt are nevoie de el.

Da, asta făcea să dispară un motiv al naibii de bun, îşi spuse Booley. Nu putea spune că îi părea rău. Ura ca naiba să trebuiască să-l aresteze pe Webb Tallant. O va face, dacă reuşea să-şi construiască un caz suficient de solid, dar ura s-o facă.

În clipa aceea, dinspre intrarea principală se auzi gălăgie şi recunoscură vocea adâncă a lui Webb spunându-i ceva scurt unuia dintre poliţişti. Toate capetele din încăpere, exceptându-l pe al Roannei, se întoarseră să se uite la Webb care intra în încăpere flancat de doi poliţişti.

— Vreau s-o văd. Vreau să-mi văd soţia, spuse el tăios.

Booley se ridică în picioare şi spuse cu o voce la fel de obosită precum se simţea şi el:

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, Webb. Dar trebuie să-ţi punem câteva întrebări.

CAPITOLUL 6

Jessie murise.

Nu l-au lăsat să o vadă, iar el simţea cu disperare nevoia asta, pentru că până nu o vedea, lui Webb i se părea imposibil să creadă cu adevărat. Se simţea dezorientat, incapabil să-şi ordoneze gândurile sau sentimentele, pentru că atâtea dintre ele erau contradictorii. Când Jessie strigase la el că vrea să divorţeze, nu simţise nimic altceva decât uşurare la perspectiva de a scăpa de ea, dar... să moară? Răsfăţata, vibranta, pasionala Jessie? Nu-şi putea aminti o zi din viaţa lui, fără Jessie acolo. Crescuseră împreună, veri şi camarazi de joacă, pentru ca apoi febra pubertăţii şi pasiunea sexuală să-i lege într-un joc nesfârşit al dominaţiei. Căsătoria cu ea fusese o greşeală, dar şocul pierderii ei era paralizant. Durerea şi uşurarea se luptau între ele, sfâşiindu-l.

Vinovăţia era şi ea acolo, măcinându-l. Vinovăţia, în primul rând şi mai ales pentru că putea resimţi uşurare, chiar dacă în ultimii doi ani ea făcuse orice ca să-i facă viaţa un iad, distrugând sistematic absolut tot ce simţise vreodată pentru ea, în pretenţia ei permanentă de a primi adoraţia

slugarnică pe care credea că o merita.

Apoi, vinovăţia faţă de Roanna.

Nu ar fi trebuit să o sărute. Nu avea decât şaptesprezece ani, la naiba şi încă şaptesprezece ani imaturi. Nu ar fi trebuit să o ia pe piciorul lui. Când ea şi-a aruncat brusc braţele pe după gâtul lui şi l-a sărutat, el ar fi trebuit să o îndepărteze delicat, dar nu a făcut asta. În schimb i-a simţit floarea delicată, timidă a gurii sub a lui şi inocenţa ei l-a excitat. Pe naiba, era deja excitat când i-a simţit funduleţul rotund în poala lui. În loc să întrerupă sărutul, l-a adâncit, a preluat controlul, vârându-şi limba în gura ei, pentru un sărut mai explicit sexual. O întorsese în braţele lui, dorind să simtă pe el sânii aceia micuţi, delicaţi. Dacă Jessie nu ar fi intrat chiar atunci, probabil că şi-ar fi pus mâna pe sânii aceia şi i-ar fi sărutat sfârcurile acelea dulci, ca două pietricele. Şi Roanna fusese excitată. El îşi spusese că ea era prea inocentă ca să ştie ce făcea, dar acum vedea altfel totul. Lipsa de experienţă nu era acelaşi lucru cu inocenţa.

Indiferent pe ar fi făcut el, se îndoia că Roanna ar fi ridicat o mână sau ar fi scos un cuvânt ca să-l oprească. Ar fi putut-o avea chiar acolo, pe masa din sufragerie, sau

stând în poala lui şi ea l-ar fi lăsat.

Nu exista nimic ce n-ar fi făcut Roanna pentru el. Ştia asta. Şi acesta era cel mai cumplit gând, dintre toate.

O ucisese Roanna pe Jessie?

Fusese furios pe amândouă şi pe el, pentru că permisese să se petreacă asta. Jessie îşi urla insultele ei vulgare şi dintr-o dată simţi că se săturase atât de tare de ea, încât ştiu că acesta era sfârşitul căsniciei lor. Cât despre Roanna – nu ar fi crezut niciodată că era atât de vicleană încât să însceneze momentul din bucătărie, dar când se uită la ea după acuzaţia vicioasă a lui Jessie, nu văzuse şoc pe chipul prea deschis, prea expresiv al Roannei; văzuse vinovăţie. Poate din cauza aceleiaşi groaze pe care o resimţea şi el pentru că nu trebuiau să se fi sărutat, dar poate… poate că era mai mult. O clipă văzuse şi altceva: ură.

Toată lumea ştia că Roanna şi Jessie nu se înţelegeau, dar el ştia şi că de o bună bucată de vreme animozitatea devenise pentru Roanna foarte ascuţită. Motivul era şi el foarte clar; numai un prost orb nu putea vedea cât de mult îl adora Roanna. El nu făcuse nimic ca să o încurajeze, romantic vorbind, dar nici nu o descurajase. Ţinea

mult la puştoaică şi această preţuire necondiţionată a eroului, din partea ei, îi măgulea în mod clar egoul, mai ales după vreuna din nesfârşitele certuri cu Jess. La naiba, probabil că o iubea pe Ro, dar nu în felul pe care-l dorea ea; el o iubea cu exasperarea amuzată a unui frate mai mare, îşi făcea griji pentru lipsa ei de poftă de mâncare şi îi părea rău pentru ea când era umilită de propria ei stângăcie socială. Nu fusese uşor pentru ea să fie considerată ca răţuşca cea urâtă, în comparaţie cu frumoasa lebădă Jessie.

Să fi crezut ea oare ameninţarea aceea ridicolă a lui Jessie că o s-o determine pe mătuşa Lucinda să-l dezmoştenească? El ştia că era un nonsens, dar ştia şi Roanna? Ce ar fi făcut ea ca să-l protejeze? S-ar fi dus la Jessie ca să discute rezonabil cu ea? El ştia din experienţă că a discuta rezonabil cu Jessie era un efort inutil. S-ar fi întors spre Roanna ca un urs mirosind carne proaspătă, scornind cuvinte şi mai pline de ură, ameninţări vicioase. Să fi ajuns Roanna la o asemenea extremă încât să o oprească pe Jess? Până la episodul din bucătărie ar fi spus un nu categoric, dar după ce i-a văzut expresia Roannei când Jessie a năvălit peste

ei, nu mai era atât de sigur.

Spuneau că ea descoperise trupul lui Jessie. Soţia lui era moartă, omorâtă. Cineva îi zdrobise capul cu unul dintre grătarele şemineului din apartamentul lor. Să fi făcut Roanna asta? Putea s-o fi făcut deliberat? Tot ce ştia despre ea îi spunea că nu, cel puţin ca răspuns la cea de a doua întrebare. Roanna nu era o persoană cu sânge rece. Dar dacă Jessie a râs de ea, şi-a bătut joc de înfăţişarea ei şi de sentimentele ei pentru Webb, dacă a continuat cu alte ameninţări, poate că atunci şi-a putut pierde firea şi ar fi putut-o lovi pe Jessie.

Stătea singur în biroul lui Booley, aplecat, cu capul în mâini, încercând să-şi facă puţină ordine în furtuna gândurilor. Evident, era primul suspect. După cearta cu Jessie, i se părea logic să fie aşa. Cearta îl înfuriase atât de tare încât îi venea să care cuiva pumni, dar i se părea logic.

Nu fusese arestat şi nu era foarte îngrijorat, cel puţin nu pentru asta. Nu o omorâse pe Jess, prin urmare, câtă vreme nu se fabricau probe împotriva lui, nu aveau cum să-i dovedească vinovăţia. Era nevoie de el acasă, să se ocupe de toate. Din puţinul cât o văzuse pe mătuşa Lucinda,

arăta devastată; nu ar fi fost în stare să se ocupe de funeralii. Iar Jess era soţia lui; vroia să facă acest ultim serviciu pentru ea, să plângă pentru fata care fusese, pentru soţia care sperase să fie. Chiar dacă nu-i reuşise, nu meritase totuşi să moară astfel.

Lacrimi îi ardeau ochii, picurându-i printre degete. Jess. Frumoasa, nefericita Jess. Dorise de la ea să-i fie un partener şi nu un parazit care pretindea mai mult şi mai mult, dar nu era în firea ei să dea. Nu existase destulă dragoste în lumea asta care să o mulţumească şi în final el încetase chiar să mai încerce.

Plecase. Nu o putea aduce înapoi, nu o putea proteja.

Dar Roanna?

Îi ucisese ea soţia?

Ce trebuie el să facă acum? Să-i spună lui Booley despre suspiciunile lui? Să o arunce pe Roanna lupilor?

Nu putea face asta. Nu credea, nu putea să creadă că Roanna o ucisese în mod deliberat pe Jessie. Să dea în ea, da. Poate că lovitura a fost chiar dată în autoapărare, pentru că Jessie era – fusese – perfect capabilă fizic să o atace pe Roanna. Ro nu avea decât şaptesprezece ani, era o fetiţă;

dacă era arestată şi judecată şi găsită vinovată, sentinţa ei ar fi uşoară, pentru crimă. Dar chiar şi o sentinţă uşoară ar fi pentru ea ca o condamnare la moarte. Webb ştia la fel de sigur precum stătea acum acolo, că Roanna nu ar fi supravieţuit mai mult de un an într-un centru de detenţie pentru minori. Era prea fragilă, prea vulnerabilă. Va înceta să mănânce. Şi va muri.

Se gândi la scena din cameră. Fusese scos din casă înainte de a reuşi să vorbească cu cineva, deşi mama lui încercase. Dar ce văzuse el în acel scurt moment i-a rămas întipărit în minte: Yvonne, aprig protectoare, gata să se bată pentru el, dar nici nu se aşteptase la nimic altceva din partea bravei fui mame; mătuşa Lucinda, uitându-se la el cu durere anesteziantă; mătuşa Gloria şi unchiul Harlan, în ochi cu o privire acuzatoare, oripilată, fascinată. Nicio mirare că ei credeau că era vinovat, la naiba cu ei. Şi Roanna, în palidă şi îngheţată izolare, în partea cealaltă a camerei, fără să ridice măcar capul să se uite la el.

Îşi petrecuse ultimii zece ani protejând-o. Devenise, cea de a doua lui natură. Chiar

şi acum, cât de furios era pe ea, nu-şi putea înfrâna instinctul de a o proteja. Dacă ar fi crezut că ea făcuse asta în mod deliberat, ar fi fost altceva, dar nu credea asta. Deci iată-l aici, protejând prin tăcerea lui fata care probabil că-i ucisese soţia şi amărăciunea alegerii îi făcea rău.

Uşa biroului se deschise în spatele lui şi Webb se îndreptă, ştergându-şi repede umezeala rămasă pe ochii lui; Booley ocoli biroul şi se lăsă greoi în fotoliul scârţâitor, din piele, fixându-l pe Webb cu privirea, observând evidenţa lacrimilor.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, Webb. Ştiu că este un şoc.

— Da.

Vocea lui era aspră.

— Dar trebuie totuşi să-mi fac treaba. Ai fost auzit spunându-i lui Jessie că ai face orice ca să scapi de ea.

Cea mai bună cale prin acest teren minat, îşi imaginä Webb, era să spună adevărul – până la un punct, când cel mai bine va fi să nu spună nimic.

— Da. Imediat după ce i-am spus să ceară divorţul. Vroiam să-i spun că voi fi de acord cu orice aranjament.

— Chiar şi să-i dai Davencourtul?

— Davencourt nu este al meu ca să-l pot da, este al mătuşii Lucinda. Decizia asta i-ar aparţine ei.

— Jessie te-a ameninţat că o va convinge pe Lucinda să te scoată din testament.

Webb scutură brusc din cap.

— Mătuşa Lucinda nu ar face aşa ceva doar din cauza unui divorţ.

Booley îşi încrucişă braţele la ceafă, petrecându-şi degetele ca să formeze un căuş pentru cap. Webb era mare şi puternic, un atlet înnăscut; avea puterea de a-i sparge capul lui Jessie dintr-o singură lovitură, dar a făcut-o, oare? Schimbă brusc subiectul.

— Se spune că Jessie v-a prins, pe tine şi pe Roanna, giugulindu-vă în bucătărie. Vrei să-mi vorbeşti despre asta?

În ochii lui Webb scânteie furia aceea feroce, rece, pe care o ţinea înăbuşită în el. Spuse scurt:

— Nu i-am fost niciodată necredincios lui Jessie.

— Niciodată? Atunci ce a văzut Jessie, ca să o scoată din minţi? întrebă Booley cu o mică notă de îndoială în glas.

— Un sărut.

Lasă-l pe Booley să-şi aibă adevărul

neînfrumuseţat, cât se putea.

— Ai sărutat-o pe Roanna? Dumnezeule Mare, Webb, nu-ţi dai seama cât este de mică pentru tine?

— La naiba, sigur că este prea mică! Dar nu a fost aşa, spuse Webb furios.

— Nu a fost aşa, cum? Ce este între tine şi ea?

— Între noi nu este absolut nimic. Incapabil să se mai stăpânească, Webb se ridică în picioare, făcându-l pe Booley să se tensioneze şi să-şi ducă mâna, în mod automat, la pistol, dar se relaxă când Webb începu să facă paşi prin micul birou.

— Atunci de ce ai sărutat-o?

— Nu eu am sărutat-o. Ea m-a sărutat.

La început, adică. Dar Booley nu trebuia să cunoască şi restul.

— De ce să fi făcut ea asta?

Webb îşi frecă ceafa.

— Roanna este ca o soră mai mică pentru mine. Era nefericită…

— De ce?

— Mătuşa Gloria şi unchiul Harlan s-au mutat astăzi aici. Ea nu se înţelege cu mătuşa Gloria.

Booley scoase un sunet mormăit, ca şi cum ar fi putut înţelege asta.

— Iar tu o… reconfortai?

— Asta, şi încercam să o conving să mănânce. Când este supărată sau nervoasă, nu poate să mănânce iar eu eram îngrijorat pentru ce i s-ar putea întâmpla din cauza asta.

— Crezi cumva că este – care e cuvântul? – anor… cum? Nu mănâncă în mod intenţionat?

— Anorexică. Poate. Nu ştiu. L-am spus că o să vorbesc cu mătuşa Lucinda să le spună celorlalţi să nu mai stea pe capul ei, dacă-mi promite că o să mănânce. Ea şi-a aruncat braţele pe după gâtul meu şi m-a sărutat, Jessie a intrat şi s-a dezlănţuit iadul.

— A fost pentru prima oară când te-a sărutat Roanna?

— Exceptând săruturile pe obraz, da.

— Deci între voi doi nu există câtuşi de puţin o legătură romantică?

— Nu, spuse sec Webb.

— Am auzit că este îndrăgostită de tine. Mulţi bărbaţi ar fi tentaţi de o fetiţă dulce ca ea.

— Ea depinde mult de mine, de când i-au murit părinţii. Nu este un mare secret.

— Jessie era geloasă pe Roanna?

— Nu, după ştiinţa mea. Nu avea niciun motiv să fie.

— Deşi te înţelegeai atât de bine cu Roanna? Din câte am auzit, tu şi Jessie nu vă înţelegeaţi deloc. Poate că era geloasă din cauza asta.

— Auzi multe, Booley, spuse Webb obosit. Jessie nu era geloasă. Ea devenea furibundă ori de câte ori lucrurile nu se petreceau aşa cum vroia ea. Era furioasă pe mine pentru că plecasem de dimineaţă la Nashville şi când a văzut-o pe Roanna sărutându-mă, ăsta a fost pretextul să dezlănţuie infernul.

— Cearta a devenit violentă, da?

— Eu am aruncat un pahar care s-a spart.

— Ai lovit-o pe Jessie?

— Nu.

— Ai dat vreodată în ea?

— Nu. Webb făcu o pauză, apoi scutură din cap.

— I-am ars o dată una la fund, când avea şaisprezece ani, dacă asta contează.

Booley îşi reţinu un zâmbet. Nu era momentul să se amuze, dar i-ar fi plăcut să asiste la scena în care Jessie era bătută la fund. Mulţi copii din ziua de astăzi, băieţi şi

fete, ar avea de câştigat dintr-un astfel de tratament. Webb nu trebuie să fi avut mai mult de şaptesprezece ani la vremea aceea, dar el a părut întotdeauna mai mare decât vârsta reală.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Jessie devenea din ce în ce mai nestăpânită. Am plecat înainte ca situaţia să iasă de sub control.

— La ce oră ai plecat?

— La naiba, nu ştiu. Opt, opt şi jumătate.

— Te-ai mai întors?

— Nu.

— Unde te-ai dus?

— Am condus o vreme, ajungând la Florence.

— Ai fost văzut de cineva care te cunoaşte, ca să poată confirma?

— Nu ştiu.

— Şi ce-ai făcut acolo? Ai condus doar?

— O vreme, aşa cum am spus. Apoi m-am dus la *Waffle Hut,* pe autostrada Jackson.

— La ce oră ai ajuns acolo?

— Pe la zece, cred.

— Când ai plecat de acolo?

— După două. Nu vroiam să mă întorc acasă până nu mă linişteam.

— Deci ai stat acolo vreo patru ceasuri? Înseamnă că vei fi recunoscut de chelneriţa de acolo, nu?

Webb nu răspunse. Presupunea că da, pentru că femeia încercase de câteva ori să intre în vorbă cu el, dar nu era el în dispoziţie de conversaţie. Booley o să verifice, chelneriţa va confirma prezenţa lui acolo şi totul se va termina. Dar atunci care ar fi următorul suspect pentru Booley? Roanna?

După un minut, Booley spuse:

— Poţi pleca acasă. Nu e un secret că trebuie să rămâi în zonă. Până când nu se clarifică situaţia, să nu părăseşti oraşul în deplasări de afaceri sau în alte scopuri.

Privirea lui Webb era rece şi grea.

— Cum mi-aş putea programa o călătorie de afaceri când trebuie să mă ocup de funeraliile soţiei mele?!

— Da, apropo. Având în vedere natura morţii, este necesară o autopsie. În mod normal asta întârzie funeraliile cu o zi sau două, dar uneori poate dura şi mai mult. O să te anunţ eu.

Booley se aplecă în faţă, cu chipul serios.

— Webb, fiule, îţi spun deschis, nu ştiu

ce să zic. De obicei, când este ucisă o femeie, soţul sau prietenul a făcut-o. Tu însă nu-mi pari genul, dar nici nu prea mai am pe cine să pot aresta. Trebuie să te suspectez pe tine şi trebuie să cercetez totul. Pe de altă parte, dacă ai vreo bănuială, aş aprecia dacă mi-ai spune. Familiile au întotdeauna micile lor probleme şi secrete. Uite, ai tăi au fost convinşi că Roanna a omorât-o pe Jessie şi au tratat-o ca pe o ciumată, până când le-am spus eu că nu cred să o fi făcut ea.

Booley era un băiat de ţară bun, nesofisticat, dar se afla de prea multă vreme în poliţie ca să nu ştie cum să citească pe oameni. În felul lui, recurgea la aceleaşi tactici care-l făcuseră celebru pe Colombo la televizor, acelaşi mod de a netezi drumul şi de a purta conversaţii normale şi de a pune lucrurile cap la coadă. Webb rezistă invitaţiei de a i se confesa şerifului.

— Acum pot să plec? spuse el în schimb.

Booley îi făcu semn cu o mână cărnoasă.

— Desigur. Dar aşa cum am spus, nu părăsi casa. Dar de fapt, te-aş putea conduce chiar eu. Este deja dimineaţă, aşa că oricum nu o să mai apuc să dorm. Şi Booley îşi ridică din fotoliu trupul masiv.

*

Roanna se ascundea, nu aşa cum o făcea când era mică, vârându-se sub mobile sau adânc în debarale, dar totuşi se retrăsese de la activitatea tristă din casă. Se retrăsese la fereastra din bovindou, de unde îi privise odinioară pe Webb şi Jess stând pe balansoarul din grădină, în timp ce în spatele ei restul familiei discuta ce să facă cu ea. Era încă strâns înfăşurată în pătura pe care paramedicii i-o puseseră în jurul ei. Ţinea capetele păturii împreunate, cu degete reci, fără sânge. Stătea acolo privind răsăritul care începea să se iveascâ, încet-încet, ignorând vocile şuşotite din spatele ei, închizând totul în afara ei.

Încerca să nu se gândească la Jessie, dar niciun efort, oricât de mare, nu putea îndepărta din mintea ei scena sângeroasă. Nu trebuia să se *gândească* efectiv la ea, pentru că scena se afla acolo, ca şi fereastra din faţa ei. Moartea o alterase într-atât pe Jessie, încât la început Roanna stătuse acolo pur şi simplu, zgâindu-se la trup, fără să conştientizeze efectiv că era adevărat, sau fără măcar să-şi recunoască verişoara.

Capul îi fusese ciudat deformat, aplatizat în jurul unei răni uriaşe, deschise, unde craniul îi fusese pur şi simplu despicat. Zăcea răstignită într-un mod nefiresc, cu gâtul aplecat ca şi cum capul i s-ar fi odihnit pe şemineul din piatră.

Roanna aprinsese lumina când intrase în apartament, clipind din ochi ca să-şi acomodeze privirea şi ocoli sofaua în drumul ei spre dormitor, ca să o trezească pe Jessie şi să stea de vorbă cu ea. Se împiedicase efectiv de picioarele întinse ale lui Jessie şi se uitase în jos un lung moment, în mută stupefacţie, înainte să-şi dea seama ce vede şi să înceapă să ţipe.

Abia mai târziu înţelesese că stătea pe covorul îmbibat în sânge şi că picioarele ei goale erau pătate cu roşu. Nu-şi amintea cum redeveniseră curate, dacă şi le spălase ea sau o făcuse altcineva.

Fereastra reflecta scena din spatele ei, viermuiala oamenilor care veneau şi plecau. Restul familiei sosise, câte unul sau în perechi, adăugându-şi confuziei generale lacrimile şi întrebările.

Venise mătuşa Sandra, mătuşa lui Webb din partea tatălui, ceea ce făcea din ea nepoata bunicii. Mătuşa Sandra era o

femeie înaltă, cu părul negru, arătând bine, ca toată familia Tallant. Nu fusese niciodată măritată, dar făcuse studii avansate în fizică şi acum lucra la NASA, în Huntsville.

Fiica mătuşii Gloria şi soţul ei, Lanette şi Greg Spence, veniseră împreună cu cei doi adolescenţi ai lor, Brock şi Corliss. Corliss era de vârsta Roannei, dar cele două fete nu se avuseseră niciodată bine. Abia ce sosiseră şi Corliss se şi strecurase lângă Roanna, întrebând-o:

— Şi chiar ai stat cu picioarele în sângele ei? Cum arăta? Am auzit-o pe mama spunându-i tatălui meu că avea capul spart ca un pepene.

Roanna îi ignorase vocea avidă, insistentă, rămânând cu faţa întoarsă spre fereastră.

— Spune-mi! insistase Corliss.

O ciupitură vicioasă în braţ îi aduse Roannei lacrimi în ochi, dar continuase să se uite în faţă, refuzând să recunoască în vreun fel prezenţa verişoarei ei. În final, Corliss renunţase şi plecase să cerşească altcuiva detaliile înspăimântătoare care o fascinau.

Baron, fiul mătuşii Gloria, trăia în Charlotte; el, soţia lui şi cei trei copii erau

aşteptaţi să sosească mai târziu, în ziua aceea. Chiar şi fără ei, asta însemna că în living, sau în jurul unei reconfortante căni cu cafea, la bucătărie, se adunau vreo zece membri ai familiei, care îşi schimbau din când în când grupul.

Nimeni nu avea încă permisiunea de a urca sus deşi Jessie fusese de mult luată de acolo, pentru că investigatorii mai făceau încă fotografii şi mai strângeau dovezi. Cu poliţiştii şi cu toţi ceilalţi în diverse calităţi oficiale, casa aceea mare era ticsită de lume, dar Roanna reuşise să facă abstracţie de toţi. Simţea o răceală cumplită în interiorul ei, un frig care se răspândise în toate celulele trupului ei, formând o carapace protectoare, ţinând-o pe ea înăuntru şi pe toţi ceilalţi, afară.

Şeriful îl luase pe Webb cu el şi Roanna aproape că se sufoca din cauza sentimentului de vinovăţie. Totul nu era decât din vina ei. Dacă măcar nu l-ar fi sărutat! Nu o făcuse intenţionat, dar de fapt niciuna din problemele create de ea nu erau intenţionate.

Nu el o ucisese pe Jessie. Ştia asta. Ar fi vrut să le strige în faţă pentru că îndrăzneau să se gândească măcar la ceva

atât de cumplit despre el. Iar acum, mătuşa Gloria şi unchiul Harlan nu vorbeau decât despre asta, despre cât de şocant era, ca şi cum el ar fi fost deja judecat şi condamnat. Şi doar cu câteva ore în urmă fuseseră la fel de convinşi că Roanna era ucigaşul.

Webb nu putea face aşa ceva. Sigur, putea ucide; într-un fel, Roanna ştia că Webb ar face orice ca să-i protejeze pe cei pe care-i iubea, dar uciderea în astfel de circumstanţe nu era acelaşi lucru cu o crimă. Indiferent cât de rea fusese Jessie, indiferent ce-ar fi spus ea sau chiar dacă ea l-ar fi atacat pe el cu un vătrai sau cu orice altceva, el nu i-ar fi făcut niciun rău. Roanna îl văzuse ajutând cu tandreţe venirea pe lume a unui mânz, stând treaz toată noaptea alături de un animal bolnav, făcând cu schimbul, cu Loyal ca să plimbe ore în şir un cal care suferea de colici. Webb avea grijă de ai lui.

Nu era vina ei că Jessie murise, dar faptul că Roanna îl iubea pe Webb şi nu fusese în stare să-şi controleze impulsurile stupide, declanşase un lanţ de circumstanţe care determinaseră învinuirea lui Webb pentru moartea lui Jessie. Nu ştia cine o ucisese pe Jessie, gândurile ei nu merseseră

atât de departe, ştia doar că nu fusese Webb. Ştia, cu fiecare celulă a trupului ei că nu el făcuse asta, aşa cum ştia că totul nu era decât din cauza ei şi că Webb nu o va ierta niciodată.

Când şeriful Watts îl luase pe Webb pentru interogatoriu, Roanna fusese paralizată de ruşine. Nu fusese în stare nici măcar să-şi ridice capul şi să se uite la el, sigură că nu va vedea în ochii lui nimic altceva decât ură şi dispreţ şi ştia că nu ar fi putut suporta asta.

Niciodată nu se simţise atât de singură, ca şi cum în jurul ei ar fi existat o bulă invizibilă care ar fi împiedicat pe oricine să se apropie de ea. O putea auzi în spatele ei pe bunica plângând în continuare, încetişor şi o auzea pe mătuşa Gloria încercând să o liniştească, dar totul era departe de ea. Nu ştia unde era unchiul Harlan; nu-i păsa. Nu va uita niciodată modul în care o acuzaseră de uciderea lui Jessie, felul în care se îndepărtaseră de ea ca şi cum ar fi fost contaminată. Chiar şi când şeriful Watts spusese că nu credea că ea făcuse asta, niciunul dintre ei nu se apropiase de ea şi nu îşi ceruse iertare. Nici măcar bunica, deşi Roanna o auzise spunând încetişor

„Slavă Domnului”, când şeriful spusese că o credea nevinovată.

Toată viaţa ei încercase din răsputeri să câştige dragostea acestor oameni, să fie suficient de bună, dar nu reuşise niciodată. Nimic legat de ea nu se ridicase la înălţimea standardelor familiilor Davenport şi Tallant. Nu era drăguţă, nu era nici măcar prezentabilă. Era stângace, mereu neîngrijită şi mai avea şi acest obicei nefericit de a spune cele mai teribile lucruri în cele mai nepotrivite momente.

Adânc în ea, ceva renunţase. Oamenii aceştia nu o iubiseră niciodată şi nu o vor iubi niciodată. Numai lui Webb îi păsase de ea şi acum stricase şi asta. Era singură într-un fel fundamental care-i lăsa un gol uriaş, dureros, în ea. Era ceva devastator în a şti că nimănui nu-i va păsa dacă va ieşi pur şi simplu din casa asta şi nu se va mai întoarce niciodată. Disperarea pe care o resimţise mai devreme, când înţelesese că Webb nu o iubea şi nu avea încredere în ea, se transformase într-o surdă acceptare.

În regulă, ei nu o iubeau; dar asta nu însemna că ea nu avea dragoste de oferit. Îl iubea pe Webb cu fiecare fibră a trupului ei, iar asta nu se va schimba indiferent ce

simţea el pentru ea. O iubea şi pe bunica, în ciuda evidentei preferinţe a acesteia pentru Jessie, pentru că, în fond, bunica a fost cea care a spus categoric, „Roanna va locui aici, fireşte”, uşurând groaza unui copil de şapte ani care pierduse brusc, totul. Deşi primise din partea bunicii mai multă dezaprobare decât aprobare, simţea în continuare un enorm respect şi afecţiune pentru această femeie bătrână, de neîmblânzit. Spera ca într-o bună zi să devină şi ea la fel de puternică, în loc să fie proasta împiedicată şi nedorită, de acum.

Amândouă persoanele pe care le iubea Roanna pierduseră pe cineva drag lor. Chiar dacă ea o dispreţuia pe Jessie, Webb şi bunica nu o dispreţuiau. Nu era vina ei că Jessie murise, dar dacă Webb era acuzat pentru asta, atunci în mod clar vina era a ei, din cauza acelui sărut. Cine, de fapt, o ucisese pe Jessie? Singura persoană care îi veni repede în minte era bărbatul pe care-l văzuse ieri, împreună cu Jess, dar nu avea habar cine era şi nici nu era sigură că l-ar putea descrie sau că l-ar putea recunoaşte dacă ar intra acum pe uşă. Şocul ei fusese atât de mare încât nu acordase deloc atenţie chipului său. Dacă decisese înainte

să păstreze tăcere despre cele văzute, motivele ei erau acum efectiv cruciale. Dacă şeriful Watts ar afla că Jessie avusese o legătură, ar considera asta drept un motiv pentru Webb ca să o omoare. Nu, decise Roanna, nu i-ar face decât rău lui Webb divulgând ce făcuse Jessie.

Un criminal va rămâne în libertate. Roanna se gândi la asta, dar raţionamentul ei era simplu: spunându-i şerifului, nu era o garanţie că ucigaşul va fi prins, pentru că nu-i putea oferi mai multe informaţii şi Webb va avea de suferit. Pentru Roanna nu se punea problema justiţiei şi adevărului şi era prea tânără şi nesofisticată pentru subtilităţi filozofice. Singurul lucru care conta era protejarea lui Webb. Că făcea bine sau greşea, ea nu va sufla un cuvânt despre asta.

Urmări maşina poliţiei avansând fără zgomot pe alee şi oprind. Webb şi şeriful Watts coborâră şi o porniră spre casă. Roanna se uita la Webb; privirea i se lipi de el ca un magnet pe oţel. Era încă îmbrăcat în hainele de ieri şi arăta epuizat, faţa lui dură fiind umbrită de oboseală şi de barba de o zi. Bine măcar că era acasă, îşi spuse Roanna cu inima bătându-i tare, şi că nu era

în cătuşe. Asta trebuia să însemne că şeriful nu intenţiona să-l aresteze.

În timp ce înaintau pe semicercul aleii pavate cu cărămidă, Webb se uită în sus, spre locul unde stătea ea, la fereastra mare a bovindoului, conturată de luminile din spatele ei. Deşi ziua era abia la început, Roanna văzu cum i se încrâncenează faţa şi cum Webb îşi schimbă repede privirea.

Auzi valul de cuvinte confuze, stânjenite, ale familiei, când Webb intră în casă. Cei mai mulţi nu-i vorbiră, făcând însă un efort pentru ca propriile lor conversaţii să pară cât mai fireşti. Date fiind circumstanţele, efortul era ridicol şi aproape că se bâlbâiau. Numai Yvonne şi Sandra se repeziră spre el şi fură primite în braţele lui puternice. În fereastra ei, care reflecta interiorul, Roanna îl privi aplecându-şi în jos spre ele capul cu păr negru.

Le dădu drumul şi se întoarse spre şeriful Watts.

— Trebuie să fac un duş şi să mă bărbieresc.

— Sus este încă interzisă urcarea, spuse acesta.

— Există o baie şi un duş lângă bucătărie. Poţi ruga un poliţist să-mi aducă

haine curate?

— Cum să nu.

Aranjamentele fură făcute şi Webb se duse la baie. Vocile din spatele lui îşi reluară ritmul mai firesc. Privindu-le, Roanna putea spune că atât mătuşa Yvonne cât şi mătuşa Sandra erau supărate pe ceilalţi.

Apoi, brusc, vederea ei spre încăpere fu obturată când şeriful Watts apăru drept în spatele ei.

— Roanna, crezi că ai putea răspunde la câteva întrebări? o întrebă el pe un ton atât de blând încât păru deplasat, venind din partea unui bărbat dur şi mare ca el.

Roanna îşi strânse şi mai tare pătura în jurul ei şi se întoarse în tăcere spre el.

Mâna lui uriaşă se închise pe umărul ei.

— Să mergem undeva unde este mai linişte, spuse el ajutând-o să se dea jos de pe pervazul ferestrei. Nu era la fel de înalt ca Webb, dar era dublu de corpolent. Era construit ca un luptător, cu un piept ca un butoi şi cu o burtă mare şi fără pic de talie.

O conduse în biroul lui Webb, aşezând-o pe sofa şi nu într-unul din fotoliile mari din piele şi se lăsă şi el alături.

— Înţeleg că îţi este foarte greu să

vorbeşti despre asta, dar trebuie să ştiu ce s-a întâmplat azi-noapte şi azi-dimineaţă.

Roanna înclină din cap.

— Webb şi Jess se certau. Ştii cumva… începu şeriful Watts, privind-o cu atenţie.

— A fost din vina mea, îl întrerupse Roanna, cu o voce plată şi goală şi în mod ciudat, aspră. Ochii ei căprui, de obicei atât de vii şi plini de lumini aurii, erau trişti şi hăituiţi.

— Eu eram în bucătărie, încercând să mănânc ceva, când s-a întors Webb din Nashville. Eu… eu ratasem prânzul. Eram supărată… în sfârşit, l-am… l-am sărutat şi atunci a intrat Jessie.

— Tu l-ai sărutat? Nu el, pe tine?

Roanna confirmă din cap, nefericită. Nu mai conta faptul că după câteva secunde Webb o strânsese tare şi-i întorsese sărutul. Ea iniţiase totul.

— Webb te-a mai sărutat vreodată?

— Uneori. Dar de cele mai multe ori îmi ciufulea părul.

Buzele şerifului se arcuiră puţin.

— Vreau să spun, pe gură.

— Nu.

— Eşti atrasă de el, Roanna?

Roanna rămase tăcută, chiar şi

răsuflarea oprindu-i-se în piept. Apoi îşi îndreptă umerii mici şi-i aruncă o privire plină de atâta disperare nemascată, încât şeriful înghiţi.

— Nu, spuse ea cu jalnică demnitate, îl iubesc. Dar el nu mă iubeşte pe mine. Nu astfel.

— De aceea l-ai sărutat?

Roanna începu să se legene înainte şi înapoi, cu o mişcare uşoară dar semnificativă, în timp ce se lupta să-şi controleze durerea. Şopti:

— Ştiu că nu trebuia să fi făcut asta. Am ştiut chiar atunci. Niciodată n-ar fi trebuit să fac ceva care să-i cauzeze atâtea necazuri lui Webb. Jessie a spus că am făcut-o dinadins, că ştiam că va intra pe uşă, dar nu este adevărat. Jur că nu am făcut-o intenţionat. El nu vroia decât să mă alinte puţin, ca să-mi treacă supărarea, dar dintr-o dată, nu am mai putut rezista. Efectiv m-am agăţat de el. Şi el nu mai putea face nimic.

— Jessie ce a făcut?

— Pur şi simplu a început să strige la mine. Ne-a spus fel de fel de lucruri urâte. Ne-a acuzat de… înţelegi. Webb a încercat să-i spună că nu era aşa, dar Jessie nu mai

asculta nimic, amenințându-ne cu pumnul.

Şeriful îşi puse mâna peste a ei, mângâind-o uşor.

— Roanna, trebuie să te întreb asta şi vreau să-mi spui adevărul. Eşti sigură că între tine şi Webb nu există nimic? Ai făcut vreodată sex cu el? Situaţia este foarte serioasă, draga mea şi doar adevărul ne poate ajuta.

Roanna îi aruncă o privire inexpresivă şi brusc, obrajii îi fură năpădiţi de roşeaţă.

— Nu! izbucni ea şi roşul deveni şi mai intens.

— Eu… niciodată… cu nimeni! Vreau să spun…

Şeriful o bătu din nou uşor pe mână, întrerupându-i recunoscător răspunsul bâlbâit şi spunându-i cu bunătate:

— Nu ai pentru ce să te simţi stânjenită. Dai dovadă de multă înţelepciune apreciindu-te atât de mult.

Roanna îşi spuse nefericită că ea nu se aprecia câtuşi de puţin; că de fapt, dacă Webb ar fi chemat-o vreodată cu degetul arătător îndoit, ar fi alergat efectiv spre el şi ar fi făcut orice i-ar fi cerut. Virginitatea ei era datorată lipsei lui de interes, nu propriilor ei valori morale.

— Şi ce s-a întâmplat apoi?

— Au urcat, certându-se în continuare. Mai exact Jessie, care urla la el, în timp ce Webb încerca în van să o liniştească.

— L-a ameninţat că o s-o convingă pe Lucinda să-l scoată din testament?

Roanna încuviinţă din cap.

— Dar bunica părea doar mirată. M-am simţit atât de uşurată, pentru că nu aş fi putut suporta să-i fi cauzat lui Webb pierderea Davencourtului.

— Ai auzit să se fi petrecut ceva violent în camera lor?

— Am auzit spărgându-se un pahar, apoi Webb a strigat la ea să-i dea drumul cu divorţul, după care a plecat.

— I-a spus că ar face orice ca să scape de ea?

— Cred că da, răspunse Roanna repede, ştiind că ceilalţi confirmaseră deja acest lucru. Dar nu îl condamn pentru asta. Aş fi adăugat renta mea la banii care i s-ar fi cuvenit, dacă asta ar fi fost de folos.

Buzele şerifului tresăriră din nou.

— Nu o plăceai pe Jessie?

Roanna scutură din cap.

— Se purta întotdeauna cu ură faţă de mine.

— Erai geloasă pe ea?

Buzele Roannei tremurară.

— Îl avea pe Webb. Dar chiar dacă nu l-ar fi avut, ştiam că nu o să-l intereseze niciodată persoana m… mea. Niciodată nu l-a interesat. Era drăguţ cu mine pentru că îi era milă de mine. După ce ea a provocat tot scandalul de aseară – vreau să spun după ce *eu* l-am provocat – am decis să plec la colegiu, aşa cum de fapt vroiau cu toţii s-o fac. Poate că atunci mi-aş putea face şi eu prieteni.

— Azi-noapte, după plecarea lui Webb, ai auzit vreun zgomot dinspre camera lor?

Roanna se cutremură, în minte revenindu-i imaginea lui Jessie, aşa cum o văzuse ultima oară. Înghiţi cu greu.

— Nu ştiu. Toată lumea era furioasă pe mine, chiar şi Webb. Mă simţeam nenorocită şi m-am dus în camera mea. Care se află în spate.

— Bine, Roanna, acum vreau să te gândeşti cu grijă. Când urci scara, camerele lor se află pe partea stângă, de-a lungul coridorului. Am verificat chiar eu asta. Când te îndreptai, spre camera ta, te-ai uitat în partea aceea?

Îşi amintea cât se poate de bine.

Aruncase o privire îngrozită spre uşa lui Jessie, temându-se că aceasta se va repezi afară ca Vrăjitoarea cea Rea din *Vrăjitorul din Oz* şi încercase să meargă cât mai încet, pentru ca Jessie să nu o audă. Încuviinţă din cap.

— Ai văzut lumină?

— Da.

Era sigură de asta, pentru că altfel şi-ar fi spus că Jessie se retrăsese în dormitorul apartamentului lor şi că atunci nu ar mai fi auzit-o.

— Bine, acum povesteşte-mi despre ce s-a întâmplat mai târziu, când ai găsit-o. Ce oră era?

— Era trecut de două. Nu puteam să adorm. Nu mă gândeam decât la cum reuşisem să stric totul şi să-i provoc atâtea probleme lui Webb.

— Ai stat trează tot timpul? Ai auzit cumva, ceva? o întrebă şeriful brusc.

Roanna scutură din cap.

— V-am spus, dormitorul meu se află în spate, departe de toţi ceilalţi. Acolo este foarte multă linişte. De aceea îmi place.

— Ştii cumva când au urcat ceilalţi la culcare?

— Pe la nouă şi jumătate am auzit-o pe

hol pe mătuşa Gloria, dar cum uşa ei era închisă, nu am auzit ce spunea.

— Harlan mi-a spus că pe la opt începuse să se uite la un film. Nu cred că se putea termina la nouă şi jumătate.

— Poate că s-a uitat mai departe la el, în camera lor. Ştiu că au televizor, pentru că s-a ocupat bunica de asta, înainte de venirea lor aici.

Şeriful îşi scoase carnetul cu notiţe şi mâzgăli ceva în el, apoi spuse:

— Bine, haide să ne întoarcem la momentul în care te-ai dus în camera lui Jessie. Mai era lumină atunci?

— Nu. Am aprins-o eu, când am intrat. Credeam că Jessie era în pat şi intenţionam să mă duc la ea să o trezesc, să stăm de vorbă. Lumina era puternică şi vreme de câteva minute nu am putut vedea prea bine şi… şi m-am împiedicat d… de… ea.

Roanna se înfioră din nou şi începu să tremure. Culoarea aprinsă de adineauri, din obrajii ei dispăru, lăsând-o din nou cu faţa albă, de cretă.

— De ce te duceai să vorbeşti cu ea?

— Vroiam să-i spun că nu era vina lui Webb, că el nu a făcut nimic rău. Eu doar – m-am purtat prosteşte, ca de obicei. Nicio

clipă nu am vrut să-i fac probleme lui Webb.

— De ce nu ai aşteptat până dimineaţa?

— Pentru că am vrut să clarific totul până atunci.

— Dar de ce nu ai discutat cu ea înainte să te duci la culcare?

— Pentru că am fost laşă. Nu ştiţi cât de răutăcioasă poate fi Jessie.

— Draga mea, eu nu cred câtuşi de puţin că eşti o laşă. Îţi trebuie curaj ca să-i spui cuiva că eşti vinovat. Mulţi adulţi nu învaţă niciodată să facă asta.

Roanna începu din nou să se legene şi pe chipul ei reapăru expresia aceea hăituită.

— Nu am vrut să i se întâmple nimic rău lui Jessie, nu rău în felul ăsta. Aş fi izbucnit în râs dacă i s-ar fi desfăcut coafura sau mă rog… Dar când i-am văzut capul… şi sângele… la început nici nu am recunoscut-o. Era întotdeauna atât de frumoasă.

Vocea i se pierdu şi Booley rămase tăcut alături de ea, gândindu-se intens. Roanna spusese că ea a aprins lumina. Toate butoanele de la uşi şi întrerupătoarele de lumină fuseseră deja periate pentru amprente, deci pe întrerupătorul acela trebuiau să se afle amprentele ei, lucru uşor de verificat. Dacă lumina era aprinsă când

Roanna se îndreptase spre camera ei şi stinsă când se dusese să stea de vorbă cu Jessie, atunci asta însemna fie că Jessie stinsese chiar ea lumina după plecarea lui Webb, fie că o făcuse altcineva. Oricum, Jessie era în viaţă când Webb părăsise casa.

Asta nu însemna că el nu s-ar fi putut întoarce mai târziu şi urca pe scara exterioară. Totuşi, dacă alibiul lui la *Waffle Hut* se verifica, însemna că nu aveau suficiente dovezi să-l acuze. La naiba, oricum nu exista niciun motiv. El nu avea o relaţie cu Roanna, nu una căreia Booley să-i acorde cine ştie ce importanţă, de fapt.

Fusese doar o încercare timidă, nimic mai mult. Problema era că Webb şi Jessie se certaseră pentru pentru ceva ce Roanna spusese că fusese numai şi numai vina ei, absolvindu-l complet pe Webb. Jessie îl ameninţase cu pierderea Davencourtului, dar nimeni nu o crezuse, deci nici asta nu conta. Într-un acces de furie, Webb strigase la ea să divorţeze, după care părăsise casa trântind uşile. Jessie era în viaţă atunci, potrivit atât declaraţiei Roannei cât şi estimării momentului morţii de către medicul legist bazându-se pe gradul de rigor mortis şi temperatura trupului lui

Jessie. Nimeni nu văzuse şi nu auzise nimic. La vremea morţii lui Jessie, Webb se aflase la *Waffle Hut.* Sigur, nu era vorba de o distanţă foarte mare, nimic ce nu putea fi parcurs cu maşina în cincisprezece, douăzeci de minute, deci exista totuşi posibilitatea ca el să se fi întors, să-i fi zdrobit capul şi apoi să se îndrepte calm înapoi spre *Waffle Hut,* să-şi aranjeze alibiul, dar şansele de a convinge orice juriu de acest lucru erau foarte slabe. La naiba, şansele de a-l convinge pe procuror ca să îl acuze pe acest temei, erau şi mai slabe.

Cineva o ucisese pe Jessie Tallant. Nu Roanna. Fata era atât de dureros de deschisă şi de vulnerabilă, încât se îndoia că ştia măcar să mintă. Mai mult, era în stare să parieze că nici nu ar fi avut puterea să ridice măcar grătarul pentru lemne, care era unul dintre cele mai grele pe care le văzuse el vreodată, confecţionat special pentru căminele supradimensionate de la Davencourt. Cineva puternic o ucisese pe Jessie, cu siguranţă un bărbat. Ceilalţi doi bărbaţi din Davencourt, Harlan Ames şi grăjdarul, Loyal Wise, nu aveau motiv.

Deci ucigaşul era fie Webb – şi dacă Webb nu mărturisea, Booley ştia că nu avea

cum să dovedească – fie un străin. Nu existau urme de intrare prin efracţie, dar spre uimirea lui, descoperise că nimeni de aici nu-şi încuia uşa de la balcon, deci intrarea prin forţă nu era necesară. Şi nici nu dispăruse nimic, ceea ce le-ar fi oferit jaful drept motivaţie. Prin urmare Jessie murise dintr-un motiv pe care el nu-l ştia şi era al naibii de greu să construiască o acuzaţie de omucidere fără a oferi unui juriu o probă credibilă.

Acesta era un caz de crimă care nu va fi soluţionat. O simţea în oasele lui şi asta îi făcea greaţă. Lui nu-i plăcea să-l lase nepedepsit nici măcar pe unul care a furat un pachet de gumă de mestecat, cu atât mai puţin un asasin. Nu conta că Jessie fusese o ticăloasă; pentru asta nu meritase să-i crape cineva capul.

Mă rog, o să încerce. O să analizeze din toate unghiurile, o să verifice alibiul lui Webb şi o să-i prezinte lui Simmons tot ce avea, dar ştia că procurorul îi va spune că în niciun caz nu aveau un caz.

Oftă, se ridică şi se uită în jos la silueta micuţă, pierdută, de pe sofa şi simţi nevoia să o consoleze puţin.

— Draga mea, eu cred că nu-ţi acorzi

prea mult credit. Nu eşti nici proastă şi nici laşă. Eşti o fetiţă bună, deşteaptă şi îmi place de tine.

Ea nu-i răspunse şi se întrebă dacă îl auzise măcar. Trecuse prin atâtea în ultimele douăsprezece ore încât doar printr-o minune nu clacase sub povara stresului. O bătu uşor pe umăr şi părăsi în tăcere încăperea, lăsând-o singură cu regretele ei şi cu imaginile ei de coşmar.

CAPITOLUL 7

Zilele care au urmat au fost un coşmar.

Toată comunitatea Shoals, care cuprindea Tuscumbia, Muscle Shoals, Sheffield şi Florence, cele patru orăşele care se înghesuiau acolo unde se întâlneau comitatele Colbert şi Lauderdale, la Tennessee River, urmărea spectacolul crimei sângeroase comisă asupra unui membru al celei mai proeminente familii din comitatul Colbert şi investigaţiile asupra soţului, presupusul criminal. Webb era la fel de cunoscut, chiar dacă nu încă la fel de respectat, cum fusese Marshall Davenport şi desigur, oricine cu o anumită poziţie o

cunoştea pe Jessie, starul societăţii locale de vârf. Bârfa era în floare. Webb nu fusese arestat iar şeriful Watts spunea doar că fusese interogat şi eliberat, ceea ce pentru toată lumea era egal cu acuzarea lui.

Uită-te doar la cum îl tratează familia, se comenta în şoaptă. Lucinda plângea ori de câte ori se uita la el şi încă nu avusese puterea să-i vorbească. Gloria şi Harlan Ames erau convinşi că Webb o ucisese pe Jessie şi cu toate că nu spuneau nimic în public, făcuseră câteva comentarii în prezenţa celor mai apropiaţi prieteni, de genul „doar între tine şi mine”. Sufletele mai morale dezaprobau împrăştierea bârfelor confidenţiale, care continuau totuşi nestingherite, să se umfle ca o iederă kudzu.

Gloria şi cei doi copii ai lor, Baron şi Lanette îşi ţineau familiile cât mai departe posibil de Webb.

Doar mama lui Webb, Yvonne şi mătuşa acestuia, Sandra, păreau convinse de nevinovăţia lui, ceea ce părea cât se poate de firesc. El fusese întotdeauna favoritul Sandrei, care efectiv îi ignora pe nepoţii Gloriei. O fisură clară se adâncea tot mai mult în familie. Iar cât despre Roanna, care

descoperise cadavrul, se spunea că suferea în urma şocului şi că se retrăsese în singurătatea ei. Fusese întotdeauna ca un căţeluş la picioarele lui Webb, dar nici măcar ea nu mai avea nicio legătură cu el. Se spunea că nu-şi mai vorbiseră de la moartea lui Jessie.

Bârfa insidioasă spunea că Jessie fusese sălbatic bătută înainte de a fi fost ucisă; cineva lansase chiar ideea că fusese mutilată. Spuneau că Webb fusese prins în flagrant delict cu Roanna, micuţa verişoară, dar cine putea crede aşa ceva? Poate că fusese prins, dar cu *Roanna!* Slabă ca scândura, neatrăgătoare şi care habar n-avea cum să se facă plăcută unui bărbat.

Oricum, era evident că Webb fusese prins cu *cineva* şi bârfele se încingeau în jurul identităţii necunoscutei.

Autopsia lui Jessy se finalizase, dar rezultatele nu au fost făcute publice ca să nu influenţeze investigaţiile. Aranjamentele funerare fuseseră făcute şi se adunase atâta lume încât biserica devenise neîncăpătoare. Veniseră, din curiozitate, chiar şi oameni care nu o cunoscuseră personal pe Jessie. Webb stătea singur, în mijlocul unei insule de care nu vroia nimeni să se apropie. Doar

pastorul i-a prezentat condoleanţe. Nimeni altcineva.

La cimitir a fost la fel. Lucinda era terminată, plângând necontrolat în timp ce se fixa sicriul lui Jessie, acoperit cu flori, susţinut de bare de alamă deasupra gurii proaspăt deschise a mormântului. Era o zi fierbinte de vară, fără un nor care să întineze cerul şi soarele topit în alb făcu repede să curgă sudoarea de pe toţi. Batiste şi pestriţe bucăţi de ziar erau folosite ca să facă vânt feţelor transpirânde.

Webb se aşează la capătul primului rând de scaune pliante, sub canopia instalată pentru familia apropiată. Yvonne se aşează lângă el, ţinându-l ferm de mână şi Sandra se aşează lângă ea. Restul familiei ocupa celelalte scaune, nimeni nedorind să stea imediat în spatele lui Webb. În final, Roanna se strecură în scaunul respectiv, un spectru fragil, şi mai slabă de la asasinarea lui Jessie. Dar de data asta nu se împiedică şi nici nu scăpă nimic. Faţa ei era albă şi îndepărtată. Părul ei castaniu, de obicei atât de ciufulit, era tras sever spre spate şi prins într-o panglică neagră. Ea care era întotdeauna atât de agitată ca şi cum ar fi avut prea multă energie de stăpânit, era

acum ciudat de nemişcată. Câţiva se uitară curioşi la ea, ca şi cum ar fi fost nesiguri de identitatea ei. Trăsăturile ei prea mari, atât de nepotrivite cu îngustimea obrazului, păreau parcă să se potrivească mai bine cu severitatea distantă care o învăluia acum. Tot nu era frumoasă, dar era ceva acolo…

Rugăciunile fură spuse şi îndoliaţii se îndepărtară de mormânt, pentru ca sicriul să poată fi coborât şi groapa, acoperită. Cu excepţia câtorva, care mai aveau şi altceva de făcut şi nu puteau aştepta acolo să se întâmple ceva, nimeni nu părăsi cimitirul. Cei rămaşi se înghesuiră în jur, strângând-o de mână pe Lucinda, sărutând-o pe obraz. Nimeni nu se apropie de Webb. El stătea singur, aşa cum stătuse în salonul mortuar şi apoi la biserică, cu expresia dură, închisă.

Roanna suportă cât putu. Îl evitase, ştiind cât de mult trebuia să o urască, dar felul în care îl tratau oamenii o făcea să sângereze în ea. Se apropie de el şi îşi strecură mâna într-a lui, degetele ei delicate, reci, agăţându-se de forţa caldă, dură, a lui Webb se uită în jos la ea, cu ochii lui verzi la fel de calzi ca gheaţa..

— Îmi pare rău, şopti ea încet, doar pentru el. Era acut conştientă de toţi ochii

aceia avizi îndreptaţi spre ei, speculându-i gestul.

— Nu este decât vina mea că oamenii te tratează astfel…

Lacrimile îi inundau ochii, înceţoşându-i vederea, în timp ce se uita în sus, la el.

— Am vrut doar să ştii că nu… că nu am făcut-o intenţionat. Nu ştiam că Jessie o să coboare. În ziua aceea nu o mai văzusem pe Jessie de la prânz.

Ceva tresări în ochii lui şi Webb inspiră prelung, profund.

— Nu contează, spuse el şi blând dar ferm, îşi scoase mâna din strânsoarea ei.

Respingerea era ca o palmă pe obrazul ei. Roanna se clătină sub impact, cu expresia rigidă de disperare. Webb mormăi o înjurătură în barbă şi îşi ridică mâna, fără voie, să o echilibreze, dar Roanna se dădu înapoi. Spuse în şoaptă:

— Înţeleg. Nu o să te mai incomodez.

Apoi se îndepărtă, la fel de imaterială ca o stafie învăluită în negru.

Reuşi într-un fel să-şi păstreze controlul. Îi era mai uşor acum, ca şi cum stratul de gheaţă care o învăluia o ţinea să nu se reverse în afară. Respingerea lui Webb aproape că spărsese gheaţa, dar după

lovitura iniţială, stratul se îngroşase în auto-apărare, devenind chiar mai puternic. Soarele fierbinte o biciuia de sus, dar Roanna se întreba dacă va mai fi vreodată caldă.

Abia dacă dormise puţin din noaptea în care descoperise cadavrul lui Jessie. De câte ori închidea ochii, imaginea însângerată părea să fie pictată pe partea interioară al pleoapelor ei, de unde nu putea scăpa de ea. Vinovăţia şi nefericirea nu o lăsau să mănânce mai mult de câteva îmbucături şi slăbise şi mai mult. Familia se purta mai frumos cu ea, poate din cauza propriei vinovăţii pentru felul în care o trataseră cu toţii imediat după ce descoperise trupul lui Jessie şi când crezuseră că ea o omorâse, dar asta nu conta. Era prea puţin, prea târziu. Roanna se simţea atât de departe de ei, de totul, încât uneori i se părea că nici nu se afla acolo.

După umplerea mormântului şi acoperirea pământului reavăn cu multitudinea de flori; întreaga familie şi mulţi alţii se întoarseră înapoi la Davencourt. Etajul fusese scos din uz vreme de două zile, după care şeriful Watts sigilase doar locul crimei şi permisese folosirea

restului etajului. La început, toată lumea se simţise ciudat. Numai vărul Baron şi familia lui mai rămăseseră în continuare în casă, de vreme ce restul rudelor locuiau în apropiere. De la uciderea lui Jessie, Webb nu mai dormise la Davencourt. Îşi petrecea zilele aici, dar noaptea se ducea la motel. Mătuşa Gloria declarase că îi era mai bine aşa, pentru că nu s-ar fi simţit în siguranţă cu el acasă în timpul nopţii, iar Roannei îi venise să-i ardă o palmă. Numai gândul de a nu-i produce bunicii alte probleme, o reţinuse.

Tansy pregătise cantităţi uriaşe de mâncare pentru mulţimea aşteptată şi era fericită să-şi găsească de lucru. Lumea intra şi ieşea din sufragerie, unde fusese instalat bufetul, umplându-şi farfuriile şi revenind să se adune în mici grupuri, unde comentau în şoaptă situaţia.

Webb se închisese în birou. Roanna se duse la grajduri şi se opri la gard, găsindu-şi liniştea în timp ce privea caii păscând. Buckley o văzu şi se apropie tropăind spre ea, întinzându-şi capul peste gard, ca să fie mângâiat. De la moartea lui Jessie, Roanna nu mai călărise; de fapt, aceasta era prima ei vizită la grajduri. Îl scărpină pe Buckley

după urechi şi-i cântă liniştitor, dar mintea ei nu era la ce spunea, era doar un zgomot automat pe care-l emitea. Dar lui nu-i păru să-i pese; cu ochii pe jumătate închişi, scoase un fornăit de plăcere.

— I-a fost dor de tine, spuse Loyal apropiindu-se de ea, prin spate. Îşi schimbase costumul cu care fusese la funeralii şi era îmbrăcat acum în familiarii lui pantaloni kaki şi cizme.

— Şi mie mi-a fost dor de el.

Loyal îşi rezemă braţele de partea de sus a gardului şi-şi studie regatul, cu privirea încălzindu-i-se la vederea animalelor zvelte, sănătoase, pe care le iubea.

— Nu arăţi prea bine. Trebuie să ai mai multă grijă de tine. Caii au nevoie de tine, spuse el dintr-o dată.

— A fost o perioadă grea, mărturisi ea cu voce stinsă.

— Într-adevăr. Încă nu pot crede că este adevărat. Şi este o ruşine cum se poartă lumea cu domnul Webb. Nu a omorât-o pe domnişoara Jessie aşa cum nu am omorât-o eu. Cine-l cunoaşte cu adevărat, ştie asta.

Loyal fusese insistent chestionat în privinţa nopţii crimei. Îl auzise pe Webb plecând şi fusese de acord cu toţi ceilalţi că

asta se petrecuse între opt, opt şi jumătate, dar după aceea nu mai auzise nicio maşină până când a fost chemat şeriful şi la faţa locului au început să apară maşinile poliţiei. Fusese trezit dintr-un somn zdravăn de strigătul Roannei, un sunet care încă îl mai făcea să se înfioare, când şi-l amintea.

Roanna spuse:

— Oamenii văd numai ce vor să vadă. Unchiului Harlan îi place să se audă iar mătuşa Gloria este o proastă.

— Ce crezi că o să se întâmple acum? Vreau să spun cu ei locuind aici.

— Nu ştiu.

— Cum suportă domnişoara Lucinda?

Roanna scutură din cap.

— Doctorul Graves o ţine pe linia de plutire cu sedative uşoare. A iubit-o mult pe Jessie. Încă mai plânge tot timpul.

Lucinda se micşorase înspăimântător de la moartea lui Jessie, ca şi cum asta ar fi fost lovitura de graţie, chiar şi pentru ea, după atâtea altele, prea multe. Îşi pusese toate speranţele de viitor în Webb şi Jessie iar acum planurile ei păreau distruse, cu Jessie moartă şi Webb suspectat de crimă. Roanna aşteptase tot timpul ca bunica să se ducă la Webb şi să-şi petreacă braţele pe

după gâtul lui, să-i spună că ea credea în el. Dar din cine ştie ce motiv, fie că bunica era prea paralizată de durere, fie *credea* că Webb ar fi putut-o ucide pe Jessie, acest lucru nu se întâmplase. Oare Lucinda chiar nu vedea câtă nevoie avea Webb de ea? Sau suferinţa ei era atât de mare încât nu o putea vedea pe a lui?

*

Zilele care au urmat au fost un coşmar pentru Roanna.

— Am primit rezultatele autopsiei, îi spuse Booley lui Webb, în prima zi după funeralii.

Se aflau din nou în biroul lui Booley. Webb avea senzaţia că de la moartea lui Jessie petrecuse aici mai mult timp decât ori unde în altă parte.

Şocul iniţial trecuse dar durerea şi mânia încă mai mocneau în el, ţinute sub control, pentru că Webb nu îndrăznea să se descătuşeze, de teamă ca furia să nu explodeze asupra tuturor: aşa-zişii prieteni, care se ţinuseră cât mai departe de el ca şi cum ar fi fost lepros; asociaţii lui de afaceri, dintre care pe unii chiar îi surprinsese

bucurându-se în secret de necazurile lui, ticăloşii; şi cea mai mare parte din mult iubita lui familie, care se pare. Că în totalitate îl credea un criminal. Numai Roanna se apropiase de el şi-i spusese că îi părea rău. Pentru că o omorâse din întâmplare pe Jessie şi îi era teamă să recunoască asta? Nu putea şti cu siguranţă, indiferent de bănuielile lui. Ceea ce ştia cu adevărat era că şi ea îl evita, Roanna care făcea întotdeauna tot posibilul să stea la călcâiele lui şi care în mod clar se simţea vinovată pentru ceva.

Nu se putea împiedica să nu-şi facă griji pentru ea. Era convins că nu mânca şi era alarmant de palidă. Se mai schimbase şi în alte moduri, mai subtile, moduri pe care nu le putea analiza acum, pentru că era încă prea furios ca să se poată focusa asupra acestor inefabile diferenţe.

— Ştiai că Jessie era însărcinată? îl întrebă Booley.

Dacă nu ar fi stat deja pe scaun, probabil că i s-ar fi muiat picioarele sub el. Se uită mut, şocat, la Booley.

— Presupun că nu, spuse Booley. La naiba, cazul ăsta era la fel de întortocheat ca un labirint. Webb continua să fie cel mai

plauzibil ucigaş al lui Jessie, dar lipseau dovezile. De fapt, nu prea existau dovezi, punct; nu existau martori şi nu exista un motiv cunoscut. Nici măcar un ţânţar nu putea băga la puşcărie cu dovezile pe care le avea. Alibiul lui Webb fusese confirmat, iar prin depoziţia Roannei se stabilise că Jessie era în viaţă la plecarea furtunoasă a lui Webb, deci nu aveau decât un cadavru. Un cadavru însărcinat, mai nou.

— Potrivit raportului, avea în jur de şapte săptămâni. Voma cumva, avea stări de rău?

Webb scutură din cap. Îşi simţea buzele amorţite. Şapte săptămâni. Copilul nu era al lui. Jessie îl înşelase. Îşi înghiţi nodul din gât, încercând să evalueze situaţia. Nu avusese niciun indiciu că îl înşela şi nici nu auzise bârfe; într-un orăşel mic s-ar fi bârfit şi investigaţiile lui Booley ar fi scos ceva la iveală: Dacă i-ar fi spus lui Booley că în niciun caz copilul nu era al lui, acest lucru putea fi considerat un motiv credibil pentru ca el să o omoare. Dar dacă o ucisese iubitul ei? Fără nici cea mai mică bănuială despre cine ar fi fost acesta, era imposibil să fie descoperit, presupunând chiar că Booley l-ar fi crezut.

Tăcuse când a crezut că Roanna ar fi putut-o ucide pe Jessie şi iată-l acum în aceeaşi situaţie. Indiferent din ce motiv, fie pentru că nu o putea distruge cu mâna lui pe Ro, fie că ar fi atras şi mai multe suspiciuni în ce-l privea, nu putea dezvălui că nu era autorul copilului lui Jessie, iar asasinul soţiei lui avea să scape nepedepsit. Furia neputincioasă îl inundă din nou, mâncându-l de viu, ca un acid; furie pe Jessie, pe Roanna, pe toată lumea şi mai ales, pe el însuşi.

Spuse într-un târziu, cu glasul răguşit:

— Dacă a ştiut, nu mi-a spus.

— Mă rog, unele femei îşi dau seama imediat, altele, nu. Cu primul copil, soţia mea nu a ratat un ciclu, timp de patru luni; habar n-aveam de ce vomita tot timpul. Nu ştiu de ce i se spune rău de dimineaţă, pentru că Bethalyn dădea la boboci din oră în oră, zi şi noapte. Nu ştiam ce să mai facem să-i treacă. Dar cu ceilalţi a ştiut imediat. Probabil că s-a prins cum să-şi dea seama. În sfârşit, îmi pare rău pentru asta, Webb. Pentru copil şi pentru tot. Şi da, nu închidem cazul dar sincer, nu avem nici cât negru sub unghie de ce să ne legăm.

Webb rămase o clipă locului, uitându-se

la albul falangelor sale, care strângeau braţele fotoliului.

— Să însemne asta că nu mai faceţi investigaţii?

— Presupun că da.

— Pot părăsi oraşul?

— Nu te pot împiedica.

Webb se ridică. Era încă palid. Se opri în uşă, se uită înapoi la Booley şi spuse:

— Nu am ucis-o eu.

Booley oftă.

— Era o posibilitate. Trebuia să o verific.

— Ştiu.

— Aş dori să pot găsi asasinul, pentru tine, dar nu nu prea cred c-o să reuşesc.

— Ştiu, spuse Webb din nou, închizând încet uşa în urma lui.

La un moment dat, în drum spre motel, luă decizia.

Îşi strânse hainele, plăti şi părăsi motelul, întorcându-se înapoi la Davencourt. Privi cu amărăciune vechea, marea clădire, cu aripile ei graţioase întinse larg, ca nişte braţe de bună-primire. Iubise locul acesta, un prinţ în propriul regat, ştiind că într-o zi totul va fi al lui. Fusese în stare să muncească până la epuizare pentru regatul lui. Se căsătorise cu prinţesa aleasă pentru

el. La naiba, fusese mai mult decât dornic să se însoare cu ea. Jessie fusese a lui încă din ziua aceea îndepărtată când stătuseră amândoi în balansoarul de sub stejarul uriaş, bătrân şi purtaseră prima lor luptă pentru supremaţie.

Se căsătorise oare cu ea din simplu orgoliu, decis să-i arate că ea nu-şi putea face cu el micuţele ei jocuri? Dacă ar fi cinstit ar spune că da, acesta fusese unul dintre motive. Dar celălalt fusese dragostea, o dragoste ciudată, compusă dintr-o copilărie comună, un rol comun în viaţă şi fascinaţia sexuală care care existase între ei încă de la pubertate. Ştia acum că nu era o temelie grozavă pentru o căsnicie. Pasiunea arsese şi se stinsese al naibii de repede şi vechile lor legături nu fuseseră suficient de puternice să-i ţină împreună, după ce atracţia dispăruse.

Jessie se culca cu un alt bărbat. *Bărbaţi,* dacă se gândea mai bine. Ştiind-o pe Jessie aşa cum o ştia el, îşi dădu seama că o făcuse poate din răzbunare, pentru că el nu cedase la cel mai mic capriciu al ei. Jessie era în stare aproape de orice când i se stătea împotrivă, dar fără să ştie de ce, nu se aşteptase niciodată să îl înşele. Reputaţia ei

în Tuscumbia şi Comitatul Colbert contaseră prea mult pentru ea şi acesta nu era un oraş imens, cu autostrăzi, unde amanţii veneau şi plecau şi nimeni nu le dădea atenţie. Acesta era Sudul şi într-o anumită măsură, încă Vechiul Sud, unde contau aparenţele şi manierele elegante, cel puţin în eşalonul de mijloc şi de sus al societăţii.

Dar ea nu doar că se culcase cu altcineva, ea neglijase chiar şi să se păzească. Oare tot din răzbunare? Se gândise că ar fi o glumă delicioasă să-i prezinte un copil care nu era al lui?

Într-o săptămână scurtă, infernală, soţia lui fusese omorâtă, întreaga lui viaţă şi reputaţie fuseseră distruse şi familia se întorsese împotriva lui. Din prinţ, devenise un paria.

Prea mult. Bomba de astăzi a lui Booley îi pusese capac. Muncise ca un sclav ani de zile ca să asigure familiei stilul de viaţă cu care era obişnuită, adică luxul, sacrificându-şi viaţa privată şi orice şansă pe care poate că ar fi avut-o să-şi construiască o viaţă de familie adevărată, cu Jessie. Dar când a avut nevoie de familie, într-un front de sprijin unit, aceasta nu a fost acolo. Lucinda nu l-a

acuzat dar nici nu l-a sprijinit şi obosise să mai danseze pe melodia ei. Cât despre Gloria şi Harland şi toţi ai lor, la naiba cu ei. Numai mama lui şi mătuşa Sandra au crezut în el.

Roanna. Ce era cu ea? Să fi pus ea în mişcare tot coşmarul acesta dând în Jessie fără să se gândească o clipă la răul pe care i-l făcea lui? Într-un fel, trădarea Roannei era mult mai dureroasă decât a celorlalţi. Se obişnuise atât de mult cu adoraţia ei, cu compania confortabilă pe care i-o oferise ea. Personalitatea ei sinuoasă şi limba nestăpânită îl amuzaseră, făcându-l să râdă chiar şi când era atât de obosit încât era gata să se prăbuşească. Sigur, *Grand Pix.*

La înmormântare, îi spusese că nu montase ea în mod deliberat scena din bucătărie, dar vinovăţia şi nefericirea erau întipărite pe chipul ei. Poate că o montase, poate că nu. Dar şi ea îl evitase, când el ar fi fost în stare să-şi vândă sufletul pentru puţină înţelegere. Booley nu o considera pe Roanna suspectă în moartea lui Jessie, dar el nu putea uita privirea de ură pe care o văzuse în ochii ei sau faptul că ea avusese ocazia. Oricine din casă avusese ocazia, dar Roanna era singura care o ura pe Jessie.

Doar că el nu a ştiut. Şi-a ţinut gura ca să o protejeze, chiar dacă ea nu a fost alături de el. Şi-a ţinut gura despre copilul lui Jessie care nu era al lui, lăsând liber un alt posibil asasin, pentru că altfel el însuşi ar fi devenit un suspect şi mai plauzibil. Era al naibii de obosit să mai fie prins la mijloc.

La naiba cu ei toţi.

Opri maşina pe alee şi se uită la casă. Davencourt. Era întruchiparea ambiţiei lui, un simbol al vieţii lui, inima familiei Davenport. Avea propria ei personalitate, o casă bătrână care adăpostise generaţii de Davenport între aripile ei graţioase. Ori de câte ori era plecat într-o călătorie de afaceri şi se gândea la Davencourt, o vedea întotdeauna, cu ochii minţii, înconjurată de flori. Primăvara, tufele de azalee erau ca o revoltă a culorilor. Vara, trandafirii şi caprifoiul îşi intrau în drepturi. Toamna erau crizantemele iar iarna, buşurile roz şi albe de camelie. Davencourt era tot timpul în floare. Îl iubise cu o pasiune pe care nu o simţise niciodată pentru Jessie. Nu-i putea acuza în totalitate pe ceilalţi pentru asta, pentru că şi el avea vina lui, căsătorindu-se de fapt mai curând pentru moştenire decât pentru femeie.

La naiba şi cu Davencourt.

Parcă maşina şi o porni spre intrarea principală. Conversaţia din living se opri brusc, ca de fiecare dată în ultima săptămână. Nici nu se uită în încăpere, traversând spre birou şi aşezându-se în spatele mesei de lucru.

Lucră ore în şir, completând hârtii, formulare, returnând controlul activ al tuturor întreprinderilor Davenport în mâinile Lucindei. Când termină, se ridică şi ieşi din casă, se urcă în maşină şi plecă fără să se uite înapoi.

CARTEA A TREIA

ÎNTOARCEREA

CAPITOLUL 8

— Adu-mi-l înapoi pe Webb. Vreau să-l convingi să se întoarcă acasă, îi spuse Lucinda Roannei.

Chipul Roannei nu-i trădă şocul, deşi acesta îi reverbera în tot trupul. Cu graţie controlată, puse la loc pe tava elegantă paharul cu ceai, fără cel mai mic clinchet

trădător. Webb! Doar simplul auz al numelui lui avea încă puterea de a tăia în ea, readucându-i vechiul, durerosul dor de el şi vinovăţia, deşi trecuseră zece ani de când îl văzuse ultima oară, de când îl mai văzuse cineva.

— Ştii unde se află? întrebă ea calmă.

Spre deosebire de a Roannei, mâna Lucindei tremură când puse paharul jos. Cei optzeci şi trei de ani apăsau greu asupra Lucindei şi tremurul constant al mâinilor era doar încă unul din modurile discrete în care o trăda propriul trup. De fapt, Lucinda murea. Ea ştia asta, toţi ştiau. Nu imediat, nici măcar în curând dar acum era vară şi se părea că nu va mai apuca o alta. Voinţa ei de fier rezistase la multe, dar încet, încet, se înclinase sub inexorabila apăsare a timpului.

— Desigur. Am angajat un detectiv particular ca să mi-l găsească. Yvonne şi Sandra au ştiut tot timpul, dar nu mi-au spus.

În glasul Lucindei era un amestec de mânie şi exasperare.

— A păstrat legătura cu ele şi amândouă îl vizitează, ocazional.

Roanna îşi acoperi ochii cu genele,

atentă să nu-şi trădeze nicio expresie. Deci ele au ştiut în tot acest timp. Spre deosebire de Lucinda, ea nu le acuza pentru asta. Webb lăsase de înţeles cât se poate de clar că nu mai avea nevoie de restul familiei; sigur că îi dispreţuia pe toţi, iar pe ea, mai mult decât pe oricare. Nu îl acuza. Dar totuşi, o durea. Dragostea pentru el fusese singura emoţie pe care nu reuşise să şi-o blocheze. Absenţa lui fusese ca o rană care sângera mereu şi care nu se vindecase în toţi aceşti zece ani, provocându-i în continuare durere şi remuşcări.

Dar supravieţuise. Într-un fel, încuind în afara ei toate celelalte emoţii, supravieţuise. Dusă era fata aceea de odinioară, exuberantă ca un mânz, revărsând energie şi belele. În locul ei se afla acum o tânără rece, distantă, care nu se grăbea niciodată, care nu se enerva niciodată şi care rareori zâmbea, cu atât mai puţin să râdă din tot sufletul. Emoţiile erau răsplătite cu suferinţă; iar ea învăţase o lecţie amară când impulsivitatea ei, stupida ei emotivitate îi ruinaseră lui Webb viaţa.

Aşa cum fusese înainte, nu reuşise să se facă iubită şi nu valorase doi bani, prin urmare a trebuit să se distrugă şi să

construiască o nouă persoană, din cenuşă, o femeie care nu va cunoaşte niciodată culmile dar care nici nu se va mai scufunda în abisuri. Într-un fel, ea pusese în mişcare lanţul de evenimente care o costaseră pe Jessie viaţa şi care îl izgoniseră pe Webb dintre ai lui, aşa încât decisese să ispăşească. Nu o putea înlocui pe Jessie în afecţiunea Lucindei, dar putea măcar să înceteze să mai fie o povară şi o deziluzie.

Plecase la colegiu – la Universitatea din Alabama şi nu la colegiul exclusivist pentru fete, aşa cum se gândiseră ceilalţi înainte – şi obţinuse o licenţă în management, putând astfel să o ajute pe Lucinda în afaceri, de vreme ce Webb nu mai era acolo să se ocupe de toate. Roannei nu-i plăcuseră cursurile, dar se forţase să studieze din greu şi să obţină rezultate bune. Şi ce dacă i se părea totul plictisitor? Preţul pe care trebuia să-l plătească era destul de mic.

Se forţase să înveţe cum să se îmbrace, pentru ca Lucinda să nu se mai simtă jenată cu ea. Urmase un curs ca să-şi îmbunătăţească biata ei îndemânare la condusul maşinii, învăţase să danseze, să se fardeze, să poarte o conversaţie politicoasă, să fie acceptată în societate. Învăţase să-şi

controleze sălbatica ei exuberanţă, care îi provocase atât de des necazuri în copilărie, dar asta nu fusese deloc greu. După dispariţia lui Webb, problema ei fusese tocmai aceea de a-şi recăpăta entuziasmul pentru viaţă şi nu invers.

Nimic nu o îngrozea mai mult decât gândul de a-l revedea pe Webb.

— Şi dacă nu vrea să se întoarcă? şopti ea.

— Convinge-l, izbucni Lucinda, apoi oftă şi glasul i se îmblânzi.

— Întotdeauna a avut o slăbiciune pentru tine. *Avem* nevoie de el. Tu şi cu mine am reuşit să facem lucrurile să continue să meargă, dar mie nu mi-a mai rămas mult timp iar inima şi sufletul tău nu sunt implicate, ca la Webb. Când era vorba de afaceri, Webb avea un creier de computer şi o inimă de şarpe. Era corect, dar fără menajamente. Acestea sunt calităţi rare, Roanna, calităţi care nu pot fi uşor de înlocuit.

— Tocmai de aceea poate că nu ne va ierta. Roanna nu reacţionă la părerea Lucindei privind incompetenţa ei în a conduce imperiul familiei. Nu era decât adevărul; de aceea sarcina luării deciziilor

cădea, de cele mai multe ori, pe umerii fragili ai Lucindei, în timp ce Roanna doar le implementa. Se antrenase, se disciplinase să facă tot ce putea, dar acest tot al ei nu era niciodată suficient de bun. Acceptase asta şi se protejase ferindu-se să-i pese. Oricum, nimic nu mai contase cu adevărat pentru ea, în ultimii zece ani.

Durerea se aşternu o clipă pe chipul brăzdat al Lucindei. Spuse încet:

— I-am dus dorul în fiecare zi, de când a plecat. Nu o să-mi iert niciodată ceea ce am permis să i se întâmple. Ar fi trebuit să le spun oamenilor că eu credeam în el, că aveam încredere în el, dar m-am închis în durerea mea şi nu am văzut ce i-a făcut neglijenţa mea. Nu-mi pasă că mor, dar nu pot pleca uşor, până când nu voi repara lucrurile pentru Webb. Dacă cineva îl poate aduce înapoi, Roanna, atunci aceea eşti tu.

Roanna nu îi spusese Lucindei că la funeralii încercase să se apropie de el, dar că fusese respinsă cu răceală. În sinea ei era convinsă că avea chiar mai puţine şanse decât oricine altcineva să-l convingă pe Webb să se întoarcă acasă, dar acesta era încă un lucru pe care îl învăţase: dacă reuşea să-şi ascundă sentimentele, atunci

durerea şi temerile ei intime vor fi exact aşa, intime. Dacă le păstra în ea, atunci nimeni altcineva în afara ei nu va şti că ele se află acolo.

Nu conta ce simţea ea; dacă Lucinda îl vroia pe Webb acasă, ea va face tot ce-i va sta în puteri, indiferent cât o va costa asta.

— Unde este?

— Într-un orăşel din Arizona, uitat de Dumnezeu. O să-ţi dau dosarul cu informaţiile strânse de detectiv, pentru mine. S-a… s-a descurcat bine. Are o fermă. Sigur, nu la dimensiunile Davencourtului, dar nu este în firea lui Webb să eşueze.

— Când vrei să plec?

— Cât mai repede posibil. Avem nevoie de el aici. *Eu* am nevoie de el. Vreau să fac pace cu el înainte de a muri.

— O să încerc, spuse Roanna.

Lucinda se uită o clipă nesfârşită la nepoata ei, apoi un zâmbet obosit îi arcui puţin gura. Spuse, în glas cu o nuanţă de aprobare:

— Tu eşti singura care nu arborezi veselia aceea falsă şi nu-mi spui că o să ating suta. Nişte proşti. Ei chiar cred că eu nu ştiu că o să mor? Am cancer şi sunt prea bătrână ca să-mi cheltuiesc timpul şi banii

cu tratamente, când oricum vârsta mea înaintată tot mă va lua, cât de curând. Eu trăiesc în trupul ăsta, Dumnezeule Mare. Aşa că pot să-ţi spun că se stinge, încet, încet.

Nu exista un răspuns care să nu sune ori fals de vesel, ori crud, prin urmare Roanna nu spuse nimic. Ea era adesea tăcută, lăsând conversaţia să curgă în jurul ei fără să lanseze vâsle verbale care să aducă spre ea curenţii. Era adevărat că toţi ceilalţi, din casă făceau tot posibilul să ignore situaţia, ca şi cum pericolul ar fi dispărut dacă ei îl ignorau. Acum nu mai erau doar Gloria şi Harlan; în decursul unui an de la moartea lui Jessie şi plecarea lui Webb, Gloria reuşise, nu ştiu cum, să-şi aducă la Davencourt şi alţi membri ai familiei ei. Fiul lor, Baron, decisese să rămână în Charlotte, dar toţi ceilalţi se aflau aici. Fiica Gloriei, Lanette, îşi adusese aici toată familia: pe Greg, soţul ei şi pe cei doi copii, Corliss şi Brock. Nu că ar fi fost copii mici; Brock avea treizeci de ani iar Corliss era de vârsta Roannei. Lucinda permisese să i se umple casa, poate în încercarea de a alunga pustiul lăsat de pierderea lui Jessie şi a lui Webb. Presupunând că îl va convinge pe

Webb să se întoarcă – o presupunere majoră – Roanna se întreba ce o să facă el cu situaţia asta. E drept, toţi îi erau veri, dar Roanna credea totuşi că Webb o să fie mai curând supărat pe ei că au profitat de durerea Lucindei.

— Ştii că după plecarea lui Webb mi-am schimbat testamentul, continuă Lucinda după o vreme, sorbind din ceai. Se uită apoi afară pe fereastră, la mulţimea nesfârşită de trandafiri de culoarea piersicii, preferaţii ei şi îşi îndreptă umerii *ca şi* cum *ar fi vrut să* prindă curaj. Te-am făcut pe tine moştenitorul principal; Davencourt şi cea mai mare parte a banilor îţi vor reveni ţie. Cred că este cinstit din partea mea să-ţi spun că dacă îl vei convinge pe Webb să se întoarcă, voi reface testamentul în favoarea lui.

Roanna încuviinţă din cap. Asta nu-i va schimba câtuşi de puţin eforturile; nimic nu i le-ar schimba. Va face tot posibilul să-l convingă pe Webb să se întoarcă dar nu-şi va permite să resimtă nicio pierdere personală când Lucinda va schimba testamentul. Roanna accepta că indiferent cât de mult încerca ea, efectiv nu avea harul afacerilor, pe care-l aveau Lucinda şi Webb.

Ei nu-i plăcea să rişte şi nici nu avea plăcerea jocului, în afacerile de anvergură. Davencourtului îi va fi mai bine în mâinile lui Webb, ca şi miriadelor de investiţii financiare.

Lucinda continuă, cu vocea abruptă şi cu umerii încă drepţi:

— Aceasta a fost înţelegerea pe care am făcut-o cu el când a împlinit paisprezece ani: dacă va munci din greu, dacă va studia şi se va pregăti să aibă grijă de Davencourt, totul va fi al lui.

— Înţeleg, spuse Roanna şoptit.

— Davencourt… Lucinda se opri, privind afară la peluza perfect îngrijită, la grădinile cu flori, la păşunile din spate, unde iubiţii ei cai îşi aplecau grumazurile lucioase, muşchiuloase, ca să pască.

— … Davencourt merită să fie în mâinile cele mai bune. Nu este doar o casă, este un legat. Nu mai există multe ca el şi eu trebuie să aleg cine îi va purta cel mai bine de grijă.

— O să încerc să-l aduc înapoi, promise Roanna, cu chipul la fel de liniştit ca un iaz într-o toridă zi de vară, când nu există nicio briză care să-i unduiască suprafaţa. Era chipul în spatele căreia trăia ea, un chip

indiferent, indescifrabil şi seren. Nimeni şi nimic nu putea străpunge coconul sigur pe care-l ţesuse pentru ea, cu excepţia lui Webb, singura ei slăbiciune. În pofida ei, gândurile începură să-i călătorească. Să-l aibă înapoi, aici… ar fi paradisul şi iadul la un loc. Să-l poată vedea în fiecare zi, să-i asculte vocea, să-i îmbrăţişeze în secret apropierea de ea în lungile nopţi întunecate când toate coşmarurile ei deveneau reale… acesta era paradisul. Iadul era să ştie că el o dispreţuia acum, că fiecare privire pe care i-o va arunca va fi una de condamnare şi dezgust.

Dar nu, trebuia să fie realistă. Ea nu va mai fi aici. Când Lucinda – nu se mai gândea niciodată la ea ca la bunica – va muri, Davencourt nu va mai fi căminul ei. Va fi al lui Webb iar el nu o va dori aici. Nu-l va vedea în fiecare zi, poate niciodată. Va trebui să plece de aici, să-şi găsească o slujbă. Să ia în piept lumea reală. Cu licenţa şi cu experienţa ei, va trebui să-şi găsească o slujbă decentă. Poate că nu în zona Shoals; poate că va trebui să plece în altă parte şi atunci în mod sigur că nu-l va mai vedea niciodată pe Webb. Dar nici asta nu conta. Locul lui era aici. Acţiunile ei

negândite îl costaseră moştenirea, deci era corect să facă tot posibilul să i-o redea.

— Nu contează pentru tine? Că vei pierde Davencourtul dacă faci asta pentru mine? o întrebă brusc Lucinda.

Nimic nu contează. Aceasta fusese mantra ei, blestemul ei, vreme de zece ani.

— Ai dreptul să îl laşi cui vrei tu. Webb a fost moştenitorul tău ales. Şi ai dreptate; el o să facă o treabă cu mult mai bună decât aş putea eu vreodată.

Era convinsă că vocea ei calmă, egală, o deranjase oarecum pe Lucinda, dar a pune pasiune în cuvinte era peste puterile ei.

— Dar eşti o Davenport, comentă Lucinda, ca şi cum ar fi vrut ca Roanna să-i justifice propria decizie. Unii ar putea spune că Davencourt îţi aparţine de drept, pentru că Webb este un Tallant: Este ruda mea de sânge, dar nu este un Davenport şi nu este atât de aproape înrudit cu mine, cum eşti tu.

— Dar el este alegerea mai bună.

Gloria intră în living la timp ca să audă ultimele cuvinte ale Roannei.

— Cine este o alegere mai bună? întrebă ea prăbuşindu-se în adâncimile fotoliului ei preferat. Gloria avea şaptezeci şi trei de ani,

era cu zece ani mai tânără ca Lucinda, dar în timp ce părul Lucindei era de un alb fără complexe, Gloria încă mai rezista cu încăpăţânare în faţa naturii şi-şi vopsea buclele pufoase într-un blond delicat.

— Webb, răspunse Lucinda succint.

— Webb! Gloria se zgâi şocată la sora ei – Dumnezeule Mare, pentru ce ar putea fi el cea mai bună alegere, exceptând scaunul electric?

— Să conducă Davencourt şi afacerile.

— Glumeşti! Ştii bine că nimeni n-ar face afaceri cu el…

— Ba da, vor face, spuse Lucinda cu o voce ca oţelul. Dacă se va ocupa el, *toţi v*or face afaceri cu el, sau şi-ar dori să nu fi fost atât de proşti.

— Oricum, nu înţeleg de ce vorbeşti despre el, când nimeni nu ştie unde se află…

— L-am găsit, o întrerupse Lucinda. Iar Roanna se va duce la el, să-l convingă să se întoarcă aici.

Gloria se întoarse spre Roanna, spunându-i cu sufletul la gură:

— Ţi-ai ieşit din minţi? Nu pot să cred că vrei să aduci un asasin printre noi. Nu cred c-aş mai putea închide un ochi de frică,

noaptea!

— Webb nu este un asasin, spuse Roanna sorbindu-şi ceaiul şi fără să se uite la Gloria. Încetase şi să se gândească la Gloria ca la o *mătuşă.* La un moment dat, în timpul nopţii cumplite după plecarea lui Webb din vieţile lor, titlurile de rudenie dispăruseră din felul în care se gândea ea la oameni, ca şi cum distanţa ei emoţională nu se mai putea acomoda cu ele. Oamenii din familia ei deveniseră acum simplu, Lucinda, Gloria, Harlan.

— Atunci de ce a dispărut aşa? Numai cineva cu o conştiinţă încărcată fuge în felul ăsta.

— Încetează! izbucni Lucinda. El nu a fugit, s-a săturat şi a plecat. Este o diferenţă. Noi l-am dezamăgit, aşa că nu-l pot condamna că s-a întors cu spatele la noi. Dar Roanna are dreptate; Webb nu a ucis-o pe Jessie. Eu nu am crezut niciodată asta.

— Dar Booley Watts a crezut-o cu siguranţă!

Cu un gest al mâinii, Lucinda concedie părerile lui Booley.

— Asta nu contează. *Eu* cred că Webb este nevinovat, nu a existat nicio dovadă împotriva lui, deci din punct de vedere legal

este nevinovat şi eu îl vreau înapoi.

— Lucinda, nu te purta ca o bătrână proastă!

Ochii Lucindei străluciră cu o subită ferocitate, care-i sfida vârsta. Spuse tărăgănat:

— Presupun că pot spune că nimeni nu m-a crezut vreodată proastă, bătrână sau altcumva. *Şi a trăit ca să o spună,* era mesajul nerostit din tonul ei. Optzeci şi trei de ani sau nu, pe moarte sau nu, Lucinda încă era pe deplin conştientă de forţa puterii ei, ca administrator al averii Davenport şi nu se jena să îi facă şi pe ceilalţi să ştie asta.

Gloria se replie şi se întoarse spre Roanna, o ţintă mai uşoară.

— Nu poţi face asta. Spune-i că este o nebunie.

— Sunt de acord cu ea.

Auzind declaraţia şoptită, ochii Gloriei se umplură de furie.

— Ei, nu! Să nu crezi cumva că am uitat că te tăvăleai în pat cu el, când…

Lucinda se ridică pe jumătate din fotoliu, ca şi cum ar fi intenţionat să o atace fizic pe sora ei şi spuse cu duritate:

— Încetează! Booley a explicat clar ce s-

a petrecut cu adevărat între ei şi nu permit nicio exagerare. Şi nu-ţi permit nici să o ataci pe Roanna. Ea nu face decât ce am rugat-o eu să facă.

— Dar cum de te *gândeşti* măcar să îl aduci înapoi? spuse încet Gloria renunţând la agresivitate şi Lucinda se reaşează la loc în fotoliul ei.

— Pentru că avem nevoie de el. Acum e nevoie şi de mine şi de Roanna ca să acoperim totul, dar după moartea mea ea o să se îngroape în muncă.

— Ah, Lucinda, vorbeşti prostii, o să supravieţuieşti…

— Nu, întrerupse Lucinda afirmaţia pe care o auzise de atâtea ori înainte. *Nu* o să supravieţuiesc niciunuia dintre voi. Nu aş vrea asta nici dacă aş putea. Avem nevoie de Webb aici. Roanna o să se ducă să-l convingă şi o să-l aducă acasă şi cu asta am terminat.

*

În seara următoare, Roanna stătea singură la o masă ascunsă în umbra unui local mic, murdar, cu spatele la perete, urmărind în tăcere un bărbat aflat pe unul

din scaunele barului. Îl urmărea de mult şi cu atâta intensitate, încât ochii o usturau de efortul de a scruta în interiorul întunecat, plin de fum. În cea mai mare parte, cuvintele acestuia erau acoperite de tonomatul vechi din colţ, de zgomotul bilelor de biliard, de zumzetul conversaţiilor şi al înjurăturilor, dar uneori putea surprinde o anumită intonaţie, o tărăgăneală în glas care ştia fără doar şi poate că erau ale lui în timp ce acesta îi spunea ceva fie bărbatului de lângă el, fie barmanului.

Webb. Trecuseră zece ani de când nu-l mai văzuse, zece ani de când se simţise vie. Ştiuse, acceptase faptul că încă îl mai iubea, încă era vulnerabilă la el, dar într-un fel procesiunea lugubră a zilelor acestor zece ani îi estompase amintirea intensităţii reacţiei ei faţă de el. Nu i-a trebuit decât o singură privire asupra lui, ca să-şi amintească. Şuvoiul senzaţiilor era atât de intens încât se învecina cu durerea, ca şi cum celulele trupului ei se năpustiseră înapoi la viaţă. Nimic nu se schimbase. Reacţiona şi acum exact ca odinioară, inima bătându-i mai repede şi excitarea ţiuindu-i prin toate terminaţiile nervoase. Îşi simţea

pielea încordată şi fierbinte iar carnea de dedesubt pulsându-i dureros. Foamea de a-l atinge, de a fi suficient de aproape de el ca să poată simţi mirosul acela bărbătesc, încărcat de mosc, unic, de neuitat, era atât de mare încât se simţea aproape paralizată de dorinţă.

Dar cu tot dorul ei, nu-şi putea face curaj să se apropie de el şi să-i atragă atenţia. În ciuda încrederii ferme a Lucindei că va reuşi să-l convingă să se întoarcă acasă, Roanna nu se aştepta să citească nimic altceva în privirea aceea verde, decât silă – şi respingere. Anticiparea durerii o ţinea lipită de scaun. Trăise cu suferinţa pierderii lui, zi de zi, vreme de zece ani, dar durerea aceea era familiară şi *învăţase* să trăiască cu ea. Totuşi, nu era sigură că va avea puterea să reziste unui nou şoc. O nouă lovitură o va distruge, poate fără să-şi mai revină vreodată.

Nu era singura femeie din bar dar erau destule priviri de bărbaţi aţintite în direcţia ei, ca să se simtă nervoasă. Webb nu era unul dintre ei; el habar nu avea de prezenţa ei. Doar pentru că în mod deliberat nu vroia să atragă atenţia, fusese lăsată singură. Se îmbrăcase simplu, conservator, în pantaloni

de un verde închis şi o bluză crem, atât de diferit de stilul unei femei departe de acasă, căutând probleme. Nu se uita în ochii nimănui şi nici nu privea în jur cu interes. De-a lungul anilor îşi dezvoltase arta de a trece cât mai neobservată şi în seara asta îi era de folos. Totuşi, mai curând sau mai târziu va apărea un cowboy suficient de insistent care să-i ignore semnalele „stai departe de mine” şi o va aborda.

Era obosită. Era ora zece noaptea şi avionul ei plecase din Huntsville la şase dimineaţa. De la Huntsville zburase la Birmingham, de la Birmingham la Dallas – cu un popas la Jackson, Mississippi. La Dallas suportase o oprire de patru ore. Ajunsese la Tucson la patru douăzeci şi şapte, ora locală, închiriase o maşină şi o pornise spre sud pe Interstate 19, spre Tumacacori, unde locuia Webb, potrivit raportului detectivului privat al Lucindei şi unde deţinea o fermă de vite, mică dar prosperă.

Nu reuşise să dea de el. Colindase cu maşina din stângă în dreapta, căutând drumul corect, revenise în autostradă ca să se reorienteze. Era aproape în lacrimi când dăduse în sfârşit peste un localnic care nu

numai că îl cunoştea personal pe Webb, dar o şi îndrumase pe Roanna către barul acesta mic, jegos, imediat la ieşirea din Nogales, unde obişnuia Webb să se oprească de câte ori avea treburi la oraş, ceea ce făcuse chiar astăzi.

Noaptea deşertului căzuse în culorile ei dramatice şi când caleidoscopul tonalităţilor dispăru, lăsase în loc un cer negru de catifea, pătat de cele mai mari, mai luminoase stele pe care le văzuse ea vreodată. Această pustietate minunată, pură, o calmase şi când reuşi să găsească barul, pe chipul ei se reaşternea deja expresia ei obişnuită, distantă.

Webb era acolo când intrase ea; el a fost prima persoană pe care a văzut-o. Şocul aproape că o doborâse la pământ. Avea capul întors în altă parte şi nu se uita în jur, dar a ştiut că era el, pentru că fiecare celulă din trupul ei striga recunoaşterea. Roanna se îndreptase încet spre una din cele câteva măsuţe goale, alegând-o automat pe cea din colţul cel mai întunecat, unde stătea şi acum. Chelneriţa, o femeie cu aer hispanic, obosit, aproape de patruzeci de ani, venea des la ea. Roanna comandase la început o bere, descântând-o până când se încălzise,

apoi mai comandă una. Nu-i plăcea berea, de obicei nici nu bea, dar îşi spuse că dacă nu va comanda ceva, va fi poftită să părăsească masa, să facă loc unui client mai setos.

Se uită la suprafaţa scrijelită a mesei, unde numeroase lame de cuţit încrustaseră iniţiale şi desene dar şi simple zgârieturi şi scobituri. Aşteptarea nu-i va face situaţia mai uşoară. Va trebui să se scoale şi să se ducă la el şi să termine odată.

Dar tot nu se mişcă. Privirea ei se îndrepta flămândă spre el, absorbind schimbările pe care le făcuseră cei zece ani.

Webb avea douăzeci şi patru de ani când plecase din Tuscumbia, era un bărbat tânăr, matur pentru vârsta lui şi împovărat de responsabilităţi care ar fi doborât pe cineva mai slab, dar era *totuşi* tânăr. La douăzeci şi patru de ani încă nu-şi descoperise întreaga extindere a forţelor sale, personalitatea lui încă mai era uşor maleabilă. Moartea lui Jessie şi investigaţiile care au urmat, apoi felul în care a fost ostracizat atât de familie cât şi de prieteni, l-au întărit. Iar cei zece ani care au urmat l-au întărit şi mai mult. Se vedea în linia dură a gurii şi în felul rece, superior, în care îi privea pe cei din jurul lui,

făcându-l să arate ca un bărbat pregătit să cucerească lumea şi să o aplece după voinţa sa. Indiferent căror provocări le-a făcut faţă, a ieşit învingător.

Roanna cunoştea câteva dintre aceste provocări, pentru că dosarul lui fusese întocmit cu grijă. Când hoţii de vite îi furaseră animalele şi poliţia locală nu fusese în stare să-i oprească, Webb i-a urmărit singur, până în Mexic. Hoţii l-au reperat şi au început să tragă în el. Webb a tras înapoi. Două zile a durat hărţuiala. La sfârşitul acestora, unul dintre hoţi era mort, unul, grav rănit iar altul a suferit un traumatism cerebral după ce a căzut de pe o stâncă. Webb a fost uşor rănit la coapsă şi a suferit de deshidratare. Dar hoţii au decis să nu mai rişte şi să plece, iar Webb şi-a adunat vitele furate şi le-a condus înapoi peste graniţă. De atunci nu a mai fost călcat de hoţii de vite.

Avea acum un aer periculos, care nu existase înainte, aerul unui om care gândeşte ce spune şi este decis să acţioneze. Caracterul i-a fost şlefuit până la miezul de oţel. Webb nu mai avea slăbiciuni şi în mod sigur, nu-i mai rămăsese nicio răbdare pentru verişoara lui proastă,

nepăsătoare, care îi provocase atâtea necazuri.

Nu era bărbatul pe care-l ştiuse odată. Era mai dur, mai aspru, poate chiar mai brutal. Roanna ştia că cei zece ani făcuseră o mulţime de schimbări, în amândoi, dar un singur lucru rămăsese constant, dragostea ei pentru el.

Fizic arăta mai puternic şi mai mare ca înainte. Webb avusese întotdeauna constituţia muşchiuloasă a unui atlet, dar anii de muncă fizică grea îl făcuseră slab şi dur ca o sfoară, părând ca un arc de oţel gata să ţâşnească. Umerii i se lărgiseră. Antebraţele lui, expuse de cămaşa cu mânecile suflecate, erau groase de muşchi şi brăzdate de vene.

Era foarte bronzat, cu riduri în colţurile gurii şi ale ochilor. Avea părul mai lung, mai dezordonat, părul unui bărbat care nu se tunde regulat. Asta era o altă diferenţă: părul lui nu mai era „stilat”, era tuns, pur şi simplu. Faţa îi era întunecată de o umbră de barbă, dar nu putea ascunde o tăietură recent vindecată, de-a lungul părţii de jos a maxilarului drept, de la ureche la bărbie. Roanna înghiţi cu greu, întrebându-se ce păţise, dacă rana fusese periculoasă.

Dosarul investigatorului spunea că Webb nu cumpărase doar micuţa fermă pe care o transformase repede într-o afacere profitabilă, ci mai cumpăra sistematic alte parcele de teren ca să-şi extindă proprietatea, dar în vederea mineritului. Arizona era bogată în minerale şi Webb investea în aceste minerale. Părăsirea Davencourtului nu-l sărăcise; avusese ceva bani ai lui, pe care-i folosise înţelept. Aşa cum subliniase Lucinda, Webb avea un talent rar la afaceri şi finanţe şi se folosise de el.

Dar oricât de prosper ar fi fost, nu puteai vedea asta după îmbrăcămintea lui. Cizmele îi erau uzate şi scofâlcite, jeanşii decoloraţi, iar cămaşa lui strâmtă, cu model Cambray, era aproape albă de atâta spălat. Purta o pălărie maro închis, prăfuită. Nogales avea reputaţia unui loc dur, dar una peste alta, Webb se potrivea perfect cu mulţimea aspră din barul jegos, din orăşelul minuscul din deşert, care era la fel de departe de Tuscumbia cum era Amazonul de Arctica.

Webb avea puterea să o distrugă. Cu câteva cuvinte reci, tăioase, o putea anihila. I se făcu rău gândindu-se la ceea ce risca

apropiindu-se de el, dar continuă să vadă speranţa aceea din ochii Lucindei când o sărutase de plecare, azi-dimineaţă. Lucinda, diminuată de vârstă, de durere şi de regrete, în continuare de nesupus, dar nu şi invincibilă. Probabil că sfârşitul era mai aproape decât vroia să se ştie. Poate că aceasta era ultima şansă de a se împăca cu Webb.

Roanna ştia exact ce risca financiar dacă îl putea convinge pe Webb să se întoarcă acasă. Aşa cum se prezenta acum testamentul Lucindei, ea era moştenitorul principal al Davencourtului şi al imperiului financiar al familiei, cu procente modice către Gloria şi familia ei, câteva pentru Yvonne şi Sandra şi pensii, dar şi sume fixe de bani stabilite pentru personalul domestic permanent: Loyal, Tansy şi Bessie. Dar Webb fusese educat să devină moştenitorul principal şi dacă se întorcea, totul îi va reveni din nou lui.

Ea va pierde Davencourtul. Îşi blocase emoţiile, nu-i permisese Lucindei să vadă panica şi durerea care ameninţau să-i străpungă bariera protectoare. Era şi ea un om; va regreta şi ea pierderea banilor. Dar Davencourt valora mai mult pentru ea decât

orice avere. Davencourt însemna căminul, sanctuarul atât de mult iubit şi atât de familiar, până la ultimul ungher. Pierderea Davencourtului îi va sfâşia inima dar nu-şi făcea iluzii că va fi bine primită acolo, dacă moştenirea îi va reveni lui Webb. El o să-i vrea pe toţi afară din casă, inclusiv pe ea.

Dar Webb se va putea îngriji mai bine de Davencourt decât ea. El fusese crescut cu înţelegerea că, prin alianţa lui cu Jessie, Davencourt va fi al lui. El îşi petrecuse tinereţea şi prima parte a vieţii de adult pregătindu-se să fie cel mai bun custode pentru Davencourt şi fusese greşeala Roannei că el pierduse totul.

Care era preţul răscumpărării?

Roanna ştia preţul, ştia exact ce o va costa.

Dar exista Lucinda, care dorea cu disperare să îl vadă întors acasă înainte de moartea ei. Şi mai era Webb însuşi, prinţul exilat. Davencourt era locul potrivit pentru el, legatul lui. Ea avea o datorie la el, pe care nu o va putea niciodată rambursa. Va renunţa la Davencourt pentru el. Va renunţa la absolut tot ce avea, pentru el.

Într-un fel, cu trupul mişcându-i-se împotriva voinţei conştiente, se pomeni în

picioare, înaintând prin vălătucii fumului de ţigară. Se opri în spatele lui, în partea dreaptă, cu privirea arzându-i, flămândă, uitându-se la linia dură a pometului obrazului, a maxilarului lui Webb. Ezitant, tânjind şi temându-se în acelaşi timp, ridică mâna să-l atingă de umăr, ca să-i atragă atenţia. Dar, până să apuce să facă asta, el îi simţi prezenţa şi-şi întoarse capul spre ea.

Ochi verzi, micşoraţi şi reci, privind-o de sus în jos. O sprânceană neagră ridicându-se în mută întrebare. Era privirea unui bărbat care cântăreşte o femeie pentru accesibilitate şi dorinţă.

Nu o recunoscuse.

Roanna respira repede şi superficial şi simţea că nu inhala suficient aer. Îşi lăsă mâna în jos, durând-o faptul că scurtul contact de care se temuse atâta, nu îi fusese permis. Ar fi vrut să se arunce în braţele lui, aşa cum făcea când era micuţă, să-şi lase capul pe umărul larg şi să se refugieze acolo, de lume. Dar alese varianta stăpânirii de sine, atât de greu câştigată şi spuse calm:

— Bună, Webb. Pot vorbi cu tine?

Ochii i se măriră puţin şi Webb se roti pe scaunul de bar ca să fie cu faţa spre ea. Citi

în expresia lui o scurtă sclipire de recunoaştere, apoi de incredulitate. Apoi dispăru totul şi privirea i se înăspri. O studie din nou, de data asta cu lentă deliberare.

Nu spuse nimic, continuând doar să o privească. Inima Roannei îi bătea în coaste cu dureroasă forţă.

— Te rog, spuse ea.

Webb ridică din umeri, mişcarea întinzându-i cămaşa pe umerii puternici. Scoase câteva bancnote din buzunar şi le aruncă pe bar, apoi se ridică, copleşind-o cu înălţimea lui, obligând-o să se dea un pas înapoi. O luă de braţ fără un cuvânt şi o cârmi spre ieşire, cu degetele lungi strânse în jurul cotului ei ca o plasă de fier. Roanna se întări în faţa tremurului de plăcere cauzat chiar şi de un contact atât de impersonal şi îşi dori să fi purtat o bluză fără mâneci, ca să-i poată simţi mâna pe pielea goală.

Uşa clădirii scunde se trânti cu zgomot în urma lor. Înăuntru fusese obscuritate, dar tot trebui să clipească din ochi ca să şi-i obişnuiască cu întunericul de afară.

Maşini parcate la întâmplare se cocoşau în întuneric, barele şi parbrizele reflectând

neonul roşu, intermitent al reclamei BAR, din fereastră. După atmosfera închisă, plină de fum dinăuntru, aerul curat al nopţii se simţea rece, rarefiat. Roanna fu cuprinsă de un tremur de frig. Webb nu îi dădu drumul, trăgând-o peste pietrişul lotului de parcare, spre o camionetă. Îşi scoase cheile din buzunar şi descuie portiera şoferului, o deschide şi o împinse pe Roanna înăuntru.

— Urcă.

Ea îl ascultă, strecurându-se peste banchetă, până la locul pasagerului. Webb urcă după ea, strângându-şi picioarele lungi sub volan şi închizând portiera.

La fiecare clipire a semnalizării, îi putea vedea maxilarul de fier. În cabina închisă putea simţi mirosul proaspăt, puternic al tequilei pe care o băuse el. Webb stătea tăcut, privind afară prin parbriz. Şi ea era tăcută, strângându-şi umerii ca să se apere de frig.

— Ei? izbucni el după o clipă nesfârşită, când devenise evident că ea nu avea nicio grabă să spună ceva.

Roanna se gândi la toate lucrurile pe care le-ar putea spune, la toate scuzele şi explicaţiile, la toate motivele pentru care Lucinda o trimisese aici, dar totul se rezuma

la două cuvinte simple şi spuse:

— Vino acasă.

Webb izbucni într-un hohot sonor de râs şi se întoarse spre ea astfel încât umerii i se înghesuiră confortabil între portieră şi volan.

— Dar eu *sunt* acasă, sau aproape.

Roanna redeveni tăcută, aşa cum i se întâmpla adesea. Cu cât mai puternice sentimentele, cu atât mai tăcută devenea ea, ca şi cum scutul ei interior se întărea în faţa oricărei fisuri spre afară, care ar fi lăsat-o vulnerabilă. Apropierea lui, simplul fapt că îi auzea din nou glasul, îi dădeau senzaţia că se prăbuşeşte în ea. Nu era în stare nici măcar să-i întoarcă privirea. Privea ţintă în poală, luptând să-şi stăpânească tremurul.

Webb bombăni o înjurătură, apoi băgă cheia în contact şi porni motorul care se aşeză repede într-un tors puternic dar plăcut. Dădu pe temperatura maximă, apoi îşi întoarse trunchiul ca să se întindă spre bancheta din spate. Scoase de acolo o haină din denim şi i-o aruncă în poală.

— Pune-o pe tine înainte să te albăstreşti toată.

Jacheta mirosea a praf şi a sudoare de

cai şi în mod inefabil, a Webb. Roanna vru să-şi îngroape faţa în ţesătură; dar îşi trase doar haina peste umeri, recunoscătoare pentru protecţia care i-o oferea.

— Cum m-ai găsit? Ţi-a spus mama? o întrebă el într-un târziu.

Roanna scutură din cap.

— Mătuşa Sandra.

Roanna scutură din nou din cap.

— La naiba, nu am nicio dispoziţie pentru ghicitori. Ori vorbeşti, ori cobori din camionetă, izbucni el.

Mâinile Roannei se strânseră pe marginile jachetei.

— Lucinda a angajat un detectiv particular ca să te găsească. Apoi m-a trimis pe mine aici.

Roanna îi putea simţi ostilitatea radiind din el, o forţă palpabilă care-i ofilea pielea. Ştiuse că nu avea nicio şansă să-l convingă să se întoarcă, dar nu-şi dăduse seama cu câtă violenţă o ura el. Stomacul i se strânse de greaţă şi îşi simţea pieptul gol, ca şi cum inima ei nu s-ar mai fi aflat acolo.

— Deci nu ai venit din proprie iniţiativă? o întrebă el aspru.

— Nu.

Pe neaşteptate, Webb se întinse şi îi

apucă maxilarul, cu degetele muşcând în pielea delicată, în timp ce-i răsucea capul spre el. În vocea lui simţi o vagă ameninţare.

— Uită-te la mine când îmi vorbeşti.

Făcu aşa, neajutorată, sorbindu-l din ochi, trasând fiecare linie mult iubită şi transferând-o memoriei. Poate că aceasta era ultima oară când îl mai vedea şi când o va izgoni, va mai muri o bucăţică din ea.

— Ce vrea? întrebă el continuând s-o ţină în strânsoarea mâinii. Mâna lui mare îi acoperea maxilarul de la o ureche la alta. Dacă pur şi simplu i-a lipsit faţa mea zâmbitoare, nu trebuia să aştepte zece ani ca să mă găsească. Deci ce vrea de la mine?

Amărăciunea lui era mai adâncă decât se aşteptase ea, mânia lui la fel de fierbinte ca în ziua în care ieşise din vieţile lor. Ar fi trebuit totuşi să ştie asta şi Lucinda. Ele fuseseră întotdeauna conştiente de forţa caracterului lui; de aceea, când împlinise doar paisprezece ani, Lucinda îl alesese moştenitorul ei şi custodele Davencourtului. Trădarea lor faţă de el a fost ca şi cum ar fi tras un leu de coadă şi acum trebuiau să aibă de a face cu ghearele şi cu colţii lui.

— Vrea să te întorci acasă şi să preiei

din nou totul.

— Cum să nu. Oamenii oneşti din Colbert County nu se murdăresc făcând afaceri cu un criminal nedovedit.

— Ba da, o vor face. Cu Davencourt şi toate celelalte aparţinându-ţi, vor trebui s-o facă, căci altfel ar pierde prea mult,

Webb lătră un râs aspru.

— Dumnezeule, chiar mă vrea înapoi de vreme ce este dispusă să mă cumpere! Ştiu că şi-a schimbat testamentul, probabil în favoarea ta. Ce nu merge? A luat cumva ceva decizii proaste şi acum are nevoie de mine să scot din foc fundul financiar al familiei?

O dureau degetele de dorinţa de a se întinde şi a-i netezi furia care-i rida fruntea, dar se reţinu şi efortul de care avu nevoie i se citi în glas.

— Vrea să te întorci acasă pentru că te iubeşte şi îi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Are nevoie de tine acasă pentru că este pe moarte. Are cancer.

Webb se uită la ea în întuneric, apoi îi dădu drumul brusc maxilarului şi îşi întoarse capul de la ea.

Webb izbi furios cu pumnul în volan.

— *La naiba.* Întotdeauna s-a priceput să

manipuleze oamenii. Jessie n-a făcut decât să o moştenească.

— Înseamnă că o să te întorci acasă? îl întrebă Roanna ezitant, nevenindu-i să creadă că asta spusese el, de fapt.

În loc să răspundă, Webb se întoarse înapoi spre ea şi-i prinse din nou maxilarul în mână. Se aplecă mai mult asupra ei, atât de mult încât îi putea vedea sclipirea din ochi şi îi putea simţi mirosul alcoolului în respiraţie. Consternată, îşi dădu seama că el nu era chiar sobru. Ar fi trebuit să ştie, doar îl urmărise bând, dar pur şi simplu nu se gândise că…

— Dar tu? întrebă el, cu glasul jos şi aspru. Până acum nu am auzit decât ce vrea Lucinda. Tu ce *vrei*? Tu vrei să mă întorc acasă, micuţă-Roanna-complet-crescută? Cum a reuşit să te convingă să-i faci toată treaba ei murdară, ştiind că vei pierde foarte mulţi bani şi proprietăţi dacă vei reuşi? Presupun – adăugă el după o pauză – că asta ai vrut să spui, că dacă mă întorc, o să-şi schimbe din nou testamentul, lăsându-mi mie totul?

— Da, spuse ea în şoaptă.

— Atunci eşti o proastă, şopti el dispreţuitor şi-i dădu drumul. Ascultă, ce-ar

fi să te întorci frumuşel înapoi, ca un căţeluş mic şi bun, aşa cum ai devenit şi să-i spui că ai făcut tot ce-ai putut ca să mă convingi, dar că eu nu sunt interesat?

Roanna absorbi şi durerea acestei lovituri şi o înghesui şi pe ea în carapacea ei interioară, de unde răul făcut nu mai putea fi văzut. Chipul pe care i-l întoarse lui era la fel de dulce şi de inexpresiv ca al unei păpuşi.

— Vreau să vii acasă. Te rog.

Putea simţi atenţia accentuată cu care o privea acum, ca o rază laser care şi-a găsit ţinta. Webb o întrebă încetişor:

— Şi de ce, mă rog, ai dori asta? Doar dacă nu eşti cu adevărat proastă. Eşti proastă, Roanna?

Deschise gura să răspundă dar el îşi aşează un deget bătătorit pe buzele ei.

— Acum zece ani tu ai început totul, oferindu-mi gustul trupşorului tău slăbănog. La vremea aceea credeam că erai prea inocentă ca să ştii ce făceai, dar de atunci m-am gândit mult la asta iar acum cred că ai ştiut exact cum aveam eu să reacţionez, da?

Degetul lui încă îi mai acoperea buzele, trasând uşor conturul sensibil. De asta se

temuse ea cel mai mult, să trebuiască să facă faţă acuzelor lui amare. Închise ochii şi confirmă din cap.

— Ai ştiut că Jessie urma să coboare?

— Nu! Cuvintele îi mişcară buzele pe degetul lui, făcându-le să-i tremure.

— Deci m-ai sărutat pentru că mă doreai?

La ce bun atâta mândrie? îşi spuse ea. Într-un fel, îl iubise toată viaţa ei. La început, îl iubise aşa cum un copil îşi divinizează eroul, apoi cu o pasiune adolescentină violentă şi în final, cu pasiunea femeii. Ultima schimbare se petrecuse probabil când o urmărise pe Jessie înşelându-l cu un alt bărbat şi ştiuse că nu-i putea spune, pentru că asta l-ar fi rănit pe Webb. Când era mai mică, era fericită la perspectiva de a-i crea probleme lui Jessie şi o pâra imediat. De data aceasta însă pusese binele lui Webb mai presus de propriile impulsuri, dar apoi cedase în faţa altui impuls, când îl sărutase iar tot el sfârşise prin a plăti preţul.

Degetul lui apăsă mai tare.

— Aşa este? Mă doreai? insistă el.

— Da, spuse ea uşurată, abandonând orice fărâmă de mândrie sau de

autoprotecţie. Întotdeauna te-am dorit.

— Dar acum? Mă doreşti, acum? Vocea lui era aspră, inexorabilă, împingând spre ea un capăt pe care nu-l putea vedea.

Ce vroia el să-i răspundă? Poate că nu dorea decât totala ei umilire. Dacă o acuzase pe ea pentru tot ce se întâmplase, poate că acesta era preţul pe care vroia el ca ea să-l plătească.

Şi confirmă din cap.

— Cât de mult mă doreşti? Brusc, mâna lui alunecă sub jachetă şi se închise peste sânul ei.

Respiraţia i se opri Roannei în piept, îngheţată de şoc. Se uită neajutorată la el, cu ochii ei negri atât de uriaşi încât îi dominau faţa palidă.

Cu mâna lui mare arzându-i încă sânul, strivindu-l uşor ca şi cum ar fi vrut să-i testeze fermitatea cărnii, Webb murmură:

— Ascultă. Am plătit pentru toţi aceşti zece ani, dar încă nu am văzut nimic înapoi. O să mă întorc şi o să mă ocup de afacerile Lucindei – dacă tu o să-mi dai ceea ce toată lumea a crezut că am primit atunci.

Anesteziată parcă, Roanna înţelese ce vroia el să spună, înţelese că anii îl făcuseră mai dur decât bănuise ea. Webb de

odinioară nu ar fi făcut niciodată aşa ceva – sau poate că a avut întotdeauna înclinaţia spre o astfel de asprime, dar nu avusese nevoie să se folosească de ea. Fierul era acum mult mai aproape de suprafaţă.

Deci aceasta era răzbunarea lui pentru romantica ei ambuscadă juvenilă, care-l costase atât de mult. Dacă se întoarce acasă, avea Davencourtul ca plată, dar el vroia ca şi Roanna să-i plătească personal, iar preţul lui era trupul ei.

Se uită la el, la acest bărbat pe care-l iubise întotdeauna.

— Bine, şopti ea.

CAPITOLUL 9

Camera de motel era mică şi sumbră şi răcoarea ei îi pătrundea Roannei în oase. Roanna era sigură că existau şi moteluri mai bune în Nogales şi atunci de ce a adus-o aici? Pentru că era cel mai aproape sau pentru că vroia să-i arate cât de puţin conta pentru el?

I-ar fi trebuit mult orgoliu ca să creadă că ea însemna cât de puţin pentru el, iar orgoliul era. Un lucru care-i lipsea Roannei.

Se simţea mică şi tremura pe dinăuntru şi o nouă vină se adăugase la povara pe care deja o purta: el credea că o pedepsea şi într-un fel aşa era, dar o parte secretă din ea devenise dintr-o dată ameţitor de extatică la gândul că în curând se va afla în braţele lui.

Partea secretă era mică şi adânc îngropată. Roanna simţi ruşinea şi umilinţa pe care vroia el să le simtă. Nu ştia dacă va avea curajul să treacă până la sfârşit prin asta şi se gândea cu disperare la Lucinda, bolnavă şi diminuată de vârstă, având nevoie de iertarea lui Webb ca să poată muri în pace. Va putea ea oare face asta, să se întindă în pat şi să-l lase să-i folosească cu răceală trupul, chiar şi pentru Lucinda?

Dar nu era doar pentru Lucinda. Webb avea nevoie de răzbunare aşa cum Lucinda avea nevoie de iertare. Dacă asta îl va ajuta să echilibreze balanţa, dacă se va putea după aceea întoarce la Davencourt, atunci

Roanna o va face. Şi adânc în ea, acea micuţă parte secretă a ei era înnebunită de o egoistă încântare. Indiferent care era motivul lui, pentru o scurtă vreme va fi al ei, o experienţă pe care o va ţine aproape de inima ei şi pe care o va savura în timpul anilor lungi care o aşteptau.

Webb îşi trânti pălăria pe scaun şi se întinse pe pat, cu faţa în sus, ghemuindu-şi perna sub cap. Ochii lui verzi; micşoraţi, se plimbau pe trupul ei.

— Dezbracă-te.

Încremenită din nou, Roanna rămase acolo, cu mâinile atârnându-i pe laterale. Vroia să se dezbrace în pielea goală, aşa, pur şi simplu iar el să stea întins acolo şi s-o privească?

— Presupun că ţi-ai schimbat părerea, spuse el tărăgănat, ridicându-se şi întinzându-se după pălărie.

Roanna îşi făcu curaj şi îşi duse mâinile la nasturii cămăşii. Ea decisese să o facă, deci ce conta dacă el vroia să se uite mai întâi la ea? În curând va face mult mai mult decât doar să se uite. Enormitatea a ceea ce făcea *ea* o şoca de fapt şi mâinile îi tremurau, luptându-se cu nasturii. Ciudat ce greu îi era să se dezbrace pentru el, când visase acest lucru atâţia ani. Oare pentru că visase întotdeauna că el se apropia de ea cu dragoste şi în realitate era invers?

Dar nu conta, îşi spunea ea iară şi iară, folosind litania ca să se protejeze să gândească prea mult. Nu conta, nu conta.

În sfârşit nasturii erau toţi descheiaţi şi

cămaşa atârna deschisă. Trebuia să continue să se mişte, dacă nu vroia să-şi piardă complet puterea. Cu o mişcare rapidă, nervoasă, îşi trase cămaşa peste umeri şi o lăsă să-i coboare în jos, pe braţe. Nu se putea uita la el dar îi simţea privirea pe ea, micşorată şi intensă, în aşteptare.

Sutienul ei avea clipul în faţă. Scurt, tremurând de frig şi de jenă, şi-ar fi dorit să fi fost o chestie de dantelă, dar era un sutien plin, alb, gândit ca să ascundă şi nu ca să invite. Îl descheie şi trase bretelele în jos şi accesoriul căzu şi el pe podea, la picioarele ei. Aerul rece îi înconjură sânii, făcându-i sfârcurile să-i crească în bumbi tari. Ştia că avea sânii mici. Oare la ei se uita el acum? Nu îndrăznea să se uite la el, îngrozită să nu-i citească dezamăgirea pe chip.

Nu ştia cum să se dezbrace ca să-i facă plăcere unui bărbat. Mortificată de propria stângăcie, ştia că trebuia să existe un fel de a o face cu graţie, promiţându-ţi carnea, doar că ea nu cunoştea care era acest fel. Tot ce ştia ea era să descheie nasturi, clipuri, fermoare, Ca o şcolăriţă care se schimbă pentru ora de gimnastică.

Şi atunci cel mai bine era să termine

înainte de a-şi pierde tot curajul. Îşi scoase repede sandalele, îşi descheie fermoarul de la pantaloni şi se aplecă să şi-i scoată. În cameră era acum un frig de gheaţă, care-i făcea pielea de găină.

Nu mai avea decât chiloţii pe ea şi micul ei curaj era aproape consumat. Fără să-şi acorde timp să gândească, îşi vârî degetele mari în elasticul chiloţilor şi-şi împinse şi acest ultim accesoriu de îmbrăcăminte în jos, la picioare şi păşi afară din ei.

El continua să tacă, să stea nemişcat. Mâinile ei făcură o încercare scurtă, ca şi cum ar fi vrut să se acopere, dar apoi îşi lăsă din nou braţele să-i cadă şi rămase pur şi simplu acolo, uitându-se fix la covorul uzat de sub picioarele ei, întrebându-se dacă se putea muri de jenă. Se forţase în ultimele zile să mănânce mai mult dar tot slabă era, o ofertă jalnică pe altarul răzbunării. Dacă trupul ei gol nu era suficient de atrăgător pentru el ca să poată avea o erecţie? Dacă el izbucnea în râs?

Webb era complet tăcut. Aproape că nici nu-l auzea respirând. Imaginea i se întunecă şi se forţă să aspire oxigen în plămânii ei contractaţi. Nu se putea uita la el dar îi trecu brusc prin minte că poate băuse mai

mult decât îşi imaginase ea şi adormise în timp ce ea se dezbrăca. Ce comentariu ar stârni asta, asupra farmecelor ei practic inexistente!

Apoi sosi şoapta, răguşită, abia auzită şi înţelese că de fapt el nu adormise:

— Vino-aici.

Roanna închise ochii, tremurând, în timp ce uşurarea ameninţa să-i îndoaie genunchii şi se îndreptă în direcţia şoaptei.

— Mai aproape, spuse el şi Roanna se apropie până când picioarele i se loviră de pat.

Atunci o atinse, mâna alunecându-i în sus, de-a lungul coapsei stângi, degete bătătorite plimbându-se pe pielea ei moale, trezind la viaţă terminaţiile nervoase, lăsând în urmă o dâră de fierbinţeală. Mai sus, mai sus, îşi plimba mâna de-a lungul coapsei şi în jurul rotunjimii fundului ei, cuprinzându-i cu degetele lui lungi amândouă fesele şi arzându-le cu fierbinţeala lui. Roanna se înfioră şi încercă să-şi controleze brusca şi cumplita nevoie de a-şi freca fundul de mâna lui. Nu prea reuşi; coapsele ei se mişcară într-un tremur abia perceptibil.

El râse răguşit, degetele strângându-se

pe carnea de sub ele. Îi mângâia fesele, modelându-şi palma sub fiecare dintre ele, ca şi cum ar fi vrut să-şi imprime pe mână forma moale, feminină şi plimbându-şi degetul mare în jos, de-a lungul crăpăturii dintre ele.

Roanna începu să tremure violent, sub şfichiuirea combinată a plăcerii şi a şocului şi nicio voinţă nu-i putu opri tremurul trădător. Nimeni nu o mai atinsese vreodată acolo. Nu ştiuse că această lentă mângâiere îi putea provoca aşa o acea durere între picioare, sau îi putea întări şi încorda sânii. Strânse şi mai tare din ochi, întrebându-se dacă el îi va atinge din nou sânii şi dacă ea va rezista.

Dar nu sânii i-i atinse el.

— Desfă-ţi picioarele.

Vocea lui era acum atât de joasă şi de hârâită, încât nu fu sigură că-l auzise, deşi o parte din ea ştia. Îşi mişcă poziţia la comandă, ca să-şi deschidă suficient coapsele pentru explorarea lui şi-i simţi mâna strecurându-i-se între picioare.

Webb îşi plimbă degetele de-a lungul faldurilor încordate, simţindu-le moliciunea, strângându-le cu blândeţe. Roanna încetă să mai respire. Tensiunea îi încorda corpul în

agonia aşteptării care ameninţa să o doboare. Apoi, un deget lung alunecă îndrăzneţ în fanta închisă, deschizând-o cu îndemânare şi intrând adânc în trupul ei.

Roanna nu-şi putu opri strigătul care-i scăpă printre buze, sufocându-l însă cât mai repede. Genunchii îi tremurau şi ameninţau să o lase. Avea senzaţia că era ţinută în picioare doar de mâna lui între picioarele ei, de degetul lui în ea. Ah, Dumnezeule, senzaţia era aproape de nesuportat, degetul lui mare şi aspru frecându-se de pielea ei interioară. Mâna se retrase, apoi se strecură repede înapoi. Iară şi iară îşi înfigea degetul în ea, în timp ce-şi freca degetul mare de micul bumb aflat în partea de sus a sexului ei.

Simţi neajutorată cum coapsele încep să se mişte în jurul degetului lui, auzi mici gemete formându-i-se în gâtlej şi alunecând libere afară. În tăcerea încăperii auzea respiraţia lui Webb, venind repede şi grea. Nu-i mai era frig acum; o străbăteau valuri mari de fierbinţeală şi plăcerea era atât de acută încât aproape că o durea. Disperată, se aplecă şi îl apucă de încheietura mâinii, încercând să o îndepărteze de ea pentru că era prea mult, nu mai putea îndura. Se

întâmpla ceva drastic cu ea, ceva şi mai drastic era pe cale să se întâmple şi strigă, cuprinsă brusc de frică.

El îi ignoră eforturile, ca şi cum ea îl ţinea doar de mână, nu încerca să-l îndepărteze. Îl simţea sondând-o, încercând să-şi introducă încă un deget în ea şi simţi rezistenţa trupului ei brusc panicat. El mai încercă o dată şi ea tresări.

Webb se opri şi în tăcerea încăperii explodă dintr-o dată înjurătura lui abia rostită.

Apoi totul se întoarse cu fundul în sus când el o apucă şi o trase pe pat, întorcând-o, aducând-o de-a lungul trupului lui, ca să stea întinsă lângă el. Ochii Roannei se deschiseră ca să poată lupta împotriva subitei stări de ameţeală, dar apoi îşi dori să-i fi ţinut închişi.

El se aplecă deasupra ei atât de aproape încât îi putea vedea striaţiile negre din ochii verzi, atât de aproape încât îi putea simţi căldura respiraţiei, mirosul de tequila. Era întinsă pe spate, cu piciorul drept peste coapsa lui. Mâna lui se afla încă între coapsele ei deschise, cu un deget mişcându-se neobosit de jur împrejurul deschiderii catifelate, care devenise umedă pentru el.

Simţi un alt val de mortificare, dându-şi seama că ea era goală iar el complet îmbrăcat, că. O atingea în locul ei cel mai intim şi o privea în timp ce făcea asta. Simţi cum i se încing şi i se înroşesc sânii şi obrajii.

Webb îşi vârî din nou degetul în ea, apăsând adânc, ţintuind-o tot timpul cu privirea. Roanna nu-şi mai putu reţine un nou geamăt şi tânjea după confortul dubios al ochilor ei închişi, dar nu-şi putea lua privirea de la el. Sprâncenele lui negre se strânseră deasupra strălucirii neîndurătoare a ochilor lui verzi. Era furios, îşi dădu ea seama nedumerită, dar era o furie fierbinte, nu dezgustul rece la care s-ar fi aşteptat.

— Eşti virgină, spuse el sec.

Suna ca o acuzaţie. Roanna se uită în sus la el, întrebându-se cum ghicise, întrebându-se de ce era atât de furios.

— Da, recunoscu ea înroşindu-se din nou.

Webb îi privi sânii devenind rozalii şi văzu cum se adânceşte strălucirea din ochii lui. Privirea lui se opri cu intensitate asupra sânilor ei, pe sfârcurile întărite. Îşi scoase mâna dintre picioarele ei, cu degetul ud de trupul ei. Încet, uitându-se în continuare fix

la sânii ei, îi mângâie sfârcul cu degetul ud, împrăştiind propriile ei esenţe pe bumbul tare. În gâtul lui se auzi un sunet gutural, flămând. Se aplecă peste ea şi-şi strânse buzele în jurul sfârcului pe care-l umezise, sugând tare de el, luându-i gustul în gură.

Plăcerea aproape că o zdrobi. Plăcerea violentă, asprimea limbii şi dinţilor lui îi trimiteau prin corp vâlvătăi de foc. Roanna se arcui în braţele lui, strigând şi mâinile i se încleştară în părul lui ca să-i ţină capul acolo. El se mută la celălalt sân şi îi supse la fel de tare sfârcul, până când şi acesta deveni de un roşu întunecat şi dureros de întărit.

Îşi înălţă capul cu părere de rău şi-şi privi opera cu sălbatică intensitate şi foame. Buzele lui erau roşii şi umede ca sfârcurile ei şi uşor îndepărtate, în timp ce respiraţia ieşea dintre ele cu forţă, repede. Căldura care radia din trupul lui mare împrăştia orice urmă de răcoare pe care ar mai fi putut-o ea resimţi.

— Nu trebuie să faci asta, spuse el atât de gutural încât cuvintele păreau smulse direct din beregată. Este prima oară pentru tine… Eu mă întorc oricum.

Dezamăgirea se înfipse în ea ca un

pumnal ţintit direct spre inima ei. Orice urmă de culoare dispăru de pe chipul ei şi îl privi cu o expresie gravă în ochi. Îi fusese greu să se dezbrace, dar din clipa în care el o atinsese, începuse treptat să uite de sine, într-un val crescător de plăcere senzuală, în ciuda şocului pe care-l resimţea la fiecare nouă mângâiere a lui. Partea secretă a ei se aflase în delirul extazului, savurând fiecare atingere a mâinilor lui puternice, aşteptând mai mult, cu abia reţinută nerăbdare.

Iar acum el vroia să se oprească. Înseamnă că nu-l excita suficient, ca el să continue.

I se închise gâtlejul. O şoaptă abia auzită fu tot ce putu să scape bruştei constricţii.

— Nu… nu mă vrei?

Rugămintea era vagă, dar el o auzi. Ochii lui se dilatară până când nu mai rămase decât un cerc subţire de verde licărind în jurul bazinelor pătimaşe de negru. Îi luă mâna şi i-o trase în jos de-a lungul trupului său, apăsându-i-o tare pe penisul lui tensionat, în ciuda efortului ei instinctiv de a şi-o retrage, un gest care-i trăda inocenţa.

Roanna îngheţă uluită. Simţea proeminenţa dură sub materialul

pantalonului. Era lungă şi groasă, căldura ei arzând sub materialul greu şi pulsând cu viaţa ei proprie, îşi întoarse mâna, mângâindu-l prin jeanşi.

— Te rog, Webb. Vreau să o faci, spuse ea gâfâind.

O clipă terifiantă crezu că el totuşi o va refuza, dar apoi, cu o mişcare bruscă, violentă, el se ridică din pat şi începu să-şi scoată hainele. Era vag conştientă că el o urmărea privindu-l. Nu-şi putea ascunde fascinaţia în timp ce se uita la trupul lui, la umerii largi acoperiţi cu păr, la pieptul muşchiulos, la abdomenul suplu. El îşi descheie încet fermoarul, apoi, cu o singură mişcare îşi scoase pantalonii şi chiloţii. Roanna clipi uluită, privindu-i erecţia pulsândă care ţâşni înainte, eliberată de strângerea jeanşilor. Un alt val de căldură îi cuprinse Roannei obrajii.

Webb se opri, inspirând adânc, sacadat.

Brusc, terifiată să facă ceva care l-ar putea opri, Roanna rămase nemişcată şi tăcută, forţându-se să-şi ia privirile de la trupul lui. Îşi spunea că ar muri dacă el s-ar retrage acum de lângă trupul ei. Dar el vroia s-o facă; ştia că vroia. Nu avea experienţă, dar asta nu însemna că era

ignorantă. El era foarte tare, ori dacă nu era interesat de ea, nu ar fi fost.

Lumina lămpii îi intra chiar în ochi. Ar fi dorit ca el s-o stingă, dar nu-i spuse nimic. Salteaua se lăsă sub greutatea lui şi Roanna îşi întinse mâinile ca să se echilibreze, pentru că salteaua ieftină nu îi oferea destulă rezistenţă.

El nu-i dădu nicio clipă să se gândească, sau să se răzgândească poate, nici măcar să intre în panică. Se urcă peste ea, coapsele lui dure împingându-se între ale ei şi desfăcându-le şi umerii lui obturară lumina. Roanna abia reuşi să inspire o dată adânc, când el îşi puse mâinile de o parte şi de alta a capului ei, ţinându-l, în timp ce se apleca, acoperindu-i gura cu a lui. Limba lui îi forţă buzele şi ea şi le desfăcu, să o accepte. În acelaşi timp îi simţi penisul fierbinte, tare ca piatra, începând să împingă la intrarea catifelată dintre picioarele ei.

Îşi simţi inima sărindu-i violent, lovindu-i-se de coaste. Scoase un mic sunet de teamă, dar gura lui i-l acoperi, în timp ce-şi adâncea sărutul, penetrând-o în acelaşi timp cu limba şi cu penisul.

Nu era uşor, în ciuda excitării ei, în ciuda umezelii ei care o pregătise pentru el.

Crezuse că o să pătrundă simplu în ea, dar nu era aşa. El îşi unduia coapsele înainte şi înapoi, cu fiecare mişcare mai intrând puţin în ea. Trupul ei rezistă presiunii crescânde; durerea o surprinse, speriind-o. Încercă să o suporte fără să reacţioneze, dar aceasta devenea tot mai puternică, cu fiecare împingere.

Gemu, ţinându-şi răsuflarea. Dacă se aştepta ca el să se oprească, se înşela. Webb o strânse mai tare cu braţele, ţinând-o ferm sub el, controlând-o cu greutatea şi forţa lui, preocupat doar să o penetreze. Îşi afundă unghiile în spinarea lui, plângând acum de durere. El împinse mai tare şi carnea ei delicată cedă presiunii, întinzându-se în jurul lungimii lui groase, în timp ce el pătrundea adânc în ea. În sfârşit era complet în ea şi ea se agita neajutorată sub el, încercând să-şi găsească puţină alinare.

Acum că ţelul lui masculin fusese atins, începu să o mângâie, fără să se retragă din ea, folosindu-şi atingerea şi vocea ca să o liniştească. Îi ţinea capul în mâini, sărutându-i lacrimile sărate de pe obraji şi murmurând:

— Şşt, şşt. Stai liniştită, draga mea. Ştiu

că doare, dar o să te lase imediat.

Nimic altceva nu ar fi putut-o alina ca dezmierdarea asta. Dacă i-a spus „draga mea”, înseamnă că nu o putea uri cu adevărat, nu? Începu să se liniştească, relaxându-se după lupta ei nebună de a-l primi. O parte din tensiunea lui se mai domoli şi ea şi abia acum îşi dădu seama Roanna cât de încordaţi fuseseră muşchii lui. Gâfâind, se relaxă în jurul lui, sub el.

Respiraţia i se calmă, devenind mai profundă. Acum că nu mai era atât de nefericită, plăcerea începu să-i revină. Cu mirare crescândă, îl simţi adânc în ea, pulsând de excitare. Webb a fost cel care a penetrat-o atât de intim, Webb era cel care o ţinea strâns în braţele lui. Abia în urmă cu o oră îl urmărise în băruleţul întunecat, temându-se de clipa când va trebui să îl abordeze, iar acum iat-o goală, sub trupul lui puternic. Se uită în sus la el şi îi întâlni privirea verde, strălucitoare, studiind-o atât de intens încât parcă putea să vadă prin ea, până la oase.

O săruta repede, săruturi puternice care-i făcură gura să încerce să i-o prindă pe a lui, cerşind mai mult, pregătind-o pentru mai mult.

— Eşti gata? întrebă el.

Nu înţelegea ce vroia el să spună. Îi aruncă o privire îngrozită şi un mic zâmbet îi arcui lui Webb buzele.

— Pentru ce?

— Ca să facem dragoste.

Roanna păru şi mai confuză.

— Dar nu asta facem? şopti ea.

— Nu chiar. Aproape.

— Dar tu eşti… eşti în mine.

— Există şi mai mult.

Confuzia se schimbă în alarmă.

— *Mai mult*? Încercă să se tragă de sub el, împingându-se în saltea.

El zâmbi, deşi lăsa impresia că efortul îl costa.

— Nu mai mult din mine. Mai multe de făcut.

— Ah. Cuvântul ieşise fără voia ei, plin de uimire. Se relaxă din nou sub el şi pulpele ei se flexară în jurul coapselor lui. Mişcarea provocă o reacţie în interiorul ei; sexul lui tresări şi teaca ei învăluitoare se strânse în jurul intrusului gros, mângâindu-l. Ochii Roannei se acoperiră de pleoape grele, somnoroase şi obrajii i se înroşiră.

— Arată-mi, spuse ea abia şoptit.

El îi arătă, începând să se mişte, la

început împingând în ea într-un ritm lent, delicios, grăbindu-l apoi, treptat, treptat. Ea îi răspunse ezitant, trupul ridicându-se spre al lui, pe măsură ce excitarea îi creştea. El îşi mută greutatea pe un cot şi îşi întinse mâna în jos, între trupurile lor. Gemu când el începu să-i mângâie intrarea încordată, cu carnea atât de sensibilă încât cea mai mică atingere îi trimitea fulgere prin trup. Apoi el îşi mută atenţia spre bumbul pe care i-l atinsese mai devreme, frecându-şi degetul înainte şi înapoi pe el şi Roanna simţi cum începe să se dizolve.

Se întâmplă repede, sub asaltul lui nemilos, senzual. Nu o uşură spre climax, o năpusti spre el. Nu o cruţă nici măcar când ea se arcui sub mâna lui, în efortul de a scăpa de intensitate. Senzaţia puternică, tot mai mare, o ardea, o topea. El o călări şi mai tare, şi fricţiunea devenea insuportabilă. Dar el o atingea adânc în ea într-un fel care o făcea să se agaţe de el şi să strige de o plăcere atât de puternică încât nu o putea controla. Plăcerea se spirala în ea, devenind mai puternică, mai puternică şi când în sfârşit explodă, ea se arcui sălbatic sub el, cu trupul zvelt zguduindu-se, în timp ce coapsele i se

unduiau, frecându-se de suliţa lui invadatoare. Se auzi strigând şi nu-i păsă.

Greutatea lui o strivi de saltea. Mâinile lui se vârâră sub ea şi o apucară de fese, cu putere. Coapsele lui pistonau înainte şi înapoi între pulpele ei larg desfăcute, tensionate. Apoi el se convulsionă, izbind în ea iară şi iară, în timp ce sunete aspre îi ieşeau din beregată şi Roanna simţi umezeala eliberării lui.

În tăcerea care urmă, Roanna rămase zăcând moale sub el. Era epuizată, cu trupul atât de greu şi de slăbit, încât singurul lucru pe care-l mai putea face era să respire. Aţipi, abia conştientă când el despărţi cu grijă trupurile şi se întinse lângă ea. Undeva mai târziu, lumina se stinse şi ea simţi întunericul rece, îl simţi pe el aruncând jos cuvertura şi apoi învelind-o.

Se întoarse instinctiv în braţele lui şi le simţi strângându-se în jurul ei. Capul i se aşează în scobitura umărului lui şi mâna, pe pieptul lui, simţindu-i sub degete părul cârlionţat. Pentru prima oară în zece ani simţi o mică măsură de pace, de aşa cum trebuie.

Nu ştiu cât timp trecuse, când deveni conştientă de mâinile lui mişcându-se pe ea

tot mai hotărâte.

— O poţi face din nou? întrebă el pe un ton scăzut, plin de intensitate.

— Da, te rog, răspunse ea politicoasă şi auzi un râset scurt, când el se rostogoli deasupra ei.

*

Roanna.

Webb stătea întins în întuneric, simţindu-i greutatea zveltă cuibărită la stângă lui. Dormea cu capul pe umărul lui şi-i simţea răsuflarea pe piept. Sânii ei, mici şi perfect formaţi îl apăsau ferm în coaste. Blând, îşi plimbă dosul unui deget peste satinul curbei exterioare a sânului pe care-l putea atinge. Ah, Dumnezeule, Roanna.

Nu o recunoscuse, la început. Deşi trecuseră zece ani şi ştia că ea se maturizase, în ochii minţii lui ea continua să fie adolescenta slăbănoagă, nedezvoltată, imatură, cu zâmbetul acela pezevenghi.

Nu regăsise nicio urmă a ei în femeia care se apropiase de el, în barul acela puturos. Văzuse în schimb o femeie care arăta atât de apretată, încât fu surprins că i se adresa lui. O femeie ca ea intră într-un

bar doar dacă vrea să se răzbune pe un soţ rătăcit şi acesta era aproape singurul motiv care-i venise în minte.

Dar iat-o acolo, prea slabă pentru gustul lui, dar bine stilată, într-o cămaşă sport scumpă şi pantaloni lejeri, de comandă. Părul ei des, negru în lumina incertă, era tuns modern, coborând exact sub bărbie. Gura ei, totuşi... îi plăcuse gura ei, mare şi plină şi-i trecu prin cap că i-ar plăcea să o sărute şi să simtă moliciunea buzelor acelora.

Arăta total nelalocul ei aici, o femeie de club elitist, rătăcită într-un district ieftin. Dar ea întinsese mâna să îl atingă şi când el se întoarse, ea îşi lăsă mâna jos şi se uită la el cu o expresie calmă şi ciudat de tristă, cu gura ei mare, nezâmbitoare şi cu ochii ei căprii atât de solemni încât se întrebă dacă femeia asta zâmbea vreodată.

Şi atunci ea spuse:

— Bună, Webb. Pot să vorbesc cu tine? şi şocul aproape că îl doborî. O fracţiune de secundă se întrebase dacă nu cumva băuse mai mult decât crezuse, pentru că ea nu numai că i se adresase pe nume, când el ar fi putut jura că în viaţa lui nu o mai văzuse, dar folosise şi vocea Roannei şi ochii aceia

căprii deveniră dintr-o dată ochii Roannei, ochii ei de culoarea whiskey-ului.

Realitatea se ajustă şi el văzu fetiţa, în femeie.

Ciudat. El nu-şi petrecuse ultimii zece ani văicărindu-se pentru ce se întâmplase. Când plecase din Davencourt în ziua aceea, intenţionase să o facă pentru totdeauna şi-şi continuase viaţa. Alesese sudul Arizonei pentru frumuseţea lui robustă, nu pentru că se afla atât de departe de Alabama de nord-vest, luxuriantă, verde. Viaţa de fermier era dură, dar lui îi plăcea munca fizică tot atât de mult pe cât îi plăcuse lumea apretată a afacerilor şi finanţelor. Dintotdeauna un bun călăreţ, tranziţia i-a fost uşoară. Familia lui se micşorase, nemaincluzându-le acum decât pe mătuşa Sara şi pe mama lui, dar era mulţumit aşa.

La început se simţise mort pe dinăuntru. În ciuda iminentei lor despărţiri, în ciuda faptului că îl înşelase, deplânsese moartea lui Jessie cu o surprinzătoare profunzime. Jessie fusese atât de mult timp o parte din viaţa lui, încât se trezea dimineţile simţindu-se ciudat de incomplet. Apoi, treptat, se surprinsese râzând cu afecţiune, amintindu-şi cât de afurisită fusese ea.

Ar fi putut lăsa incertitudinea să-l roadă de viu, ştiind că un ucigaş se mai afla încă în libertate şi nici nu părea să fie prins vreodată, dar într-un târziu acceptă că nu putea face nimic pentru asta. Legătura ei fusese atât de secretă încât nu au existat niciun fel de indicii, de sugestii. Era un drum înfundat. Iar el putea fie să-l lase să-i distrugă viaţa, fie să meargă mai departe. Webb era un supravieţuitor. Şi a mers mai departe.

Au existat zile, săptămâni chiar, în care nu se gândea câtuşi de puţin la viaţa lui trecută. Îi lăsase pe Lucinda şi pe ceilalţi în spate… pe toţi, cu excepţia Roannei. Uneori auzea ceva ce semăna cu râsul ei şi instinctiv se întorcea să vadă ce şotie mai pusese la cale, ca să-şi amintească imediat că ea nu mai era acolo. Sau, în timp ce doftoricea o tăietură la piciorul unui cal, îşi amintea seriozitatea care se aşternea pe faţa ei slăbuţă ori de câte ori se îngrijea de un cal rănit.

Într-un fel, ea îi pătrunsese mai adânc în inimă decât ceilalţi şi îi era mai greu să o uite. Se surprindea făcându-şi griji pentru ea, întrebându-se care era ultimul necaz în care mai intrase. Şi de-a lungul anilor,

amintirea ei era cea care încă mai avea puterea să îl înfurie.

Nu putea uita acuzaţia lui Jessie că Roanna le crease în mod deliberat necazuri, în acea ultimă seară. Oare minţise Jessie? În mod categoric era în stare de aşa ceva, dar faţa transparentă a Roannei îi dezvăluise cu certitudine vinovăţia. Dar apoi, având în vedere sarcina lui Jessie cu un alt bărbat, ajunsese în timp la concluzia că Roanna nu avusese nicio legătură cu moartea lui Jessie, criminalul fiind amantul necunoscut al acesteia, dar tot nu se putea scutura de furia lui. Într-un fel, comportamentul Roannei, deşi pălea în importantă când era comparat cu alte evenimente din noaptea aceea, mai păstra încă puterea de a-l înfuria.

Poate pentru că fusese întotdeauna atât de sigur de dragostea ei. Poate că-l lovise în orgoliul de a se simţi divinizat în mod atât de făţiş, atât de necondiţionat. Nimeni altcineva pe pământul acesta nu îl mai iubise aşa. Dragostea de mamă a Yvonnei era de nezdruncinat, dar ea era femeia care-i mai ardea câte una când se purta urât, copil fiind, deci ea îi vedea fisurile. În ochii Roannei însă, fusese perfect, sau aşa

crezuse el până în clipa în care Roanna montase toată scena aceea doar ca să se răzbune pe Jessie. Se întreba acum dacă nu cumva el însemnase pentru ea doar un simbol, ceva ce avea Jessie şi ea îşi dorea.

Sigur, cunoscuse multe femei de la moartea lui Jessie. O dată sau de două ori avusese chiar legături mai lungi, dar niciodată dorinţa să se căsătorească. Totuşi, oricât de fierbinte era sexul cu alte femei, visele cu Roanna erau cele care îl trezeau în dimineţile răcoroase, dinaintea răsăritului, ud leoarcă de sudoare şi cu membrul în poziţie.

Niciodată nu reuşise să-şi amintească exact visele, doar mici fragmente, cum ar fi fundul ei frecându-se de erecţia lui, sfârcurile ei întărite aşteptând să fie sărutate de el, felul în care le simţea când se lăsa la pieptul lui. Dorinţa lui pentru Jessie fusese o dorinţă de băieţandru, dorinţa unui tânăr înnebunit de hormoni, un joc al dominării. Dorinţa lui pentru Roanna avea întotdeauna o nuanţă de tandreţe, cel puţin în visele lui.

Dar acolo, în bar, ea nu mai era un simplu vis.

Primul lui impuls a fost să o scoată de

acolo, unde nu era locul ei. Plecase cu el fără să protesteze, la fel de tăcută acum, pe cât de guralivă fusese odinioară. Era conştient că băuse prea mult, ştia că nu deţinea în totalitate controlul asupra lui, dar nu i se păruse o opţiune viabilă să o lase pe mâine.

La început abia dacă reuşise să se concentreze la ce îi spunea ea. Ea nici măcar nu vroia să-l privească. Stătea acolo, tremurând, uitându-se oriunde numai la el nu, în timp ce el nu reuşea să-şi mai ia ochii de la ea. Se schimbase. Dumnezeule, cum se schimbase. Nu-i plăcea asta, nu-i plăcea tăcerea ei, ea care odinioară fusese ca o flaşnetă, nu-i plăcea nemişcarea expresiei ei, când altădată orice emoţie, cât de mică, i se putea citi pe feţişoara ei. În ochii ei nu mai existau nici ghiduşie, nici râs şi nici acea energie vibrantă, în mişcările ei. Era ca şi cum cineva o furase pe Roanna şi lăsase în locul ei o păpuşă.

Fetiţa aceea urâţică se transformase într-o adolescentă oarecare, iar adolescenta oarecare se transformase în femeia de acum, care era, dacă nu efectiv frumoasă, izbitoare în felul ei. Faţa i se împlinise, astfel încât trăsăturile ei prea mari

căpătaseră proporţii mai plăcute. Nasul ei lung, uşor coroiat, arăta acum aristocratic şi gura prea mare nu putea fi descrisă decât ca senzuală. Completa maturitate îi rafinase chipul, astfel încât îi ieşeau acum în evidenţă pometii înalţi, frumos sculptaţi, iar ochii ei migdalaţi, de culoarea whiskey-ului, erau acum exotici. Mai pusese ceva greutate pe ea, poate vreo şase kilograme, care îi îndulceau trupul şi o făceau să nu mai arate ca o refugiată dintr-un lagăr de concentrare din cel de Al Doilea Război Mondial, deşi ar mai fi putut pune fără probleme alte şase kilograme şi să pară tot slabă.

Amintiri cu fata aceea îl bântuiseră tot timpul. Realitatea femeii de acum îi stârnise dorinţa care fierbea de mult în el, la foc mic, într-un clocot violent.

Dar, pe un plan personal, ea lăsase impresia că îi era indiferent. Îi ceruse să se întoarcă în Alabama pentru că Lucinda avea nevoie de el. Lucinda îl iubea, regreta înstrăinarea lor. Lucinda îi va da înapoi tot ce pierduse. Lucinda era bolnavă, pe moarte. Lucinda, Lucinda, Lucinda. Fiecare cuvânt pe care-l scotea din gură era despre Lucinda. Nimic despre ea însăşi, dacă ea îl

vroia sau nu înapoi, ca şi cum acest erou atât de admirat odinioară nici n-ar fi existat.

Asta îl făcuse şi mai furios, faptul că petrecuse ani de zile visând la ea, în timp ce ea părea să-l fi scos cu desăvârşire din viaţa ei. Aşa că îşi pierduse controlul, tequila îi anihilase orice reţinere pe care ar fi putut-o avea. Se auzi cerându-i să se culce cu el în schimbul întoarcerii acasă. Văzuse şocul de pe chipul ei, văzuse cum acesta fu repede controlat. Se aşteptase să fie respins. Dar iată că ea a spus da.

Era suficient de flămând, suficient de beat ca să meargă mai departe. Dumnezeule, dacă ea era gata să i se ofere de dragul Lucindei, atunci cum naiba să refuze el? Băgase maşina în viteză şi condusese repede la cel mai apropiat motel, înainte ca ea să aibă timp să se răzgândească.

Odată înăuntru în cămăruţa ieftină, se întinsese în pat pentru că îl cam durea puţin capul şi îi poruncise să se dezbrace. Din nou se aşteptase ca ea să refuze. Se aşteptase ca ea să se care, sau cel puţin să se enerveze şi să-i spună să o pupe-n fund. Vroia să vadă flăcări topind bariera de pe chipul acela de păpuşă inexpresivă, vroia să

o vadă pe vechea Roanna.

Dar în loc de asta, ea începu să se dezbrace în tăcere.

O făcea simplu, fără afectare şi din clipa în care îşi descheiase primul nasture, nu a mai fost în stare să se gândească la nimic altceva decât la pielea catifelată care apărea cu fiecare mişcare a degetelor ei. Ea nu încercase să facă pe sfioasa; nu avea nevoie de asta. În tot acest timp, scula lui apăsa atât de tare în fermoar încât probabil că rămăsese cu urmele acestuia pe ea.

Roanna avea piele frumoasă, uşor aurie, cu pistruii aceia discreţi care-i pudrau pomeţii obrajilor. Când ieşise din bluză, îi văzuse strălucirea catifelată a umerilor. Apoi îşi descheiase sutienul acela simplu, de un alb rezistent şi şi-l scosese şi sânii ei îi tăiaseră răsuflarea. Nu ieşeau prea mult înainte, dar erau surprinzător de rotunzi şi de obraznici, minunat formaţi, cu sfârcurile ca nişte mici boboci rozalii, care îi aduseseră apă în gură.

Îşi scosese în tăcere sandalele şi pantalonii, rămânând goală în faţa lui. Avea talia şi coapsele mici, dar funduleţul ei era delicios de rotund, ca şi sânii. Nevoia de a o atinge era dureroasă. Îi poruncise răguşit să

se apropie de el şi ea i se supusese în tăcere, venind spre pat.

Şi atunci o atinsese şi o simţise înfiorându-se sub mâna lui. Coapsa ei era alunecoasă şi rece, pielea, delicată în contrast cu mâna lui bronzată, aspră de muncă. Încet, savurându-i textura pielii, începuse să-i strivească uşor fesele; ea se mişcase puţin, frecându-se de mâna lui, făcându-l să se cutremure de excitare şi încântare. Îi strânsese în mână fesele ferme şi ea începuse să tremure şi mai mult. O şicanase cu o mângâiere îndrăzneaţă şi îi simţise şocul şi se uitase în sus şi văzuse că ţinea ochii strâns închişi.

Într-un fel nu-i venea să creadă că Roanna era cea care stătea goală în faţa lui, oferindu-şi trupul explorărilor lui şi totuşi, totul în legătură cu ea îi era infinit de familiar şi cu mult mai excitant decât visele lui frustrante din aceşti ultimi zece ani.

Acum nu mai trebuia să-şi imagineze detaliile fizice; ele se aflau expuse în faţa lui. Părul ei pubian era un frumos triunghi cârlionţat. Îi atrăseseră atenţia şi fusese înnebunit de pliurile delicate, pudic ascunse, de sub aceste bucle. Misterele trupului ei îl făcuseră să sufere de dorinţă.

Îi spusese aspru să-şi desfacă picioarele ca să o poată atinge şi ea se supusese.

Îşi pusese mâna în locul cel mai intim al trupului ei şi-i simţise răspunsul spontan. O mângâiase, o deschisese şi îşi introdusese un deget în teaca ei, acum strânsă. Era atât de tare încât credea că o să explodeze, dar se reţinuse, pentru că aceasta era dovada că plăcerea nu era numai a lui. Ea era alunecoasă şi umedă şi gemetele ei de excitare, abia auzite, îl înnebuniseră. Părea ruşinos uluită de ce-i făcea el, de ce simţea ea. Apoi încercase să-şi mai introducă un deget în ea şi nu putuse. Îi simţi retragerea instinctivă şi o suspiciune subită îi încolţise în creierul aburit de tequila.

Ea n-o mai făcuse niciodată până acum. Brusc, devenise sigur de asta. O răsturnase cu o mişcare rapidă peste pat, trăgându-i trupul peste al lui. Îi cercetase intimitatea cu mai multă atenţie, urmărindu-i reacţia, luptând împotriva alcoolului, în timp ce încerca să gândească limpede. Mai fusese primul cu vreo două fete, la liceu şi la colegiu, şi chiar o dată de când se stabilise în Alabama, aşa că remarcase felul în care se înroşise, tresărirea ei când îşi împinsese şi mai adânc degetul lui aspru. Dacă nu ar fi

fost anii ei de călărie, se îndoia că ar fi reuşit să-şi introducă chiar şi un singur deget în ea.

Trebuia să se oprească acum. Conştientizarea acestui lucru îl înnebuni. Trupul lui era aproape de revoltă. Nu intenţionase să meargă atât de departe, dar tequila îl descătuşase, ca şi propria lui excitare. Băuse o idee prea mult, suficient ca să-i încetinească gândurile şi să-l facă să nu-i pese de nimic, dar nu destul ca să-i înmoaie mădularul. Era dezgustat de sine pentru că o obligase să facă asta şi-şi deschisese gura să-i spună să se îmbrace la loc când, o clipă, văzu cât era de vulnerabilă şi cum ar fi putut-o distruge cu un cuvânt indiferent, chiar dacă era spre binele ei.

Roanna crescuse în umbra lui Jessie. Jessie fusese frumoasa, Roanna, oarecarea. Încrederea în fizicul ei, exceptând când era vorba de cai, fusese întotdeauna aproape de zero. Cum putea fi altfel, când norma pentru ea era respingerea şi nu acceptarea? O fracţiune de secundă văzu curajul disperat, pur, care îi trebuise ei ca să facă asta. Se dezbrăcase goală în faţa lui, ceva ce era convins că nu mai făcuse niciodată cu un alt bărbat şi i se oferise. Nu-şi putea imagina

cât o costase asta. Dacă el o respingea acum, însemna că o va distruge.

— Eşti virgină, spusese el cu o voce răguşită, plină de frustrare.

Ea nu negase. Se înroşise în schimb, un roz delicat care-i coloră sânii şi imaginea delicioasă era irezistibilă. Ştia că nu trebuia să facă asta, dar trebuia să-i atingă sfârcul, iar apoi trebuia să o guste şi în trupul ei zvelt simţise răspunsul, când se arcuise la atingerea lui.

Se oferise să se oprească. Îi trebuise până la ultimul dram de voinţă ca să se înfrâneze şi să-i facă această ofertă, dar i-o făcuse. Iar Roanna se uitase la el ca şi cum ar fi pălmuit-o. Devenise lividă şi buzele începuseră să-i tremure.

— Nu mă vrei? şoptise ea, rugămintea întrebării strângându-i inima. Stăpânirea lui de sine, deja slăbită de tequila, se făcu acum ţăndări. În loc să-i răspundă, îi luă mâna şi i-o trase în jos, apăsându-i-o pe erecţia lui. Nici atunci nu scosese un cuvânt, stând tăcut în timp ce urmărea mirarea din ochii ei. Era ca şi cum ar fi urmărit un boboc înflorind.

Apoi ea îşi întorsese mâna ca să-l cuprindă, spunând „te rog” şi asta îl

pierduse.

Totuşi, mai încercase să-şi recapete controlul. Chiar şi în timp ce-şi smulgea hainele de pe el, inspirase adânc, sperând să stingă focul din el. Dar nu-i folosise. Doamne, era atât de gata încât probabil că va termina în Clipa în care va pătrunde în ea.

Şi al naibii să fie dacă nu va afla.

Nu ştia cum, dar reuşise totuşi să se reţină. Dar stăpânirea lui nu implica un preludiu prelungit. Pur şi simplu se suise pe ea, vârându-i trupul delicat sub al lui, mult mai puternic, sărutând-o în timp ce îşi forţa erecţia în ea, până la plăsele.

Ştia că îi producea durere, dar nu se putea opri. Singurul lucru pe care-l putea face, odată înăuntru, era să aibă grijă să-i fie ei bine. *Ladies first,* fusese întotdeauna motto-ul lui şi avea experienţă în atingerea obiectivului. Roanna era uluitor, copleşitor de receptivă la fiecare atingere a lui, mişcându-şi coapsele, arcuindu-şi spinarea, scoţând mici strigăte fierbinţi. Jessie se reţinuse întotdeauna, dar Roanna se oferea fără reţinere, fără prefăcătorie. Terminase repede şi atunci îl cuprinsese propriul lui orgasm şi termină şi el violent, mai violent

decât oricând înainte, afundându-se în ea şi inundând-o cu sămânţă.

Ea nu se retrăsese, nu sărise să se ducă la baie şi să se spele. Aţipise pur şi simplu, cu braţele încă încolăcite pe după gâtul lui.

Poate că aţipise şi el, nu ştia asta. Dar într-un târziu se ridicase şi se dăduse jos de pe ea, stinsese lumina, o învelise şi i se alăturase sub cuverturi.

Dar nu trecuse mult şi membrul lui începu să pulseze insistent, ispitit de trupul mătăsos din braţele lui. Şi Roanna îl primise fără ezitare, ca de fiecare dată în timpul nopţii, când se întinsese după ea.

Acum mai era puţin şi se crăpa de ziuă.

Efectele tequilei dispăruseră din sistemul lui şi acum trebuia să privească totul în faţă. Că-i plăcea sau nu, o şantajase pe Roanna ca să facă asta. Iar culmea era că nici măcar nu trebuia să o şantajeze. Ea s-ar fi culcat cu el fără ca asta să fie o condiţie a întoarcerii lui.

Ceva se petrecuse cu ea, ceva ce îi răpise entuziasmul, spontaneitatea. Era ca şi cum fusese învinsă în final de toate eforturile de a o obliga să intre într-un anumit tipar şi ea capitulase.

Nu-i plăcea asta. Îl înfuria.

Îi venea să-şi tragă palme pentru că devenise şi el încă o persoană în şirul lung de persoane care o forţaseră să facă ceva. Nu avea importanţă că ea fusese receptivă. Trebuia să-i spună clar că întoarcerea lui nu depindea de faptul că-i oferise trupul spre folosinţă. O dorea. La naiba, da, o dorea – dar fără condiţii sau ameninţări între ei. Iar dacă se afla în această situaţie, de vină nu era decât el, cu afurisita lui greşeală.

Vroia să facă pace cu Lucinda. Era timpul, iar gândul că ea era pe moarte îl făcea să regrete că pierduse toţi aceşti ani. Davencourt şi toţi banii aceia nu contau, nu acum. Să restabilească relaţiile, asta conta. Să descopere ce anume stinsese lumina din ochii Roannei, asta conta.

Se întrebă dacă ei erau pregătiţi pentru bărbatul care devenise.

Da, se va întoarce.

CAPITOLUL 10

Rar dormea bine, dar fusese atât de epuizată de ziua petrecută pe drum şi de stresul emoţional, încât când în sfârşit Webb o lăsase să doarmă, se afundase imediat

într-un somn adânc, puternic. Era ameţită când se trezise, neputând să-şi amintească imediat unde se afla, dar de-a lungul anilor se obişnuise să se trezească în locuri în care nu se culcase, aşa că nu intră în panică.

Rămase liniştită, în timp ce realitatea se reasambla în mintea ei. Deveni conştientă de câteva lucruri neobişnuite: unul, aici nu era Davencourt. Doi, era goală. Trei, era *foarte* sensibilă în toate locurile ei delicate.

Şi atunci totul reveni la loc şi se ridică brusc în capul oaselor, căutându-l pe Webb. Ştiu imediat că el nu era acolo.

Webb se sculase, se îmbrăcase şi o lăsase singură în motelul acesta sordid. În timpul nopţii căldura lui topise puţin gheaţa în care fusese închisă atâţia ani, dar stând acolo goală, în grămada aceea de aşternuturi dubioase, simţi cum se solidifică din nou, încet, stratul acela rece.

Se pare că asta era povestea vieţii ei. Ea simţise dintotdeauna că i se putea oferi toată, trupului şi sufletului lui, iar el tot nu o va iubi. Acum ştia că era adevărat. Odată cu trupul, ea îi oferise şi inima, în timp ce el nu făcuse decât să reguleze.

Chiar fusese atât de proastă încât să creadă că îi *păsa* de ea? De ce i-ar păsa? Ea

nu făcuse nimic altceva decât să creeze probleme. Probabil că el nici măcar nu era atras în mod deosebit de ea. Webb fusese întotdeauna în stare să aibă orice femeie dorea, chiar şi pe cele mai frumoase. Ea nu se putea compara cu tipul de femeie cu care era el obişnuit, nici la chip şi nici la trup; ea pur şi simplu fusese acolo când el era în călduri. Văzuse oportunitatea de a se uşura şi profitase de ea. Caz închis.

Se ridică încet din pat, cu chipul imobil, ignorând disconfortul dintre picioare. Atunci observă biletul de pe cealaltă pernă, mâzgălit pe carnetul cu emblema hotelului. Îl luă, recunoscând imediat scrisul de mână al lui Webb. „Mă întorc la zece”, citi ea. Biletul nu era semnat, dar oricum nu ar fi fost nevoie. Roanna îşi plimbă degetele peste scris, apoi rupse biletul din carnet şi îl împături cu grijă, băgându-l în geanta ei.

Se uită la ceasul ei de mână: opt şi jumătate. O oră şi jumătate de omorât. O oră şi jumătate înainte de a trebui să-l asculte spunându-i că noaptea trecută fusese o greşeală, una pe care nu intenţiona să o mai repete.

Singurul lucru pe care-l putea face era să se strecoare înapoi în carapacea ei

stilată, ca să nu-i stârnească mila când el o să-i dea papucii. Putea ea suporta multe, dar nu credea că va suporta ca lui să-i fie milă de ea.

Hainele ei erau la fel de şifonate ca şi ea. Îşi spălă mai întâi desuurile şi le puse la uscat peste zgomotosul aparat de aer condiţionat, apoi îl trecu pe cald şi dădu ventilatorul la maxim. Îşi luă cu ea în baie bluza şi pantalonii şi le atârnă peste uşă, în timp ce făcu un duş în cabina minusculă, cu dalele sparte şi cu pete galbene de apă. Cabina se umplu repede cu aburi şi când termină, atât bluza cât şi pantalonii arătau împrospătate.

Aerul condiţionat era mai mult sonor decât eficient, dar totuşi încăperea deveni repede sufocantă. Opri aerul condiţionat şi-şi pipăi chiloţii; erau uscaţi, exceptând urmele de umezeală de la elastic. Şi-i trase oricum pe ea, apoi se îmbrăcă repede, pentru eventualitatea în care Webb s-ar întoarce mai repede decât spusese. Nu că el nu văzuse şi nu atinsese deja tot ce avea ea, dar asta fusese noaptea trecută. Plecând aşa cum făcuse el, însemna că noaptea trecută nu fusese nimic altceva pentru el decât un prilej de uşurare fizică.

Îşi pieptănă spre spate părul drept, greu şi îl lăsă să se usuce. Acesta era marele avantaj al unei tunsori bune: nu cerea prea multă întreţinere. Puţinul bagaj pe care şi-l adusese era încuiat în maşina închiriată, care era probabil în continuare parcată în faţa barului acela sumbru aflat imediat la ieşirea din autostradă. Singurele farduri pe care le avea în geantă erau o pudră compactă şi un ruj neutru. Se folosi repede de el, fără să se uite la imaginea din oglindă mai mult decât era necesar ca să-şi aplice rujul ca lumea.

Deschise uşa ca să lase să pătrundă înăuntru prospeţimea dimineţii uscate de deşert, porni televizorul minuscul, prins în perete şi se aşeză pe singurul scaun din cameră, incomod, acoperit cu vinilin şi care arăta ca şi cum ar fi fost furat din sala de aşteptare a unui spital.

Nu urmări cu prea multă atenţie ceea ce părea a fi o dimineaţă de *talk show.* Uneori când nu putea dormi îşi pornea televizorul, pentru ca vocile să-i creeze iluzia că nu era atât de cumplit de singură, în noapte.

Încă mai stătea pe scaun când un vehicul opri chiar în faţa uşii. Motorul se opri, în timp ce un nor de praf pătrunse

înăuntru. Apoi o uşă se deschise, fu trântită la loc, se auzi zgomot de cizme pe aleea de beton şi în uşă apăru Webb. O siluetă în soarele puternic de afară, cu umerii largi ocupând aproape tot golul uşii, de la un canat la celălalt.

Nu intră mai mult.

— Eşti gata? Atât spuse şi ea se ridică tăcută, închise televizorul şi lumina şi îşi luă geanta.

Webb îi deschise portiera camionetei, manierele lui sudiste rezistând încă, în ciuda unui deceniu în exil autoimpus. Roanna se căţără înăuntru, concentrându-se să nu-şi trădeze disconfortul fizic şi se aşeză. Camioneta era nouă, gri metalizat. Vedea toate astea acum, că era lumină afară. Văzu şi că maşina avea transmisie integrală, probabil pentru drumurile prin fermă.

Strecurându-se în spatele volanului, Webb îi aruncă o privire indescifrabilă. Roanna se întrebă dacă nu cumva se aştepta ca ea fie să înceapă să facă planuri de nuntă, sau să-i facă scandal pentru că o lăsase singură de dimineaţă. Dar ea nu spuse nimic. Rămase tăcută.

— Ţi-e foame?

Roanna scuturǎ din cap, apoi îşi aminti cǎ lui îi plǎceau rǎspunsurile verbale.

— Nu, mulţumesc.

Buzele lui se subţiarǎ în timp ce pornea motorul şi ieşea din parcare în marşarier.

— O sǎ mǎnânci. Ai pus ceva carne pe tine şi îţi stǎ bine. Nu te las sǎ te urci în avion nemâncatǎ.

Ea nu-şi luase bilet de întoarcere, pentru cǎ nu ştiuse cât va sta. Deschise gura sǎ spunǎ asta, dar surprinse privirea din ochii lui şi pricepu cǎ se ocupase el de asta.

— Când plec…

— La ora unu. Am reuşit sǎ-ţi obţin un zbor direct de la Tucson la Dallas. Legǎtura ta la Dallas este puţin cam strânsǎ, patruzeci şi cinci de minute, dar te va duce la Huntsvile la o orǎ rezonabilǎ. Probabil cǎ pe la zece, zece treizeci o sǎ fii acasǎ. Trebuie sǎ anunţi pe cineva sǎ te ia de la aeroport?

— Nu.

Condusese singurǎ la aeroport, pentru cǎ cine s-ar fi arǎtat dornic sǎ se scoale la trei şi jumǎtate dimineaţa ca sǎ facǎ asta? Nu, nu era corect. Nu rugase pe nimeni. Niciodatǎ nu ruga pe nimeni sǎ facǎ ceva pentru ea.

După ce va mânca, de vreme ce el părea hotărât ca ea să facă asta, va trebui să plece imediat, ca să se întoarcă la maşina închiriată de la aeroport şi să ajungă la timp la poarta de îmbarcare. Nu-i lăsase niciun timp de respiro, probabil intenţionat. Nu vroia să discute cu ea, nu vroia să petreacă mai mult decât era necesar, în compania ei.

— E un local mic, nu departe de aici, care serveşte micul dejun până la unsprezece. Mâncarea este simplă, dar bună.

— Lasă-mă doar la bar, ca să-mi iau maşina. O să mă opresc la un fast-food, pe drum. Spusese asta uitându-se afară pe fereastră, oriunde, numai la el nu.

Webb îi răspunse sobru:

— Mă îndoiesc. O să-ţi urmăresc fiecare bucăţică pe care o s-o duci la gură.

— Mai mănânc şi eu din când în când. Am învăţat cum, spuse ea moale.

— Atunci nu o să te deranjeze dacă mă uit la tine.

Recunoscu tonul acela, tonul pe care-l folosea când ajungea la concluzia că *o-să-faci-asta-fără-comentarii.* Când era mai tânără, tonul acesta îi aducea un confort nemărginit, simbolizând stabilitatea şi

siguranţa stâncii de care avusese nevoie cu atâta disperare, după moartea părinţilor ei. Într-un mod ciudat, încă mai era reconfortant: poate că nu o plăcea, poate că nu o dorea, dar tot nu vroia ca ea să moară de foame.

Micuţul restaurant la care o duse nu era cu mult mai mare decât bucătăria din Davencourt, cu câteva separeuri, câteva măsuţe şi patru scaune aliniate în dreptul tejghelei. În aer plutea mirosul bogat de şuncă prăjită şi cârnăciori, subliniat de mirosul de cafea şi de chili. În separeul din spate stăteau doi bărbaţi în vârstă, copţi de soare şi amândoi se uitară cu interes când Webb o escortă pe Roanna în celălalt separeu.

Se apropie de ei o femeie cu o vârstă indeterminabilă, a cărei piele era la fel de coaptă şi de bronzată ca a celor doi bărbaţi. Scoase din buzunarul de la şold un carneţel verde pentru comenzi şi pregăti în poziţie un creion tocit.

Evident, nu exista niciun meniu. Roanna se uită întrebătoare la Webb.

— Eu o să vreau meniul scurt, şuncă cu ouă ochiuri alături, iar ea, un ou jumări, simplu, cu pâine prăjită, şuncă şi turte din

cartofi raşi. Cafea pentru amândoi.

— Nu mai putem face ouă ochiuri. Regulamentul Departamentului de Sănătate, spuse chelneriţa.

— Atunci le vreau bine făcute, dar scoate-le mai devreme.

— Am înţeles. Chelneriţa rupse din carneţel foaia de deasupra, în timp ce se îndrepta spre o deschizătură în perete. Puse nota pe tejghea.

— Betts! Ai o comandă!

— Presupun că mănânci des aici, spuse Roanna.

— Aici mă opresc de obicei, când sunt în oraş.

— Ce înseamnă ou jumări, simplu?

— Fără ardei.

Chelneriţa le puse în faţă două ceşti cu cafea aburindă.

— Cu smântână?

— Nu, răspunse Webb pentru amândoi.

Apoi spuse brusc:

— O să-mi trebuiască cel puţin o săptămână, poate chiar două, să reglez lucrurile aici. O să-mi păstrez ferma, aşa că mă voi întoarce aici din când în când. Davencourt nu va fi singura mea preocupare.

Roanna sorbi din cafea ca să-şi ascundă uşurarea. Deci tot venea acasă! Spusese că se întoarce dacă se va culca cu el, dar până acum nu fusese sigură de asta. Puţin îi păsa dacă minţea; indiferent ce-i adusese ziua de astăzi, noaptea trecută fusese pentru ea ca un vis devenit realitate, din care se înfruptase pe săturate..

— Lucinda nu se aştepta să-ţi vinzi ferma, spuse ea.

— Rahat. Ea-şi închipuie că universul se învârte în jurul Davencourtului. Nu există ceva ce nu ar face, ca să-l salveze.

Webb se lăsă pe spate şi-şi întinse picioarele lungi, evitând cu grijă să o atingă.

— Povesteşte-mi ce se petrece acolo. Mama şi mătuşa Sandra îmi mai spun noutăţi, dar niciuna dintre ele nu ştie nimic despre ce se petrece zi de zi acolo. Ştiu că Gloria a reuşit să-şi aducă toată familia la Davencourt..

— Nu chiar *toată.* Baron şi familia lui locuiesc încă în Charlotte.

— A sta sub acelaşi acoperiş cu Lanette şi Corliss este destul ca să mă facă să îmi cumpăr o casă în oraş.

Roanna nu-i confirmă că-l înţelegea, dar ştiu exact ce vroia el să spună.

— Dar tu? Ştiu că ai fost la colegiul din Tuscaloosa. Ce te-a făcut să te hotărăşti? Credeam că vroiai să mergi la colegiul local.

Plecase, pentru că multă vreme îi fusese mai uşor decât să stea acasă. La colegiu nu mai avusese probleme atât de mari cu somnul, amintirile nu mai fuseseră atât de acute. Dar plecarea ei se petrecuse abia după un an de la plecarea lui, un an infernal.

Dar nu-i vorbi nimic despre asta. Ridică din umeri şi spuse:

— Ştii cum este. Poţi să te descurci şi fără, dar nu vei avea niciodată *contactele* pe care le ai după ce ai mers la universitate.

Nu trebui să-i explice despre ce universitate era vorba, pentru că Webb o urmase pe aceeaşi.

— Te-ai înscris în clubul feminin?

— Nici nu se putea altfel.

Un zâmbet dezamăgit îi curbă lui Webb buzele.

— Nu te pot vedea în postura asta. Cum te-ai descurcat cu micuţa societate de snoabe?

— Bine.

De fapt, toate fuseseră bune cu ea. Ele o învăţaseră să se îmbrace, să se fardeze, să

facă conversaţie în societate. Probabil că ele o văzuseră ca pe o provocare şi o preluaseră ca pe un proiect.

Chelneriţa se apropie cu trei farfurii cu mâncare fierbinte, aburindă. Puse două farfurii în faţa lui Webb şi pe a treia în faţa Roannei.

— Strigaţi dacă mai vreţi ceva, spuse ea pe un ton plăcut şi îi lăsă singuri.

Webb se concentră asupra mâncării, ungând chiflele cu unt şi înmuindu-le în sirop, apoi sărându-şi şi piperându-şi ouăle. Felia de şuncă acoperea jumătate din farfurie. Roanna se uită la muntele de mâncare, apoi la trupul lui de oţel. Încercă să-şi imagineze volumul de muncă fizică ce necesita atâtea calorii şi sentimentul de respect pentru el crescu şi mai mult.

— Mănâncă, îi spuse el.

Roanna luă furculiţa şi se supuse. Pe vremuri nu reuşea asta, dar ţinându-şi emoţiile sub control, stomacul i se reglase. Trucul era să-şi acorde timp şi să mănânce puţin câte puţin. De obicei, la vremea când toţi ceilalţi terminau de mâncat, ea ajungea pe la jumătate din porţia ei, ceea ce îi era suficient.

Asta era situaţia şi acum. Când Webb se

lăsă pe spate, sătul, Roanna îşi puse jos furculiţa. Webb se uită lung la farfuria ei, ca şi cum ar fi calculat cât anume mâncase, dar spre uşurarea ei, decise să nu forţeze nota.

După micul dejun, o conduse la bar. Maşina închiriată stătea singură în parcare, părând abandonată şi stingheră. Pe uşa barului atârna semnul ÎNCHIS. În lumina zilei, clădirea părea şi mai dărăpănată decât cu o seară înainte.

Când Webb frână, în jurul maşinii se ridică un nor de praf şi Roanna aşteptă să se depună la loc, pescuindu-şi între timp cheile, din poşetă.

— Mulţumesc pentru micul dejun. O s-o liniştesc pe Lucinda că te poate aştepta, spuse ea deschizând portiera şi coborând.

Webb coborî şi el şi o conduse la maşina închiriată, oprindu-se în dreptul portierei pentru ca ea să nu o poată deschide.

— În legătură cu noaptea trecută… începu el.

O cuprinse groaza. Dumnezeule, nu putea asculta asta. Băgă cheia în broască şi o întoarse, sperând că el se va mişca din loc. Dar nu o făcu.

— Ce e cu ea? reuşi Roanna să spună,

fără nicio expresie pe chip.

— Nu ar fi trebuit să se întâmple.

Roanna îşi aplecă faţa. Fusese lucrul cel mai bun care se întâmplase ei vreodată, iar el ar fi dorit să nu se fi petrecut.

— La naiba, uită-te la mine! Şi exact cum făcuse şi în seara trecută, îi luă bărbia în mână, ridicându-i capul, ca să îl privească. Avea pălăria trasă jos pe frunte, să-i umbrească ochii, dar ea tot putea vedea înverşunarea din ei şi din linia gurii. Webb îi atinse delicat buzele, cu degetul mare.

— Nu eram chiar beat, dar băusem totuşi prea mult. Ai fost virgină. Nu ar fi trebuit să fac din asta o condiţie pentru întoarcerea mea şi îmi pare rău pentru ce ţi-am făcut.

Roanna îşi ţinu coloana foarte dreaptă şi nemişcată.

— Responsabilitatea mi-a aparţinut la fel de mult şi mie.

— Nu chiar. Tu nu ai ştiut exact în ce te băgai. Pe de altă parte, eu am ştiut că nu o să mă refuzi.

Nu putea scăpa privirii aceleia dure, verzi. Totul semăna foarte mult cu seara dinainte, când se dezbrăcase goală în faţa lui, doar că acum era goală emoţional. Buza

de jos începu să-i tremure, dar se controlă repede. Nu avea rost să-l contrazică, pentru că acţiunile ei dovediseră deja că el avea dreptate. Când el îi oferise ocazia să pună stop la ce se întâmpla, ea îl rugase să continue. Spuse, într-un târziu:

— Nu a fost niciodată un secret ceea ce simt pentru tine. Nu a trebuit niciodată decât să pocneşti din degete ca eu să vin alergând spre tine şi să fac tot ce vroiai. Nu era cine ştie ce, dar era mai bine decât să stau şi să bocesc. Şi situaţia nu s-a schimbat, termină Roanna, reuşind să schiţeze un zâmbet.

Webb îi studie chipul, încercând să citească ceva în expresia aceea distanţată. În ochii lui scânteie ceva ca o frustrare plină de mânie.

— Vreau doar să ştii că întoarcerea mea nu depinde de faptul că te-ai culcat cu mine. Nu trebuie să te transformi într-o prostituată ca să te asiguri că Lucinda va obţine ceea ce vrea.

De data asta nu-şi mai putu controla tresărirea. Se smulse din mâna lui şi îi zâmbi din nou, de data asta chiar mai forţat decât prima dată.

— Înţeleg. Nu o să te inoportunez, spuse

ea cu un calm fragil.

— Pe naiba, nu o să mă inoportunezi, izbucni el. O să mă inoportunezi pentru tot restul vieţii tale.

Webb se aplecă spre ea, încruntându-se.

— Mă inoportunezi prin simplul fapt că te afli în aceeaşi încăpere cu mine. Mă inoportunezi prin simplul fapt că respiri. O trase furios spre el şi îşi apăsă gura pe a ei. Roanna era prea uluită ca să reacţioneze. Nu putu decât să stea acolo, atârnată în îmbrăţişarea lui aspră şi să-şi deschidă gura, cerinţei lui. Sărutul fu adânc şi intim, limba lui mişcându-se pe a ei şi Roanna putu simţi, acolo jos, erecţia lui de fier apăsându-i burta.

O împinse departe de el la fel de brusc cum o înşfăcase.

— Acum aleargă înapoi la Lucinda şi spune-i că ţi-ai îndeplinit misiunea. Tu decizi dacă o să-i spui cum ai făcut-o.

Şi Webb deschise portiera maşinii şi o ajută să intre, apoi stătu o clipă, privind-o.

— Iar tu nu înţelegi nimic, spuse el calm, înainte de a închide portiera şi de a porni înapoi, spre camioneta lui.

CAPITOLUL 11

Seara, când Roanna intră pe lunga alee din Davencourt, la fel de epuizată de pe urma celei de a doua zile petrecută pe drum ca şi în prima, mormăi tare când văzu luminile strălucind ca un far, în toată casa. Sperase că lumea se va fi dus la culcare, iar ea se va putea replia înainte de rechizitoriul care ştia că va urma. Sperase şi că va reuşi să doarmă cel puţin atât cât dormise în noaptea trecută, deşi şansele erau mici. Dacă nu putea dormi, putea cel puţin retrăi acele ore tumultoase, savurând amintirea trupului lui gol peste al ei, săruturile, atingerile, clipele acelea de extaz când el se aflase efectiv în ea. Şi când se va fi calmat, se va gândi la celelalte, la cuvintele dureroase pe care i le spusese el şi la faptul că el nu o mai vroia… Dar atunci de ce o sărutase? Era prea obosită să se gândească, aşa că analiza va putea aştepta.

Acţionă telecomanda, apoi frână când farurile îi luminară maşina parcată deja pe locul ei. Oftă. Corliss, fireşte, care profitase de absenţa Roannei ca să-şi bage maşina

înăuntru. Garajul avea doar cinci locuri, care erau alocate Lucindei, deşi aceasta nu mai conducea de mult, Roannei, Gloriei şi lui Harlan, Lanettei şi lui Greg, care aveau fiecare câte o maşină. Brock şi Corliss trebuiau să-şi parcheze maşinile afară, dar Corliss obişnuia să ignore regula şi-şi lăsa maşina în locul pe care-l găsea liber.

Roanna parcă lângă maşina lui Brock şi coborî obosită, trăgând după ea valijoara de o noapte. Se gândi să se strecoare sus prin scara exterioară şi să se ducă prin verandă în camera ei din spate, dar înainte de plecare încuiase uşa balconului ei, aşa că nu avea cum să intre. Va intra prin bucătărie, sperând să urce neobservată.

Dar norocul nu era de partea ei. Când descuie şi deschise uşa bucătăriei, Harlan şi Gloria stăteau amândoi la masă, demolând bucăţi groase din prăjitura cu nucă de cocos, făcută de Tansy. Niciunul dintre ei nu era îmbrăcat încă în ţinuta de noapte, ceea ce însemna că se uitaseră la televizorul cel mare din salon.

Gloria înghiţi grăbită.

— N-ai putut da de el! exclamă ea vizibil fericită că Roanna era singură, apoi îi aruncă o privire conspirativă.

— Nu te-ai străduit prea mult, nu? Ei bine, *eu* una n-o să spun nimic. Oricum mi-am zis că Lucinda şi-a pierdut minţile. De ce naiba să vrea să-l aducă înapoi aici? Chiar dacă Booley nu l-a arestat, toată lumea a ştiut că era vinovat, doar că nu au existat probe…

— L-am găsit, o întrerupse Roanna. Avea capul greu de oboseală şi vroia să taie scurt interogatoriul.

— Mai avea nişte probleme de pus la punct, dar în două săptămâni o să vină acasă.

Gloria păli şi rămase cu gura căscată la Roanna. Bucăţelele de prăjitură ivite astfel erau total neapetisante. Apoi spuse, fiecare cuvânt din ce în ce mai tare, până când începu efectiv să ţipe:

— Roanna, cum poţi fi atât de *proastă*? Chiar nu ştii ce-o să pierzi? Toate astea ar fi putut fi ale tale, dar Lucinda o să i le dea lui, ascultă-mă! Şi ce-o să se întâmple cu noi? Am putea fi cu toţii ucişi în paturile noastre, ca biata Jessie…

— Jessie nu a fost omorâtă în patul ei, spuse Roanna obosită.

— Nu despica firul în patru, ştii bine ce vreau să spun!

— Nu Webb a omorât-o.

— Mă rog, şeriful aşa a gândit şi sunt sigură că el ştie mai multe decât noi! Doar l-am auzit cu toţii spunând că ar face orice să scape de ea.

— Dar l-am auzit cu toţii spunându-i şi să ceară divorţul.

— Gloria are dreptate. Nu ştim de ce este el în stare, interveni Harlan încruntându-şi preocupat sprâncenele stufoase.

În mod normal, Roanna nu comenta, dar era obosită şi fiecare nerv din trupul ei era alert, în urma întâlnirii cu Webb. Spuse, cu voce albă:

— De ce vă temeţi voi cu adevărat este că el îşi va aminti cum i-aţi întors cu toţii spatele când avea nevoie de ajutor şi că o să vă spună să vă găsiţi un alt loc unde să trăiţi.

— Roanna! Cum ne poţi spune aşa ceva? Ce trebuia să facem noi? Să acoperim un criminal? gâfâi Gloria, jignită.

Nu putea spune nimic ca să le schimbe părerea şi era prea obosită ca să mai încerce. Să se ocupe Webb de asta, când o să se întoarcă. Nu mai avea energie în ea decât atâta cât să i se aprindă o scânteie de

interes la această perspectivă. Dacă ei credeau că înainte se simţise intimidat, să aştepte să vadă ce se va întâmpla acum. Webb era mult mai puternic şi mai dur, acum.

Lăsându-i pe Gloria şi pe Harlan să-şi verse în continuare furia pe prăjitura cu nucă de cocos, Roanna se târî pe scări în sus. Lucinda era deja în pat; obosea repede în ultima vreme, un alt indiciu al sănătăţii ei tot mai fragile şi dormea adesea până la ora nouă. O să aibă toată dimineaţa să-i spună că Webb se întoarce acasă.

Roanna spera că va reuşi să doarmă şi ea, puţin.

Dacă dorinţele ar fi cai… Câteva ore mai târziu, se uită la cadranul luminat al ceasului ei şi văzu că timpul se târa abia spre ora două. Avea parcă nisip în ochi din cauza lipsei de somn şi mintea îi era înceţoşată de oboseală, dar somnul era la fel de departe de ea ca întotdeauna.

Îndurase multe nopţi ca aceasta, aşteptând în întunericul fără sfârşit venirea dimineţii. Toate cărţile despre insomnie te sfătuiau să cobori din pat, nu să faci din pat locul frustrării. Roanna îşi făcuse deja obiceiul acesta, deşi inutil. Citea uneori,

doar ca să treacă ceasurile, alteori juca la nesfârşit cărţi, de una singură, dar de cele mai multe ori stătea în întuneric şi aştepta.

Asta făcea acum, pentru că era prea obosită pentru orice altceva. Stătea ghemuită într-un fotoliu cu tapiserie moale, suficient de mare pentru doi. Fotoliul fusese un cadou de Crăciun pentru ea, în urmă cu cinci ani şi nu ştia ce s-ar mai face acum fără el. Pentru că dacă reuşea totuşi să aţipească puţin, asta se întâmpla în fotoliu. Iarna se înfăşură în pătura ei cea mai călduroasă şi mai moale şi urmărea la fereastră trecerea lentă a nopţii, dar acum era vară şi nu avea pe ea decât o cămaşă subţire, fără mâneci, pe care şi-o petrecuse totuşi peste picioarele goale. Deschisese uşile înalte de la balcon, ca să poată auzi sunetele reconfortante ale nopţii. În depărtare trecea o furtună cu tunete; văzu luminile fulgerelor conturând norii întunecaţi, purpurii, dar furtuna era atât de departe încât când auzi tunetul, zgomotul acestuia venea spre ea doar ca un uruit slab.

Dacă tot trebuia să stea trează, atunci nopţile de vară erau cele mai bune. Şi între insomnie şi cealaltă variantă, prefera

insomnia.

Când dormea, niciodată nu ştia unde se va trezi.

Nu credea să fi părăsit vreodată casa. Se regăsise întotdeauna înăuntru şi picioarele ei nu erau niciodată murdare, dar tot o îngrozea gândul că bântuia fără să fie conştientă de asta. Citise despre somnambulism.

Oamenii puteau coborî şi urca scările, puteau conduce maşina, puteau chiar să poarte o conversaţie, dormind în tot acest timp. Dar asta nu o liniştea prea mult, pentru că nu vroia să facă nimic din toate astea. Ea vroia să se trezească exact în locul în care se aflase când adormise.

Dacă a văzut-o vreodată cineva în timpul plimbărilor ei nocturne, nu i s-a spus niciodată nimic. Nu credea că i se întâmpla asta de fiecare dată când dormea, dar firește că nu avea cum să ştie şi nici nu vroia să-şi alerteze familia cu problema ei. Ei ştiau că avea probleme cu insomnia, aşa că în cazul în care a fost văzută în afara camerei ei în toiul nopţii, aparent perfect trează, cine a văzut-o a presupus că nu avea somn şi a uitat de asta.

Dacă se afla că mai e şi somnambulă…

Nu-i plăcea să gândească rău despre oameni fără dovezi, dar nici nu credea că ar putea avea încredere în câţiva membri ai familiei, dacă ar şti cât de vulnerabilă este. Posibilitatea unor răutăţi era prea mare, mai ales din partea lui Corliss. Într-un fel, Corliss îi amintea Roannei de Jessie, deşi ele nu erau decât verişoare de gradul doi, ceea ce însemna că nu împărţeau o cantitate prea mare de material genetic. Jessie fusese mai rece în gândire dar mai fierbinte ca temperament. Corliss nu plănuia, ea acţiona impulsiv şi nu era dispusă să-şi tempereze furiile. În cea mai mare parte părea fără stare şi nefericită şi-i plăcea să-i facă şi pe ceilalţi nefericiţi. Indiferent ce anume vroia ea de la viaţă, nu obţinuse.

Roanna nu credea că Webb o va suporta pe Corliss.

Gândul la Webb, deşi nici măcar o clipă nu şi-l scosese din minte, o aduse înapoi într-un cerc complet, la începutul zilei.

Nu ştia ce să creadă. Nu se pricepea să analizeze relaţia bărbat – femeie, pentru că ea nu avusese niciodată una. Tot ce ştia era că Webb fusese furios şi puţin cam prea băut. Dacă nu ar fi băut, probabil că nu ar fi făcut presiuni asupra ei aşa cum făcuse, dar

realitatea rămânea că se băgase în patul lui fără cea mai mică urmă de rezistenţă. Circumstanţele fuseseră umilitoare, dar acea mică parte secretă din ea îi revelase oportunitatea.

Nu regreta că făcuse asta. Dacă nimic bun nu îi va oferi vreodată viaţa, cel puţin s-a aflat odată în braţele lui Webb şi acum ştia ce înseamnă să faci dragoste cu el. Durerea fusese mai mare decât îşi imaginase ea, dar nu-i umbrise bucuria pe care o simţise şi desigur, nici satisfacţia. Poate că o fi contat tequila prima dată şi poate a doua oară, dar de celelalte ori? Cu siguranţă că nu mai era ameţit a treia oară când s-a atins de ea, în toiul nopţii şi nici a patra oară, spre zori. Adânc în trupul ei încă mai resimţea durere de la sexul cu el, dar iubea această durere pentru că îi amintea de acele momente. Nu fusese un amant egoist. O fi fost el furios, dar totuşi a satisfăcut-o, uneori mai mult decât o singură dată, înainte de a-şi permite să se uşureze şi el. Mâinile şi gura lui fuseseră tandre pe trupul ei, atente să nu-i adauge la durerea pe care o experimentase deja ea, acceptându-l.

După care însă s-a strecurat afară din pat şi a lăsat-o singură în motelul acela

ieftin, ca şi cum ar fi fost o femeie-coiot. Oare nu aşa li se spunea femeilor care erau atât de urâte încât când un bărbat băut se trezea şi se uita la ea, adormită pe braţul lui, prefera să-şi sfârtece braţul cu dinţii, decât să o trezească? Cel puţin Webb îi lăsase un bilet. Cel puţin el *se întorsese* şi ea nu a trebuit să se descurce singură să-şi recupereze maşina închiriată.

I-a reproşat că se comportase ca o prostituată de dragul Lucindei. Îi spusese că fusese o belea pentru el toată viaţa şi asta o duruse mai mult decât oricare alt comentariu. Indiferent ce se întâmplase, ea reuşise să-şi păstreze viu gândul că toţi acei ani dinainte de moartea lui Jessie fuseseră cei mai frumoşi ani ai ei, pentru că îl avea pe el, eroul şi prietenul ei. În noaptea aceea îngrozitoare în care fusese ucisă Jessie, înţelesese că lui îi părea rău pentru ea şi asta aproape că o ucisese, dar totuşi amintirile frumoase rămăseseră acolo. Acum o mortifica gândul că se amăgise singură de la bun început. Bunătatea nu era acelaşi lucru cu iubirea şi răbdarea nu era acelaşi lucru cu grija pentru cineva.

Îi dăduse de înţeles cât se poate de clar că nu trebuia să se aştepte la o continuare a

relaţiei lor, când va reveni el la Davencourt. Fusese, pur şi simplu, o aventură de o noapte. În afară de relaţia lor de veri îndepărtaţi, nu va mai exista nicio altă legătură între ei.

Dar apoi o sărutase şi îi spusese că ea nu înţelesese nimic. Şi fusese, fără doar şi poate excitat. După noaptea pe care tocmai o petrecuse, era foarte familiară cu erecţiile lui. Dacă nu o dorea, de ce se excitase?

Un singur lucru era absolut sigur: că el continua să fie furios.

Stătea ghemuită în fotoliu, privind fulgerele şi gândindu-se la Webb şi undeva, aproape de ivirea zorilor, adormi.

*

Lucru rar, Gloria reuşise să-şi strângă întreaga familie la micul dejun, la aceeaşi oră, dar era clar că avea nevoie de întăriri. După o noapte agitată în care somnul fusese la fel de inexistent ca întotdeauna, Roanna se dusese la Lucinda în cameră să-i împărtăşească vestea cea mare. Încurajată, Lucinda părea să aibă mai multă energie în dimineaţa asta, mai multă culoare în obraji decât avusese de multă vreme. Ridică

surprinsă din sprâncene când văzu mulţimea strânsă în jurul mesei, apoi zâmbi şi îi făcu Roannei cu ochiul, în semn că ştiu-eu-ce-pun-ei-la-cale.

Micul dejun era sub formă de bufet, cea mai bună variantă, de vreme ce niciodată nu se aşezau la masă mai mult de două persoane în acelaşi timp.

Gloria aşteptă ca toată lumea să fie cu gura plină, ca să-şi lanseze salva.

— Lucinda, am discutat cu toţii despre asta şi am dori să reconsideri ideea bizară de a-l pune din nou pe Webb să se ocupe de afaceri. Roanna s-a descurcat bine şi noi chiar nu avem nevoie de el.

— Noi? întrebă Lucinda uitându-se peste masă, la sora ei. Gloria, ţi-am fost recunoscătoare şi m-a bucurat compania ta în ultimii zece ani, dar cred că trebuie să-ţi reamintesc că aici este vorba despre afacerile Davenport şi Roanna şi cu mine suntem singurele Davenport de aici. Noi două am stat de vorbă şi am fost de acord ca Webb să-şi reia locul şi drepturile în familie.

— Webb nu este un Davenport, sublinie Gloria insistând asupra acestui detaliu. El este un Tallant, unul din familia *noastră.*

Banii Davenport şi Davencourt trebuie să-i revină Roannei. Aşa este drept.

Orice, numai să-l ţină pe Webb departe, îşi spuse Roanna. Gloria ar prefera ca familia imediată să preia moştenirea, dar Roanna era în mod evident cea de a doua cea mai bună alegere. Gloria îşi imagina că o va putea manipula şi domina pe Roanna, dar cu Webb era altă poveste. Acesta era fondul problemei şi nu vreo teamă exagerată că Webb ar fi fost un criminal. Totul se rezuma la bani şi la confort.

— Aşa cum am spus, Roanna şi cum mine suntem de comun acord în chestiunea asta, repetă Lucinda.

— Roanna nu a fost niciodată logică în ce-l priveşte pe Webb. Ştim cu toţii că nu poţi avea încredere în judecata ei când e vorba de Webb, interveni Harlan sărind în ajutorul soţiei sale.

Corliss se aplecă în faţă, cu ochii mari, simţind scandalul.

— Sigur, aşa este. Mi-aduc şi eu aminte că Jessie i-ar fi prins giugiulindu-se în bucătărie.

Brock îşi ridică ochii din farfurie şi se încruntă la sora lui. Roanna îl plăcea cel mai mult, din toată familia lui.

Brock era bun din fire şi iubea munca. Nu intenţiona să stea toată viaţa la Davencourt, dar profita de această ocazie ca să strângă bani să-şi construiască propria-i casă. El şi prietena lui dintotdeauna, intenţionau să se căsătorească într-un an. Era mai puternic decât tatăl lui, Greg, care o lăsa pe Lanette să stabilească agenda familiei.

— Eu cred că totul a fost o exagerare, spuse Brock.

— Ce te face să crezi asta? îl întrebă Lanette aplecându-se în faţă ca să se uite la fiul ei. Corliss zâmbi, mulţumită că stârnise apele.

— Pentru că Webb nu era un uşuratic şi mie îmi pare bine că se întoarce acasă.

Gloria şi Lanette se uitară amândouă la trădătorul din mijlocul lor. Brock le ignoră şi se întoarse la mâncarea lui.

Roanna se concentră asupra propriului mic dejun şi îşi dădu toată silinţa să facă abstracţie de conversaţia din jur. Nimic nu i-ar fi plăcut mi mult lui Corliss decât să o provoace să riposteze sau să-i citească nefericirea pe chip. Lui Corliss îi lipsea geniul lui Jessie pentru remarci tăioase, sau poate că reacţia Roannei se schimbase, dar

o găsea pe Corliss mai curând plictisitoare.

Atacurile verbale continuară toată masa, cu Gloria şi Harlan şi Lanette lansând pe rând ceea ce credeau că sunt argumentele perfecte împotriva întoarcerii lui Webb. Greg efectiv nu era interesat şi o lăsă pe Lanette să se ocupe de proteste. Brock termină de mâncat şi se scuză, pentru că trebuia să meargă la muncă.

Roanna era concentrată asupra mâncării, vorbea puţin, iar Lucinda era la fel de neclintit ca un munte. A-l avea pe Webb acasă era mai important pentru ea decât orice spunea sora ei, aşa încât Roanna nu avea de ce să se teamă că Lucinda şi-ar putea schimba gândul.

În dimineaţa aceasta, când Roanna îi dăduse vestea cea bună, Lucinda se aprinsese ca un pom de Crăciun.

Îi pusese întrebare după întrebare despre el, cum arăta, dacă se schimbase, ce anume spusese.

Păruse complet netulburată când Roanna îi spusese că încă le mai purta ranchiună şi replicase repede:

— E şi normal. Webb nu a fost niciodată căţeluşul nimănui. Îmi închipui că o să aibă multe să-mi spună când o să apară aici,

ceea ce o să mă enerveze, dar presupun că o să trebuiască să-l ascult. De fapt chiar mă surprinde că a cedat atât de uşor. Am ştiut eu că *numai tu* îl puteai face să te asculte.

El de fapt nu o ascultase ci făcuse mai curând un târg cu ea, iar cum ea se executase, se simţise şi el obligat să facă la fel. Pentru prima oară, se întrebă dacă el se aşteptase ca ea să-l refuze şi dacă făcuse târgul fără să se aştepte că va trebui să-l şi respecte.

— Spune-mi cum arată, o întrebase din nou Lucinda şi Roanna i-l descrisese cum putu mai bine. Era oare o descriere corectă, când ea îl văzuse prin ochii dragostei? Oare alţii îl vor găsi mai puţin dominant, mai puţin puternic? Nu credea asta.

Cu siguranţă că Gloria nu era viscerală în ceea ce privea întoarcerea lui. Era mai mult ipocrită, îşi şoptise Roanna, pentru că înainte de moartea lui Jessie, Gloria se dăduse întotdeauna în vânt după Webb, declarându-l nepotul ei preferat. Dar apoi făcuse greşeala de a se întoarce împotriva lui, în loc de a-i lua apărarea şi ştia că el nu uitase asta.

— Unde o să doarmă? întrebă Corliss tărăgănat, întrerupându-şi bunica, să mai

lanseze o bombă incendiară în conversaţia deja volatilă. Eu una n-o să renunţ la apartament chiar dacă înainte era al lui.

Dar efectul a fost opusul celui scontat de ea. Peste masă se aşternu tăcerea. După moartea lui Jess, Lucinda îşi adunase până la urmă forţele ca să reamenajeze complet apartamentul, de la covoare la tavan. Când Lanette şi familia ei s-au mutat aici, Corliss a pretins imediat apartamentul, remarcând în stilul ei nepăsător că n-o deranja câtuşi de puţin să doarmă acolo. Era tipic pentru lipsa ei de bun simţ să nu se gândească măcar că Webb şi-ar putea reclama vechiul apartament.

Oricum, numai apartamentul Lucindei era egal în dimensiuni cu el. Gloria şi Harlan ocupaseră un set mai mic de camere, ca şi Lanette şi Greg. Camera Roannei era formată doar dintr-o singură încăpere, spaţioasă, e drept, dar nu era un apartament. Camera lui Brock era la fel. Măi rămăseseră doar patru camere singure, goale. Sigur, era o chestiune banală, dar statutul era un lucru de subtilitate. Roanna ştia că Webb nu era un înverşunat, dar înţelegea implicaţiile şi felul în care să folosească simbolurile statutului, ca să

domine.

— Chiar dacă el n-o să vrea să locuiască acolo, poate că nu o să vrea nici pe altcineva în el, spuse Lanette, privindu-şi tulburată fiica.

Corliss se bosumflă.

— Eu nu renunţ la apartamentul meu!

Lucinda spuse cu fermitate:

— O să renunţi, dacă aşa o să vrea Webb. Eu una mă îndoiesc că o să-i pese, dar vreau să fie bine înţeles că orice va spune el, se va face fără discuţii. Este clar?

— Nu! spuse Corliss cu obrăznicie, trântindu-şi şervetul pe masă. Şi-a omorât nevasta! Nu este corect să poată veni înapoi în pas de vals şi să facă pe stăpânul…

Glasul Lucindei şfichiui ca un bici.

— Un alt lucru pe care-l vreau bine înţeles este acela că Webb *nu a* omorât-o pe Jessie. Dacă mai aud menţionându-se aşa ceva, îi voi cere persoanei care a spus-o, să părăsească imediat casa. Noi nu l-am susţinut când a avut cel mai mult nevoie şi mie mi-e profund ruşine de mine, pentru asta. Va *fi* binevenit înapoi acasă, sau dacă nu, ştiu eu ce am de făcut.

Declaraţia fu urmată de o desăvârşită tăcere. După ştiinţa Roannei, aceasta a fost

pentru prima oară când Lucinda a pomenit ceva despre izgonirea vreunuia dintre rezidenţii Davencourtului. Familia era atât de importantă pentru ea încât ameninţarea ei demonstra cât de mult îşi dorea întoarcerea lui Webb. Din vinovăţie sau dragoste, sau poate din amândouă, Webb avea sprijinul ei necondiţionat.

Mulţumită că se făcuse bine înţeleasă, Lucinda îşi tamponă gura elegant, cu şervetul.

— Situaţia dormitorului este dificilă. Tu ce părere ai, Roanna?

— Să-l lăsăm pe Webb să decidă singur, când va fi aici. Nu putem anticipa ce-ar dori el, spuse Roanna.

— Asta-i adevărat. Doar că eu îmi doresc ca totul să fie perfect pentru el.

— Eu nu cred că este posibil. Poate că el ar prefera ca noi să ne purtăm în continuare normal şi să nu facem prea mult caz.

— Şi nici nu putem să organizăm o petrecere de bun venit. Nu ştiu ce va spune oraşul, muşcă Gloria.

— Nimic, dacă vor şti pe ce parte este unsă cu unt pâinea lor, spuse Lucinda. Eu voi începe imediat să le spun clar prietenilor şi asociaţilor noştri că dacă

apreciază continuarea prieteniei noastre, atunci să se asigure că îl vor trata politicos pe Webb.

— Webb, Webb, Webb, spuse Corliss cu violenţă. Ce îl face atât de special? *Noi* ce cusur avem? De ce nu-i laşi totul lui Brock, dacă eşti atât de sigură că Roanna nu se poate descurca singură? Suntem la fel de înrudiţi cu tine ca şi Webb!

Se ridică apoi brusc de la masă şi părăsi încăperea şi în urma ei se aşternu tăcerea. Chiar şi Gloria, care de obicei avea o piele de rinocer, păru jenată de o izbucnire atât de strigător de materialistă.

Roanna se forţă să mai ia o ultimă înghiţitură înainte de a renunţa la efort. Părea că „buna-primire” a lui Webb va fi chiar mai încordată decât fusese plecarea lui.

CAPITOLUL 12

Zece zile mai târziu, Web trecu pragul casei ca şi cum ar fi fost stăpânul locului, ceea ce de fapt şi era.

Era ora opt dimineaţa şi lumina soarelui se revărsa strălucitoare prin ferestre,

conferind dalelor crem din foaier o strălucire blândă, aurie. Roanna tocmai cobora scările. Avea o întâlnire la ora nouă cu brokerul lor, care venea aici din Huntsville şi vroia ca înainte de sosirea lui să treacă în revistă, cu Lucinda, anumite situaţii speciale. Se îmbrăcase deja pentru întâlnire, într-o rochie strâmtă, din mătase de culoarea piersicii, cu o jachetă asortată. Imediat după aceea, pleca la o şedinţă a Consiliului Comitatului. Era încălţată cu pantofi escarpen bej, din piele de şarpe, cu tocuri foarte înalte şi în urechi îi balansau cercei din perle bej. Rar purta alte bijuterii în afara ceasului de mână, dar surorile din „frăţia” ei o învăţaseră importanţa de a purta accesorii de calitate, elegante, la întâlnirile de afaceri.

Uşa din faţă se deschise şi ea se opri pe scări, orbită o clipă de lumina reflectată de dalele lustruite. Clipi spre silueta întunecată, ai cărei umeri largi şi pălărie cu boruri mari umpluseră aproape tot golul uşii. Apoi el intră şi închise uşa, dând drumul jos unei genţi de voiaj din piele şi inima ei aproape că se opri, înţelegând.

Trecuseră zece zile de când o trimisese acasă şi el nu îşi anunţase sosirea. Începuse

să se teamă că nici nu o să mai vină, deşi Webb se ţinuse întotdeauna de cuvânt, înainte. Poate că decisese că familia Davenport nu merita deranjul; iar ea nu l-ar fi condamnat pentru asta.

Dar iată-l aici, scoţându-şi pălăria şi privind în jur, cu ochii micşoraţi, ca şi cum ar fi vrut să inventarieze *schimbările făcute în aceşti zece ani.* Erau puţine, dar ea avu senzaţia că Webb le înregistrase pe toate. Privirea lui se opri o clipă asupra covorului care acoperea scările. Când plecase, covorul fusese bej; acum avea culoarea făinei de ovăz, cu o ţesătură mai groasă şi mai densă.

Impactul fizic al prezenţei lui aproape că o făcu să se clatine. Văzându-l stând acolo cu aceeaşi naturală autoritate ca şi cum nu ar fi plecat niciodată, îi dădu senzaţia bizară că timpul rămăsese pe loc.

Dar diferenţele la el erau mari. Nu era doar faptul că era mai în vârstă sau că era îmbrăcat în jeanşi şi cizme, în locul pantalonilor din în şi a mocasinilor. Înainte, îşi tempera forţa personalităţii cu genialitatea bunului-sudist, aşa cum se făceau aici afacerile. Dar acum nu şi-o mai tempera cu nimic. Ea era acolo, puternică şi

dură şi dacă întâmplător cuiva nu-i plăcea, treaba lui.

Roanna îşi simţea pieptul parcă dintr-o dată micşorat şi făcu eforturi să respire. Îl văzuse gol, stătuse goală în braţele lui. El îi supsese sfârcurile, o penetrase. Senzaţia de ireal îi dădu din nou o stare de ameţeală. În săptămâna şi jumătate de când îl văzuse, momentul lor de dragoste începuse să i se pară un vis, dar văzându-l, trupul începu să-i pulseze din nou, ca şi cum el tocmai s-ar fi retras din ea şi carnea ei încă mai fremăta în urma contactului.

Îşi regăsi vocea.

— De ce nu ai sunat? Te-ar fi aşteptat cineva la aeroport. Ai zburat noaptea?

— Am zburat ieri. Am închiriat o maşină de la aeroport. Mama şi cu mine ne-am petrecut noaptea în Huntsville, cu mătuşa Sandra şi am plecat de acolo azi-dimineaţă.

Privirea aceea intensă, verde, se oprise acum pe ea, inventariind costumul şi perlele, comparând eleganţa hainelor ei cu lipsa ei totală de gust, din adolescenţă. Sau poate comparând-o pe ea, cea de acum, cu femeia goală care se crispase sub el, când o adusese la climax. Dar cum o respinsese destul de repede, imaginea nu putea fi una

atrăgătoare.

Se înroşi puternic, apoi culoarea dispăru la fel de repede precum venise.

Nu putea continua să stea acolo ca o proastă. Reglându-şi cu grijă respiraţia, Roanna. Coborî ultimele câteva trepte şi se opri lângă el.

— Lucinda este în birou. Urma să ne uităm peste nişte hârtii, dar sunt sigură că o să vrea să *stea mai întâi de* vorbă cu tine.

— M-am întors ca să mă ocup de afaceri, spuse el scurt, pornind deja spre birou. Pune-mă repede la zi cu toate. Petrecerea de bun venit mai poate aştepta.

Reuşi într-un fel să-şi păstreze neşifonată faţada, în timp ce-l urma. Nu-şi aruncase braţele pe după el, strigând „Te-ai întors, te-ai întors!”, deşi acesta fusese primul ei impuls. Nu a strigat de bucurie şi nici nu a plâns. I-a spus doar, din spate, „îmi pare bine că te-ai întors. Bine ai venit acasă”.

Lucinda se aşeza rar la biroul uriaş care fusese al soţului ei, găsind sofaua mult mai confortabilă pentru bătrânele ei oase. Acolo şedea acum, răsfoind câteva hârtii cu recentele performanţe ale stocurilor. Îşi ridică privirea la intrarea lui Webb şi

Roanna, imediat în spatele lui, văzu uluirea din ochii albaştri, fanaţi, în timp ce Lucinda se la uita străinul acesta uriaş, aspru, care-i invadase domeniul. Apoi clipi şi recunoaşterea răsări la fel de strălucitoare ca soarele, aducând cu ea o roşeaţă care alungă cenuşiul bolii. Se luptă să se ridice, hârtiile împrăştiindu-se pe covorul gros, de Aubusson.

— Webb! Webb!

Acesta era fericitul, entuziastul, plinul de lacrimi salut de primire pe care Roanna tânjise să i-l ofere, dar nu reuşise. Lucinda se repezi spre el, cu braţele desfăcute, fie neobservând, fie ignorând expresia lui inscrutabilă.

El nu-şi desfăcu braţele pentru ea, dar asta nu o opri să şi le arunce pe ale ei în jurul lui şi să-l îmbrăţişeze tare, cu ochii înotându-i în lacrimi.

Roanna se întoarse spre uşă, cu gândul să le ofere puţină intimitate; dacă ea şi Webb au avut, odinioară, o relaţie specială, cel puţin în imaginaţia ei, el avusese în mod categoric o relaţie puternică, specială, cu Lucinda, care rivaliza cu sentimentele pentru mama lui. Şi chiar dacă Webb revenise de dragul Lucindei, între ei existau

sentimente dure, care trebuiau lămurite.

— Nu, stai, spuse Webb observând mişcarea Roannei. Îşi puse mâini blânde pe bătrânele braţe ale Lucindei, desfăcându-le puţin strânsoarea, dar continuă să o ţină, uitându-se în jos la ea şi spunându-i:

— O să stăm de vorbă mai târziu. Acum am multe de prins din urmă. Putem începe cu astea. Şi făcu un semn spre hârtiile de pe covor.

Dacă era ceva ce Lucinda înţelegea cu adevărat, era conceptul de preocupare pentru afaceri. Îşi şterse ochii şi dădu repede din cap.

— Desigur. Brokerul nostru vine la ora nouă. Roanna şi cu mine ne-am făcut obiceiul ca mai înainte de venirea lui, să trecem în revistă situaţia stocurilor, ca să ne punem de acord.

Webb încuviinţă din cap şi se aplecă să culeagă hârtiile.

— Ne mai folosim încă de Lipscomb?

— Nu, dragul meu, el a murit cam… ah, acum trei ani, nu-i aşa, Roanna? Probleme cu inima, moştenire de familie. Brokerul nostru de acum este Sage Whitten, de la *Birmingham Whittens.* Suntem mulţumite de el, în general, dar are tendinţa să fie mai

conservator.

Roanna observă grimasa de pe chipul lui Webb, încercând să se reajusteze la nuanţele stilului de afaceri sudist, unde orice era presărat cu informaţii personale şi relaţii de familie. Poate că se obişnuise cu o metodă mult mai directă de acţiune.

Webb începuse deja să studieze hârtiile din mână, în timp ce se îndrepta spre birou şi se lăsa în scaunul masiv, din piele. Se opri şi-i aruncă Roannei o privire întrebătoare, ca şi cum ar fi vrut să-i verifice reacţia faţă de această abruptă preluare atât a teritoriului cât şi a autorităţii.

Ea nu ştia dacă să plângă sau nu. Ei nu-i plăcuseră niciodată cu adevărat afacerile, dar îşi marcase totuşi propriul ei teritoriu. Pentru că acesta era singurul lucru din viaţa ei pentru care fusese vreodată necesară, Lucindei sau oricui altcineva, muncise ca un câine ca să înţeleagă şi să stăpânească conceptele şi aplicaţiile. Cu întoarcerea lui Webb, îşi pierdea teritoriul şi utilitatea. Pe de altă parte, va fi o uşurare să nu mai trebuiască să participe la interminabile şedinţe sau să aibă de a face cu politicieni sau afacerişti care să-i chestioneze deciziile cu o condescendenţă greu mascată. Era

fericită să scape de obligaţii, dar nu ştia cu ce le va înlocui.

Totuşi, nu permise îndoielilor ei să i se citească pe faţă, păstrându-şi zidul alb al indiferenţei, pe care îl prezenta lumii. Lucinda îşi reluă locul de pe sofa şi Roanna se duse la unul din dulapurile pentru documente şi scoase de acolo un dosar gros.

Faxul începu să piuie şi să toarcă, în timp ce printa un document. Webb se uită la el, apoi la celelalte echipamente electronice care fuseseră instalate de la plecarea lui.

— Arată ca şi cum am fi pe autostrada informaţiilor.

— Ori asta, ori să-mi fi petrecut eu mai mult timp pe drumuri, replică Roanna arătându-i computerul de pe birou.

— Avem două sisteme discrete. Computerul acesta şi imprimanta sunt pentru evidenţele noastre private. Celălalt – şi arătă spre aparatura electronică din colţ, plasată pe o masă din stejar – este pentru comunicare.

Cel de al doilea computer era legat la un modem.

— Avem o linie de fax, un e-mail şi două imprimante cu laser. Când vrei, îţi arăt programele. Există şi un laptop, pentru

deplasări.

Lucinda spuse, zâmbind:

— Chiar şi Loyal are acum computer. Are un program pentru legăturile de sânge, file-uri cu perioadele de împerechere, rezultatele, istoricul medical şi tatuajele de identificare ale cailor. Este la fel de mândru de computerul lui cum ar fi fost dacă ar fi avut patru picioare şi ar fi nechezat.

Webb se uită la Roanna.

— Călăreşti la fel de mult ca înainte?

— Nu prea am timp.

— Acum o să ai.

Nu se gândise la acest avantaj pe care i-l oferea întoarcerea lui Webb şi inima îi tresări entuziastă. Îi lipseau caii cu o intensitate dureroasă, iar declaraţia ei exprimase purul adevăr: efectiv nu avea timp. Călărea ori de câte ori putea, suficient ca să-şi păstreze muşchii în formă pentru asta, dar nu atât cât ar fi vrut ea. Acum va trebui să se preocupe de predarea frâielor lui Webb, dar în curând – în curând – va putea să îl ajute din nou pe Loyal.

— După cum te cunosc, spuse Webb ca din întâmplare, te şi gândeşti cum o să-ţi petreci zilele la grajduri. Dar să nu-ţi închipui că o să-mi trânteşti totul în poală şi

gata. Eu o să fiu destul de ocupat cu treburile de aici şi cu proprietăţile mele din Arizona, aşa că tot o să mai ai ceva de lucru.

Să lucreze cu Webb? Nu se gândise că el o s-o vrea în preajma lui sau că o să mai fie încă de folos. Inima îi tresări din nou la perspectiva de a fi alături de el în fiecare zi.

După care el se concentră asupra diagramelor şi studierii stocurilor şi proiectelor. La sosirea lui Sage Whitten, Webb ştia exact unde se aflau pe piaţa bursei de valori.

Domnul Whitten nu-l mai văzuse pe Webb, dar după expresia lui uluită când îi fu prezentat, era evident că era la curent cu bârfele. Iar dacă a fost cumva dezamăgit când Lucinda i-a explicat că Webb se va ocupa de acum înainte de afacerile Davenport, nu s-a văzut. Indiferent de ce credea lumea, Webb Tallant nu a fost niciodată acuzat că şi-ar fi ucis soţia, iar afacerile erau afaceri.

Şedinţa se termină mai repede ca de obicei. Abia plecă domnul Whitten că Lanette se şi năpusti în birou.

— Mătuşă Lucinda, în foaier este o geantă de voiaj. Nu cumva este…? Se opri brusc, uitându-se la Webb care stătea în

spatele biroului.

— Geanta este a mea. O iau mai târziu. Webb îşi ridică doar o secundă ochii din computer, unde revedea istoricul dividendelor stocurilor.

Obrajii Lanettei se albiră, dar reuşi să spună, cu un râs forţat:

— Webb! Nu am ştiut că ai sosit. Nimeni nu ne-a spus că erai aşteptat azi.

— Nu eram.

— Ah. În sfârşit, bine ai venit acasă.

Tonul ei era la fel de fals ca şi râsul.

— O să le spun alor mei. Mama şi tata tocmai şi-au terminat micul dejun şi ştiu că vor dori să-ţi spună personal bine ai venit.

Sprâncenele lui Webb se ridicară sardonic.

— Chiar aşa?

— Mă duc după ei, spuse ea şi dispăru.

Webb se lăsă pe spate în fotoliu şi se roti spre Lucinda, care încă mai stătea pe sofa.

— Apropo de geantă, unde s-o duc?

— Unde vrei tu, răspunse ferm Lucinda. Fostul tău apartament a fost complet rearanjat. Corliss s-a instalat în el, dar dacă-l vrei, ea se poate muta în altă cameră.

Webb respinse oferta cu o uşoară scuturare din mână.

— Presupun că Gloria şi Harlan ocupă unul dintre celelalte apartamente iar Lanette şi Greg, pe al patrulea. Iar tu, desigur, tot în vechea ta cameră din spate stai, continuă el aruncându-i Roannei o privire de nedescifrat.

Părea că dezaprobă asta, dar Roanna nu-şi putea imagina de ce. Neştiind ce să spună, nu spuse nimic.

Confirmându-i supoziţia, Lucinda continuă:

— Iar Brock ocupă unul din dormitoarele obişnuite, din aripa stângă. Dar totuşi, nu sunt probleme. M-am gândit la ce putem face şi nu este decât o simplă chestiune de a lega două dintre dormitoarele rămase, deschizând o uşă între ele şi transformându-l pe unul în cameră de zi. Aranjamentul poate fi făcut într-o săptămână.

— Nu este nevoie. O să iau unul din dormitoarele din spate. Cel de după al Roannei va fi perfect. Mai are încă un pat dublu mare, da?

— Toate dormitoarele au acum paturi duble, exceptându-l pe al Roannei.

Webb îi aruncă Roannei o privire plină de subînţeles.

— Nu-ţi plac paturile mari?

Patul de la motelul unde făcuseră ei dragoste era dublu, deşi prea mic, totuşi, pentru ei doi, dar când una dintre persoane stătea întinsă peste cealaltă, nevoia de spaţiu se reducea. Roanna abia reuşi să-şi controleze îmbujorarea.

— Nu am nevoie de nimic mai mare. Iar acum trebuie să mă duc la şedinţa consiliului, apoi o să iau prânzul în Florenţa, cu administratorul spitalului. Mă întorc pe la trei.

Se aplecă să sărute obrazul ridat pe care i-l întinse Lucinda.

— Condu cu grijă, îi spuse, ca de obicei, Lucinda.

— Aşa o să fac. În plecarea ei exista intenţia evadării şi după cum se uita Webb la ea, era convinsă că observase şi el asta.

După masă, Webb şi Lucinda se reîntoarseră în birou. Webb îndurase urările de bun venit ale Gloriei şi ale lui Harlan, pline de efuziune şi jenant de false, ignorase îmbufnarea nemanierată a lui Corliss şi tevatura afectată a lui Tansy şi Bessie. Era al naibii de limpede că numai Roanna şi Lucinda îl doriseră înapoi; restul familiei şi-ar fi dorit în mod clar să fi rămas în Arizona. Motivul era şi el evident. Trăiseră atâţia ani

pe spinarea Lucindei şi se temeau că el îi va da afară în brânci. Era o idee. Ah, nu Gloria şi Harlan. Ştia că nu o să-i facă plăcere să îi ştie prin preajmă, dar aveau peste şaptezeci de ani şi motivaţia pe care i-o oferise Roannei acum zece ani pentru mutarea lor aici, era acum şi mai valabilă. Dar ceilalţi…

Nu plănuia să facă nimic pe moment. Nu cunoştea detaliile situaţiilor lor personale şi era mult mai simplu să cunoască datele înainte de a acţiona, decât să repare răul pe care l-ar putea face printr-o decizie greşită.

Lucinda îşi reluă locul ei pe canapea şi spuse încordată:

— Presupun că o să vrei să-mi spui tot ce ai de spus. Numai Dumnezeu ştie câtă dreptate ai. Asta este şansa ta să te uşurezi, aşa că dă-i drumul. Eu o să stau aici şi o să fiu mută.

Spiritul ei rămăsese la fel de nesupus ca întotdeauna, dar devenise periculos de fragilă. Când îl îmbrăţişase, îi simţise fragilitatea oaselor delicate, văzuse subţirimea îmbătrânită a pielii. Culoarea ei nu era bună şi şi nivelul energiei era la pământ. Ştiuse, din scrisorile lui Yvonne, că sănătatea Lucindei se deteriorase mult în ultima vreme, dar nu realizase iminenţa

morţii ei. Era o chestiune de luni; se îndoia că va mai apuca primăvara.

Lucinda fusese piatra unghiulară a vieţii lui. Îl părăsise atunci când avusese nevoie de ea, dar acum era dispusă să-i suporte mânia. Era o măsură a puterii ei, iar el îşi testase odinioară bărbăţia care începea să înmugurească în el, ţinându-i piept, îşi măsurase evoluţia după cât de bine reuşea să nu-i cedeze. La naiba, încă nu era pregătit să limpezească apele.

Se sprijini cu o coapsă de marginea biroului şi începu calm, ca să continue cu o uşoară violenţă:

— O să ajung şi acolo. Dar mai întâi vreau să ştiu ce *naiba* i-ai făcut Roannei.

*

Lucinda rămase tăcută multă vreme. *Acuzaţia lui*. Webb *domina aerul* dintre ei. Se uită afară pe fereastră, privind peste întinderea de pământ ars de soare, pătat din loc în loc de umbrele norilor graşi, pufoşi, care se învârteau deasupra. Cât vedea cu ochii, era numai pământul Davenport. Priveliştea aceasta o reconfortase întotdeauna şi încă îi mai plăcea să o

privească, dar acum, când viaţa ei se apropia de sfârşit, găsea alte lucruri cu mult mai importante.

Spuse într-un târziu, cu privirea în continuare departe:

— La început nu am observat. Moartea lui Jessie a fost… dar despre asta o să vorbim mai târziu. Am fost atât de preocupată de propria mea durere, încât nu am observat-o pe Roanna decât când era gata să ne părăsească.

— Cum adică să vă părăsească? Tonul lui era aspru, tăios.

Bărbia Lucindei începu să tremure aproape de necontrolat. Spuse, fără ocolişuri:

— A fost aproape de moarte. Eu am crezut întotdeauna că Jessie era cea care avea atâta nevoie disperată să fie iubită, având în vedere circumstanţele. Nu am văzut că Roanna avea şi *mai multă nevoie de* dragoste, doar că ea nu o cerea, aşa cum făcea Jessie. Ciudat, nu? Am iubit-o pe Jessie din leagăn, dar ea nu m-ar fi ajutat niciodată aşa cum face Roanna şi nu ar fi devenit atât de importantă pentru mine. Roanna este mai mult decât mâna mea dreaptă; în aceşti ultimi câţiva ani, nu m-aş

fi putut descurca fără ea.

Webb îndepărtă cu mâna toate astea, concentrându-se asupra singurei propoziţii care-i atrăsese atenţia.

— Cum adică a fost aproape de moarte? Gândul la Roanna murind îl şocă până în măduva oaselor şi avu o senzaţie rece de groază când îşi aminti expresia ei vinovată, nefericită, la funeraliile lui Jessie. Încercase oare să se sinucidă?

— *A încetat să mai mănânce.* Niciodată nu a mâncat ea prea mult, aşa că multă vreme nu am observat nimic. Aproape prea multă vreme. Totul era aşa de întors pe dos, rar existau mese obişnuite şi presupun că îmi închipuiam că ciugulea şi ea la ore ciudate, aşa cum făceam noi toţi. Şi stătea foarte mult în camera ei. Nu o făcea deliberat. Doar… doar că îşi pierduse interesul. După plecarea ta, s-a retras cu totul. Ştii, se acuză pe ea pentru tot ce s-a întâmplat.

— De ce? întrebă Webb. Roanna îi spusese că nu provocase scandalul în mod deliberat, dar poate că totuşi o făcuse şi îi mărturisise Lucindei.

— A trebuit să treacă mult timp ca să poată vorbi despre asta, dar acum câţiva ani

mi-a spus ce s-a petrecut în bucătărie, că te-a luat prin surprindere când te-a sărutat cu adevărat. Nu ştia că Jessie urma să coboare şi, fireşte, era în stilul lui Jessie să facă o scenă uriaşă, dar după modul de gândire al Roannei, ea provocase totul, cu sărutul acela. Dacă nu te-ar fi sărutat, tu şi cu Jessie nu v-aţi fi certat, tu nu ai fi fost acuzat pentru moartea lui Jessie şi nu ai fi plecat de aici. Cu tine plecat... Lucinda scuturǎ din cap. Întotdeauna te-a iubit atât de mult. Noi râdeam de asta când era micuţă, ne spuneam că era o dragoste de căţeluş, adoraţia eroului, dar nu a fost aşa, nu?

— Nu ştiu.

Dar ştia, îşi spuse el. Roanna nu se protejase niciodată când era vorba de el. La naiba, ea nu se pricepuse niciodată la subterfugii. Sentimentele ei se aflau întotdeauna la vedere, mândria ei la fel de total vulnerabilă ca şi inima ei. Adoraţia ei fusese întotdeauna acolo, ca o rază de soare în viaţa lui şi el depindea de existenţa ei acolo, deşi rareori se gândea la asta. Ca şi lumina soarelui, era ceva ce i se părea cât se poate de firesc. Acesta era motivul pentru care fusese el atât de al naibii de

furios când crezuse că ea îl trădase doar ca să se răzbune pe Jessie.

Lucinda îl privi scrutător, sugerându-i că nu se lăsa dusă de negarea lui.

— După moartea lui David şi a lui Karen, tu şi cu mine *am* devenit pilonii existenţei Roannei. Ea avea nevoie de dragostea şi sprijinul nostru, dar în cea mai mare parte, noi nu i le-am acordat. Nu, permite-mi să reformulez, pentru că cea mai mare vină o am eu: *eu* nu i-am acordat dragostea şi sprijinul meu. Câtă vreme erai tu aici ca să o iubeşti, a mers. Dar când ai plecat, nu a mai fost nimeni aici pentru ea şi a renunţat. A fost la un pas să nu mai fie şi eu nu am văzut nimic, spuse Lucinda cu tristeţe. O lacrimă i se rostogoli pe obrazul ridat şi Lucinda şi-o şterse.

— Ajunsese la treizeci şi şase de kilograme. Treizeci şi şase de kilograme! La înălţimea ei de un metru şaptezeci ar trebui să aibă cel puţin 59 de kilograme. Nu-ţi pot spune cât de jalnic arăta. Dar într-o zi am văzut-o, am văzut-o *cu adevărat* şi mi-am dat seama că trebuia să fac ceva, altfel o pierdeam şi pe ea.

Webb rămase tăcut. Se ridică şi se duse la fereastră, cu pumnii vârâţi adânc în

buzunare. Stătea cu spatele la Lucinda, cu umerii rigizi şi abia reuşea să respire. Îl treceau valuri de panică. Dumnezeule, ea fusese la un pas de moarte iar el nu ştiuse nimic.

Lucinda continuă, cuvintele revărsându-se din ea ca şi cum le-ar fi ţinut acolo de prea multă vreme şi acum trebuia să-şi împărtăşească durerea.

— Dacă i-aş fi spus simplu, „trebuie să mănânci”, nu aş fi făcut nimic. Ea avea nevoie de o motivaţie ca să trăiască, de ceva de care să se agaţe. I-am spus atunci că aveam nevoie de ajutorul ei.

Lucinda se opri şi înghiţi cu greutate, înainte de a relua.

— Nimeni nu-i mai spusese vreodată că avea nevoie de ea. Eu nu-mi dădusem seama… în sfârşit, i-am spus că nu m-aş putea descurca fără ea, că totul era prea mult ca să pot face faţă singură. Nu mi-am dat seama cât de adevărat era totul. Şi atunci Roanna şi-a revenit. A fost o luptă lungă şi o vreme m-am temut că am înţeles prea târziu, dar a reuşit. A trecut un an până când să-şi revină suficient ca să poată merge la colegiu, un an până când a încetat să ne mai trezească noaptea cu ţipetele ei.

— Ţipete? Coşmaruri? întrebă Webb.

— Legate de Jessie. Doar ştii că ea a găsit-o. Şi ţipa exact ca atunci, acelaşi sunet, ca şi cum atunci ar fi intrat în cameră şi ar fi călcat în sângele lui Jessie.

Glasul Lucindei era sfâşiat de durere. Cuvintele îi ieşeau tremurat, dar Lucinda se întări, nepermiţându-şi această slăbiciune.

— Coşmarurile s-au transformat în insomnie, ca şi cum singura soluţie de a scăpa de ele era să rămână trează. Încă mai suferă de insomnie şi sunt nopţi în care nu doarme deloc. De cele mai multe ori moţăie doar.

Dacă o vezi aţipind în timpul zilei, să nu o trezeşti în ruptul capului, pentru că probabil acela este singurul ei somn. Am făcut o regulă ca nimeni să nu o trezească, pentru niciun motiv. Corliss este singura care o face. Are ea grijă să scape ceva sau să lase o uşă să se trântească şi pretinde întotdeauna că a fost un accident.

Webb se întoarse de la fereastră. Ochii lui erau ca o gheaţă verde.

— Mai are dreptul să o mai facă o dată, dar atunci va fi pentru ultima oară, spuse el răspicat.

Lucinda îi zâmbi slab.

— Bine. Urăsc să spun asta despre propria mea familie, dar Corliss are o parte urâtă, rea. O să fie bine pentru Roanna să te aibă din nou aici.

Dar el. Nu fusese aici când avusese cel mai mult nevoie de el, îşi spuse Webb. El plecase, lăsând-o să facă, singură, faţă ororii şi coşmarurilor. Ce spusese Lucinda? Că Roanna călcase în sângele lui Jessie. El nu ştiuse asta, nu se gândise la tensiunea prin care trecuse ea. Soţia lui fusese ucisă iar el era acuzat de crimă; el fusese preocupat de propria lui criză iar tensiunea ei o pusese pe seama vinovăţiei. Ar fi trebuit să ştie mai bine, pentru el fusese mai apropiat de Roanna decât oricine altcineva.

Îşi aminti felul în care ea ignorase condamnarea unită a comunităţii oraşului şi îşi strecurase mâna ei mică într-a lui, la funeralii, ca să-i ofere înţelegere şi sprijin. Având în vedere poveştile deşănţate despre cum Jessie l-a surprins trăgându-i-o Roannei, fusese un mare act de curaj din partea ei să facă asta. Dar o făcuse, fără să se gândească la reputaţia ei, pentru că îşi imaginase că el nevoie de ea. Dar în loc să-i strângă mâna, făcând cel mai mic gest care să-i arate că avea încredere în ea, el o

respinsese.

Ea fusese acolo pentru el, dar el nu fusese acolo pentru ea.

Supravieţuise, dar cu ce preţ?

Meditã, aproape absent, evitând să se uite la Lucinda:

— Nu am recunoscut-o la început. Nu numai pentru că a trecut timpul. Dar s-a închis toată în ea.

— Aşa a reuşit. Este mai puternică acum; cred că s-a speriat când şi-a dat seama cât de slabă şi de bolnavă ajunsese. Niciodată nu s-a mai lăsat să cadă în starea aceea. Dar a reuşit închizând totul afară şi păstrându-se pe ea înăuntru. Ca şi cum s-ar teme să simtă prea mult şi de aceea nu-şi permite să simtă nimic. Eu nu pot ajunge la ea şi Dumnezeu mi-e martor că am încercat, dar este şi vina mea.

Lucinda îşi îndreptă umerii ca şi cum şi-ar fi reaşezat o veche povară, una cu care se obişnuise atât de mult, încât rareori o mai resimţea.

— Când a găsit-o pe Jessie şi a urlat, am alergat cu toţii acolo şi am văzut-o stând în picioare, deasupra trupului ei. Gloria a tras concluzia că Roanna a ucis-o pe Jessie şi asta i-au şi spus, ea şi Harlan, şerifului.

Booley şi-a pus un adjunct să o păzească în timp ce el făcea cercetări. Noi stăteam cu toţii într-o parte a a încăperii, iar Roanna în cealaltă, singură, cu excepţia poliţistului. Nu o să uit niciodată cum se uita la noi, ca şi cum am fi înjunghiat-o. Ar fi trebuit să mă duc la ea, la fel cum ar fi trebuit să vin la tine, dar nu am făcut-o. De atunci nu mi-a mai spus „bunică”. Nu pot ajunge la ea. Face tot ce trebuie, dar nici măcar nu-i pasă de Davencourt. Când i-am spus că-mi voi schimba testamentul în favoarea ta, dacă te poate convinge să te reîntorci acasă, nici măcar nu a clipit. Aş fi vrut să comenteze, să se înfurie, să-i *pese,* dar n-a fost aşa. Cum să nu-i pese de iubitul ei Davencourt? În glasul Lucindei răsuna imposibilitatea de a înţelege acest lucru.

Apoi oftă.

— Îţi aminteşti cum era, ca o jucărie cu cheie, care nu se oprea niciodată? Alergând în sus şi în jos pe scări, trântind uşile, strigând… Zău, nu-i păsa deloc de aparenţe. Aş da orice s-o mai văd făcându-şi vânt pe parchet, măcar o dată. Întotdeauna spunea lucrul nepotrivit la momentul nepotrivit iar acum abia dacă mai spune câte ceva. Este imposibil să ştii ce gândeşte.

— Râde? întrebă el cu o voce răguşită. Îi era dor de râsul ei, de chicotele ei molipsitoare când punea ceva la cale, de râsul cu tot trupul când îşi spunea glumele, de veselia care o cuprindea când se uita la caii care se hârjoneau pe păşune.

Ochii Lucindei erau trişti.

— Nu. Rareori zâmbeşte, iar de râs, nu râde niciodată. Nu a mai râs de zece ani.

CAPITOLUL 13

Roanna se uită la ceas. Şedinţa se prelungea mai mult ca de obicei şi ea trebuia să plece, dacă nu vroia să întârzie la prânzul din Florence. Familia Davenport nu avea autoritate oficială în problemele comitatului, dar eră aproape o tradiţie ca un reprezentant al ei să participe la aceste şedinţe. Sprijinul acordat de Davenport sau lipsa acestuia însemna adesea viaţa sau moartea proiectelor comitatului.

Când Roanna începuse să participe la şedinţe în locul Lucindei, fusese vizibil ignorată, sau în cel mai bun caz, tratată ca o păpuşă. De obicei asculta şi-i raporta Lucindei; în linii mari, asta făcea şi acum.

Dar Lucinda, când comenta anumite chestiuni care o interesau, îşi făcuse un obicei în a spune: „Roanna crede”, sau „Părerea Roannei este că…” şi în curând membrii comisiei îşi dădură seama că era mai bine să acorde atenţie tinerei solemne, care arareori spunea ceva. Lucinda nu minţise; Roanna chiar avea părerile şi impresiile ei proprii. Fusese întotdeauna atentă, dar atât de preocupată încât pierdea adesea detaliile, ca un vitezoman care poate vedea un semn de circulaţie dar trece prea repede de el ca să citească mesajul. Roanna era tăcută şi calmă şi ochii ei cafenii se plimbau de la un chip la altul, absorbind nuanţele expresiilor, tonurile, reacţiile. Şi toate acestea se duceau direct la Lucinda, care lua apoi propriile ei decizii, bazate pe impresiile Roannei.

Acum că se întorsese Webb, el va participa la întâlnirile acestea, aşa cum o făcuse şi înainte. Probabil că aceasta era pentru ultima oară când va mai sta ea aici, ascultând şi înregistrând, încă un loc unde nu mai era utilă. Undeva, într-un ungher îndepărtat al psihicului ei, era conştientă de durere şi se temea, dar refuza să le permită sentimentelor să iasă la suprafaţă.

Slavă Domnului, şedinţa se apropia de sfârşit. Se uită încă o dată la ceas şi văzu că mai avea probabil doar cinci minute înainte de *a trebui* să plece, ca să nu întârzie. De obicei îşi acorda timp ca să stea de vorbă cu fiecare, dar astăzi *nu mai avea vreme* decât pentru câteva cuvinte cu preşedintele.

Acesta venea de ea, un bărbat scund, îndesat, chel, cu o faţă adânc ridată. Ridurile se rearanjară într-un zâmbet în timp ce se apropia de locul ei obişnuit, spre fundul încăperii.

— Cum te simţi astăzi, Roanna?

— Bine, mulţumesc, Chet, răspunse Roanna gândindu-se că poate ar trebui, să-i spună despre întoarcerea lui Webb. Dar tu?

— Nu mă pot plânge. Mă rog, aş putea, dar nevastă-mea îmi spune că oricum nu mă ascultă nimeni. Râse de propria lui glumă, cu ochii sclipindu-i.

— Şi cum se simte Doamna Lucinda?

— Mult mai bine acum că s-a întors Webb, spuse ea calm.

Omul rămase cu gura căscată de uluire şi pentru o clipă, pe chipul lui se citi dezamăgirea. Izbucni:

— Dumnezeule Mare, ce-o să vă faceţi cu toţii? După care în sfârşit ajunse la el şi

restul afirmaţiei Roannei şi înţelese că nu era loc pentru compătimiri. Se înroşi cumplit şi începu, să se bâlbâie, în încercarea de a se replia.

— Eu… ah, asta e…

Roanna ridică mâna să-i oprească bâlbâiala.

— Desigur, o să ia din nou frâiele în mână, spuse ea, ca şi cum întoarcerea lui Webb era lucrul cel mai firesc din lume. O să-i trebuiască un timp să revizuiască totul, dar sunt sigură că o să te contacteze în curând.

Preşedintele inspiră adânc. Arăta aproape bolnav, dar îşi recompuse expresia.

— Roanna, eu nu cred că asta e o idee bună. Tu te-ai descurcat foarte bine şi cei de aici se vor simţi mai confortabil cu tine…

Ochii Roannei erau foarte clari şi direcţi. Spuse calm:

— Webb o să preia din nou frâiele iar Lucinda va fi foarte nefericită dacă cineva va alege să nu facă afaceri cu noi, dar, desigur, asta este alegerea lor.

Preşedintele înghiţi cu greu. Roanna îi spusese tocmai foarte clar că cine nu îl va accepta pe Webb, se va trezi fără sprijinul sau patronajul Davenport. Şi în plus, mulţi o

plăceau pe Roanna; asta era. Nimeni nu va dori o ruptură deschisă cu familia Davenport.

— Probabil că aceasta a fost ultima şedinţă lunară la care am participat, continuă Roanna.

— Nu fii prea sigură de asta, spuse o voce adâncă, tărăgănată, din uşa din spatele ei.

Surprinsă, Roanna se întoarse şi-l văzu pe Webb intrând în încăpere.

— Ce-ai spus? întrebă ea.

Ce căuta el aici? Nici măcar nu-şi schimbase hainele. Se temuse oare pentru ea că va face o prostie, de s-a grăbit să vină la şedinţă fără măcar să-şi fi despachetat lucrurile?

— Bună, Chet, spuse Webb degajat, întinzându-i acestuia mâna.

Faţa lui Chet deveni purpurie. Ezită, apoi instinctul lui de politician învinse şi îi strânse lui Webb mâna.

— Webb! Vorbeam de lup! Roanna tocmai îmi spunea că te-ai întors la Davencourt. Arăţi bine, chiar foarte bine.

— Mulţumesc. Dar şi tu arăţi prosper.

Chet se bătu pe pântec şi râse puternic.

— Prea prosper! Willadean zice că sunt

la regim cu fructe de mare... adică în mare, mănânc tot ce-mi pică în faţă!

Oamenii care se învârteau prin sală îl observară pe Webb şi un zumzet agitat începea să se audă tot mai intens. Roanna se uită la Webb şi sclipirea din ochii lui îi spuse că era cât se poate de conştient de agitaţia pe care o stârnise prezenţa lui şi că nu-i păsa câtuşi de puţin. Webb îi zâmbi, spunându-i:

— Nu crede că ai scăpat din cârlig. Doar pentru că m-am întors acasă, nu înseamnă că o să te poţi eschiva de acum înainte. Probabil că o să venim împreună la şedinţe. În ciuda şocului, Roanna încuviinţă grav din cap.

Webb se uită la ceas.

— Nu aveai o întâlnire la prânz, în Florence? Dacă nu te grăbeşti, întârzii.

— Am plecat. Cu bine, Chat.

— Ne vedem la viitoarea întâlnire, spuse preşedintele, arborând în continuare tonul lui fals jovial, în timp ce Roanna îşi făcea loc pe lângă el, ieşind în hol.

— Te conduc la maşină. Webb îl salută din cap pe Chet şi se întoarse să o prindă din urmă pe Roanna.

Roanna era acut conştientă de prezenţa

lui, lângă umărul ei, în timp ce înaintau de-a lungul holului. Înălţimea lui o domina cu uşurinţă, chiar dacă ea avea pantofi cu tocuri. Nu ştia ce să creadă despre ce se întâmplase, aşa că nu-şi permise să tragă nicio concluzie. Poate că el intenţiona sincer să lucreze împreună, poate că spusese asta doar ca să-i uşureze ei situaţia. Doar timpul va decide, iar ea nu se va lăsa amăgită de speranţe. Dacă nu-şi va face speranţe, nu va avea dezamăgiri.

Un val de reacţii îi urma, în timp ce înaintau de-a lungul holului şi oamenii îl recunoşteau pe Webb, întorcându-se să se uite după el. Roanna mergea repede, vrând să iasă din clădire înaintea vreunei confruntări. Ajunse la capătul culoarului şi braţul lui Webb se întinse în faţa ei ca să-i deschidă uşa. Îi simţi pe spinare frecarea trupului.

Ieşiră în strălucirea şi umiditatea lipicioasă a dimineţii fierbinţi de vară. Roanna îşi pescui cheile din poşetă şi îşi puse ochelarii de soare.

— Ce te-a făcut să vii în oraş? Nu te aşteptam, spuse ea.

— Mi-am spus că era un moment la fel de bun ca oricare altul ca să sparg gheaţa.

Picioarele lui lungi ţineau uşor pasul cu mersul ei rapid.

— Mai încet, este prea cald ca să alergi.

Ascultătoare, Roanna încetini ritmul. Maşina ei era parcată tocmai spre capătul şirului şi dacă ar fi alergat toată distanţa asta, ar fi ajuns acolo leoarcă de transpiraţie.

— Ai vorbit serios despre şedinţe? îl întrebă ea.

— Cât se poate de serios.

Îşi pusese şi el ochelarii de soare şi lentilele întunecate o împiedicau să-i vadă expresia.

— Lucinda ţi-a cântat osanale. Tu ştii deja ce se petrece, aşa că aş fi un prost dacă nu m-aş folosi de tine.

Un lucru nu era Webb în mod garantat, mai ales când era vorba de afaceri. Nu era un prost. Roanna simţi un val de ameţeală la gândul că efectiv va lucra cu el. Se pregătise pentru orice, îşi spuse ea, de la a fi ignorată, la a fi dată afară din casă, dar nu se gândise că el va avea nevoie de ajutorul ei.

Ajunseră la maşină şi Webb îi luă cheile din mână. Descuie portiera, o deschise şi îi înapoie cheile. Roanna aşteptă puţin să

dispară valul de fierbinţeală care răbufni din maşină, apoi se strecură în spatele volanului.

— Ai grijă, spuse el şi închise portiera.

Roanna se uită în oglinda retrovizoare în timp ce ieşea din parcare. Webb se îndrepta înapoi, spre clădire; fie parcase în partea aceea, fie se întorcea în clădire. Îi permise o clipă privirii să se mişte flămândă de-a lungul spatelui larg, muşchiulos şi a picioarelor lungi, apoi îşi forţă atenţia să revină înapoi la condus şi intră în trafic.

*

Webb îşi descuie maşina şi urcă la volan. Impulsul care-l trimisese în oraş fusese cât se poate de simplu, dar puternic. Dorinţa de a o vedea pe Roanna. Atâta tot, doar să o vadă. După lucrurile tulburătoare pe care i le spusese Lucinda, vechile instincte protectoare ieşiseră din nou la suprafaţă şi dorise să vadă cu ochii lui că Roanna era bine.

Era, desigur, mai mult decât bine. Văzuse cu ochii lui cât de abil îl manevrase pe Chet Forrister, calmul ei, nezdruncinat de opoziţia acestuia. Înţelegea acum exact

de ce Lucinda îi spusese că Roanna se schimbase, că devenise mai puternică. Roanna nu mai avea nevoie de el ca să îşi poarte bătăliile.

Această înţelegere îi creă un ciudat sentiment de frustrare.

Ar fi trebuit să fie fericit, pentru binele ei. Tânăra Roanna fusese atât de dureros de vulnerabilă, o ţintă uşoară pentru oricine ar fi vrut să lovească în emoţiile ei delicate. În mod constant ieşea în faţă ca să o protejeze, iar recompensa a fost necondiţionata ei adoraţie.

Acum îşi crease propria ei armură. Era rece şi sigură de ea, aproape lipsită de emoţii, ţinând oamenii la distanţă, pentru ca săgeţile lor să nu o poată ajunge. Plătise pentru armura aceasta cu suferinţă şi disperare, cu insomnii şi coşmaruri, când reuşea să adoarmă, dar acum se ocupa singură de problemele ei.

În dimineaţa aceasta, când intrase în reşedinţa Davencourt şi o văzuse stând acolo pe scară, într-un costum elegant, din mătase şi perle crem, cu părul ei castaniu frumos coafat, rămăsese aproape fără cuvinte, gândindu-se la contrastul dintre fetiţa ciufulită, şifonată care fusese

odinioară şi femeia elegantă, clasică, de acum.

Era tot Roanna, dar altfel. Când s-a uitat acum la ea, nu a mai văzut-o pe puştoaica aceea cu limba ascuţită, adolescenta stângace. Se uita la ea şi se gândea la trupul zvelt de sub rochia de mătase, la textura pielii care rivaliza cu rochia, la fel de luxuriant mătăsoasă, la cum reacţionau sfârcurile ei la cea mai mică atingere, în ceasurile petrecute împreună în motelul din Nogales.

Îi acoperise trupul gol cu al lui, îi deschisese larg picioarele, îi răpise virginitatea. Chiar şi acum, stând în căldura de cuptor a maşinii, se înfiora de forţa amintirii. Dumnezeule, îşi amintea cel mai mic detaliu – ce simţise când intrase în ea până la prăsele, fierbinţeala, strânsoarea catifelată a trupului ei. Îşi amintea cât de delicată o simţea sub el, cu trupul ei mai mic, dominat de al lui, de greutatea lui, de forţa lui. Dorise să o strângă la pieptul lui, să o protejeze, să o alinte, să-i facă plăcere – orice, numai să nu se oprească. Nimic nu-l putea face să se oprească.

Aceste amintiri îl înnebuniseră efectiv în ultimele zece zile, furându-i somnul,

întrerupându-l din munca lui. Când a văzut-o astăzi, s-a simţit zdruncinat de un sentiment posesiv absolut. Roanna era a lui. Era a lui, iar el o dorea. O dorea atât de mult încât mâinile începuseră să-i tremure. A avut nevoie de tot autocontrolul lui ca să nu urce scările, acolo unde stătea ea, să o ia în braţe şi să o ducă sus, într-unul din dormitoare, oricare, unde să-i fi putut ridica fusta şi să se mai afunde încă o dată în ea.

Se stăpânise dintr-un singur motiv, unul singur. Roanna îşi construise cu grijă propria ei fortăreaţă interioară, dar orice fortăreaţă are un punct slab şi el ştia exact care era punctul ei slab.

El era.

Ea se putea proteja împotriva tuturor, numai împotriva lui, nu.

Ea nu încercase să-i ascundă asta, sau să dezmintă, îi spusese cu devastatoare onestitate că singurul lucru pe care trebuia el să-l facă era să pocnească din degete şi ea ar fi venind alergând. Şi ea ar fi urcat scara cu el şi l-ar fi lăsat să-i facă tot ce poftea.

Webb bătu darabana cu degetele în volanul încins. Se pare că nu mai exista decât un singur dragon pentru care Roanna

avea nevoie de el, ca să-i ţină piept şi acesta era propria lui dorinţă sexuală faţă de ea.

Îi spusese că va veni acasă dacă îl va lăsa să se folosească sexual de ea şi ea nu a ezitat. Dacă asta era ce vroia el, atunci ea o va face. Dacă el avea nevoie de o supapă sexuală, ea era disponibilă. O va face pentru Lucinda, pentru Davencourt, pentru el – dar cum rămânea cu ea?

Ştia că poate intra oricând în dormitorul Roannei şi să o aibă şi tentaţia rodea deja din el. Dar el nu vroia ca Roanna să i se dea dintr-un sentiment de vinovăţie sau de datorie, nici măcar din adoraţie pentru eroul ei depravat. La naiba, el nu era un erou, era un bărbat. Şi vroia ca ea să-l dorească intens ca pe un bărbat, ca pe un mascul, pentru femela din ea. Dacă se strecura în patul lui doar pentru că era în călduri şi avea nevoie de uşurarea pe care i-o putea oferi el, ei bine, el o să fie încântat chiar şi aşa, pentru că era simplu şi necomplicat de motivaţiile altora, sau nici măcar de ale ei.

Dumnezeule, dar cum rămânea cu motivaţiile lui?

Sudoarea îi curgea în ochi, înţepându-l şi înjură în barbă. Porni motorul şi aerul

condiţionat îi suflă în faţă. O să-şi provoace singur un atac, stând într-o maşină închisă, în toiul verii, încercând să-şi sorteze hăţişul de emoţii.

O iubea pe Roanna; o iubise toată viaţa lui, dar ca pe o soră, cu o indulgenţă amuzată, protectoare.

Nu fusese pregătit pentru forţa şi fierbinţeala dorinţei fizice care îl cuprinsese când ea îşi aruncase braţele pe după gâtul lui şi îl sărutase, cu zece ani lungi, în urmă. Venise de nicăieri, asemenea gazelor care se strâng până când ajung la masa critică şi explodează, într-o stea albă, fierbinte. Îl zdruncinase, îl făcuse să se simtă vinovat. Totul, legat de acel moment, păruse greşit. Era prea tânără; el se gândise întotdeauna la ea ca la o soră; el era însurat, pentru numele Lui Dumnezeu. Vina în situaţia aceea fusese numai şi numai a lui. Chiar dacă mariajul lui eşuase, *era* încă însurat. El era cel experimentat; el ar fi trebuit să-i transforme cu delicateţe sărutul într-un gest de afecţiune impulsivă, ceva care să nu o fi făcut să se simtă stânjenită. În loc însă, el a tras-o mai aproape şi a transformat sărutul în ceva cu totul diferit, un sărut mai adânc, de adult, încărcat de sexualitate. Ceea ce s-

a întâmplat atunci a fost vina lui, nu a Roannei, dar ea a încercat totuşi să plătească preţul.

Majoritatea barierelor iniţiale dintre ei, către o relaţie sexuală, dispăruseră. Roanna era acum femeie, el nu era însurat şi nu simţea nici cel mai mic sentiment frăţesc faţă de ea. Dar mai rămâneau alte bariere. Presiunea familiei, sentimentul datoriei în cazul Roannei şi propria lui mândrie.

Mârâi, băgând maşina în viteză. Dumnezeule, da, haide să nu uităm mândria lui de mascul. Nu vroia ca ea să i se dăruiască pentru Davencourt, pentru familie, pentru niciunul din aceste motive lipsite de importanţă. Vroia ca ea să stea fierbinte şi gâfâind sub el pentru niciun alt motiv decât acela că îl dorea pe *el.* Doar aşa.

Ticălosul se întorsese. Vestea făcuse înconjurul comitatului şi în noaptea aceea ajunsese în baruri.

Harper Neeley tremura de furie ori de câte ori era pomenit numele lui Webb Tallant. Tallant o omorâse pe Jessie şi scăpase nepedepsit, iar acum se întorsese ca să facă din nou pe stăpânul cu toată lumea, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ah, fundul ăla gras şi prost de şerif nu îl arestase, spunând că nu existau suficiente probe, dar toată lumea ştia că fusese cumpărat. Davenporţii şi Tallanţii de pe lumea asta nu trebuie să plătească niciodată pentru porcăriile lor. Oamenii obişnuiţi erau cei care înfundau puşcăria, nu bogătaşii care trăiau în căsoaiele lor mari, elegante şi credeau că legile nu li se aplică şi lor.

Webb Tallant îi zdrobise lui Jessie capul cu un grătar pentru lemne. Încă mai plângea când se gândea la asta, la frumoasa lui Jessie, cu părul ei plin tot de sânge şi creieri, cu o parte a capului strivită. Probabil că ticălosul aflase în vreun fel de el şi de Jessie şi o omorâse pentru asta. Sau poate că Tallant aflase că iepuraşul din cuptor nu era al lui. Jessie îi spusese că se va descurca ea şi ea era o şmecheră cum nu mai văzuse el, numai că de data asta nu a fost suficient de şmecheră.

Nimeni nu-i mai aparţinuse vreodată, aşa cum îi aparţinuse Jessie. Era o sălbatică. Fata, sălbatică şi vicioasă îl excitase în aşa hal încât aproape că şi-a cremuit pantalonii când a venit prima oară la el. Şi ea fusese excitată, cu ochii mari şi fierbinţi. Ea iubise pericolul legăturii lor, emoţia de a face ceea

ce era interzis. Prima oară fusese ca un animal, zgâriindu-l şi lovindu-l, dar nu reuşise să termine. Îi trebuise ceva ca să înţeleagă de ce. Lui Jessie îi plăcuse să se reguleze pentru multe motive, dar plăcerea nu era unul dintre ele. Ea îşi folosise trupul ca să câştige putere asupra bărbaţilor. Se regulase cu el ca să se întoarcă înapoi la ticălosul ei de bărbat, să se întoarcă înapoi la toată lumea şi să le arate că nu dădea doi bani pe nimeni.

Dar odată ce şi-a dat seama, nu a mai lăsat-o să scape aşa. Nimeni nu l-a folosit pe el, nici măcar Jessie. Mai ales Jessie, nu. El o cunoştea aşa cum nu o mai cunoscuse nimeni, pentru că pe dinăuntru era ca el.

Începuse cu ea cu mici jocuri vicioase, niciodată mergând prea departe. Iar ea era ca pisica la smântână, dorea ceva cât mai interzis, cu care să se delecteze când se afla acolo, în casa aia mare, purtându-se ca o doamnă perfectă şi râzând cât de uşor era să-i prostească pe toţi, când ea tocmai îşi petrecuse după-amiaza regulându-se cu singurul bărbat care în mod garantat i-ar fi făcut pe toţi să vomite de silă.

Sigur, trebuiau să fie prudenţi; nu se puteau duce la niciun motel local iar ei nu-i

era întotdeauna posibil să găsească o scuză pentru absenţa ei câteva ore la rând. De obicei se întâlneau undeva în pădure. În pădure erau, când a decis că se săturase de jocul ei şi se hotărâse în sfârşit să-i arate cine era şeful.

Când în sfârşit plecase, era toată numai muşcături şi vânătăi, dar terminase de atâtea ori încât abia dacă mai putea să stea călare pe cal. Se plânsese că trebuia să fie atentă şi să nu lase pe nimeni să-i facă semne pe corp, dar ochii îi străluceau. O regulase atât de mult şi atât de tare încât el nu mai avea ce pompa, iar ea era toată umflată şi mulţumită. Toate femeile dinaintea ei se plângeau că era prea brutal cu ele, dar niciodată Jessie. Ea revenea pentru mai mult. De multe ori se întorsese şi el acasă cu spinarea zgâriată până la sânge şi fiecare zgârietură arzătoare îi amintea de ea şi-i hrănea mai mult foamea.

Niciodată nu o să mai existe o altă femeie ca fata lui. Ea revenea mereu pentru mai mult, pentru mai dur, pentru mai multe jocuri deşănţate, cu cât mai murdare, cu atât mai bine. Ajunseseră să se reguleze în fund şi asta o înnebunea cu adevărat, cele mai interzise lucruri pe care le putea face

cu cei mai interzişi bărbaţi. Vicioasa, vicioasa Jessie. Cât de mult o iubise.

Nu a trecut o zi să nu se gândească la ea, să nu-i lipsească. Nicio altă femeie nu-l putea excita aşa cum îl excitase ea.

Blestematul ăsta de Webb Tallant o omorâse, o omorâse pe ea şi omorâse copilul. După care a plecat în pas de vals, liber ca pasărea cerului şi a părăsit oraşul înainte de a fi putut plăti.

Dar se întorsese.

Şi de data asta, o să plătească.

Trebuia să fie atent să nu fie văzut, dar se furişase destul prin Davencourt, pe vremea când se întâlnea cu Jessie, aşa încât îşi cunoştea drumul pe proprietate. Era destul de mare, sute de acri, aşa încât se putea apropia de casă din ce direcţie vroia. Trecuse ceva timp de când nu mai fusese pe aici; zece ani, că tot veni vorba. Trebuia să se asigure că doamna cea bătrână nu îşi luase un câine de pază şi că nu fusese montată nicio instalaţie de alarmă. Ştia că pe vremuri nu exista aşa ceva, pentru că Jessie încercase de mai multe ori să-l convingă să se strecoare în dormitorul ei, când soţul ei era plecat cu afaceri. Îi plăcuse ideea de a se regula cu el sub

acoperişul bunicii ei şi în patul soţului ei. El însă avusese destulă minte să o refuze, dar al naibii să fie el, dacă nu-i plăcuse ideea.

Presupunând că nu exista un sistem de alarmă, existau sute de posibilităţi de a pătrunde în bătrâna casă. Toate uşile şi ferestrele alea… O să fie o joacă de copil. Pătrunsese el în case mult mai bine păzite decât Davencourt. Proştii ăia probabil că se credeau în siguranţă, atât de de parte de oraş cum erau ei. Oamenii de la ţară nu se gândeau niciodată să-şi facă obiceiul de a lua măsuri de precauţie, aşa cum făceau orăşenii în mod automat.

Ah, da, Webb Tallant va plăti în curând.

CAPITOLUL 14

— Cred că vom avea o petrecere de bun venit pentru Webb, spuse Lucinda a doua zi, zâmbind şi ciocănindu-şi dinţii cu unghia. Nimeni nu-şi va permite să nu accepte, pentru că atunci voi şti exact cine, cu cine. Astfel, vor fi obligaţi să fie politicoşi cu el şi toate aceste inconfortabile prime întâlniri vor fi strânse într-una singură.

Existau momente când Roannei i se

amintea clar că deşi Lucinda se căsătorise cu un membru al familiei Davenport, acum mai bine de şaizeci de ani şi în mintea ei devenise cu grijă o Davenport, dacă zgâriai puţin suprafaţa, descopereai o Tallant. Tallanţii erau oameni cu o voinţă de fier şi extrem de curajoşi. Poate că nu aveau mereu dreptate, dar nici asta nu conta întotdeauna. Pune-i pe o potecă şi arată-le o ţintă şi se vor rostogoli peste fiecare obstacol pus în drum. Scopul Lucindei era să reinstaureze poziţia lui Webb în comitat şi nu-i păsa dacă-şi sucea braţele ca să-şi atingă scopul.

A aparţine celor mai bune familii din cele cinci oraşe de pe Mississippi, cunoscute sub numele de Quad Cities, nu depindea în mod necesar de câţi bani aveai, deşi acest lucru te ajuta. Câteva familii cu venituri foarte modeste erau recunoscute ca aparţinând acestei pături sociale selecţionate, pentru că aveau un străbun care luptase efectiv în Război şi nu era vorba de niciunul din cele două Războaie Mondiale. Câţiva dintre cei mai tineri se referau la Războiul Civil, dar cei mai rafinaţi îi spuneau Războiul împotriva Agresiunii Nordiste, iar cei foarte rafinaţi îi spuneau

cu delicateţe Ultimul Dezagrement.

Asociaţii de afaceri vor vedea imediat cum stăteau lucrurile cu Davenporţii şi îl vor trata pe Webb ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. În fond nu fusese niciodată arestat, atunci de ce să se permită ca moartea soţiei lui să distrugă totul?

Totuşi, cei care reglementau calendarul social aderau la un standard strict. Webb se va trezi neinvitat la dinee şi petreceri, unde se discutau atâtea afaceri, ceea ce ar fi însemnat un dezavantaj pentru interesele Davenport. Lucindei îi păsa de bani dar mai mult îi păsa de Webb şi era hotărâtă ca el să nu fie marginalizat. Îi va invita pe toţi acasă la ea şi vor veni, pentru că erau prietenii ei. Era bolnavă şi aceasta putea fi ultima petrecere pe care o va mai da vreodată. Şi vor fi politicoşi cu Webb, sub acoperişul lui; deşi tehnic încă era acoperişul Lucindei, toată lumea ştia că Webb se întorsese acasă ca să-şi pretindă moştenirea cuvenită şi care în curând va fi a lui din nou. Şi pentru că *îi* acceptaseră amabilitatea, vor fi obligaţi să şi-o extindă pe a lor asupra lui.

Odată ce se va fi întâmplat asta, se vor preface că niciodată nu au existat niciun fel de dubii legate de Webb şi el va fi primit

peste tot. În fond este greu să calomniezi pe cineva pe care l-ai invitat în casa ta. Aşa ceva chiar nu se făcea.

— Ţi-ai ieşit din minţi? Nu va veni nimeni. Vom fi umiliţi, strigă Gloria.

— Nu fi proastă. Sigur că vor veni, nu vor îndrăzni să nu vină. A mers bine ieri cu domnul Whitten, nu-i aşa, Roanna?

— Domnul Whitten trăieşte în *Huntsville.* Ce ştie el? replică Gloria, salvând-o pe Roanna de la necesitatea unui răspuns.

— Dar a ştiut ce s-a întâmplat, se vedea pe faţa lui. Dar fiind un om inteligent, a decis că dacă *noi* avem încredere în Webb, atunci acuzaţiile acelea oribile nu pot fi adevărate. Şi nici n-au fost, răspunse Lucinda ferm.

— Sunt de acord cu mama. Gândeşte-te la penibil, interveni Lanette.

— Tu eşti întotdeauna de acord cu ea, replică Lucinda, ochii strălucindu-i de lumina bătăliei. Îşi făcuse programul şi nu avea de gând să fie îndepărtată de la el.

— Dacă măcar o dată nu ai fi fost de acord cu ea, atunci părerea ta ar conta mai mult, draga mea. Uite, dacă mi-ar spune Roanna că petrecerea asta a mea este o

idee proastă, pe ea aş asculta-o.

Gloria pufni.

— Ca şi cum Roanna n-ar fi întotdeauna de acord cu *tine.*

— Ei bine, în general nu este. Rareori avem aceeaşi părere în deciziile privind afacerile. Mă doare să recunosc că de cele mai multe ori are dreptate.

Poate că asta nu era chiar o minciună sfruntată, îşi spuse Roanna, dar nici nu era cu totul adevărat. Ea nu discuta niciodată în contradictoriu cu Lucinda; uneori vedea lucrurile diferit, dar îşi prezenta simplu cazul şi Lucinda lua decizia finală. Ceea ce era departe de un dezacord făţiş.

Toate trei se întoarseră spre ea, Lucinda cu vădit triumf, Gloria şi Lanette nefericite că opinia ei o învinsese pe a lor.

— Eu cred că decizia trebuie să-i aparţină lui Webb. El este cel care va trebui să se expună, spuse Roanna cu calm.

Lucinda se încruntă.

— Întocmai. Dacă el nu vrea, atunci nu mai are rost să discutăm despre asta. Ce-ar fi să-l întrebi tu, draga mea? Poate că o să-i poţi abate pentru cinci minute atenţia de la computerul ăla.

Ele făcuseră o pauză de prânz,

terminaseră de mâncat şi acum mai întârziau în faţa ceaiului rece. Webb ceruse câteva sendvişuri şi o cafea, continuându-şi munca. Aseară stătuse în birou până la unsprezece şi se sculase la şase ca să-şi reia lectura. Roanna ştia exact, pentru că de ambele dăţi fusese trează, stând tăcută, făcută covrig în fotoliul ei şi numărând ceasurile. Fusese o noapte cumplit de rea; nu dormise deloc şi acum era atât de obosită încât se temea că o să cadă într-un somn profund când se va duce la culcare. Acestea erau situaţiile în care se trezea de cele mai multe ori într-o altă parte a casei, fără să-şi amintească deloc cum ajunsese acolo.

Prezenţa lui Webb o adusese într-o asemenea stare de nelinişte, încât nici să aţipească nu mai reuşea. Şi ea şi Lucinda lucraseră cu el seara trecută, studiind rapoartele, până când Lucinda obosise şi plecase la culcare. După care, singură cu Webb în birou, Roanna începuse să se simtă tot mai stânjenită. Dacă el prefera să nu rămână singur cu ea, după cele întâmplate? Credea poate că ea încerca să forţeze nota, rămânând acolo fără prezenţa acoperitoare a Lucindei?

După mai puţin de o oră, se scuzase şi urcase la ea în cameră. Făcuse o baie ca să-şi calmeze nervii încordaţi şi se instalase în fotoliul ei, să citească. Dar cuvintele nu aveau niciun sens; nu se putea concentra asupra lor. Webb era în casă. Îşi adusese lucrurile în camera alăturată ei. De ce făcuse asta? Îi dăduse clar de înţeles, în Nogales, că nu era interesat să aibă o legătură cu ea. Existau încă alte trei dormitoare libere, dar el îl alesese pe acesta. Singura explicaţie era că pentru el pur şi simplu nu conta că ea se afla în camera alăturată; proximitatea ei nu-l interesa.

Îşi spusese că va încerca să-i stea cât mai puţin în cale. O să-i arate toate dosarele curente, o să-i răspundă la întrebări, dar în rest nu îl va deranja.

La unsprezece îl auzise în camera alăturată şi văzuse lumină pe verandă. Ea se întinsese şi stinsese lumina, pentru ca el să nu i-o vadă şi să ştie că era încă trează, după ce se prefăcuse atât de obosită în urmă cu o oră şi jumătate. În întuneric, îşi lăsase capul pe spate, ascultându-l mişcându-se în jur, încercând să-şi imagineze ce anume făcea.

Auzise duşul şi ştiu că era gol. Inima îi bubuia la gândul muşchilor de oţel ai trupului său şi sânii i se întăriră. Abia îi mai venea să creadă că făcuse dragoste cu el, că-şi pierduse virginitatea într-un hotel ieftin de la graniţa cu Mexicul, unde se aflase cel mai aproape de paradis, în toată viaţa ei. Se gândea la părul cârlionţat de pe pieptul lui şi la fesele lui muşchiuloase. Îşi amintea cum coapsele lui puternice, păroase, îi ţinuseră desfăcute propriile ei coapse, cum îşi înfipsese ea unghiile în valea adâncă dintre muşchii lui, la mijlocul spinării. Într-o noapte minunată, se aflase în braţele lui şi cunoscuse dorinţa şi împlinirea.

Duşul se oprise şi zece minute mai târziu revărsarea de lumină din balcon se stinse. Prin uşile deschise ale propriului ei balcon auzise clicul când deschisese şi el uşile, ca să lase aerul proaspăt să intre în cameră. Era încă dezbrăcat? Dormea oare în pielea goală, sau în chiloţi? Poate că purta pantaloni de pijama. O izbi gândul că trăise în casă cu el de la şapte la şaptesprezece ani şi nu ştia dacă dormea sau nu îmbrăcat.

După care se făcu tăcere. Era oare în pat sau stătea acolo, privind afară, în

noaptea liniştită? Probabil că era în picioarele goale; nu reuşea să-l audă. Oare mai stătea şi acum acolo? Se uitase în dreapta şi observase că uşile ei erau deschise?

Într-un târziu, cu nervii întinşi, Roanna se dusese la fereastră să se uite afară. Nimeni, îmbrăcat sau nu, nu stătea pe verandă, savurând noaptea. Cât mai încet cu putinţă, Roanna închisese uşile şi se întorsese la fotoliul ei. Dar somnul o ocolea din nou şi o dată în plus trebui să îndure trecerea timpului.

— Roanna? interveni Lucinda şi Roanna îşi dădu seama că stătuse acolo visând cu ochii deschişi.

Murmurând o scuză vagă, Roanna îşi împinse scaunul în spate. La două avea întâlnire cu organizatorii Festivalului de Muzică W.C. Handy, în luna august, aşa că o să-şi vâre doar capul în birou, o să-l întrebe pe Webb ce părere are despre planul Lucindei, apoi se va duce sus să se schimbe. Poate că la întoarcere el se va fi plictisit de hârţogăraie şi ea nu va trebui să mai suporte o altă seară de minunată tortură, stând lângă cotul lui, ascultându-i vocea profundă, minunându-se de viteza cu care

asimila informaţiile – pe scurt, savurându-i prezenţa – gândindu-se în acelaşi timp dacă el nu credea că stătea prea aproape, sau că se apleca prea des spre el. Mai rău, poate că şi-ar fi dorit ca ea să se care pur şi simplu şi să nu-i mai stea în cale, nu?

Când deschise uşa, Webb îşi ridică întrebător privirea din hârtiile pe care le ţinea în mână. Stătea lăsat pe spate, stăpânul spaţiului lui, cu cizmele rezemate confortabil pe birou.

— Îmi pare rău, ar fi trebuit să bat la uşă, izbucni ea.

Webb se uită lung la ea, tăcut, cu sprâncenele lui negre adunate spre nas. Spuse, în final:

— De ce?

— Biroul este al tău, acum. Răspunsul ei sunase simplu, fără inflexiuni.

Webb îşi coborî picioarele de pe birou.

— Intră şi închide uşa.

Ea făcu întocmai, dar rămase lângă uşă. Webb se ridică şi ocoli biroul, se sprijini de muchia acestuia, cu braţele încrucişate şi picioarele desfăcute. Era o poziţie neglijentă, dar dacă trupul lui era relaxat, privirea cu care o studia, era intensă.

Webb spuse într-un târziu:

— Tu nu trebuie să baţi la uşă. Şi haide să lămurim un lucru: eu nu îţi iau locul. Eu îi iau locul Lucindei. Ro, ai făcut o treabă bună. Ţi-am spus ieri că aş fi un prost dacă te-aş îndepărta de procesul luării deciziilor. Te-ai gândit poate că o să-ţi petreci zilele cu caii tăi, acum că m-am întors şi că o să ai mai mult timp pentru tine. Dar o să fie nevoie de tine şi aici, crede-mă.

Roanna clipi des, ameţită de această întorsătură a evenimentelor. În ciuda celor ce-i spusese el după întâlnirea cu preşedintele, nu crezuse că el vorbise serios. O parte din ea refuzase să creadă asta, ca fiind genul de lucruri pe care le făcea Webb când era mică şi când încerca să-i alunge supărarea, pretinzând că era importantă pentru orice şi pentru oricine. Dar ea încetase să mai creadă în basme din noaptea în care călcase într-o baltă de sânge. Mai curând, după ce îl va introduce pe Webb în toate problemele, utilitatea ei va ajunge într-un punct mort: El se descurcase şi înainte singur, cu toate…

Mintea i se opri, uluită. Nu, nu era adevărat. El preluase *cea mai mare* parte din muncă asupra lui, dar Lucinda continuase să se implice. Iar asta era

înainte ca el să aibă şi proprietăţile acelea din Arizona, de care să se ocupe. O bucurie tăcută i se revărsă în corp, încălzindu-i colţurile inimii care începuse deja să se răcească, de când se pregătise sufleteşte că va fi înlocuită. El avea *cu adevărat* nevoie de ea.

I-a spus că a făcut o treabă bună. Şi i-a spus Ro.

Webb o urmărea cu o privire intensă.

— Dacă nu zâmbeşti, nu o să pot şti dacă asta te bucură sau nu, îi spuse el cu o voce caldă.

Roanna se uită la el, perplexă, studiindu-i chipul ca să înţeleagă ce vroise de fapt să spună. Să zâmbească? De ce să vrea el ca ea să zâmbească?

Webb insistă:

— Zâmbeşte. Mai ţi-aminteşti ce înseamnă să zâmbeşti, da? Colţurile gurii se ridică în sus, aşa. Şi Webb îşi ridică colţurile gurii cu degetele, demonstrativ.

— Asta fac oamenii când sunt fericiţi. Urăşti hârţogăraia, asta este? Nu vrei să mă ajuţi?

Roanna încercă să-şi întindă colţurile gurii, îndoindu-le în sus. Era un zâmbet ezitant, mic, dispărând imediat după ce se

formase şi acum se uita din nou solemnă la el.

Dar era clar că asta dorise el.

— Bine. Eşti gata să te întorci înapoi la muncă? spuse Webb îndreptându-se din poziţia relaxată.

— Am o întâlnire la două. Îmi pare rău.

— Ce întâlnire?

— Cu organizatorii Festivalului Handy.

Webb ridică din umeri, pierzându-şi interesul. El nu era un admirator al jazzului.

Roanna îşi aminti de ce se afla acolo.

— Lucinda m-a trimis să te întreb ce părere ai despre o petrecere de bun-venit?

Webb râse scurt, înţelegând imediat implicaţiile.

— Porneşte la atac, da? Iar Gloria şi Lanette încearcă să o deturneze, da?

Nu păru să aştepte un răspuns de la ea. Ori asta, ori tăcerea ei erau un răspuns suficient. Webb se gândi cinci secunde.

— Sigur că da, de ce naiba, nu? Nu dau doi bani dacă asta o să pună pe cineva în dificultate. De zece ani am încetat să-mi mai pese ce crede lumea despre mine. Dacă cineva crede că nu sunt destul de bun ca să facă afaceri cu mine, atunci o să transfer în altă parte afacerile Davencourt, de ei

depinde.

Roanna încuviinţă din cap şi întinse mâna spre butonul clanţei, să iasă înainte ca el să-i mai ceară cumva să zâmbească.

Webb se întoarse la scaunul lui, dar nu luă imediat dosarul pe care-l studia înainte de venirea Roannei. Se uită îndelung la locul unde stătuse ea, concentrată ca o căprioară înainte de a o lua la fugă. Îl mai durea încă pieptul, amintindu-şi patetica lui scuză pentru un zâmbet şi privirea aproape îngrozită din ochii ei. Era greu să o descifreze acum. Ţinea atât de multe lucruri ascunse şi reacţiona atât de puţin la lumea din jurul ei. Asta îl durea, pentru că Roanna pe care o ştia el fusese mai deschisă decât oricine altcineva. Dacă vroia să afle acum ce simţea ea despre indiferent ce, trebuia să fie foarte atent la fiecare nuanţă a expresiei şi a limbajului trupului ei, înainte ca ea să apuce să şi Je reprime.

Încremenise când îi spusese că el mai avea încă nevoie de ajutorul ei.

Îi mulţumi în gând Lucindei pentru cheia pe care i-o dăduse ca să o manevreze pe Roanna. Ideea că cineva avea nevoie de ea ajungea la ea mai repede decât orice altceva şi nu se putea abţine să nu

reacţioneze la ea. O fracţiune de secundă văzuse mirarea, bucuria pură care-i aprinsese adâncimea ochilor, dar care fusese imediat reprimată, iar el nu ar fi putut-o întrezări dacă nu ar fi scrutat-o în mod deliberat.

Minţise. Se putea descurca în toate fără ajutorul ei, chiar şi cu povara adăugată a proprietăţilor lui din Arizona. Presiunea îi dădea puteri, nivelul de energie părând să crească odată cu pretenţiile făcute asupra timpului lui. Dar ea avea nevoie să simtă că era necesară şi el avea nevoie să o aibă aproape.

O dorea.

Gândul îi izbi ca un refren mintea, venele, fiecare celulă a trupului său. O dorea. În Nogales nu o avusese din răzbunare sau din cauza târgului aceluia blestemat pe care-l făcuse cu ea şi nici măcar ca să nu-i rănească sentimentele, respingând-o după ce mersese atât de departe. Realitatea simplă era că o avusese pentru că o dorea şi era suficient de bădăran să se folosească de orice mijloace ca să o aibă. Tequila nu era o scuză, deşi îi relaxase autocontrolul asupra instinctelor lui necivilizate.

În noaptea trecută stătuse întins în pat, gândindu-se la ea, în camera alăturată, întrebându-se dacă era trează, imaginaţia lui afurisită aducându-l aproape de nebunie.

Convingerea că o putea avea pe Roanna oricând ar fi vrut, avea asupra lui un efect mai puternic decât orice alt afrodiziac chimic, descoperit sau inventat vreodată. Nu trebuia decât să coboare din pat, să iasă în verandă, apoi să se strecoare prin uşile vitrate, în camera ei. Ea suferea de insomnie; va fi deci trează, privindu-l apropiindu-se de ea. Se putea pur şi simplu urca în pat lângă ea şi ea l-ar fi primit în braţele ei, în trupul ei, fără întrebări şi fără ezitări.

Vise erotice cu sărutul acela pe care-l împărtăşiseră cu atâta amar de vreme în urmă îi bântuiseră ani de zile somnul. Fusese destul de rău, dar visele nu erau decât imaginaţie. Acum, că ştia *exact* cum era să facă dragoste cu ea, acum că realitatea luase locul imaginaţiei, tentaţia era ca o foame permanentă care îl rodea, ameninţându-l să-şi piardă autocontrolul.

Doamne, fusese atât de dulce, atât de ruşinoasă şi atât de al naibii de *încordată,* încât nu putea uita ce simţise când

pătrunsese în ea. Se uita în jos la ea în timp ce făcea dragoste cu ea şi îi urmărea expresia feţei, rozaliul delicat al sfârcurilor ei întunecându-se de excitare. Chiar dacă îi produsese durere, ea se agăţase de el, arcuindu-şi coapsele în sus, ca să-l primească şi mai adânc. Fusese atât de uşor să o aducă la apogeu încât rămăsese ca vrăjit, dorind să o facă iară şi iară, ca să-i poată urmări chipul când se convulsiona, să-i simtă trupul flexându-se şi pulsând în jurul lui.

Noaptea trecută fusese o minunată tortură şi ştiu că fiecare noapte va avea de dus aceeaşi luptă, cu frustrarea lui din ce în ce mai mare. Nu ştia cât de mult va putea rezista fără să-şi piardă controlul, dar trebuia să încerce, de dragul Roannei.

Trecuseră doar puţin peste douăzeci şi patru de ore de când se întorsese la Davencourt şi aproape în tot acest timp şi cu siguranţă în orele în care se aflase în compania ei, fusese întruna excitat. Dacă ea ar fi părut măcar înclinată să flirteze cu el, dacă i-ar fi transmis cel mai mic semnal că şi ea îl dorea, probabil că nu ar fi rezistat tentaţiei. Dar Roanna părea total nepăsătoare faţă de el ca bărbat, în ciuda

orelor pe care le petrecuseră împreună. Ideea. Era enervantă, dar probabil că se culcase într-adevăr cu el doar ca să-l determine să se întoarcă la Davencourt.

Chiar şi gândul acesta, în loc să-i slăbească ardoarea, i-o intensifica. Ar fi vrut să o ia, să o arunce peste umărul lui şi s-o ducă undeva să facă sex fierbinte, leneş cu ea, pe un pat însorit, să-i *arate* că şi ea îl dorea, că Davencourt şi Lucinda nu aveau nicio legătură cu asta. Realitatea era că instinctele lui sexuale faţă de Roanna erau atât de al naibii de primitive încât se aştepta să înceapă să grohăie şi să alerge în primul club deocheat.

Şi asta era după numai o zi.

Furia pe care o strânsese împotriva ei în toţi aceşti ani dispăruse. Poate că fusese anihilată în prima noapte petrecută împreună, doar că el nu-şi dăduse imediat seama. Obişnuinţa era un lucru foarte puternic; te obişnuieşti atât de, mult cu ceva, încât te aştepţi să fie acolo chiar şi când nu mai este. Iar dacă rămăsese o urmă cât de mică, ea o distrusese în dimineaţa următoare cu demnitatea ei calmă şi totala ei lipsă de instinct de autoapărare, spunându-i, „tot ce trebuie să faci este să

pocneşti din degete şi eu o să vin alergând”. Nu multe femei ar fi făcut asta; de fapt, niciuna pe care să o fi cunoscut el, exceptând-o pe Roanna. Rămăsese consternat de curajul care-i trebuise ei să spună asta, ştiind ce armă îi pusese în mâini, dacă el ar fi vrut să o folosească.

Dar nu vroia. Ridică mâna, pocni din degete, urmărind mişcarea. Atât. Ar fi putut-o avea făcând doar aşa. O dorea, Dumnezeu ştia că o dorea atât de mult încât îl durea. Dar ce dorea el mai mult decât orice, chiar mai mult decât dorea să facă dragoste cu ea, era să o vadă din nou zâmbind.

*

La vremea când se întorcea acasă, târziu în după amiaza aceea, Roanna era moartă de oboseală. De obicei găsea şedinţele de organizare cumplit de plictisitoare, iar aceasta se târâse ore în şir, cu dezbateri asupra unor detalii insignifiante. Ca de obicei, stătuse tăcută, deşi de data asta se concentrase mai mult să-şi ţină capul sus şi ochii deschişi, decât la ce se discuta.

Soarele şi căldura erau aproape mai

mult decât putea ea să îndure. Clipea adormită, fericită că era atât de aproape de casă. Se apropia vremea cinei, dar ea se gândea că prefera să se întindă, să doarmă puţin. De mâncat, putea mânca oricând, dar somnul era ceva mult mai greu de realizat şi mult mai preţios.

Făcu dreapta, ieşind din autostradă pe un drum secundar şi cam peste vreo milă făcu stânga, spre drumul privat care ducea la Davencourt. Dacă nu ar fi fost atât de adormită, ar fi condus mai repede şi poate că. Ar fi ratat senzaţia aceea de mişcare, înregistrată de, vederea ei periferică. Încetini şi mai mult, întorcându-şi capul ca să vadă ce anume îi atrăsese atenţia.

La început nu văzu decât calul, ridicându-se şi dând din copite şi primul ei gând a fost că îşi pierduse călăreţul şi că i se prinseseră frâiele în vreun tufiş. Uită de oboseală, urgenţa intervenţiei inundându-i muşchii. Apăsă frâna, asigură maşina şi sări afară din ea, lăsând motorul pornit şi portiera deschisă. Putea auzi ţipetele de spaimă şi de durere ale calului, în timp ce dădea din nou înapoi.

Roanna nu se gândi la pantofii ei scumpi sau la rochia din mătase. Nu se gândea la

nimic altceva decât să ajungă la cal, înainte de a-şi face singur rău. Sări peste şanţul mic din partea cealaltă a drumului şi începu să alerge cu greu de-a lungul micului câmp, spre pădure, tocurile ei înalte afundându-se în pământ la fiecare pas. Înota prin buruienile înalte până la genunchi, care-i înţepau picioarele, îşi agăţă ciorapii de nişte ramuri de măcieş, îşi suci glezna când călcă într-o groapă. Ignoră toate acestea în timp ce alerga cât putea de repede, hotărâtă să ajungă la cal.

Apoi calul făcu o mişcare laterală şi atunci văzu bărbatul.

Nu îl observase înainte, pentru că stătuse de partea cealaltă a calului şi bălăriile înalte îl ascundeau vederii.

Frâiele calului nu erau prinse în nimic. Bărbatul le ţinea în pumnul lui, în timp ce în celălalt ţinea o nuia cu care îşi bătea calul.

Simţi cum o cuprinde furia, pompându-i forţă în muşchi. Se auzi strigând, îl văzu pe bărbat uitându-se în direcţia ei cu o expresie de uluire pe faţă, apoi Roanna ţâşni dintre tufişuri şi se repezi cu toată greutatea asupra lui, cărându-i pumni. Nu ar fi putut-o face dacă omul s-ar fi aşteptat la asta şi s-ar fi pregătit, dar îl luase prin

surprindere.

— Încetează! Să nu îndrăzneşti să mai dai în animalul ăsta, urlă ea plasându-se între el şi calul îngrozit.

Omul îşi recâştigă echilibrul şi se repezi spre ea, ţinând nuiaua ca şi cum ar fi vrut să o folosească asupra ei. Roanna înregistră pericolul în expresia lui, furia veninoasă din ochi, dar rămase pe loc. Detaşarea ei nu prevedea să stea deoparte şi să se uite cum este abuzat un animal, în special un cal. Îşi adună curajul, aşteptându-l. Dacă se repezea acum asupra lui, poate că ar fi intrat sub lovitura lui şi l-ar fi făcut din nou să-şi piardă echilibrul. Dacă reuşea, nu ar fi pierdut timpul şi s-ar fi urcat pe cal şi ar fi fugit cât mai repede de acolo.

Ochii lui erau de un albastru electric, fierbinte, în timp ce făcu un pas spre ea, cu braţul ridicat, gata să lovească. Faţa lui era purpurie, dinţii dezgoliţi de buzele ridicate în rânjet.

— Căţea afurisită…

— Cine eşti? întrebă Roanna făcând o jumătate de pas spre el, ca să-i arate că nu-i era frică. Era doar fanfaronadă – pentru că dintr-o dată i se făcuse cumplit de frică – dar furia din ea, la fel de puternică, o făcea

să-i ţină piept.

— Ce cauţi pe pământul nostru?

Probabil că bărbatul se mai gândi puţin înainte să dea în ea. Din cine ştie ce motiv se opri, deşi nu se grăbea să-şi coboare mâna. Rămase acolo, la câţiva paşi de ea, respirând greu şi holbându-se la ea.

— Cine eşti? îl întrebă ea din nou. Ceva în el i se părea ciudat de familiar, ca şi cum ar mai fi văzut înainte expresia asta. Dar ştia că *nu-l* mai văzuse niciodată şi îşi spuse că dacă l-ar fi văzut, l-ar fi recunoscut, pentru că nişte ochi atât de vii şi o claie de păr cărunt ca a lui ieşeau uşor în evidenţă. Era un bărbat solid, probabil trecut de cincizeci de ani, ai cărui umeri largi şi piept puternic lăsau impresia unei forţe brutale. Dar ceea ce o tulbura cel mai mult, era senzaţia de ceva diavolesc care emana din el. Nu, nu diavolesc. Era ceva mai impersonal decât asta, o simplă şi totală lipsă de conştiinţă şi morală. Asta era. Ochii lui, în ciuda culorii intense, erau reci, inexpresivi.

— Cine-s io, nu-i treaba mata’. Şi nici ce fac, rânji el.

— Când ce faci se petrece pe pământ Davencourt, este. Să nu îndrăzneşti să mai

dai vreodată în calul ăsta, ai auzit?

— Este calul meu şi fac ce dracu-mi place să fac cu el. Ticălosu' m-a aruncat jos.

— Atunci poate c-ar trebui să înveţi să călăreşti mai bine, îi răspunse ea aprinsă. Se întoarse apoi să apuce frâiele care se bălăgăneau şi începu să murmure încet spre cal, mângâindu-l pe greabăn. Calul fornăi nervos dar se calmă când ea continuă să-l mângâie încet. Nu era un cal de rasă, ca puişorii dragi ai Lucindei, era un cal de rasă imprecisă, dar Roanna nu vedea niciun motiv pentru care să fie maltratat.

— Do'nşoară, ce-ar fi să-ţi vezi mătăluţă de treburile tale, ca să uit şi eu să te-nvăţ ceva maniere?

Vocea ameninţătoare o făcu să se întoarcă în loc. Omul era acum mai aproape de ea şi expresia lui devenise sălbatică. Roanna se dădu repede înapoi, manevrând astfel încât să interpună calul între ei.

— Pleacă de pe pământul nostru, sau o să pun să te aresteze, spuse ea cu duritate.

Gura lui puternic senzuală se strâmbă în alt rânjet.

— Cum să nu. Şeriful este un linge-funduri, mai ales când e vorba de fundurile Davenport. Contează pentru tine că nu am

ştiut că mă aflu pe pe preţioasa ta proprietate?

— Nu, când îţi baţi calul. Şi acum pleacă, replică Roanna pe un ton în continuare dur.

Bărbatul rânji.

— Nu pot. Îmi ţii calul.

Roanna lăsă frâiele şi se mai dădu un pas înapoi.

— Ia-le. Şi acum pleacă de pe proprietatea noastră şi dacă te mai văd vreodată maltratând un animal, o să te acuz de cruzime faţă de animale. Poate că nu ştiu cum te cheamă, dar te pot descrie şi nu cred că sunt mulţi care să arate ca tine.

Nimeni de care să ştie ea; ochii lui erau cu totul ieşiţi din comun.

Omul se înfurie din nou şi în ochi i se vedea violenţa, dar se gândi de două ori şi preferă să ia frâiele. Sări în şa cu un efort minim, ceea ce arăta că era un călăreţ experimentat.

— Ne mai întâlnim noi, spuse el batjocoritor şi-şi înfipse călcâiele în lateralele calului. Animalul surprins se repezi înainte, frecându-se atât de aproape de ea, încât coapsa lui masivă ar fi doborât-o dacă nu ar fi sărit ea într-o parte.

Bărbatul o luă în direcţia autostrăzii, aplecându-se ca să evite ramurile joase. Într-o clipă dispăru din vedere, deşi trebui să mai treacă ceva timp ca Roanna să nu mai audă tropăitul înfundat al potcoavelor.

Roanna se îndreptă spre un stejar masiv, se sprijini de el, închise ochii şi, începe să tremure.

Acesta fusese unul dintre lucrurile cele mai prosteşti, mai nebuneşti pe care le făcuse ea vreodată. Fusese teribil de norocoasă şi ştia asta. Omul o putea răni grav, o putea viola, poate chiar omorî – orice. Se aruncase cu capul înainte într-o situaţie periculoasă, fără să se gândească puţin. Această impulsivitate fusese principala cauză a necazurilor ei în copilărie şi fusese declanşatorul pentru tragedia morţii lui Jessie şi plecarea lui Webb.

Crezuse că această pornire fusese distrusă pentru totdeauna dar descoperise acum, spre disperarea ei, că încă mai mocnea undeva adânc în ea, gata să sară la suprafaţă. Poate că ar fi descoperit-o mai devreme, dacă ar fi înfuriat-o ceva. Dar caii nu erau abuzaţi la Davencourt şi trecuse multă vreme de când nu-şi mai permisese să-i pese de ceva. De absolut nimic. Webb

plecase şi procesiunea nesfârşită a zilelor fusese mereu plată şi mohorâtă.

Încă mai tremura de spaimă şi de furie şi picioarele erau moi sub ea. Inspiră adânc de câteva ori, încercând să-şi poruncească să se liniştească. Nu putea merge acasă în halul ăsta, cu autocontrolul atât de transparent. Oricine ar fi văzut-o ar fi ştiut că se întâmplase ceva şi nu avea de gând să povestească totul de-a fir a păr şi să asculte observaţiile. *Ştia* că se purtase prosteşte şi că avusese noroc.

Dar mai mult decât atât, nu vroia ca cineva să vadă fisura din calmul ei. Se simţea stânjenită şi îngrozită de această neaşteptată vulnerabilitate. Trebuia să se protejeze mai bine decât atât. Nu putea face nimic împotriva permanentei ei slăbiciuni când venea vorba de Webb, dar zidul ei intern nu mai suporta nicio altă slăbiciune în plus.

Când îşi simţi picioarele suficient de sigure, ieşi din pădure şi-şi croi drum înapoi prin câmpul de bălării, de data asta având grijă să evite măcieşii. Glezna dreaptă îi pulsa de durere, amintindu-i că şi-o luxase.

Când ajunse la maşină, se aşează pe locul şoferului, cu picioarele afară. Aplecându-se,

îşi scoase pantofii şi scutură mizeria de pe ei. După o scurtă privire în jur, ca să se asigure că nu existau alte maşini pe drum, îşi scoase repede ciorapii sfâşiaţi. Se folosi de ei ca să-şi şteargă cât mai bine pantofii, după care îi încălţă înapoi, pe picioarele goale.

Avea şerveţele în poşetă. Scoase unul, îl udă cu limba şi-şi şterse zgârieturile de pe picioare, până când îndepărtă micile urme de sânge. Asta şi periatul părului era cel mai mult ce putea face. Totuşi, ca să se asigure, se va folosi de vechiul ei truc din copilărie şi o să urce la etaj pe scara exterioară.

Nu ştia cine era bărbatul acela, dar spera să nu-l mai vadă niciodată.

CAPITOLUL 15

Era exact ca altădată, încercând să se strecoare neobservată în camera ei. Totuşi, pe vremea aceea se ascundea după ce comitea cine ştie ce drăcovenie sau vreun *faux pas* social. Confruntarea cu bruta asta necunoscută era ceva mult mai serios. Iar acum era suficient de matură ca să-şi

recunoască stupiditatea în loc să spună gogoriţe, ca să şi-o ascundă. Dacă ar fi fost întrebată, nu ar fi minţit, dar tot nu avea nicio intenţie să povestească ce i se întâmplase.

Roanna intră în camera ei fără incidente. Se dezbrăcă repede şi intră sub duş, înfiorându-se când apa îi arse zgârieturile de pe picioare. După ce se spălă cu atenţie, cea mai bună protecţie împotriva unui posibil contact cu vreo iederă otrăvitoare ascunsă poate în bălării sau printre copaci, îşi tamponă zgârieturile cu un antiseptic, apoi îşi dădu cu un gel calmant, din aloe vera. Senzaţia de durere încetă aproape imediat şi fără această constantă readucere aminte a neliniştitoarei întâlniri, nervii ei începură să se calmeze.

Două-trei perii îi repuseră părul în ordine şi câteva minute petrecute cu fardatul, ascunseră orice urmă de stres. Roanna se uită în oglindă la reflecţia sofisticată; uneori era surprinsă de imaginea care o privea de acolo, ca şi cum nu ar fi fost ea. Slavă Domnului că le avusese pe surorile din „frăţie”, îşi spuse ea. Majoritatea etapelor din viaţa ei fuseseră marcate de pierderi: moartea

părinţilor, uciderea lui Jessie, plecarea lui Webb. Colegiul fusese totuşi singura etapă bună şi asta datorită numai şi numai acelor tinere cu ochi de vultur şi limbi ascuţite, care o luaseră sub aripa lor protectoare şi-şi folosiseră expertiza, pe plan social şi cosmetic, ca să transforme fata stângace într-o debutantă acceptabilă. Ciudat, cum competenta aplicare a machiajului îi conferise o oarecare auto-încredere, cum stăpânirea unui graţios pas de dans îi dezlegase într-un fel limba şi-i permisese să poată purta o conversaţie socială.

Îşi băgă în urechi nişte cercuri din aur, întorcându-şi capul să se privească. Îi plăcea cum îi stăteau cerceii ăştia, felul în care capetele părului, intenţionat ciufulit, intrau prin cercurile lor, ca şi cum părul fusese special tuns ca să stea aşa. Acesta era un alt lucru pe care o învăţaseră fetele. Să aprecieze anumite lucruri în funcţie de felul cum îi stăteau.

— Cel mai mare dar pe care i-l făcuseră ele era construit din mici realizări ca învăţarea dansului, aplicarea machiajului, a artei îmbrăcatului, a funcţionării sociale. Fundaţia aceasta începuse să ia formă atât de încet, încât nici nu băgase de seamă,

cărămidă după cărămidă, dar acum devenise dintr-o dată suficient de spaţioasă pentru ea ca să o *vadă* şi era intrigată de asta.

Încrederea în sine.

Cum invidiase ea întotdeauna oamenii care o aveau! Webb şi Lucinda aveau amândoi o încredere în sine dinamică, agresivă, genul care fondează naţiuni şi construieşte imperii. Gloria era frecvent oarbă la orice altceva în afară de ea şi era convinsă ea ştia totul mai bine decât ceilalţi. Încrederea în sine a lui Jessie fusese monumentală. Loyal avea încredere că felul în care avea el grijă de animale era perfect iar Tansy conducea bucătăria. Chiar şi mecanicii de la salonul de unde-şi cumpărase ea maşina erau siguri de abilităţile lor de a rezolva orice probleme mecanică.

Această structură care se forma încet era propria ei încredere în sine. Şi înţelegerea o făcu să-şi mărească ochii de surpriză. Era sigură pe ea când era vorba de cai; asta fusese întotdeauna adevărat. Avusese încredere în ea, sau poate pură îndrăzneală ca să se confrunte astăzi cu bărbatul acela îngrozitor din pădure şi să-l

forţeze să nu-şi mai maltrateze calul.

Simpla forţă a şocului şi furiei o împinsese în acţiune, un spirit despre care nu ştia că mai sălăşuieşte încă în ea. Calul fusese catalizatorul, desigur; ea iubea atât de mult animalele încât întotdeauna când vedea vreunul maltratat, o apuca o furie nebună. Chiar şi aşa, propriile ei acţiuni o şocaseră, aducând-o faţă în faţă cu o parte din ea pe care o crezuse de mult moartă, sau cel puţin adormită. Ea nu mai îşi ieşea din fire sau nu mai insista să-şi impună punctul de vedere, dar îşi *făcea* cunoscute opiniile, când credea că era cazul. Păstra pentru ea mult din viaţa ei privată, dar asta era propria ei decizie, modul ei de a evita să i se zdrobească inima şi să evite suferinţa. Se proteja pe sine nepermiţându-şi să-i pese sau cel puţin nepermiţând nimănui să *ştie* că-i păsa şi de cele mai multe ori afişarea indiferenţei era suficientă.

Continua să se uite în oglindă la chipul pe care-l cunoştea atât de bine şi totuşi, lucrurile pe care le vedea în spatele acestuia erau noi, ca şi cum tocmai ar fi deschis uşa spre o altă privelişte.

Oamenii din oraş o tratau cu respect, ascultând-o când vorbea, indiferent cât de

rar se întâmpla asta. Exista chiar un grup de tinere femei afaceriste din Shoals, care o invitau în mod regulat la prânzurile de sâmbătă, la *Callahan's,* nu ca să discute afaceri, ci să râdă şi să glumească şi… să fie prietene. Prietene. Ele nu o invitau pentru că era înlocuitoarea Lucindei, sau pentru că vroiau să afle ponturi sau să-i ceară favoruri. Ele o invitau pur şi simplu pentru că o plăceau.

Nu-şi dăduse seama de asta. Buzele Roannei se desfăcură, de surpriză. Era atât de obişnuită să gândească despre ea ca despre apropiata Lucindei, încât nu crezuse că putea fi invitată undeva doar pentru ea.

Când se întâmplase asta? Se gândi, dar nu-şi putu aminti când. Procesul fusese atât de gradual, încât nu exista nici măcar o singură întâmplare aparte, care să marcheze ocazia.

O senzaţie de pace începu să strălucească adânc în ea. Webb o să capete Davencourtul, exact aşa cum plănuise Lucinda dintotdeauna, dar teama aceea din străfundul ei, pe care o simţise Roanna la gândul că va trebui să părăsească locurile acestea începea să se estompeze. Oricum, tot va pleca; îl iubea atât de mult încât nu

era sigură că se putea controla, când era vorba de el. Dacă rămânea, probabil că va sfârşi prin a se furişa în patul lui, într-o noapte, cerşindu-i să o aibă din nou.

Dar ea nu vroia asta. Nu vroia să îl facă nici pe el, dar nici pe ea, să se simtă prost. Acest nou descoperit sentiment al propriei ei valori era prea nou, prea fragil ca să supravieţuiască altei respingeri devastatoare.

Începu să se gândească unde s-ar putea duce, ce ar putea face. Vroia să rămână în Shoals, firește; rădăcinile ei erau adânci de generaţii, puternice de secole. Avea proprii ei bani, moşteniţi de la părinţii ei şi va mai moşteni ceva din averea Lucindei, chiar dacă cea mai mare parte se va duce la Webb. Putea face orice vroia. Gândul îi dădea o senzaţie de eliberare.

Vroia să crească şi să antreneze cai.

Când Lucinda va muri, datoria de recunoştinţă pe care o avea faţă de ea din clipa în care o fetiţă de şapte ani, terifiată, profund zguduită, o auzise pe bunica ei spunând că putea să vină să locuiască cu ea, va fi fost plătită. Desigur, era o datorie şi de iubire, la fel de puternică precum cea de recunoştinţă. Ea o ţinuse alături de bunica

ei, transformând-o treptat în picioarele şi urechile şi ochii ei, pe măsură ce sănătatea Lucindei devenea tot mai fragilă, cu trecerea anilor. Dar când Lucinda va fi plecat şi Davencourt se va afla în siguranţă în mâinile capabile ale lui Webb, Roanna va fi liberă.

Liberă. Cuvântul şoptea prin ea, la fel de delicat ca o aripă de fluture proaspăt ieşit din cocon.

Îşi putea avea propria ei casă şi nu va mai fi niciodată dependentă de altcineva, pentru un acoperiş deasupra capului. Mulţumită lecţiilor Lucindei, înţelegea acum ce însemnau investiţiile şi finanţele; avea încredere că era capabilă să se ocupe de propriii ei bani, ca să fie întotdeauna în siguranţă. Îşi va creşte proprii ei cai, dar asta doar în subsidiar. Va intra în afacerea asta ca antrenor; oamenii îşi vor aduce caii la ea, ca să fie antrenaţi. Chiar şi Loyal spunea că nu mai văzuse niciodată pe nimeni atât de capabil ca că să îmblânzească un animal speriat sau abuzat, sau chiar şi unul care era pur şi simplu afurisit.

Ea putea face asta. Putea pune pe picioare afacerea asta. Şi pentru prima oară

în viaţa ei, va trăi pentru ea însăşi.

În foaier, pendula bătea plăcut, sunetul fiind abia audibil aici, în fundul casei enorme. Uluită, se uită la propriul ei ceas şi văzu că era ora cinei şi ea încă nu se îmbrăcase. Somnul scurt pe care-l plănuise era acum imposibil, cu adrenalina încă zumzăind în venele ei, aşa că ar fi fost mai bine să coboare la masă.

Se duse repede în debara şi scoase de acolo primul costum care-i căzu în mână, pantaloni lejeri din mătase şi o tunică adecvată, fără mâneci. Pantalonii vor ascunde zgârieturile de pe picioare, grija ei. Ştia acum cum să-şi aleagă hainele potrivite, dar nu învăţase totuşi să găsească o plăcere în a se îmbrăca.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse ea intrând în sufragerie. Toată lumea era deja aşezată; Brock şi Corliss erau singurii absenţi, dar ei rareori cinau acasă. Brock şi petrecea tot timpul liber cu logodnica lui, dar numai Dumnezeu ştia unde îşi petrecea Corliss timpul.

— Când ai venit acasă? Nu te-am auzit, spuse Webb.

Se uita cu ochi micşoraţi la ea, exact ca atunci când era mică şi o prindea încercând

să se fofileze neobservată.

— Pe la cinci şi jumătate. Dar Roanna nu se uitase la ceas când se întorsese, pentru încă mai era speriată. Am urcat direct sus ca să fac un duş, înainte de cină.

— Căldura este atât de lipicioasă, încât a trebuit să fac două duşuri azi, interveni Lanette. Compania lui Greg vrea să-l transfere la Tampa. Vă daţi seama ce umiditate este acolo?! Eu una nu i-aş putea face faţă.

Greg se uită scurt la soţia lui, apoi îşi întoarse atenţia înapoi la farfurie. Era un bărbat înalt, rezervat, care rareori vorbea, care îşi tundea scurt părul cărunt şi după ştiinţa Roannei, nu făcea nimic ca să se distreze sau să se relaxeze. Greg mergea la muncă, se întorcea acasă cu alte dosare în servieta lui umflată şi-şi petrecea orele dintre cină şi mersul la culcare cocoşat deasupra hârtiilor. Din câte ştia, făcea parte din hoarda de scribi din managementul de mijloc, dar brusc, Roanna îşi dădu seama că de fapt nu ştia cu ce anume se ocupa el exact. Greg nu vorbea niciodată despre munca lui, nu povestea niciodată istorioare amuzante despre colegii lui. El era pur şi simplu acolo, un şlep tras la remorca

Lanettei.

— Un simplu transfer sau o promoţie? întrebă Webb, privirea lui verde plimbându-se de la Greg la Lanette şi înapoi.

— O promoţie, spuse Greg scurt.

— Dar asta înseamnă să ne mutăm. Iar cheltuielile de zi cu zi vor fi atât de mari încât vom ajunge să *pierdem* bani, la această aşa-numită avansare. Desigur, a declinat-o, continuă Lanette. Cu alte cuvinte, ea refuzase pur şi simplu să se mute, se gândea Roanna apucându-se metodic de mâncat. Trăind aici la Davencourt, nu aveau cheltuieli de întreţinere şi Lanette folosea banii rămaşi ca să se învârtă în cele mai bune cercuri sociale. Dacă se mutau, trebuiau să-şi asigure singuri un acoperiş şi standardul de viaţă al Lanettei ar fi avut de suferit.

Greg ar fi trebuit să plece şi să o lase pe Lanette să îl urmeze sau nu, îşi spuse Roanna. Ca şi ea, Greg avea nevoie să se rupă de Davencourt şi să aibă un loc al lui. Poate că Davencourt era *prea* frumos; era mai mult decât o simplă casă, pentru cei care locuiau aici. Ei vroiau să o aibă, dar de fapt ea îi avea pe ei, ţinându-i captivi, ştiind că după Davencourt, nicio altă casă nu ar

mai putea fi la fel de minunată.

Dar ea o să se rupă, îşi promise Roanna. Ea nu se gândise niciodată că Davencourt ar putea fi al ei, deci ea nu era legată de locul acesta prin lanţurile invidiei. Teama o ţinuse pe ea aici, teama, datoria şi dragostea. Primul motiv dispăruse deja şi celelalte două rămase îl vor urma curând şi atunci ea va fi liberă.

După cină, Webb îi spuse Lucindei:

— Dacă nu eşti prea obosită, aş vrea să discut cu tine despre o investiţie la care mă gândesc.

— Desigur, spuse Lucinda şi porniră împreună spre birou.

Roanna rămase la masă, cu o expresie inscrutabilă. Mai luă o ultimă bucăţică din prăjitura cu căpşuni servită de Tansy la desert, forţându-se să o mănânce, deşi nu o mai vroia, aşa cum nu mai vroise nici bucăţelele dinainte.

Webb se opri în uşă şi se uită în jur, încruntându-se uşor când constată că Roanna nu era cu ei.

— Nu vii?

Roanna se ridică tăcută, întrebându-se dacă el se aşteptase cu adevărat ca ea să-i urmeze automat, sau dacă se gândise

ulterior la ea. Probabil asta era; Webb fusese dintotdeauna obişnuit să-şi comenteze cu Lucinda deciziile, dar în ciuda celor spuse de el, cum că Roanna va trebui să continue cu responsabilităţile ei actuale, nu se gândise la ea că ar avea vreo autoritate.

Avea dreptate, îşi spuse ea, luând în piept adevărul. În afară de problemele pe care i le dădeau el sau Lucinda şi care nu presupuneau de fapt o autoritate autentică, ea nu avea nici autoritate. Oricare dintre ei putea interveni oricând, luându-i şi bruma de aparentă putere.

Intrară în birou şi se aşezară pe locurile obişnuite: Webb la biroul care până mai ieri fusese al ei, Roanna într-unul din scaunele cu braţe şi Lucinda, pe sofa. Roanna se simţea agitată pe dinăuntru, ca şi cum totul ar fi fost îmbrâncit, mutat din loc. Îşi petrecuse ultimele două ore studiindu-şi caracterul. Nimic măreţ sau dramatic, dar totuşi inventariase câteva mici explozii care îi lăsaseră impresia că nimic nu mai era la fel şi că de fapt nici nu fusese vreodată aşa cum fusese percepţia ei. Webb vorbea, dar pentru prima oară în viaţa ei, Roanna nu se mai agăţa de fiecare cuvânt al lui ca şi cum

ar fi ieşit direct de pe buzele Atotputernicului. Abia dacă îl auzea. Astăzi înfruntase o brută şi înţelesese că oamenii o plăceau pentru ea însăşi. Luase o decizie privitoare la viaţa ei de acum înainte. Copil fiind, era neajutorată în a-şi controla propria viaţă şi în ultimii zece ani lăsase viaţa să treacă pe lângă ea, retrăgându-se într-un loc sigur, unde nu putea fi rănită. Dar acum îşi putea *controla* viaţa; nu trebuia să lase ca lucrurile să se întâmple aşa cum dictau alţii, îşi putea stabili propriul ei curs, îşi putea crea propriile ei reguli. Senzaţia de putere îi dădea totodată avânt dar o şi înspăimânta, neputând nega efectul înnebunitor pe care i-l oferea.

— … o investiţie destul de mare din partea noastră, dar Mayfield a fost întotdeauna serios, spunea Webb.

Dintr-o dată Roanna deveni interesată, prinzând numele pronunţat de Webb şi îşi aminti bârfele pe care le auzise în după-amiaza aceasta.

Lucinda încuviinţă din cap.

— Sună interesant deşi, desigur…

— Nu, spuse Roanna.

În încăpere se aşternu tăcerea, nemaiauzindu-se decât ticăitul ceasului de

pe poliţa căminului.

Era greu să spui cine fusese mai surprins, Lucinda, Webb sau Roanna însăşi. În trecut mai existaseră situaţii când credea că Lucinda ar fi trebuit să mai rumege o anumită decizie şi când îi explica motivele ei, dar niciodată nu fusese atât de deschis în dezacord cu ea. *Nu*-ul îi scăpase efectiv din gură. Nici măcar nu-l învelise în cuvinte cum ar fi haide-să-ne-mai-gândim, ci o spusese categoric, ferm.

Lucinda se lăsă pe spate pe sofa, clipind des, oarecum surprinsă. Webb îşi roti puţin scaunul spre Roanna şi efectiv se uită la ea îndelung, făcând să i se încordeze fiecare nerv din corp. Văzu în ochii ei o sclipire ciudată, luminoasă şi intensă.

— De ce? întrebă el în final, pe un ton blând.

Roanna îşi dori cu disperare să-şi fi ţinut gura închisă. Acel *nu* impulsiv se bazase pe bârfele pe care le auzise la întâlnirea pentru organizarea festivalului muzical. Iar acum Webb o va asculta, apoi îi va zâmbi condescendent, ca un adult care ascultă scenariul improbabil dar amuzant al unui copil, după care se va întoarce la discuţia lui cu Lucinda. Iar preţiosul ei nou

sentiment de auto-încredere se va destrăma pe loc.

Lucinda se obişnuise să asculte remarcile Roannei, dar Roanna i le oferise întotdeauna ca atare, lăsând decizia finală pe umerii bunicii. Niciodată până atunci nu mai spusese un simplu şi categoric „Nu”.

— Haide, Roanna. Tu studiezi oamenii, observi lucruri. Ce ştii despre Mayfield?

Roanna inspiră adânc şi îşi îndreptă umerii.

— Este doar ce am auzit astăzi. Mayfield are nevoie disperată de bani. Naomi l-a părăsit ieri şi se spune că îi cere o sumă enormă, pentru că l-a prins la spălătorie cu una dintre prietenele Ameliei, de la colegiu, care era în vizită la ei, de vreo două săptămâni. Mai mult, potrivit bârfelor, relaţia lor ţine de la Crăciun şi se pare că această prietenă de la colegiu, care nu are decât nouăsprezece ani, este însărcinată în patru luni.

Urmă o oază de tăcere, apoi Lucinda spuse:

— Din câte-mi amintesc eu, Amelia îşi invitase prietena şi cu ocazia Paştelui.

Webb chicoti, zâmbetul întinzându-i gura.

— S-ar părea că Mayfield îşi are propriile lui „înălţări”, nu?

— Webb! Nu spune blasfemii! Dar în ciuda şocului, Lucinda avea un dezvoltat simţ al umorului şi se luptă cu un zâmbet, în timp ce-i arunca Roannei o privire rapidă, preocupată.

— Îmi pare rău, se scuză Webb imediat, deşi ochii lui continuau să sclipească. Surprinsese privirea pe care i-o aruncase Lucinda Roannei, ca şi cum ar fi fost alarmată la gândul că urechile Roannei puteau auzi ceva deocheat. Era o atitudine de modă-veche, ca o fată mare, indiferent ce vârstă avea, să fie ocrotită de aluziile sexuale. Dacă Lucinda o considera pe Roanna fată mare, însemna că în viaţa acesteia nu existaseră deloc interese romantice, nici măcar la colegiu.

Lucinda fusese cât se poate de corectă, se gândi Webb, inima începând să-i bată mai tare, când în minte îi reapăru o imagine din noaptea aceea din Nogales. Roanna *fusese* fată mare, cam o oră încă, din clipa în care îl abordase, la bar. Cam atâta îi trebuise lui să o facă să se dezbrace în pielea goală, să îi desfacă picioarele şi să o penetreze.

Amintirea îi străbătu corpul ca un fulger

blând, lovindu-i fiecare terminaţie nervoasă, făcându-l să-l doară. Senzaţia trupului ei zvelt sub el fusese... perfectă. Sânii ei, rotunzi şi delicioşi şi atât de delicat formaţi... perfecţi. Teaca strâmtă, fierbinte, în jurul penisului lui... perfectă.

Şi felul în care braţele ei îl cuprinseseră atât de pline de încredere pe după gât, felul în care i se arcuise spinarea, expresia oarbă, exaltată de pe chipul ei, în timp ce termina... Dumnezeule, fusese atât de perfectă încât îl lăsase fără suflare.

Trădătorul i se întărise şi îi pulsa. Se mişcă inconfortabil în scaun, fericit că stătea în spatele biroului. Asta păţea, dacă azi noapte se gândise la extazul pe care-l simţise, terminând în ea. Ceea ce şi făcuse. De câteva ori. Şi nici măcar o singură dată nu recursese la prezervativ.

Niciodată înainte nu mai fusese atât de neatent, indiferent cât băuse. Firicelele de păr de pe trupul lui se sculaseră, ca şi cum ar fi fost străbătut de un curent electric. Gândul la controlul naşterii nu-i trecuse niciodată prin cap, în noaptea aceea; o posedase iară şi iară, cu acel instinct masculin primar, imprimându-se în carnea ei şi în modul cel mai primitiv, îşi

împrăştiase sămânţa în ea. De-a lungul acelor lungi ore, trupul îi preluase controlul minţii. Mă rog, nu că mintea lui ar fi fost foarte trează. Carnea nu are conştiinţă; cu instincte formate de-a lungul a mii de ani, şi-o însuşise, devenise proprietatea lui, forjând o legătură de nedesfăcut, lăsând-o însărcinată, pentru ca cele două euri separate ale lor să se contopească într-unul singur.

Făcea un mare efort să-şi păstreze chipul impasibil, să nu se repeadă să o înşface, să-i ceară să-i spună dacă nu-i purta copilul. La naiba, nu trecuseră nici măcar două săptămâni; de unde putea ea să ştie?

— Webb?

Vocea Lucindei îl făcu să îşi smulgă gândurile din direcţia neliniştitoare spre care o porniseră. Şi Lucinda şi Roanna se uitau fix la el. Expresia Roannei era la fel de calmă şi de îndepărtată ca de obicei, dar cum el se acordase deja acut cu ea, îşi spuse că putea vedea o urmă de nelinişte în ochii ei. Se aştepta oare ca el să nu ia în seamă ceea ce spusese ea că era doar o simplă bârfă? Aştepta nerăbdătoare să mai primească o lovitură în respectul ei de sine?

Webb îşi frecă bărbia în timp ce se uita

la ea.

— Spui că viaţa personală a lui Mayfield s-a dus dracului şi crezi că are o nevoie atât de disperată de bani încât nu mai recurge la o judecată de bun simţ?

Roanna îi susţinu privirea:

— Întocmai.

— Şi toate astea le-ai auzit în timpul şedinţei de azi?

Roanna înclină solemn din cap.

Webb zâmbi.

— Atunci să-i mulţumim lui Dumnezeu pentru bârfe. Probabil că ne-ai salvat de la o mare pierdere – ca şi pe Mayfield, de fapt, pentru că el avea nevoie de sprijinul nostru ca să încheie afacerea.

Lucinda pufni.

— Mă îndoiesc că Burt Mayfield o să ne fie recunoscător, dar el este singurul vinovat pentru dezastrul din viaţa lui personală.

Roanna se lăsă pe spate, puţin ameţită de uşurinţa cu care îi acceptaseră amândoi părerea. Era atât de emoţionată, încât nu ştiu cum să reacţioneze, ce să facă, aşa că rămase tăcută şi nu spuse nimic. Îl putea simţi pe Webb uitându-se din când în când la ea, dar nu îşi permise să-i întâlnească privirea. În clipa aceasta sentimentele ei

erau prea aproape de suprafaţă, controlul ei prea fragil; nu vroia să-l enerveze şi nici să se pună pe într-o situaţie jenantă, uitându-se la el cu devoţiune canină. Stresul ultimelor câteva ore îşi lua oricum dijma; adrenalina ajunsese la limita insuportabilului şi se simţea obosită. Nu ştia dacă va putea dormi; de fapt era atât de obosită încât se temea că *va* dormi, pentru că atunci când era cea mai obosită şi în sfârşit adormea, se întâmplau episoadele ei de somnambulism. Dar cu sau fără somn, îşi dorea foarte mult să se întindă o vreme.

Apoi, brusc, Webb era lângă ea, cu mâna pe braţul ei, în timp ce o ridica în picioare.

— Eşti atât de obosită încât te clatini în scaun. Du-te în pat. Nu vroiam să discutăm decât despre propunerea lui Mayfield.

Doar această simplă atingere i-a fost suficientă ca să o facă pe Roanna să vrea să se sprijine de el, să se odihnească pe forţa lui, să-i mai simtă o dată căldura şi duritatea trupului. Dar se îndepărtă de el, tocmai ca să evite să cedeze impulsului. Recunoscu, simplu:

— Sunt obosită. Dacă eşti sigur că asta a fost tot, atunci eu o să urc la mine.

— Asta e tot, spuse Webb încruntându-se

puţin.

Roanna murmură un noapte-bună către Lucinda şi părăsi încăperea. Cu ochii mici, Webb o urmări plecând. Se smulsese de lângă el. Pentru prima oară de când îşi amintea, Roanna îi evitase atingerea.

— Crezi că o să doarmă? întrebă el tare, fără să se uite la Lucinda.

Lucinda oftă.

— Probabil că nu. Oricum, nu cine ştie ce. Pare… ah, nu ştiu, puţin încordată. Mă bucur că ai ascultat-o, în loc să o fi ignorat, ridicând doar din umeri. Eu a trebuit să mă educ să fiu atentă la ce spune ea. Ea observă atâtea despre oameni pentru că ei fac toată conversaţia, iar ea ascultă, doar. Roanna reţine cele mai mici detalii.

Mai stătură de vorbă câteva minute, după care Lucinda se ridică încetişor de pe sofa, refuzând mândră să i se vadă efortul.

— Şi eu sunt puţin obosită. Au trecut zilele mele de dans până în zori.

— Eu nu am avut niciodată vreuna. Eu a trebuit întotdeauna să muncesc, spuse Webb crispat.

Lucinda se opri, uitându-se la el cu privirea tulburată.

— A fost mult? Erai atât de tânăr când ţi-

am dat Davencourtul în grijă. Nu ai avut timp să fii şi tu tânăr.

Webb răspunse ridicând din umeri:

— A fost o muncă grea. Dar a fost ce mi-am dorit. Nu regret.

El nu regretase niciodată munca. Regreta multe alte lucruri, dar nu plăcerea pură de a se ambiţiona, a învăţa, a realiza. Nu făcuse asta doar pentru Davencourt, o făcuse pentru el, pentru puterea şi pentru forţa acesteia asupra lui. El fusese băiatul de aur, prinţul moştenitor şi fusese fericit în acest rol. Se însurase chiar cu prinţesa şi ce dezastru se dovedise a fi acest lucru. Nu o putea acuza pe Lucinda de asta, deşi ea fusese fericită să încurajeze căsătoria. Propria lui ambiţie oarbă îl dusese la altar.

Trecând prin dreptul lui, Lucinda îl bătu pe braţ şi Webb o urmări ieşind din cameră, observând grija cu care făcea ea fiecare pas. Fie avea dureri, fie era mult mai slăbită decât ar fi vrut să se ştie. Pentru că nu vroia ca lumea să se agite în jurul ei, nu făcea comentarii despre starea ei.

Webb oftă, sunetul răsunând încetişor în încăpere. Odinioară, biroul acesta fusese al lui şi purta însemnele masculinităţii care-l folosea. Nu se schimbaseră prea multe,

exceptând computerele şi faxul, pentru că Davencourt nu era o casă destinată schimbărilor rapide şi dramatice. Îmbătrânea subtil, cu mici şi gradate diferenţe. Totuşi, încăperea asta părea acum mai delicată, mai feminină. Perdelele erau altele, mai deschise la culoare, dar era mai mult decât atât. Se schimbase însuşi mirosul încăperii, ca şi cum ar fi absorbit dulceaţa inerentă a cărnii de femeie, a parfumurilor şi loţiunilor Lucindei şi Roannei. Putea detecta foarte clar Channel-ul Lucindei; singurul parfum pe care-l folosise de când o ştia el. Parfumul Roannei era mai uşor, mai dulce şi era mai puternic în dreptul biroului.

Parfumul vag îl înnebuni. Îşi reluă locul la birou şi adulmecă hârtiile, dar după câteva minute renunţă şi se lăsă pe spate, încruntându-se în timp ce gândurile lui se îndreptau spre Roanna.

Niciodată până atunci nu se retrăsese de lângă el. Nu-şi putea scoate asta din minte. Îl tulbura profund, ca şi cum ar fi pierdut ceva preţios. Jurase că nu va profita de ea; la naiba, chiar se simţea puţin înnobilat de gândul acesta, pentru că îşi refuza astfel ceva ce-şi dorea cu adevărat, pe ea. Dar ea

era atât de al naibii de *îndepărtată,* ca şi cum noaptea aceea din Nogales nici n-ar fi existat, ca şi cum ea nu şi-ar fi petrecut anii copilăriei târându-se la picioarele lui şi radiind adorator, în sus spre el.

Roanna părea acum atât de mulţumită de sine, atât de închisă în ea însăşi. El continua să-i zâmbească, sperând ca ea să-i întoarcă zâmbetul, într-unul din acele momente de umor pe care le împărtăşiseră împreună. Dar faţa ei netedă, impasibilă, rămânea la fel de solemnă ca întotdeauna, ca şi cum nu ar mai fi avut râs în ea.

Gândurile i se întoarseră la momentele acelea de dragoste. Vroia să o vadă pe Roanna zâmbind din nou, dar chiar mai mult decât atât, vroia să ştie dacă se afla în ea copilul lui. Cum va reuşi, poate va avea o discuţie cu ea – ceva ce s-ar putea dovedi mai dificil decât îşi imagina el, având în vedere felul în care începuse să-l evite.

*

În după-amiaza următoare, Roanna se lăsa pe spate, oftând, în fotoliul mare, din piele, masându-şi ceafa ca să scape de înţepeneală. Pe colţul biroului se afla un

teanc uriaş de invitaţii scrise, dar o privire la lista oaspeţilor îi spuse că va mai avea de completat cel puţin o treime din cât făcuse.

Îndată ce Lucinda obţinuse acordul lui Webb pentru petrecere, începuse să-şi facă planurile de luptă. Oricine era cineva, trebuia invitat, ceea ce ridicase lista oaspeţilor la cinci sute. O asemenea mulţime pur şi simplu nu ar fi avut unde să intre într-o casă, nici măcar într-una de dimensiunile Davencourtului, decât dacă ar fi deschis şi dormitoarele. Dar Lucinda fusese de neclintit; vor deschide uşile vitrate spre patio, vor atârna lumini în copaci şi tufişuri şi vor lăsa lumea să se plimbe afară şi înăuntru, după voia fiecăruia. Oricum, pentru dans, cea mai potrivită era această curte interioară.

Roanna se apucase imediat de treabă. Era imposibil ca Tansy să poată pregăti mâncare pentru atâta omenire, deci trebuia să găsească un caterer care să reuşească să acopere o comandă atât de mare într-un termen atât de scurt, pentru că data aleasă de Lucinda era peste nici două săptămâni. Alesese această dată în mod intenţionat, nedorind să le lase prea mult timp de deliberare oamenilor, dar suficient timp ca

să-şi cumpere toalete noi şi să se programeze la coafor. Cei câţiva catereri din Shoals erau deja angajaţi pentru data aceea, aşa încât Roanna se văzu nevoită să angajeze o firmă din Huntsville, cu care nu mai lucrase niciodată până atunci. Nu putea decât să spere că totul va merge bine.

Existau în pod tone de decoraţii şi sute de metri de ghirlande luminoase, dar Lucinda decise să se folosească numai luminiţe de culoarea piersicii, pentru că împrăştiau o lumină blândă, flatantă pentru toată lumea. Dar în pod nu existau luminiţe de culoarea piersicii. După o duzină de telefoane, Roanna dăduse peste ceva într-un magazin cu articole speciale din Birmingham, care le va livra marfa a doua zi.

Nu existau suficiente scaune, chiar contând pe cei care vor dansa sau vor prefera să se plimbe prin jur. Trebuiau aduse scaune, trebuia închiriată o orhestră, trebuiau comandate flori şi trebuia găsită o imprimantă care să poată printa *imediat* invitaţiile. Şi cu această ultimă misiune îndeplinită, Roanna era acum ocupată cu scrierea adreselor pe plicuri. Făcea asta de trei ore şi era epuizată.

Şi-o amintea pe Lucinda îndeplinind această corvoadă, cu ani în urmă. Când o întrebase de ce nu angaja pe cineva să facă această treabă atât de plictisitoare, Lucinda îi răspunsese cu superioritate că o doamnă îşi asumă oboseala de a-şi invita personal oaspeţii, iar Roanna considerase că era vorba de unul din acele vechi obiceiuri sudiste, care vor continua, indiferent cât erau de ilogice. Îşi promisese la vremea aceea ca *ea* să nu facă niciodată ceva atât de plictisitor.

Iar acum, iat-o lucrând răbdătoare la lista invitaţilor. Treaba era tot plictisitoare, dar acum înţelegea de ce se păstrau obiceiurile: pentru că îţi confereau un sens al continuităţii, al legăturii cu cei care plecaseră de mult dintre ei. Bunica ei făcuse asta, la fel ca şi străbunica ei, străstrăbunica ei, şi tot aşa, un număr neştiut de generaţii. Femeile acelea erau o parte din ea, genele lor trăiau încă în ea, deşi părea că ea va fi sfârşitul şirului. Pentru ea nu existase decât un singur bărbat, dar pentru care nu prezenta interes. Sfârşitul poveştii, sfârşitul familiei.

Roanna îşi scoase hotărâtă din minte toate gândurile ei legate de Webb, ca să se

poată concentra la ceea ce făcea. Era obişnuită să scrie tot ce avea de scris la birou, dar Webb lucrase acolo toată dimineaţa. Încă mai simţea un oarecare şoc de câte ori îl vedea stând în scaunul pe care ajunsese să-l considere al ei, un şoc care nu avea nicio legătură cu tresărirea de bucurie pe care o resimţea de fiecare dată, la vederea lui.

Se retrăsese iniţial în salonul micuţ, însorit, din spate, pentru că era mult mai liniştit şi se apucă de lucru, la măsuţa de scris de acolo. Scaunul se dovedise un; instrument de tortură pentru cineva care stătea mai mult de cincisprezece minute pe el, aşa că îşi luase o măsuţă de poală şi se instalase pe sofa. Dar începuseră să-i amorţească picioarele. Iar când Webb plecase după masa de prânz să o viziteze pe Yvonne, Roanna profitase uşurată de absenţa lui ca să-şi continue treaba în Birou. Se instalase în fotoliul de la birou şi totul revenise, la normal. Biroul avea înălţimea adecvată, fotoliul era confortabil şi familiar.

Aparţinuse acestui scaun, îşi spuse ea. Dar refuza totuşi să aibă resentimente. Pentru prima oară în viaţa ei, aici se simţise

necesară, dar în curând va avea ceva ce-i va aparţine numai ei. Moartea Lucindei va însemna sfârşitul unui capitol din viaţa ei şi începutul altuia. De ce să-şi facă sânge rău pentru acest simbol al puterii când oricum, în curând se va muta? Îşi spuse că numai lui Webb i l-ar fi putut ceda fără să i se frângă inima, pentru că toate acestea lui îi fuseseră promise cu mult înainte ca ea-şi fi asumat, din obligaţie, responsabilitatea pentru Davencourt.

Era o mare diferenţă între a te ocupa de documente financiare şi a scrie adrese pe plicuri, cel puţin în semnificaţia intrinsecă, dar solicitarea fizică era aceeaşi. Şi lucrând acum într-un confort relativ, îi permise minţii să alunece în zona neutră, în timp ce scria invitaţiile.

La început abia conştientizase oboseala care i se strecura în corp, era atât de obişnuită cu ea. Se forţase să o ignore şi completase cu grijă alte câteva adrese, dar dintr-o dată pleoapele îi deveniră atât de grele încât abia şi le mai putea ţine deschise. Temerile ei, din ultimele două nopţi, că va adormi profund şi se va plimba somnambulă prin casă, fuseseră neîntemeiate; în ciuda oboselii, abia dacă

aţipise de câteva ori în scurte reprize, reuşind să doarmă, în total, cel mult vreo două ore. Noaptea trecută fusese din nou dureros de conştientă de prezenţa lui Webb alături şi se trezise de câteva ori ca să-i asculte mişcările. Acum devenise conştientă de cât de tăcută era casa. Webb era plecat şi Lucinda se odihnea. Greg şi Brock erau amândoi la lucru. Gloria şi Lanette or fi fost ele împotriva petrecerii, dar plecaseră amândouă să-şi cumpere toalete noi iar Harlan le însoţea. Corliss plecase imediat după micul-dejun, cu un indiferent „mă întorc mai târziu” şi fără vreun alt indiciu despre programul ei.

În ciuda eforturilor aerului condiţionat, în birou era cald de la soarele puternic de vară care se revărsa prin ferestre. Pleoapele Roannei se îngreunară şi mai mult, până se închiseră complet. Se străduise dintotdeauna să nu aţipească ziua, pentru că asta o făcea să-i fie şi mai greu să doarmă noaptea, dar uneori oboseala era copleşitoare. Stând acolo în camera liniştită, caldă, pierdu bătălia de a rămâne trează.

*

Intrând în garaj, Webb observă că maşina Roannei era la locul ei, iar Corliss se întorsese şi ea, numai Gloria şi Lanette se mai aflau încă la cumpărături. Dar prezenţa Roannei îi produse un mic fior de anticipare. *De când se întorsese el acasă, Roanna avusese* întâlniri în fiecare după-amiază şi aproape că se aşteptase să fie plecată şi astăzi, deşi nu pomenise nimic despre vreo întâlnire. În structura strâns croşetată a oraşelor mici, afacerile şi obligaţiile sociale se suprapuneau adeseori. Primele, fiind concluse de ultimele. Până când se va reintegra el complet în societatea locală, Roanna va trebui să îndeplinească singură aceste corvezi.

Într-un fel, nu se aşteptase să o vadă atât de puţin. În trecut, Roanna stătuse întotdeauna în preajma lui, indiferent ce făcea el. Când Roanna avea vreo şapte sau opt ani, trebuia efectiv să aibă grijă să nu intre după el în baie, dar şi aşa, se ascundea în hol, aşteptându-l. Sigur, pe vremea aceea abia îşi pierduse părinţii şi el fusese unica ei siguranţă; acea înnebunită agăţare de el încetase treptat, pe măsură ce ea se mai liniştise. Dar chiar şi adolescentă fiind, era întotdeauna acolo, cu feţişoara ei micuţă,

lipsită de frumuseţe, întoarsă în sus spre el ca floarea soarelui, după soare.

Dar acum nu mai era lipsită de frumuseţe; devenise o femeie izbitor de atrăgătoare, cu o structură osoasă puternică, fin cizelată. El se întărise ca să reziste tentaţiei; nu putea profita de sfâşietoarea ei vulnerabilitate ca să-şi satisfacă plăcerea. Dar la naiba cu totul, pentru că în loc să fie vulnerabilă, ea se îndepărta de el şi în cea mai mare parte a timpului nici măcar nu era acolo. Ca şi cum l-ar fi evitat în mod intenţionat, lucru care-l durea cumplit. Se simţea oare jenată pentru că se culcase cu el? Îşi aminti de expresia ei impenetrabilă, din dimineaţa asta. Sau poate era supărată pentru că el avea să moştenească Davencourtul în locul ei?

Lucinda îi spusese că pe Roanna nu o interesa să conducă Davencourtul, dar dacă se înşela? Roanna ascundea atât de multe în spatele chipului aceluia calm, îndepărtat. Odinioară reuşea să citească în ea ca într-o carte, iar acum se pomenea studiind-o, încercând să-i descifreze orice licăr al expresiei, care i-ar fi putut trăda simţămintele. De cele mar multe ori, totuşi, nu vedea decât oboseala care o storcea şi

răbdarea tăcută cu care o suporta.

Dacă ar fi ştiut câte probleme îi va crea Roannei nenorocita asta de petrecere, n-ar fi fost niciodată de acord. Dacă o s-o găsească lucrând în continuare la ea, o să pună piciorul în prag. Astăzi faţa ei era trasă şi avea cearcăne întunecate sub ochi, semn că nu dormise. Insomnia era ceva; dar să stai trează toată noaptea şi să lucrezi fără oprire toată ziua, era altceva. Roanna avea nevoie să facă ceva care să-i facă plăcere şi se gândi că o lungă, leneşă partidă de călărie ar fi cel mai bun lucru. Nu numai că ei îi plăcea să călărească, dar exerciţiul fizic i-ar putea obosi organismul, ca să poată dormi la noapte. Şi el începuse să nu-şi mai găsească locul; se obişnuise să petreacă aproape zilnic ore lungi în şa şi îi lipsea atât exerciţiul cât şi compania liniştitoare a cailor.

Intră în bucătărie şi îi zâmbi lui Tansy care fredona fericită în timp ce se învârtea pe acolo, niciodată grăbită sau lăsând să se vadă că mişcările ei aveau un scop, dar cu toate acestea reuşind să gătească mese uriaşe, minunate. Tansy nu se schimbase prea mult în toţi aceşti ani, îşi spuse Webb. Trebuia să fie trecută de şaizeci de ani, dar

părul ei era tot sare şi piper, aşa cum o ştia de când venise el să locuiască la Davencourt. Era scundă şi plinuţă şi natura ei bună i se vedea în ochii albaştri.

— În seara asta avem la desert plăcintă de lămâie. Asigură-te că îţi rămâne destul loc pentru ea. Tansy ştia că plăcinta de lămâie era preferata lui.

— Bine că mi-ai spus. Plăcinta cu lămâie a lui Tansy era atât de bună, încât putea să mănânce numai asta.

— Ştii cumva unde este Roanna?

— Cum să nu. Tocmai a trecut Bessie pe aici şi mi-a spus că Domnişoara Roanna doarme în birou. Nu mă surprinde câtuşi de puţin. Doar uitându-te la biata fată ştii că ultimele nopţi au fost cumplite pentru ea.

Dormea. Uşurarea se lupta cu dezamăgirea, pentru că abia aşteptase să facă împreună cu ea o partidă de călărie.

— Nu o s-o deranjez. Dar Lucinda s-a sculat din somnul ei de după-amiază?

— Aşa presupun, deşi nu a coborât.

Tansy scutură cu tristeţe din cap.

— Timpul apasă greu pe umerii domnişoarei Lucinda. Ştii întotdeauna când cei bătrâni se duc, pentru că nu mai mănâncă nimic din ce le plăcea înainte.

Probabil că acesta este felul naturii de a-şi desfăşura mosorelul. Mamei mele, fie-i ţărâna uşoară, îi plăcea varza cu cârnăciori mai mult decât orice altceva, dar cu câteva luni înainte de a se duce, zicea că nu mai are gustul de altă dată şi nu se mai atingea de ea.

Lucindei îi plăcuseră dintotdeauna bamele. Îi plăceau prăjite, fierte, murate, oricum puteau fi preparate.

— Lucinda mai mănâncă bame? întrebă el încet.

Tansy scutură din cap, cu ochii trişti.

— Zice că anul acesta nu mai sunt aşa de gustoase.

Webb ieşi din bucătărie şi o luă în tăcere pe hol.

Dădu colţul şi se opri când o văzu pe Corliss cu spatele la el, deschizând uşa biroului şi trăgând cu ochiul înăuntru. Ştiu imediat ce avea ea de gând să facă; ticăloasa aia mică avea să trântească uşa biroului, ca să o trezească pe Roanna. Îl cuprinse furia şi o porni deja spre ea, când Corliss se dădu înapoi şi deschise uşa cât de mult îi permitea braţul. Webb văzu cum i se întăresc muşchii antebraţului, în timp ce se pregătea să trântească uşa cu toată forţa. În

aceeaşi clipă era în spatele ei, înşfăcând-o de ceafă. Corliss scoase un mic sunet înfundat şi îngheţă.

Webb închise uşor uşa, apoi o trase pe Corliss din dreptul biroului, continuând să o ţină tare de ceafă. Îi înălţă capul ca să se poată uita la el. Rareori în viaţa lui fusese atât de furios şi vroia să o facă să tremure ca o cârpă. Pe scara valorilor, a o trezi pe Roanna nu era nimic mai mult decât un gest de răutate şi meschinărie, indiferent câtă nevoie avea ea de somn. Roanna chiar avea nevoie de acest pui de somn şi răutatea îl înfuriase mai mult decât orice, pentru că nu avea niciun rost. Corliss nu obţinea şi nu câştiga nimic dacă o deranja pe Roanna; era pur şi simplu o ticăloasă iar el nu avea de gând să o tolereze.

Chipul ei era imaginea alarmei, când se uită în sus la el, cu ceafa în continuare arcuită spre spate, într-o poziţie inconfortabilă. Ochii albaştri erau rotunjiţi de uluirea de a fi fost prinsă când se credea singură, dar apărea deja în ei o umbră de viclenie, în timp ce se gândea repede la o cale de a ieşi din această situaţie.

Dar începu Webb, vorbind încet, ca să nu o deranjeze eventual pe Roanna:

— Nu te obosi cu explicaţii. O să-ţi spun eu exact cum stai. Ar fi bine să te rogi ca vântul să nu trântească niciodată vreo uşă când doarme Roanna, sau ca vreo pisică rătăcită să nu dărâme vreodată ceva şi Dumnezeu să te ferească să uiţi vreodată că trebuie să păstrezi liniştea. Pentru că indiferent ce se întâmplă, dacă te afli undeva pe această proprietate, eu o să dau vina pe tine. Şi ştii ce se va întâmpla atunci?

Faţa ei se contorsionă când îşi dădu seama că Webb nu avea de gând să-i asculte explicaţiile.

— Ce? O să-mi tai alocaţia? spuse ea batjocoritor.

Mâna lui Webb se strânse mai tare în ceafa ei, făcând-o să tresară. Spuse, cu voce mieroasă:

— Mai rău. Cel puţin din punctul tău de vedere. O să te arunc afară din casă atât de repede încât fundul tău o să lase urme de alunecare pe trepte. Este clar? Eu am o toleranţă cu adevărat foarte scăzută faţă de paraziţi iar tu eşti atât de aproape de limită, încât încep să mă întind după insecticid.

Corliss se înroşi puternic, urât şi încercă să se smulgă din strânsoarea lui. Webb o ţinu, ridicându-şi sprâncenele spre ea, ca şi

cum ar fi aşteptat un răspuns.

— Ticălosule, scuipă ea. Mătuşa Lucinda îşi închipuie că-i poate obliga pe oameni să te accepte, dar nu o vor face niciodată. Vor fi drăguţi cu tine de dragul ei, dar cum o să moară ea, o să afli ce părere au ei despre tine. Te-ai întors aici pentru că ştii că este pe moarte şi vrei să pui mâna pe Davencourt şi pe toţi banii.

— Îi am deja, spuse el şi zâmbi. Nu era un zâmbet plăcut, dar el nu gândea plăcut, acum. Îi dădu drumul, plin de dispreţ.

— Lucinda a spus că-şi va schimba testamentul dacă mă voi întoarce. Davencourt o să fie al meu iar tu o să te cari de aici. Dar tu nu eşti doar ticăloasă. Tu eşti o ticăloasă proastă. Dacă lucrurile rămâneau ca înainte, Roanna ar fi moştenit totul, în locul meu, iar tu te-ai purtat cu ea ca un ţânc rău şi răsfăţat. Crezi că te-ar fi lăsat să locuieşti mai departe aici?

Corliss aruncă *obraznică din cap.*

— Roanna este slabă. O pot manevra uşor.

— Exact cum am spus: proastă. Ea tace acum, pentru că pentru ea importantă este Lucinda şi nu vrea să o tulbure. Dar oricum, ai face bine să începi să-ţi cauţi un loc unde

să trăieşti.

— Bunica mea nu o să te lase să mă dai afară.

Webb râse.

— Davencourt nu-i aparţine Gloriei. Nu ea decide.

— Dar nici ţie nu-ţi aparţine! Multe se pot întâmpla de acum şi până moare mătuşa Lucinda. Cuvintele sunară ca o ameninţare şi Webb se întrebă ce mizerie îi mai trecea prin cap.

Obosise să mai aibă de a face cu ticăloasa asta mică.

— Atunci poate c-ar fi bine să mai adaug o condiţie; dacă începi să vorbeşti prostii şi să creezi probleme, zbori de aici. Şi acum pleacă din calea mea înainte să decid că deja ai început să creezi probleme.

Se îndepărtă de el unduindu-se şi dând din fund ca să-i arate că nu era speriată. Poate că nu era, dar al naibii să fie dacă nu era hotărât să se ţină de cuvânt.

Deschise încet uşa biroului ca să se asigure că nu o treziseră pe Roanna cu cearta lor. Încercase el să vorbească încet, dar Corliss nu arătase că-i păsa şi-şi promise încrâncenat că dacă o găseşte pe Roanna cu ochii deschişi, Corliss o să şi

zboare din casă.

Dar ea dormea încă, făcută ghem în fotoliul mare de la birou, cu capul în aripa spetezei. Webb rămase în uşă, privind-o. Părul întunecat, castaniu, îi căzuse pe faţă şi somnul îi adusese în obraji o roşeaţă delicată. Sânii i se mişcau în sus şi în jos într-un ritm lent, profund.

Dormise şi în noaptea petrecută împreună – cât o lăsase el să doarmă. Dacă ar fi ştiut atunci cât de puţin are ea parte de un somn adevărat, odihnitor, nu ar fi trezit-o de atâtea ori. Dar după aceea, de fiecare dată, ea se făcea ghem la pieptul lui exact aşa, cu capul sprijinit pe umărul său.

Îl durea inima de acuta dorinţă care îl cuprinsese să o strângă din nou braţe. Putea dormi în braţele lui oricât ar fi vrut ea.

CAPITOLUL 16

Corliss tremura urcând scările, un tremur nu doar exterior ci şi interior. Avea urgent nevoie de ceva. Alergă în apartamentul ei, încuie uşa, apoi începu să caute frenetic în toate ascunzătorile ei; în

despicătura minusculă de la fundul canapelei, în borcanul gol de cremă, la fundul lămpii, în şanurile pentru pantofi. Găsi exact ce ştia că nu va găsi, adică nimic, dar groaznic câtă nevoie avea de o doză.

Cum îndrăznea el să-i vorbească astfel? Îl urâse dintotdeauna, o urâse pe Jessie, o urâse pe Roanna. Pur şi simplu nu era cinstit! De ce ei să trăiască la Davencourt, în timp ce ea trebuia să locuiască în căsuţa aia mizerabilă? Toată viaţa ei a trebuit să se uite în jos, la şcoală, ca ruda săracă a Davenporţilor. Dar uneori se mai întâmplă şi lucruri bune, cum a fost uciderea lui Jessie şi acuzarea lui Webb pentru asta. Corliss efectiv celebrase; Doamne, ce greu i-a fost să nu izbucnească în râs, la această întorsătură de evenimente! Dar scosese toate sunetele adecvate, arătase corect tristă, iar după plecarea lui Webb, lucrurile au intrat repede pe făgaşul firesc şi familia ei s-a mutat la Davencourt, unde oricum ar fi trebuit să locuiască de la bun început.

Îşi pierduse o mulţime de prieteni atunci, care ştiau cum se petrece de-adevăratelea, nu snobi şi snoabe de genul stră-stră-străbunicul-meu-a-luptat-în-Război, care purtau perle, iar bărbaţii nu înjurau în

prezenţa doamnelor. Ce rahat. Prietenii ei ştiau să se *distreze.*

Fusese deşteaptă, se ţinuse departe de drogurile tari. Fără injecţii, nu, mulţumesc. Rahatul ăla te poate omorî. Îi plăcea băutura, dar *adora* pudra aia albă, dulce. O singură priză şi gata cu toate grijile; Se simţea deasupra lumii, cea mai bună, cea mai frumoasă, cea mai sexi. Odată fusese atât de a naibii de sexi încât se culcase cu trei tipi, unul după celălalt, apoi cu toţi trei deodată şi-i făcuse praf pe toţi. Fusese teribil, ea fusese fantastică, niciodată de atunci nu a mai făcut aşa un sex. I-ar plăcea să mai facă odată, dar acum îi trebuia mai mult ca să plutească şi sincer, prefera să savureze chestia asta decât să se reguleze. În plus, de vreo două ori avusese o mică problemă cu întârzierea şi trebuise să se ducă la Memphis, unde nu o ştia nimeni, ca să scape. Ce distracţie ar mai fi fost aia, cu burta la gură?

Dar toate micile ei ascunzători erau goale. Nu avea cocaină şi nu avea nici bani. Începu, disperată, să se plimbe prin apartament, încercând să se gândească. Mătuşa Lucinda avea întotdeauna bani în geantă, dar geanta şi-o ţinea în dormitor şi

bătrâna se mai afla încă în apartamentul ei, deci nu putea ajunge acolo. Bunica şi mama plecaseră la târguieli, deci îşi luaseră cu ele toate lichidităţile. Dar Roanna dormea în birou… Corliss râse în sinea ei, strecurându-se afară şi alergând spre camera Roannei. Ca să vezi, până la urmă Webb făcuse un lucru bun, oprind-o să nu trântească uşa. Să o lăsăm pe draga, micuţa Roanna să doarmă, ticăloasa naibii.

Intră în tăcere în dormitorul Roannei. Roanna îşi punea întotdeauna genţile în debara, ca o fetiţă mică şi bună ce era. Nu-i trebui lui Corliss mai mult de câteva clipe să-i găsească portofelul şi să numere banii. Numai optzeci şi trei de verzi, la naiba. Până şi cineva atât de prost ca Roanna ar fi observat, dacă lipseau vreo doi poli din răhăţişul ăsta. Tocmai din acest motiv o scotocea foarte rar pe Roanna, pentru că Roanna nu avea niciodată mulţi bani la ea.

Se uită la cărţile de credit dar rezistă tentaţiei. Pentru ele ar trebui să semneze un formular, iar funcţionarul de la bancă va şti oricum că nu era Roanna. Asta era problema cu orăşelele mici, prea multă lume ştia ce învârteai.

Automatul era altceva, totuşi. Dacă i-ar

putea găsi PIN-ul... începu să scoată repede din buzunarele portofelului bucăţele de hârtie. Găsi un bileţel frumos împăturit, cu patru cifre pe el. Luă chicotind un stilou din fundul genţii Roannei şi îşi notă cifrele în palmă. Poate că nu era PIN-ul, dar ce pierdea? Tot ce putea face maşina era să nu-i dea banii. Nu o putea suna pe Roanna, să-i spună cumva ceva.

Zâmbind, îşi strecură cardul în buzunar. Aşa era mai bine, decât să şterpelească un pol de aici, unul de dincolo. O să ia două sute, o să pună cardul înapoi înainte ca Roanna să-şi dea seama de ceva şi o să se distreze şi ea diseară. La naiba, o să pună chiar şi chitanţa în despărţitura în care şi le ţinea Roanna; în felul acesta, nu vor exista discrepanţe când va sosi desfăşurătorul de la bancă. Era un plan bun; o să mai recurgă la el, deşi isteţ ar fi să se folosească ocazional şi de cardul Lucindei, dacă putea da de el şi să alterneze, decât să recurgă tot timpul la unul singur. Diversitatea însemna picanteria vieţii. Şi îi reducea şi şansele de a fi prinsă, ceea ce era cel mai important; asta şi să facă rost de bani.

*

Pe la ora opt în seara aceea, Corliss se simţea deja mult mai bine. După vizita la bancomat, îi trebui ceva ca să-şi găsească furnizorul obişnuit, dar până la urmă tot reuşise să dea de el. Pudra albă îi făcea cu ochiul şi ar fi vrut să o prizeze dintr-o dată, dar ştia că mai înţelept era să şi-o raţionalizeze, pentru că nu ştia cât de des putea şterpeli un card. Îşi permise doar o singură priză, suficient ca să scape de tensiune.

După care se simţi în dispoziţie de distracţie. Se duse la barul ei preferat, dar niciunul dintre prietenii ei nu era acolo şi se aşeză singură, fredonând ceva. Îşi comandă băutura preferată, un daiquiri cu căpşuni, care îi plăcea pentru că era destul de tare, aşa cum i-l făcea ei barmanul, dar arătând totuşi ca una din băuturile alea elegante care erau potrivite pentru o domnişoară cumsecade.

Totuşi, cu cât stătea acolo, cu atât dispoziţia ei devenea tot mai sumbră. Încercă să se agaţe de euforia indusă de droguri, dar euforia dispăruse ca întotdeauna şi îi venea să plângă. Daiquiri era bun, dar alcoolul nu acţiona aşa cum o

făcea drogul. Poate că dacă ar lua o doză ca lumea, ar fi altceva.

Timpul se târa dar niciun prieten nu mai apărea. Să se fi dus în altă parte în seara asta şi să nu-i fi spus ei? Intră în panică, simţindu-se abandonată. Cu siguranţă că nimeni nu auzise că Webb o ameninţase că o va zbura afară din casă. Nu încă.

Disperată, mai sorbi din daiquiri, încercând să nu-şi vâre în ochi porcăria aia de umbreluţă verde. Ori paiul era mai scurt ca de obicei ori crescuse umbreluţa aia afurisită. Nu avusese problemele astea cu primele două pahare. Se uită la barman, întrebându-se dacă nu-i juca el cumva vreo festă, dar omul nici măcar n-o băgă în seamă şi decise că nu.

Resturile celorlalte două umbreluţe de hârtie zăceau în faţa ei. Una era galbenă, cealaltă, roz. Dacă le punea împreună, avea un mic bucheţel de umbreluţe. Uraaa. Poate că o să le păstreze, să le pună pe mormântul mătuşii Lucinda. Bună idee. La vremea când o să moară cotoroanţa aia, ar putea avea suficiente umbreluţe pentru o coroană drăgălaşă.

Dar dacă ar putea să i le vâre pe gât lui Webb Tallant? Moarte prin umbreluţe; suna

bine.

Ticălosul o speriase de groază în după-amiaza asta, când o înşfăcase de ceafă. Şi privirea din ochii lui – Dumnezeule! Cea mai rece, mai rea privire pe care o văzuse ea vreodată. Şi pentru ce? Somnul de frumuseţe al Micuţei-Gură-Mieroasă nu fusese tulburat şi numai Dumnezeu ştie că ar fi meritat-o. Corliss chicoti, dar buna ei dispoziţie dispăru când îşi aminti de ameninţările lui Webb.

Îl *ura.* De ce să aibă el totul? Nu merita. Întotdeauna o umpluse de fiere faptul că era preferatul, când nici măcar nu se înrudea mai îndeaproape cu mătuşa Lucinda, decât ea. Era rău şi egoist, ticăloasa aia bătrână o să-i dea lui Davencourtul iar el nu o să-i permită să mai locuiască aici, după moartea mătuşii Lucinda. Pur şi simplu nu era corect!

Oricât i-ar fi displăcut Roanna, barem Roanna era o adevărată Davenport şi nu ar fi fost aşa de rea, dacă Davencourtul îi revenea ei. La naiba! Roanna era o laşă proastă şi nici ea nu merita Davencourtul. Singurul lucru bun cu Roanna, dacă moştenea casa, era că ştia cum să o manevreze, ţinând-o din scurt. Ar fi

îmbrobodit-o aşa de frumos, încât Roanna i-ar fi dat de bună voie bani şi nu ar mai fi obligat-o pe Corliss să-i fure din poşete.

Dar dacă mătuşa Lucinda nu o să-i lase Davencourtul Roannei, atunci efectiv nu era cinstit să îl moştenească Webb! Poate că mătuşa Lucinda nu credea că Webb o ucisese pe Jessie, dar Corliss avea propria ei părere, care i se întărise şi mai mult după ce-i văzuse expresia din după-amiaza asta. Nu avea niciun dubiu că Webb era în stare să ucidă. O clipă crezuse chiar că o *s-o* omoare şi asta doar pentru o mică glumă. Ea se *gândise* doar să trântească uşa, dar n-ar fi făcut-o. Iar ticălosul a înşfăcat-o de ceafă, provocându-i durere.

Cineva se strecură pe scaunul de lângă ea.

— Arăţi de parcă ai mai avea nevoie de un pahar, îi şopti la ureche o voce caldă, masculină.

Corliss îi aruncă o privire de respingere bărbatului de lângă ea. O fi arătând el destul de bine, dar era prea bătrân.

— Valea, tataie.

Bărbatul chicoti.

— Nu te lăsa prostită de părul cărunt. Doar pentru că e zăpadă pe acoperiş, nu

înseamnă că nu e foc în cămin.

Corliss mai bău puţin din daiquiri-ul ei şi spuse plictisită:

— Am mai auzit eu vorbe dintr-astea. Să zicem că eşti prea bătrân să mai baţi maioneza, dar o mai poţi încă întinde. Mare scofală, ia-o cum vrei.

— Nu sunt interesat să te regulez, spuse el părând la fel de plictisit.

Şocată de bădărănia lui, Corliss îl privi, îl privi cu adevărat. Văzu claia de păr aproape complet cărunt şi un trup încă puternic şi în formă, chiar dacă părea să fie trecut de cincizeci de ani. Totuşi, ochii lui îi atraseră atenţia; erau cei mai albaştri ochi pe care-i văzuse ea vreodată şi uitându-te în ei era ca şi cum te-ai fi uitat în ochii unui şarpe: inexpresivi, total lipsiţi de simţire. Corliss se înfioră, dar nu se putu împiedica să nu se simtă fascinată.

Bărbatul se uită la umbreluţele de pe masă.

— Da’ ştiu că ai avut spor. O zi proastă?

— Cât nici nu poţi bănui. Dar totuşi, lucrurile par să se îndrepte, spuse Corliss începând să râdă.

— Şi de ce nu mi-ai spune şi mie? Eşti Corliss Spence, da? Nu locuieşti la

Davencourt?

Aceasta era adesea una dintre primele întrebări pe care i le puneau oamenii când o vedeau prima oară. Lui Corliss îi plăcea aerul de distincţie pe care i-l conferea acest lucru, ideea că era ceva special. Iar Webb avea de gând să-i răpească atuul şi îl ura pentru asta.

— Da, pentru încă puţină vreme.

Bărbatul îşi duse paharul la gură. După culoare, părea să fie coniac gol. Sorbea din el, privind-o cu ochii aceia albaştri, reci.

— După mine ar trebui deja să-ţi muţi fundul de acolo. Trebuie să fie destul de neplăcut să locuieşti cu un ucigaş.

Corliss se gândi la mâna lui Webb înfiptă în ceafa ei şi se înfioră.

— Este un ticălos. O să mă mut curând de acolo. Astăzi m-a atacat fără motiv!

— Povesteşte-mi. Apropo, numele meu este Harper Neeley, spuse el întinzându-i mâna.

Corliss dădu mâna cu el şi simţi un mic fior de fascinaţie. O fi el un puriu, dar avea ceva care-i dădea fiori. Iar acum era mai mult decât dornică să-i povestească noului ei prieten orice ar fi vrut el să ştie despre groaznicul Webb Tallant.

*

Roanna îşi dori să nu fi căzut pradă somnului din după-amiaza asta. O ajutase imens, dar acum trebuia să facă faţă unei alte nopţi nesfârşite. Urcase în cameră la ora zece şi trecuse prin ritualul duşului, îşi pusese cămaşa de noapte, se spălase pe dinţi, se urcase în pat, totul pentru nimic. Ştiuse imediat că somnul va mai avea mult de aşteptat, aşa că se ridică şi se făcu covrig în fotoliul ei. Luă cartea pe care încercase să o citească şi în ultimele două nopţi şi în sfârşit reuşi să se lase prinsă.

Webb urcă şi el la unsprezece şi ea stinse veioza, ascultându-l făcându-şi duşul. Urmări lumina care se revărsa din camera lui şi se întrebă dacă o să treacă printre ea şi fereastră, ca să-i poată vedea umbra, în balcon. Dar el nu trecu; lumina lui se stinse şi în camera cealaltă se aşternu tăcerea.

Cum lumina lămpii ei atrăgea ţânţarii, Roanna ţinea întotdeauna închise uşile dinspre verandă când citea şi nu reuşi să audă dacă el îşi deschisese uşile, în seara asta. Stătea tăcută în întuneric, aşteptând ca el să adoarmă, sperând că poate va

adormi şi ea. Urmări limbile fluorescente ale ceasului trecând de miezul nopţii; abia atunci aprinse din nou lumina şi-şi reluă lectura.

După o oră, începu să caşte şi-şi lăsă cartea în poală. Chiar dacă nu putea adormi efectiv, era atât de obosită încât vroia să se întindă. Se uită afară şi văzu că se pregăteşte de furtună; vedea arcul roşu al fulgerului, dar era atât de departe încât nu putu auzi tunetul. Poate că dacă ar deschide uşile şi s-ar întinde în pât, furtuna s-ar apropia, aducând cu ea dulcea ploaie. Ploaia era cel mai bun sedativ, alinând-o în ceea ce era cel mai odihnitor somn al ei.

Era atât de obosită încât trecu ceva vreme până să-şi dea seama că fulgerul nu era roşu. Nu exista nicio furtună.

Cineva era pe balcon, forma lui întunecată abia distingându-se în umbră.

O privea.

Webb.

Îl recunoscu imediat, atât de repede încât nu avu timp să se sperie la gândul unui străin pe veranda ei. Fuma şi ţigara desenă un arc roşu, aprins, când şi-o ridică la buze. Capătul ei se aprinse şi mai mult când trase din ea şi o fracţiune de secundă

îi întrezări conturul feţei, linia înaltă a pometţilor.

Stătea sprijinit de balustradă, imediat în afara razei de lumină dinspre ferestrele ei. O lumină vagă, argintie, strălucea pe umerii goi, revărsată de stelele care pătau cerul nopţii. Purta pantaloni închişi la culoare, probabil jeanşi, dar nimic altceva.

Nu ştia de câtă vreme stătea acolo fumând şi urmărind-o în tăcere prin ferestrele franţuzeşti. Inspiră adânc, dintr-o dată atât de conştientă fizic de prezenţa lui, încât o durea. Îşi sprijini încet capul de speteaza fotoliului şi începu să se uite la el. Era acut conştientă de carnea ei goală sub materialul modestei ei cămăşi de noapte: sânii pe care-i sărutase el, coapsele pe care i le îndepărtase. Oare îşi mai amintea şi el noaptea aceea?

De ce nu dormea? Era aproape unu şi jumătate.

Webb se întoarse şi-şi aruncă ţigara peste balustradă, în iarba udă de rouă, de dedesubt. Privirea Roannei urmări automat mişcarea arcului de foc şi când se uită înapoi, el dispăruse.

Nu auzise uşa închizându-se. Intrase oare în casă sau se plimba pe verandă? Cu

uşile ei închise, nu o putea auzi pe a lui. Se întinse şi stinse lumina, scufundându-şi din nou camera în întuneric. Putea vedea acum bine balconul, scăldat în lumina argintie a stelelor. El nu mai era acolo.

Tremura puţin, îndreptându-se spre pat. De ce o urmărise? Cu o intenţie anume, sau ieşise pur şi simplu afară să fumeze şi se uitase prin ferestrele ei pentru că văzuse lumina aprinsă?

O durea tot corpul şi-şi petrecu braţele peste sânii care-i pulsau. Trecuseră două săptămâni de la noaptea aceea din Nogales şi tânjea să-i simtă din nou carnea fierbinte, goală, peste a ei, greutatea lui apăsând-o în saltea, mişcându-se pe ea, în ea. Durerea rămasă în urma pierderii virginităţii dispăruse de mult şi vroia să-l simtă din nou în ea. Vroia să se ducă la el în tăcerea nopţii, să se strecoare în pat lângă el, să-i ofere darul propriei ei cărni.

Niciodată somnul nu mai fusese atât de departe de ea.

*

A doua zi dimineaţa, când ea intră în birou, Webb îi aruncă o privire

pătrunzătoare. Roanna se fardase ca să-şi ascundă cercurile întunecate de sub ochi, dar el remarcă imediat efortul.

— Ai avut o noapte grea, da? Ai reuşit să dormi puţin?

Roanna scutură din cap dar expresia ei rămase impasibilă, pentru ca el să nu-i poată citi tulburarea.

— Nu, dar până la urmă o să obosesc suficient ca să pot dormi. Sunt obişnuită cu asta.

Webb închise dosarul din faţa lui şi stinse computerul. Se ridic în picioare, cu un aer hotărât.

— Du-te şi schimbă-te. Jeanşi şi cizme. Mergem să călărim.

La cuvântul „călărim," trupul îi fu cuprins de un val nou de energie. Oricât de obosită era, călăritul îi suna divin. Un cal care se mişcă încet sub ea, briza suflându-i peste faţă, aerul proaspăt, încins, mângâindu-i plămânii. Fără întâlniri, fără program, fără presiune. Dar apoi îşi aminti că *exista* un program şi o întâlnire şi oftă.

— Nu pot. Am o…

Webb o întrerupse.

— Nu-mi pasă ce întâlniri ai. Sună-i şi spune-le că nu o să vii. Astăzi nu o să faci

altceva decât să te relaxezi, iar ăsta este un ordin.

Ea continua să ezite. Timp de zece ani întreaga ei existenţă fusese focusată pe îndatoriri, pe bunul mers al afacerilor, pe umplerea golului lăsat de plecarea lui. Era greu, după atâţia ani, să se întoarcă înapoi, de unde plecase.

Webb îşi puse mâinile pe umerii ei şi o întoarse spre uşă.

— Este un ordin, repetă el ferm şi-i dădu o palmă uşoară peste fund, ca s-o pună pe direcţie. Trebuia să fie o pălmuţă, dar atingerea lui fusese de fapt o mângâiere. Webb îşi retrase mâna înainte de a putea zăbovi acolo; înainte ca degetele lui să poată cuprinde funduleţul ferm pe care-l atinsese.

Roanna se opri în uşă şi se întoarse să se uite la el. Webb observă că se înroşise puţin. Pentru că îi atinsese fundul?

— Nu am ştiut că fumezi, spuse ea.

— De obicei nu fumez. Un pachet mi-ajunge chiar şi mai mult de o lună. Sfârşesc prin a le arunca aproape nefumate, pentru că încep să pută.

Roanna dădu să-l întrebe de ce fumase în noaptea trecută, de vreme ce nu fuma în

mod obişnuit, dar se opri. Nu vroia să-l inoportuneze cu întrebări personale, aşa cum o făcea când era copil. Pe vremea aceea Webb se dovedea răbdător, dar acum ştia că l-ar enerva.

Preferă să urce încet scările şi să se schimbe, cu inima plină de elan. O zi întreagă în care să nu facă nimic altceva decât să călărească! Raiul curat.

Probabil că Webb sunase la grajduri, pentru că Loyal îi aştepta cu doi cai deja înşeuaţi. Roanna se uită şocată la el. Ea se ocupa întotdeauna singură de calul ei, de când crescuse suficient ca să se poată urca în şa.

— Trebuia să-i pun singură şaua, protestă ea.

Loyal îi zâmbi.

— Ştiu, dar am vrut să-ţi economisesc timpul. Nu prea mai călăreşti, aşa că am vrut să-ţi ofer câteva minute în plus.

Buckley, favoritul ei, avea acum cincisprezece ani şi-l călărea numai în plimbări liniştite, pe un teren uşor. Calul pe care i-l alesese Loyal astăzi era un murg puternic, nu era un fulger, dar avea picioare de fier şi multă energie. Calul lui Webb, observă ea, avea aproape aceleaşi

caracteristici. Era clar că Loyal îşi imaginase că aveau să iasă pentru ceva mai mult decât o plimbare duminicală.

Webb ieşi afară dintr-una din boxe, unde îl mângâiase pe locatar, un mânz de un an, neastâmpărat, care se încinsese într-o joacă dură cu alţi mânji şi o lovitură de copită îl rănise la un picior.

— Pomada ta continuă să aibă efecte magice, îi spuse el lui Loyal. Tăietura asta pare să fie veche de o săptămână deja, nu doar de două zile.

Webb luă apoi frâiele de la Loyal şi amândoi săriră în şa. Roanna îşi simţi trupul schimbându-i-se, vechea magie strecurându-se în muşchii ei, ca întotdeauna. Se alinie, instinctiv, ritmului calului de la primul pas al acestuia, forţa lui inundându-i membrele ei graţioase, mlădioase.

Webb îşi ţinea calul cu un pas în urma calului ei, mai ales din plăcerea de a o privi. Roanna era cel mai bun călăreţ pe care-l văzuse vreodată, punct. Era şi el un călăreţ foarte bun, ar fi putut oricând participa la competiţiile ecvestre, la spectacolele de sărituri sau la rodeo, dar Roanna era mai bună. Uneori, poate la zece ani odată,

apărea câte un atlet pe scenă, a cărui graţie în mişcări transcendea sportul, transformând orice întâlnire, joc sau competiţie într-o operă de artă. Ei bine, asta simţeai când o priveai pe Roanna călărind. Chiar şi când ritmul era uşor, ca acum şi ei călăreau doar pentru simpla plăcere de a călări. Trupul ei devenea fluid, ajustându-se la cal şi controlând fiecare nuanţă a mişcărilor animalului de sub ea.

Oare aşa ar arăta dacă l-ar călări pe el? Webb rămase fără suflare. Coapsele ei zvelte s-ar încorda şi s-ar relaxa, ridicând-o, apoi lăsând-o să alunece în jos, pe erecţia lui, ca să-l învăluiască dintr-o singură mişcare, în timp ce trunchiul i se mişca în această graţioasă unduire…

Îşi alungă gândul, simţind cum sângele îi inundă vintrele şi se foi incomod în şa. Să aibă o erecţie pe spinarea calului în timp ce călărea nu era o idee prea bună, dar îi era greu să alunge imaginea. De câte ori se uita la ea, îi vedea curba feselor şi îşi amintea cum i le atinsese, mângâind-o, intrând mai adânc, mai adânc şi terminând în ea cu o forţă care-l făcuse să creadă că exploda.

Dacă nu înceta să se gândească la asta, o să-şi facă un rău serios. Îşi şterse

broboanele de sudoare de pe frunte şi-şi smulse deliberat privirea de la fundul ei. Se uită la copaci, la urechile cailor, la orice numai la ea nu, până când erecţia i se retrase şi se simţi din nou confortabil.

Nu vorbeau. Oricum, Roanna nu prea vorbea de felul ei, iar acum părea total absorbită de plăcerea călăritului, încât nu vroia să o tulbure. Şi el savura libertatea. Muncise aproape din clipa în care pusese din nou piciorul pe pământul Davencourtului şi nu-şi făcuse timp să se aclimatizeze. Ochii lui se obişnuiseră cu munţii goi, dramatici şi cu o etalare nesfârşită de cer, cu cactuşi şi lăstăriş, cu nori de praf şi cu un aer atât de curat încât puteai vedea la cincizeci de mile. Era obişnuit cu căldura uscată, care te ofilea, cu pârâurile care se umflau dintr-o dată după ploaia de ieri, revărsându-se.

Uitase cât de al naibii de *verde* era locul ăsta, cu toate nuanţele posibile. – îi intra în ochi, în porii pielii. Aerul era gros şi înceţoşat de umiditate. Foioasele şi copacii veşnic verzi foşneau încetişor sub briza atât de vagă, încât el nici n-o simţea, florile sălbatice îşi înclinau căpşoarele, păsările se repezeau şi se înălţau şi cântau, insectele

bâzâiau.

Toate acestea îl loviră puternic, adânc. Ajunsese să iubească cu adevărat Arizona şi niciodată nu ar fi renunţat la această parte a vieţii lui, dar aici era *acasă.* Aici se aflau rădăcinile lui, aici se înfigeau ele adânc în solul gras, generaţie după generaţie. Familia Tallant trăia aici de aproape două sute de ani şi cu încă alte sute de ani mai demult decât atât, dacă puneai la socoteală sângele de Cherokee şi Choctaw care curgea în venele familiei lui.

Când plecase, se concentrase numai şi numai asupra viitorului şi a ce putea construi cu propriile lui mâini, în noul cămin pe care şi-l alesese. Dar acum că era din nou aici, era ca şi cum i-ar fi reînviat sufletul. Cu familia o să se descurce el, aşa de nerecunoscători şi de irascibili cum erau unii dintre ei. Nu-i plăcea să vadă atâţia Tallanţi trăind pe spinarea Davenporţilor, fără să facă nimic, fără să merite asta. Lucinda era legătura dintre Davenporţi şi Tallanţi, iar după moartea ei… Se uită la silueta zveltă care călărea în faţa lui. Familia nu fusese prolifică şi morţile premature îi decimaseră rândurile. Roanna va fi ultima supravieţuitoare a

Davenporţilor, ultima din şir.

Indiferent ce va face el, va păstra legatul Davenport intact.

Călăriră ore în şir, sărind chiar peste masa de prânz. Lui Webb nu-i plăcea ideea ca ea să piardă mesele, dar părea atât de relaxată, cu obrajii îmbujoraţi, încât decise că era un schimb bun. De acum înainte se va asigura ca Roanna să poată călări în fiecare zi, dacă vroia ea şi nu era o idee proastă dacă lua şi el aceeaşi decizie.

Nu deborda de entuziasm, aşa cum ar fi făcut odinioară, vorbind nonstop şi făcându-l să râdă, cu remarcile ei dubioase, scandaloase uneori. Roanna aceea nu se va mai întoarce niciodată, îşi spuse el cu inima strânsă. Nu numai trauma o transformase în femeia aceasta controlată, rezervată; se maturizase. Oricum, tot s-ar fi schimbat, chiar dacă nu atât de mult; timpul şi responsabilităţile au modul lor de a schimba oamenii. Îi era dor de ştrengăriţa de atunci, dar femeia îl atrăgea într-un fel în care nimeni altcineva nu reuşise. Acest amestec volatil de plăcere şi dorinţa de a proteja îl înnebunea, cele două porniri războindu-se între ele.

Noaptea trecută stătuse pe balcon şi o

privise pe fereastră, în timp ce ea citea. Stătea izolată acolo, într-o baie de lumină domoală, covrig într-un fotoliu uriaş care-i făcea trupul slab să pară şi mai mic. Lumina culesese roşul din părul ei castaniu, făcându-l să strălucească în nuanţe bogate, întunecate. O cămaşă de noapte albă, modestă o învăluia până la glezne, dar îi putea vedea umbra vagă a sfârcurilor sub ţesătură, culoarea mai întunecată de la joncţiunea coapselor şi ştiu că nu mai avea nimic sub cămaşă.

Ştia că putea intra în camera ei şi îngenunchia în faţa fotoliului şi ea n-ar fi protestat. Îşi putea strecura mâinile sub cămaşa de noapte, ca să-i prindă fundul şi să o tragă în faţă. Devenise dur ca piatra gândindu-se la asta, imaginându-şi senzaţia ei alunecând în jos, spre el.

Apoi ea îşi ridicase privirea, ca şi cum i-ar fi simţit fierbinţeala gândurilor. Ochii ei de culoarea whiskey-ului erau misterioşi, ca nişte ape umbrite, în timp ce se uita la el, prin geam.

Pur şi simplu, trupul ei răspunsese trupului lui. O privire. O amintire. Ar fi putut-o avea aseară. O putea avea acum, îşi spuse el, privind-o.

Era însărcinată?

Era prea devreme pentru trupul ei să arate vreun semn, dar oricum, vroia să o dezbrace în pielea goală, să o întoarcă dintr-o parte în alta, cu mâinile lui mari, ca să îi examineze minuţios fiecare centimetru din ea, sub soarele strălucitor, să o memoreze, pentru ca în viitor să fie capabil să observe cea mai mică schimbare în ea.

O să-şi iasă din minţi.

Roanna opri calul din mers. Se simţea exaltată de călărit, dar muşchii îi spuneau că trecuse ceva vreme de când nu se mai urcase în şa.

— Simt nevoia să merg puţin pe jos, spuse ea descălecând. Parcă m-am anchilozat puţin. Dacă vrei, tu poţi continua.

Aproape că spera ca el să continue; era o tensiune; teribilă să fie singură cu el, să călărească cu el în acest acord perfect, aşa cum făcuseră şi pe vremuri. Relaxaţi, cu garda jos, uneori gata să se întoarcă spre el, cu un comentariu glumeţ. Dar se reţinuse de fiecare dată. Apropierea o făcea nervoasă. Ar fi fost o uşurare să rămână singură.

Dar descălecă şi el şi i se alătură, intrând în ritmul ei. Roanna se uită la

expresia lui şi imediat îşi îndepărtă; privirea. Avea maxilarul încordat şi se uita drept în faţă, ca şi cum n-ar fi suportat să o privească.

Şocată, se întrebă cu ce greşise. Mergeau în tăcere, caii tropăind în spatele lor. Nu făcuse *nimic* greşit, era convinsă. Aproape că nici *nu* vorbiseră. Nu ştia ce îl supăra pe el, dar refuză să se acuze în mod automat pe sine, aşa cum făcea întotdeauna.

Webb îşi puse mâna pe braţul ei şi o opri.

Caii se opriră şi ei, foindu-se în spatele lor. Ochii lui Webb erau verzi, intenşi, adânci, strălucind de o fierbinţeală care nu avea nimic de a face cu furia. Stătea foarte aproape de ea, atât de aproape încât îi putea simţi căldura umedă a trupului, iar pieptul lui lat se înălţa şi cobora în respiraţii adânci.

Impactul dorinţei masculine o lovi ca un trăsnet şi îşi pierdu echilibrul. Ameţită, încercă să gândească, să se dea înapoi, dar ceva în ea răspundea dorinţei lui. *El o dorea!* Fericirea înflori în ea, ca o lumină interioară, aurie, care estompa anii de tristeţe. Frâiele îi căzură din degetele fără

putere şi se repezi în faţă, ca trasă de un lanţ invizibil, ridicându-se în vârful picioarelor, în timp ce braţele i se petrecură pe după gâtul lui şi gura ei moale se ridică spre a lui.

El încremeni în îmbrăţişarea ei, doar o secundă, apoi dădu şi el drumul frâielor şi braţele lui se petrecură pe după ea, strivind-o cu putere la pieptul lui. Gura lui era la fel de hotărâtă ca a ei, limba plonjând adânc, adânc. Aproape că o brutaliza, presiunea sărutului său arzându-i buzele, strânsoarea lui comprimându-i coastele. Îi simţea erecţia frecându-se de partea aceea delicată dintre coapsele ei.

Nu mai putea respira; o ameţeală zburdalnică începu să-i adoarmă starea de conştiinţă. Disperată, îşi smulse gura dintr-a lui, capul căzându-i pe spate ca o floare prea grea pentru tija ei fragilă. Trupul ei era în foc şi nu-i păsa, nu-i păsa ce-i făcea el, îl lăsa să o aibă aici, acum, pe pământ, fără măcar o pătură care să acopere pământul. Tânjise atât de mult după atingerea lui, până la durere…

— Nu! spuse el răguşit, punându-şi mâinile pe coapsele ei şi îndepărtând-o. La naiba, nu!

Şocul a fost la fel de zguduitor ca plăcerea de adineauri. Roanna se clătină, cu genunchii prea moi ca să o ţină dreaptă. Se apucă de coama calului ei, prinzându-şi degetele în părul lui aspru, lăsând animalul puternic să-i preia greutatea, în timp ce se sprijinea de el. Orice culoare dispăruse de pe chipul ei, în timp ce se uita la Webb.

— Ce s-a întâmplat? reuşi ea să rostească.

— Ţi-am spus. Ce s-a întâmplat în Nogales nu se va mai întâmpla. Vocea lui era sălbatică.

Un gol de gheaţă i se formă în capul stomacului. Dumnezeule, înţelesese greşit. Citise greşit expresia de pe chipul lui. El nu o dorise câtuşi de puţin, fusese furios pe ceva, atât. Îşi dorise cu atâta disperare ca şi el s-o dorească, încât ignorase tot ce spusese el şi îşi ascultase doar eterna, fără de speranţa ei dorinţă. Tocmai se purtase ca o proastă desăvârşită şi îşi spuse că va muri de ruşine.

— Îmi pare rău, reuşi ea să spună, îndepărtându-se de el. Calul bine antrenat dădu şi el înapoi, păstrând ritmul ei.

— Nu am vrut… Ştiu că am promis… Ah, *Dumnezeule!*

Cu această disperată lamentare, se aruncă pe spinarea calului şi o porni în galop.

Îl auzi strigând ceva, dar nu se opri. Lacrimile îi brăzdau obrajii în timp ce se apleca pe spinarea calului. Nu credea că va mai fi în stare să dea ochii cu el şi nu ştia dacă îşi va mai reveni vreodată din această definitivă respingere din partea lui.

Webb se uită în urma ei, el însuşi alb ca varul, cu mâinile făcute pumn. Se înjură, folosind toate cuvintele murdare pe care le auzise el vreodată. Doamne, nu putea manevra situaţia asta mai prost! Dar toată ziua fusese într-o agonie a dorinţei şi când ea se aruncase spre el, se pierduse de tot. Valul roşu al plăcerii îl copleşise şi el încetase să gândească, pur şi simplu. Îi venea să o culce acolo, pe pământ, dar ea se smulsese din îmbrăţişarea lui şi capul îi căzuse pe spate la fel de moale ca al unei păpuşi din cârpă şi îşi dăduse seama cât de brutal se purtase cu ea.

În Nogales o forţase să se culce cu el, folosind şantajul. De data aceasta fusese gata să folosească forţa brută. Abia reuşise să se smulgă de pe buza prăpastiei. Dumnezeule. O sărutase doar, nu-i atinsese

sânii şi nici nu o dezbrăcase, dar era deja aproape de orgasm. Putea simţi umiditatea preliminară, în chiloţi.

Şi atunci o respinsese – pe Roanna, care suferise deja atâtea respingeri încât se retrăsese de toată lumea, pentru ca nimeni să nu mai aibă puterea de a o răni. Numai el rămăsese cu această putere, *el* era singura ei vulnerabilitate şi cu o frustrare primitivă, sălbatică, o respinsese. Ar fi vrut să-i explice, să-i spună că nu mai vroia să profite de ea aşa cum făcuse în Nogales. Vroia să-i vorbească despre noaptea aceea; vroia să o întrebe când urma să-i vină ciclul, dacă nu cumva îi întârziase deja. Dar cuvintele stângace care-i ieşiseră pe gură fuseseră ca o lovitură pentru ea şi Roanna dispăruse înainte ca el să apuce să mai spună ceva.

Nu avea rost să încerce să o prindă din urmă. Calul ei nu era cel mai iute animal pe patru picioare, dar nici al lui. Ea însă avea avantajul că era pe jumătate mai uşoară ca el şi un călăreţ mai bun. Să alerge după ea era un efort inutil şi dur, pe căldura asta, *pentru cal.*

Dar trebuia să stea de vorbă cu ea, să-i spună ceva, orice, ca să-i alunge din ochi privirea aceea pustie, hăituită.

Roanna nu se întoarse acasă. Nu vroia decât să se ascundă şi să nu-l mai vadă niciodată pe Webb. Se simţea destrămată pe dinăuntru şi durerea era atât de nouă şi de puternică, încât efectiv nu putea da ochii cu nimeni.

Ştia că nu îl va putea evita o veşnicie. Câtă vreme trăia Lucinda, era legată de Davencourt. Cândva, mâine, va găsi puterea să dea ochii cu el şi se va preface că nu s-a întâmplat nimic, că efectiv nu se aruncase din nou asupra lui. Până mâine îşi va reclădi scutul ei protector; poate că se vor vedea câteva crăpături acolo unde îl cârpise, dar pereţii vor ţine. Îşi va cere scuze, prefăcându-se că nu era nimic important. Şi va îndura.

Rămase deoparte tot restul după-amiezii, oprindu-se la un pârâiaş umbrit, ca să-şi adape calul şi-l lăsă să pască iarba moale, grasă, din jur. Se aşeză la umbră şi-şi goli mintea, lăsând timpul să picure în continuare, aşa cum făcea noaptea când era singură şi orele fără somn se întindeau în faţa ei. Poţi trece prin totul, treptat, dacă refuzi să mai simţi ceva.

Dar când umbrele de purpură şi lavandă ale amurgului începură să întunece lumea

din jurul ei, ştiu că nu mai putea amâna şi încălecă fără tragere de inimă calul, orientându-i capul spre Davencourt. Un Loyal îngrijorat îi ieşi înainte.

— Eşti bine?

Probabil că Webb fusese prost dispus la întoarcerea lui, dar Loyal nu-l întrebase nimic; asta era treaba ei şi ea o să-i spună. Dacă vroia. Dar el vroia să ştie dacă era fizic în regulă şi Roanna reuşi să-i confirme, dând din cap.

— Sunt bine. Vocea ei era liniştită, poate puţin răguşită. Ciudat; nu plânsese, dar tensiunea se simţea totuşi în glasul ei.

— Du-te în casă. Mă ocup eu de cal, spuse Loyal, încruntat încă din cauza îngrijorării

Da, a doua oară în aceeaşi zi. Înseamnă că scutul ei protector nu i se reparase, aşa cum spera ea. Era destul de obosită, destul de devastată, aşa încât îi mulţumi pur şi simplu şi se târî spre casă.

Se gândi să se strecoare din nou prin scara exterioară, dar efortul i se păru prea mare. Se strecurase prea des pe scara asta, îşi spuse ea, în loc să ia lucrurile în piept. Aşa că o porni spre treptele din faţă, deschise uşa şi urcă pe scara principală. Pe

la jumătatea drumului auzi zgomot înfundat de cizme şi Webb îi spuse, din foaier:

— Roanna, trebuie să stăm de vorbă.

Îi trebui şi ultimul gram de putere ca să se întoarcă spre el. Dar şi el arăta la fel de încordat ca şi ea. Stătea în picioarele la baza scărilor, ca şi cum s-ar fi pregătit să urce după ea, dacă nu l-ar fi ascultat. Ochii îi erau încercănaţi, gura, o linie amară.

— Mâine, spuse ea cu voce calmă şi se întoarse… iar el o lăsă să plece. Cu fiecare pas, se aştepta să-l audă venind după ea, dar ajunsese în capul scărilor, apoi în camera ei, fără să fi fost urmată.

Făcu un duş, se îmbrăcă, coborî la cină. Instinctul îi spunea să se ascundă în camera ei, aşa cum îi spusese să urce prin scara exterioară, dar trecuse vremea pentru aşa ceva. Gata cu ascunsul, decise ea. Va face faţă la tot ce va trebui să facă faţă, va face ce va trebui să facă şi în curând va fi liberă.

Webb o privi mâncând, dar după masă nu încercă să o atragă într-o conversaţie privată. Era obosită, mai epuizată decât fusese ea vreodată, deşi, cu tot ce se întâmplase, apăsându-i greu mintea, se îndoia că va aţipi măcar puţin la noapte, tot ar fi vrut să se întindă, trebuia să se întindă.

Spuse noapte bună la toată lumea şi se întoarse în camera ei.

De îndată ce se întinse în patul ei confortabil, simţi greutatea uşoară a somnolenţei pogorându-se asupra ei. Fie din cauza călăritului, fie din cauza lipsei acumulate de somn, a stresului, sau a combinaţiei dintre toate acestea, adormi buştean.

Nu a ştiut când a intrat Webb în camera ei, încet, prin balcon, păzind-o, ascultându-i respiraţia profundă, egală, ca să fie sigur că dormea, privind-o o vreme, apoi ieşind la fel de încet precum intrase. În noaptea aceea nu se trezi ca să urmărească limbile ceasului învârtindu-se inexorabil.

Nu şi-a amintit să fi visat; niciodată nu voia să-şi amintească.

În ora cea mai adâncă a nopţii părăsi patul. Ochii ei erau larg deschişi, dar ciudat nevăzători. Se îndreptă spre uşă fără grabă, fără ezitare, şi o deschise. Picioarele goale erau sigure şi tăcute pe covor, în timp ce înainta de-a lungul holului, ca o fantomă, în cămaşa ei albă.

Nu ştiu nimic până când nu simţi o durere bruscă, arzătoare, în cap. Auzi un strigăt ciudat, îndepărtat, după care, doar

întuneric.

CAPITOLUL 17

Webb se repezi din pat, treaz instantaneu şi oribil convins că o auzise pe Roanna strigând, dar sunetul nu venise din camera ei. Îşi înşfăcă pantalonii, şi-i trase pe el, încheindu-se în timp ce alerga afară din cameră. Strigătul se auzise ca şi cum ar fi venit dinspre scară. Dumnezeule, dacă a căzut…

Şi restul familiei se trezise. Auzi o bolboroseală de voci, văzu lumini aprinzându-se, uşi deschizându-se. Gloria îşi scoase capul afară pe uşă exact când trecea prin dreptul camerei ei.

— Ce se întâmplă? întrebă ea speriată.

Nu se obosi să-i răspundă, toată atenţia lui fiind îndreptată spre scară. Apoi o văzu, zăcând chircită ca o păpuşă stricată, în holul principal, care făcea un unghi drept cu scara. Aprinse lumina de sus, candelabrul aproape orbindu-l cu strălucirea lui şi inima aproape că încetă să-i bată. Sângele, ud şi întunecat, îi năclăia părul şi păta covorul de sub capul ei.

Auzi un zgomot jos, ca şi cum cineva s-ar fi împiedicat de ceva.

Webb îşi ridică privirea şi îl văzu pe Brock stând acolo şi clipindu-şi somnul din ochi, neînţelegând prea bine ce se întâmplă.

— Brock, e cineva jos, izbucni Webb.

Vărul lui clipi din nou, apoi înţelegerea îi limpezi privirea. Fără un cuvânt, o porni în goană pe scări. Greg nu ezită, urmându-şi fiul.

Webb îngenunchie lângă Roanna şi îşi apăsă încet degetele pe gâtul el, abia îndrăznind să respire. Panica se umfla în el ca un balon, sufocându-l. Apoi îi simţi pulsul sub degete, liniştitor de puternic şi uşurarea îl făcu aproape să leşine. Ignoră crescendo-ul vocilor din jurul lui şi o întoarse uşor cu faţa în sus. Harlan turuia, Gloria şi Lanette se agăţau una de alta, scoţând sunete gemute. Corliss stătea îngheţată chiar în faţa dormitorului ei, cu ochii mari de teroare, în timp ce se uita la silueta fără vlagă a Roannei.

Lucinda se luptă să-şi facă loc printre trupuri şi se lăsă greu în genunchi, lângă el. Era albă ca varul şi îşi înfipsese degetele tremurânde în braţul lui.

— Roanna… Webb. A? şopti ea, cu voce

sfârşită.

— Nu, trăieşte. Vroia să spună că leşinase doar în urma unei lovituri, dar rana ei putea fi mai gravă decât atât. Încă nu-şi recăpătase conştiinţa şi groaza începea să crească din nou în el. Se uită repede la Gloria şi Lanette, care deveneau tot mai isterice şi renunţă, considerându-le inutile. Privirea i se opri asupra lui Corliss.

— Corliss! Sună la 911. Cheamă paramedicii şi şeriful. Corliss rămase holbându-se la el, fără să se mişte şi Webb ţipă:

— *Acum!*

Corliss înghiţi convulsiv şi se repezi înapoi în apartamentul ei. Webb îi auzi vocea, ascuţită şi tremurândă, în timp ce vorbea cu operatorul de la 911.

— Ce s-a întâmplat? A căzut? gemu Lucinda mângâind faţa Roannei cu degete tremurătoare.

— Cred că a surprins un infractor, spuse Webb cu vocea strânsă de furie şi de îngrijorare şi de spaima pe care abia şi-o mai putea reţine. Vroia s-o ia pe Roanna în braţe, să o strângă la pieptul lui, dar bunul simţ îi spunea că trebuie să o lase liniştită.

Încă mai sângera, sângele îmbibând

covorul. O pată roşie, întunecată, se întindea în locul unde îi stătea capul.

— Corliss! Adu o pătură şi un prosop curat! strigă el.

Corliss se întoarse în clipa următoare, împiedicându-se de pătura pe care o târa, încercând în acelaşi timp să-şi tragă un halat peste cămăşuţa minusculă de noapte. Webb luă pătura şi o aşeză cu grijă în jurul Roannei, apoi împături prosopul şi i-l strecură uşor sub cap, astfel încât să preseze rana sângerândă.

— O… O să fie bine? întrebă Corliss, clănţănind din dinţi.

— Aşa sper, spuse Webb furios. Simţea în piept o durere sălbatică. Dacă *nu* o să fie bine? Ce-o să se facă el?

Lucinda se prăbuşi pe spate, cu picioarele încolăcite sub ea. Îşi îngropă faţa în mâini şi începu să plângă în hohote sfâşietoare.

Gloria încetă să se vaite, sunetul oprindu-se ca şi cum ar fi fost tăiat cu cuţitul. Se lăsă în genunchi lângă sora ei şi îşi petrecu braţele pe după ea.

— O să fie bine, o să fie bine, scâncea ea liniştitor, mângâindu-i Lucindei părul alb.

Roanna tresări, gemând puţin, încercând

să-şi ducă mâna la cap. Nu avu nici puterea şi nici coordonarea necesare şi braţul îi căzu moale, înapoi pe covor. Inima lui Webb tresări sălbatic. Îi luă mâna şi i-o ocroti într-a lui.

— Roanna?

La auzul vocii lui, Lucinda se smulse de lângă Gloria, târându-se frenetic mai aproape. Expresia ei era deopotrivă îngrozită şi plină de speranţă.

Roanna inspiră adânc de două ori şi pleoapele i se deschiseră. Privirea ei era lipsită de focalizare, confuză, dar îşi recăpăta cunoştinţa, ori asta era ce conta.

Webb trebui să-şi înghită nodul din gât.

— Roanna, spuse el din nou, aplecându-se asupra ei şi cu un efort vizibil se uită la el, clipind în timp ce încerca să-şi limpezească vederea.

— Eşti ciudat, mormăi ea.

Webb abia mai putea respira şi inima îi bătea violent, îi duse degetele la obrazul lui aspru.

— Da, trebuie să mă bărbieresc.

— Nu-i asta, spuse ea bălmăjit.

Roanna mai inspiră o dată adânc, sfârşită.

— Patru ochi.

Lucinda îşi înghiţi hohotele de plâns, râsul sugrumat combinându-se cu lacrimile, în timp ce se întindea spre cealaltă mână a Roannei.

Fruntea Roannei se încruntă uşor.

— Mă doare capul, anunţă ea confuză şi închise din nou ochii. Vorbea tot mai clar. Încercă din nou să-şi ducă mâna la cap, dar Webb şi Lucinda o ţineau fiecare de câte o mână şi niciunul dintre ei nu părea să vrea să-i dea drumul.

— Îmi închipui că te doare, spuse Webb forţându-se să pară calm. Ai un cucui al naibii aici, la spate.

— Am căzut? murmură ea.

— Aşa cred, răspunse el, nevrând să o alarmeze până când nu va şti ceva sigur.

Brock şi Greg urcau gâfâind scara. Brock era doar în jeanşi, cu fermoarul tras, dar cu nasturele deschis şi pieptul lui robust strălucea de sudoare. Luase un vătrai de undeva şi Greg îşi făcuse timp să ia o puşcă de 22, pentru veveriţe, din panoul de deasupra şemineului din salon. Webb se uită întrebător la ei, iar ei scuturară din cap.

— A şters-o, spuse Greg încet.

În depărtare se auzeau sirenele. Greg spuse:

— Mă duc să duc la loc chestia asta, înainte să-i dau drumul şerifului în casă.

Coborî înapoi scara ca să pună puşca la loc în rastel, să nu alarmeze vreun poliţist deja cu adrenalina la maxim.

Roanna încercă să se ridice. Webb îşi puse mâna pe umărul ei şi o apăsă înapoi la loc, speriat de ce mic efort avusese nevoie ca să facă asta.

— Nu, nu te mişca. O să stai aici până când o să-ţi spună un medic că poţi să te mişti.

— Mă doare capul, spuse Roanna, puţin mai dur.

Trecuse atâta vreme de când nu mai auzise tonul acesta în vocea ei, încât Webb nu se putu abţine să nu zâmbească, în ciuda teroarei care îi încleştase măruntaiele şi care abia acum începea să se retragă cu adevărat.

— Ştiu că te doare, draga mea. Dar dacă te ridici, o să-ţi fie şi mai rău. Stai liniştită.

— Vreau să mă ridic.

— Într-un minut. Lasă-i mai întâi pe paramedici să se uite la tine.

Roanna oftă nerăbdătoare.

— Bine. Dar înainte ca sirenele de afară să înceteze, încercă din nou să se ridice şi

Webb înţelese că era dezorientată. Mai văzuse asta la oameni care suferiseră diverse traumatisme; instinctul era unul primitiv, să pună distanţă între ei şi cauza suferinţei.

Îl auzi pe Greg dând explicaţii, în timp ce conducea în sus pe scară o adevărată paradă de oameni. Erau şase paramedici şi cel puţin tot atâţia poliţişti, cu alţii care mai aveau să vină, judecând după sirene, în timp ce alte maşini intrau în viteză pe alee.

Webb şi Lucinda fură îndepărtaţi de către paramedici, patru bărbaţi şi două femei, strânşi în jurul Roannei. Webb se sprijini de perete. Lucinda se agăţă slăbită de el, tremurând şi Webb îşi petrecu braţul pe după ea, încurajând-o. Lucinda se lăsă greu pe el, folosindu-i puterea şi Webb simţi îngrozit cât de fragil devenise trupul ei, odinioară atât de puternic.

Sosiră mai mulţi poliţişti, împreună cu însuşi şeriful. Booley Watts ieşise între timp la pensie, dar noul şerif, Carl Beshears fusese vreme de nouă ani primul lui ajutor de şerif şi lucrase la cazul Jessie. Era un bărbat compact, muşchiulos, cu părul cărunt de culoarea fierului şi ochi reci, suspicioşi. Stilul de lucru al lui Booley

fusese cel de băiat-bun; Beshears era mai brusc, mai direct, deşi învăţase să-şi tempereze tactica de bulldog, deprinsă în armată. Începu prin a strânge familia la un loc, într-o parte.

— Oameni buni, haideţi să facem loc paramedicilor şi să-i lăsăm să aibă grijă de domnişoara Roanna.

Privirea lui de oţel se aprinse, oprindu-se asupra lui Webb.

— Ce s-a întâmplat aici?

Până atunci, Webb nu realizase similitudinile dintre ce se întâmplase cu Roanna în seara aceasta şi moartea lui Jessie, în urmă cu zece ani. Se concentrase asupra Roannei, îngrozit pentru ea, având grijă de ea. Vechea, recea furie începu să-l cuprindă din nou, dându-şi seama că Beshears îl suspecta pe el că ar fi atacat-o pe Roanna, încercând poate să o ucidă.

Îşi suprimă totuşi furia, pentru că nu era timp acum pentru ea.

— Am auzit-o pe Roanna ţipând, spuse el pe tonul cel mai calm cu putinţă. Sunetul venea din partea din faţă a casei şi m-am speriat că se sculase fără să aprindă luminile şi a căzut pe scară. Dar când am ajuns aici, am văzut-o zăcând exact în locul

în care se află şi acum.

— De unde ai ştiut că Roanna a fost cea care a ţipat?

— Am ştiut pur şi simplu, răspunse el plat.

— Nu te-ai gândit că poate se sculase altcineva din casă?

Lucinda îşi adună forţele, galvanizată de vizibila suspiciune din vocea lui Beshears.

— De obicei nu se mai scoală nimeni. Roanna suferă de insomnie. Dacă bântuie cineva noaptea prin casă, atunci ea este.

— Dar tu erai treaz, i se adresă Beshears lui Webb.

— Nu. M-am trezit când am auzit ţipătul.

— Cu toţii ne-am trezit, interveni Gloria. Roanna obişnuieşte să aibă coşmaruri. Şi asta am crezut *eu* că s-a întâmplat. Webb alerga prin dreptul uşii mele exact în clipa când o deschideam.

— Eşti sigură că a fost Webb?

— Ştiu eu că el a fost. Eram chiar în spatele lui, interveni Brock, privindu-l pe şerif drept în ochi.

Beshears păru frustrat, apoi ridică din umeri, decizând că de fapt nu exista nicio legătură între cele două evenimente.

— *Deci* a căzut, sau ce? Dispecerul zicea

că s-a sunat şi la paramedici *şi* la şerif.

— Imediat ce am ajuns la ea, am auzit ceva jos, spuse Webb.

— Cum ar fi? Ochii lui Beshears se aprinseră din nou.

— Nu ştiu. O lovitură. Webb se uită înspre Greg şi Brock.

— Brock şi cu mine am coborât să ne uităm, spuse Greg. În salon am găsit o lampă răsturnată pe jos, în salon. Eu am ieşit afară, iar Brock a cercetat restul casei. Cred – adăugă el după o ezitare – cred că am văzut pe cineva alergând, dar nu pot jura. Ochii nu mi se acomodaseră cu întunericul.

— În ce direcţie? întrebă Beshears scurt, făcându-i deja un semn unuia dintre adjuncţii lui.

— Spre dreapta, înspre autostradă.

Adjunctul se apropie şi Beshears se întoarse spre el.

— Ia nişte lanterne şi verifică grădina din partea cealaltă a aleii. Este multă rouă în seara asta, aşa încât dacă a fost cineva aici, o să-i vedem urmele în iarbă. Poate că a intrat cineva în casă.

Adjunctul înclină din cap şi dispăru, luându-şi cu el câţiva colegi.

Se apropie unul dintre paramedici. Se vedea clar că sărise direct din pat ca să răspundă la apel; părul nepieptănat îi era acoperit de o caschetă rotundă şi avea ochii umflaţi de somn. Dar era alert, cu privirea atentă.

— Sunt cât se poate de sigur că o să-şi revină, dar vreau să o duc la spital pentru o evaluare şi să-i coasă tăietura de la cap. Se pare că a suferit şi o uşoară comoţie. Probabil că o vor ţine acolo douăzeci şi patru de ore, doar ca să se asigure că este în regulă.

— Mă duc cu ea, spuse Lucinda, dar brusc începu să se clatine. Webb o ţinu.

— Întinde-o pe jos, spuse paramedicul, apropiindu-se de Lucinda.

Dar Lucinda le înlătură mâinile, îndreptându-se încă o dată. Încă nu-i revenise culoare în obraji, dar se uită aprigă la ei.

— Tinere, eu n-o să mă întind pe jos. Sunt bătrână şi îngrijorată, atât. Tu ocupă-te de Roanna şi nu-mi purta mie de grijă.

Nu o putea consulta fără permisiunea ei şi Lucinda ştia asta. Webb se uită în jos la ea şi se gândi să o ia în braţe şi să o ducă chiar el la spital, obligând-o să se lasă

văzută de un doctor. Probabil că ea ştia la se gândea el, pentru că se uită în sus şi reuşi un zâmbet.

— Nu-i nimic ca să vă faceţi griji. Roanna este cea care are nevoie de îngrijiri.

— Mă duc eu la spital cu ea, mătuşă Lucinda, spuse Lanette, surprinzându-i pe toţi. Tu trebuie să te odihneşti. Tu şi mama staţi aici. Mă duc să mă îmbrac, dacă voi îi strângeţi lucrurile de care o să aibă nevoie.

— Conduc eu, spuse Webb. Lucinda dădu să protesteze din nou, dar Webb îşi petrecu braţul pe după ea.

— Lanette are dreptate, trebuie să te odihneşti. Ai auzit ce a spus paramedicul, Roanna o să fie bine. Ar fi fost altceva dacă era în pericol, dar nu este. Lanette şi cu mine o să fim acolo, cu ea.

Lucinda îl apucă de mână.

— O să mă suni de la spital, să vorbesc cu ea?

— Imediat cum se restabileşte, promise el. Presupun că îi vor face o radiografie mai întâi, aşa că o să mai dureze ceva. Şi s-ar putea să nu vrea să vorbească. O s-o doară al naibii capul, o preveni el.

— Anunţă-mă doar că este bine.

Cu asta, Lucinda şi Gloria o porniră pe

lungul coridorului, spre dormitoarele din spate, ca să-i strângă Roannei cele câteva lucruri de care va avea nevoie la spital, chiar şi pentru o şedere atât de scurtă: Webb şi Lanette se duseră în camerele lor, să se îmbrace. Lui Webb îi luă mai puţin de două minute şi se întoarse la Roanna exact în clipa în care paramedicii o transferau pe o targă, să o coboare jos pe scări.

Era total conştientă acum şi ochii i se făcură mari de alarmă, când îl privi. Webb îi luă din nou mâna, strângându-i degetele reci, subţiri, în palma lui caldă, aspră.

Roanna spuse îmbufnată:

— Nu-mi place asta. Dacă trebuie să fiu doar cusută, de ce nu pot să conduc eu şi să merg direct la Urgenţă? Nu vreau să fiu *dusă.*

— Ai o contuzie. Nu este sigur pentru tine să conduci, îi explică Webb.

Roanna oftă şi renunţă. Webb îi strânse mâna.

— Lanette şi cu mine o să stăm cu tine. O să fim imediat în spatele ambulanţei.

Roanna nu mai protestă şi Webb aproape că ar fi vrut s-o facă. De câte ori se uita la ea, îl apuca un alt val de panică. Faţa ei, unde nu era pătată de sânge, era albă ca

hârtia. Pete întunecate, ruginii, se întindeau pe obrajii şi pe gâtul ei, cum curseseră din rana de la cap.

Lanette coborî în grabă, în mână cu o mică valijoară, exact când paramedicii băgau targa în ambulantă.

— Sunt gata, îi spuse ea lui Webb, îndreptându-se deja pe lângă el, spre garaj.

Şeriful Beshears se apropie de Webb.

— Băieţii au găsit semne în iarbă. Se pare că cineva a fugit traversând grădina. Cineva a avut treabă şi cu încuietoarea de la uşa din bucătărie, există câteva zgârieturi pe metal. Domnişoara Roanna a avut noroc, dacă s-a întâlnit nas în nas cu un spărgător şi s-a ales doar cu o lovitură la cap.

Amintindu-şi cum arăta Roanna, zăcând ca un căţeluş făcut covrig în hol, cu sângele curgând în jurul ei, Webb îşi spuse că definiţia lui Beshears despre *noroc* diferea complet de a lui.

— Mai târziu o să trec pe la spital ca să-i pun câteva întrebări. Şi o să mai facem ceva cercetări pe aici.

Ambulanţa ieşi din parcare. Webb se întoarse şi traversă spre garaj, unde îl aştepta Lanette.

Trecură câteva ore şi un schimb de tură,

la *Spitalul Helen Keller,* înainte ca Roanna să fie scanată, cusută şi instalată într-un salon privat. Webb aştepta nerăbdător în hol, în timp ce Lanette o ajuta să se spele şi să-şi pună o cămaşă de noapte curată.

Soarele dimineţii se revărsa strălucitor prin ferestre când i se permise, în sfârşit, să reintre în cameră. Roanna stătea întinsă în pat, arătând acum cât de cât normal, cu aproape tot sângele spălat. Părul ei era încă mătuit de sânge, dar de asta se vor ocupa mai târziu. Un pansament alb acoperea cusăturile din spatele capului înfăşurat cu feşă elastică, să-i ţină pansamentul la locul lui. Era foarte palidă, dar una peste alta, arăta mult mai bine.

Webb se lăsă pe marginea patului, atent să nu o incomodeze.

— Doctorul ne-a spus să te trezim din oră în oră. Un lucru groaznic pentru un insomniac, nu? glumi Webb.

Ea nu zâmbi, aşa cum sperase el.

— Mă gândesc să te scutesc de oboseală şi să rămân trează.

— Ai chef să vorbeşti la telefon? Lucinda e înnebunită.

Roanna se ridică încetişor, mai sus în pat.

— Sunt bine, dacă n-ar fi durerea asta de cap. Vrei să suni tu pentru mine?

Doar o durere de cap pentru un creier traumatizat, îşi spuse el crunt, luând telefonul şi tastând numărul de exterior, apoi numărul de la Davencourt. Ea tot mai credea că doar căzuse şi nimeni nu-i spusese altceva. Şeriful Beshears nu va afla prea multe de la ea.

Roanna vorbi scurt cu Lucinda, destul ca să o asigure că se simţea bine, o minciună sfruntată, apo îi dădu receptorul înapoi lui Webb. O s-o mai liniştească şi el pe Lucinda, dar spre marea lui surpriză, la celălalt capăt era Gloria.

— Lucinda a mai avut o cădere după plecarea voastră. Este prea încăpăţânată să meargă la spital, dar l-am sunat pe doctorul ei, care o să se oprească aici, în dimineaţa asta.

Webb se uită la Roanna; ultimul lucru de care avea ea nevoie acum era să afle că Lucinda era bolnavă.

— Ţine-o pe linie, spuse el scurt, apoi coborî glasul şi se întoarse cu spatele spre Roanna, ca ea să nu-l poată auzi.

— N-o să le spun nimic celorlalţi acum şi fă şi tu la fel. Sun peste două ore, să văd ce

mai face.

Închise convorbirea exact când în cameră intră şeriful Beshears, care se instală într-unul din cele două fotolii. Lanette stătea în celălalt, dar Webb oricum nu dorea să se aşeze. El vroia să fie mai aproape de Roanna.

— Ei, arăţi mai bine ca ultima oară când te-am văzut. Cum te simţi? o întrebă Beshears pe Roanna.

— Nu cred că o să merg la dans diseară, spuse ea în felul acela solemn al ei şi Beshears râse.

— Nici eu nu cred asta. Vreau să-ţi pun câteva întrebări, dacă te simţi în stare să-mi răspunzi.

Pe chipul ei se citi uimirea.

— Desigur.

— Ce-ţi aminteşti din noaptea trecută?

— Când am căzut? Nimic. Nu ştiu cum s-a întâmplat.

Beshears îi aruncă o privire lui Webb, care scutură vag din cap. Şeriful îşi drese glasul.

— Problema este că nu ai căzut. Se pare că a pătruns cineva în Davencourt, noaptea trecută şi noi ne-am gândit că ai dat peste el.

Dacă Roanna fusese palidă înainte, acum era absolut albă. Pe chipul ei se aşternuse o expresie de groază.

— M-a lovit cineva, şopti ea.

Nu a mai spus nimic altceva, nu s-a mişcat. Webb, privind-o de aproape, avu senzaţia clară că se retrăgea în ea, ţinând totul înăuntrul ei şi nu-i plăcu asta. Întinse deliberat mâna şi i-o luă pe a ei, strângându-i-o, ca să ştie că nu era singură şi că nu dădea doi bani pe concluzia la care ajungea Beshears.

— Nu-ţi aminteşti *nimic,* insistă şeriful, în timp ce ochii îi căzură scurt pe mâinile lor strânse.

Şeriful continuă:

— Ştiu că totul este acum confuz pentru tine, dar poate că l-ai întrezărit totuşi dar încă nu îţi dai seama de asta. Haide să o luăm pas cu pas. Îţi aminteşti când ai ieşit din camera ta?

— Nu, spuse ea alb. Mâna ei era inertă în strânsoarea lui Webb. Altădată s-ar fi agăţat de el, dar acum nu îl ţinea deloc. Nu era doar faptul că nu mai avea nevoie deloc de el, dar nici nu vroia să fie măcar în preajma lui. Pentru puţin timp, când fusese atât de confuză, toate barierele căzuseră şi

ea părea să se simtă bine în prezenţa lui, părea să aibă nevoie de el. Dar acum se retrăgea din nou de lângă el, punând o distanţă emoţională între ei, deşi nu făcea niciun efort fizic pentru asta. Pentru ce se întâmplase între ei ieri, sau era altceva, un detaliu legat de rana ei? Îşi amintea ea totuşi ceva, dar nu vroia să-i spună şerifului?

— Care este ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti? întrebă Beshears.

— Că m-am dus la culcare.

— Ai tăi spun că suferi de insomnie. Poate că erai trează şi ai auzit ceva şi te-ai dus să vezi ce era.

— Nu-mi amintesc, spuse ea. Nefericirea de pe chipul ei deveni şi mai accentuată.

Şeriful oftă şi se ridică în picioare.

— Bine, nu-ţi face probleme pentru asta. Mulţi nu-şi amintesc nimic, imediat după ce au încasat-o zdravăn, dar uneori, după o vreme, memoria le revine. O să mă întorc, domnişoară Roanna. Webb, vino cu mine, să te pun la curent cu ce-am făcut până acum.

Webb ieşi cu el şi Beshears o luă pe hol, spre lifturi.

— Am mers pe urme, prin buruieni, toată distanţa până la drumul de ţară care

iese din autostradă, imediat după curba care duce la Davencourt. Presupun că şi-a lăsat maşina acolo, dar cum n-a mai plouat de câteva săptămâni, pământul este foarte dur şi nu am găsit niciun fel de urme. Ca să fim siguri, am adus câini care i-au luat urma tot până la drumul de ţară, dar atât. Este un loc bun să ascunzi o maşină acolo; tufele sunt atât de dese încât nu vezi nimic, nici ziua, darmite noaptea.

— A intrat prin uşa de la bucătărie?

— Aşa se pare. Nu am putut găsi niciun alt semn de pătrundere.

Beshears râse scurt.

— La început am crezut că a fost un prost că nu a intrat prin uşile alea elegante, din sticlă, pe care le aveţi de jur împrejurul casei, dar poate că din contră, a fost foarte deştept. Dacă te gândeşti bine, bucătăria este cel mai bun loc. La ora aceea, toată lumea trebuia să fie sus, la culcare, deci cum era să trezească pe cineva, intrând prin uşile dinspre veranda de sus? Uşile spre patio se află în partea casei vizibilă dinspre grajduri. Dar uşa bucătăriei se află în spate şi nu o poţi vedea dinspre alee, grajduri sau din orice altă parte.

Ajunseseră la lifturi, dar Beshears nu se

opri să apese butonul de chemare. Îşi continuară drumul mai departe, până la capătul holului, departe de orice ureche.

— A dispărut ceva? întrebă Webb.

— Nimeni nu şi-a putut da seama. Exceptând lampa aia dărâmată în hol şi zgârieturile de pe încuietoarea uşii de la bucătărie, totul pare neatins. Nu-mi dau seama ce intenţiona să facă în salon, probabil s-a speriat când a ţipat domnişoara Roanna. Presupun că a fugit înapoi jos, căutând o ieşire rapidă, dar uşa din faţă are o încuietoare dublă, pe care nu o putea vedea pe întuneric. A alergat în salon, a văzut că acolo nu exista uşă de ieşire şi s-a împiedicat întâmplător de lampă. Se pare că până la urmă s-a dus tot la uşa din bucătărie, pe unde intrase.

Webb îşi trecu mâinile prin păr.

— Asta n-o să se mai întâmple. În cursul săptămânii instalez un sistem de alarmă, spuse el.

— Ar fi trebuit deja să aveţi unul. Booley – continuă Beshears aruncându-i o privire dezaprobatoare – vorbea mereu despre cât de uşor se poate pătrunde în casa asta, dar nu a reuşit să o convingă pe doamna Lucinda să facă ceva. Ştii cum sunt bătrânii.

Se simţea sigură, atât de departe de oraş.

— Nu vroia să se simtă ca într-o fortăreaţă, spuse Webb, amintindu-şi comentariile pe care le făcuse Lucinda de-a lungul anilor.

— Asta probabil că o să-i schimbe părerea. Nu te obosi cu sistemele alea care cheamă automat ajutor, pentru că sunteţi atât de departe de oraş încât nu are rost cheltuiala. Instalează o alarmă sonoră care să-i scoale pe toţi, dacă vrei, dar nu uita că firele pot fi tăiate. Cel mai bine ar fi să pui încuietori bune la uşi şi la ferestre şi să vă luaţi un câine. Toată lumea ar trebui să aibă un câine.

— Lucinda este alergică la câini, spuse Webb strâmbându-se. Nu avea de gând să-şi ia unul acum şi să o facă nefericită pentru puţinele zile pe care le mai avea.

Beshears oftă.

— Înseamnă că de aceea nu aţi avut niciodată unul. Uită de câine.

Se întoarseră înapoi spre lifturi.

— Doamna Lucinda a mai avut o cădere, după plecarea voastră.

— Ştiu. Mi-a spus Gloria.

— Încăpăţânată bătrână, comentă Beshears.

Ajunseră la lifturi şi de data asta Beshears chemă unul.

— Sună-mă dacă Roanna îşi aminteşte ceva, pentru că altfel nu avem nimic.

*

Roanna rămase liniştită tot restul zilei, deşi era tulburată de starea de greaţă. Doctorul îi dăduse un remediu blând şi Roanna mâncă aproape tot ce i se adusese la prânz, o supă uşoară şi fructe. Lanette era surprinzător de bună ca soră, asigurându-se că Roanna avea suficientă apă rece în carafa de lângă ea, la care putea ajunge şi ajutând-o să se ducă la baie, când avea nevoie. În rest, stătea răbdătoare, citind o revistă pe care o cumpărase de jos sau uitându-se la televizor, cu sunetul dat încet.

Webb nu avea stare. Intra şi ieşea din cameră, studiindu-i Roannei chipul, îngrijorat. Roanna avea motive să fie îngrijorată şi alarmată, deşi reacţiona foarte puţin, la orice. Evita să-i întâlnească privirea şi invoca durerea de cap, când Webb încerca să-i vorbească. Surorile veneau regulat la ea şi spuneau că se

descurcă bine, că pupilele ei reacţionau normal, dar el tot era neliniştit.

A sunat de două ori acasă să vadă cum se simţea Lucinda, dar de fiecare dată i-a răspuns chiar ea, nelăsându-l să vorbească cu Gloria.

— Sunt bine. Nu crezi că doctorul m-ar fi dus la spital dacă aveam ceva serios? Sunt bătrână, am cancer şi inima mea nu mai este cum a fost. Ce altceva crezi c-ar putea fi rău? Sincer, nu văd de ce mi-aş mai face probleme chiar şi să-mi iau medicamentele pentru răceală.

De fiecare dată ceruse să vorbească cu Roanna şi de fiecare dată Roanna insistase că se simţea suficient de bine ca să vorbească. Ascultând-o, vedea cât de mult se controla, ca şi cum ar fi încercat să ascundă ceva.

Îl văzuse totuşi pe atacatorul ei?

Dacă era aşa, de ce nu i-a spus lui Beshears? Nu vedea niciun motiv să păstreze secretul, dacă nu trebuia să protejeze pe cineva. Era clar că ascundea ceva şi el era decis să afle ce anume. Nu chiar acum, dar de îndată ce se vor întoarce acasă, se va duce cu ea într-un loc unde să nu-i audă nimeni şi vor sta de vorbă.

Lanette i-a spus că va rămâne ea peste noapte şi la nouă seara, Webb plecă, în sfârşit. A doua zi, la şase şi jumătate, era înapoi, gata să o ia pe Roanna acasă imediat ce ar fi fost externată. Roanna era pregătită, îmbrăcată deja în haine de stradă şi arătând mult mai bine decât ieri. Douăzeci şi patru de ore de odihnă obligatorie îi făcuseră nespus de bine, chiar şi în aceste circumstanţe.

— Ai dormit ceva? o întrebă el.

Roanna ridică din umeri.

— Presupun că atât cât se poate dormi în spital.

În spatele ei, Lanette îi întâlni privirea şi scutură din cap.

Trecuse de opt când a apărut doctorul, care i-a controlat pupilele pentru reacţie, apoi a zâmbit şi i-a spus că putea pleca acasă.

— Să stai cuminte o săptămână, apoi să mergi la un control, la medicul de familie.

După care Webb le-a condus acasă, încetinind la fiecare denivelare, să-i protejeze capul. Toată lumea de acasă i-a ieşit în întâmpinare şi planul lui de a avea cu ea o discuţie în particular, fu demolat. Nu avu ocazia să rămână singur cu ea, în tot

restul zilei. Lucinda şi Gloria se agitau în jurul ei, Bessie a intrat şi a ieşit de cel puţin zece ori, întrebând-o dacă se simţea bine, iar Tansy îşi părăsi domeniul bucătăriei ca să-i aducă personal tăvile cu mâncărurile preferate. Până şi Corliss s-a deranjat personal să o viziteze, întrebând-o stânjenită dacă se simţea bine.

Webb stătea la pândă, ştiind că şansa lui se apropia.

Dar aceasta nu veni până la miezul nopţii, când toţi ceilalţi s-au dus la culcare. Aşteptă în întuneric, urmărind veranda şi aşa cum sperase, nu dură mult şi în camera alăturată se aprinse o lumină.

Ştia că uşile balconului ei erau încuiate, pentru că le încuiase chiar el, înainte de a părăsi camera ultima oară. Ieşi în hol, unde luminile erau lăsate aprinse peste noapte, de la accidentul Roannei şi intră încet în camera ei.

Roanna coborâse din pat şi se cuibărise din nou în fotoliul uriaş, moale, deşi nu citea. Presupuse că încă o mai durea suficient de tare capul, ca să poată citi. Dar aprinsese televizorul, cu sunetul dat încet, aproape de neauzit.

Când uşa se deschise, Roanna se uită în

jur, cu o privire vinovată.

— Te-am prins, spuse el încetişor, închizând uşa în urma lui.

Surprinse imediat o vagă stânjeneală pe chipul ei, până să apuce ea să-şi compună expresia indiferentă. Roanna se explică:

— Am obosit să stau în pat. M-am odihnit atât de mult încât nu mi-e câtuşi de puţin somn.

— Te înţeleg.

Stătuse două zile în pat, nu era de mirare că se săturase de el.

— Dar nu despre asta vroiam să vorbim.

— Ştiu. Alaltăieri m-am făcut de râs. Nu o să se mai întâmple, spuse Roanna studiindu-şi mâinile.

Se întâmplaseră atâtea de atunci, încât Webb se uită o clipă prosteşte la ea, până să-şi dea seama că se refera la ce se întâmplase când călăriseră împreună. El se purtase ca un idiot stângaci iar ea luase totul asupra ei.

— Nu te-ai făcut de râs, spuse el răguşit, îndreptându-se spre uşile dinspre verandă ca să le mai verifice o dată, să se asigure că erau încuiate.

— Nu am vrut să profit de tine şi m-am purtat prosteşte. Dar despre asta o să

vorbim mai târziu. Acum vreau să ştiu ce anume nu i-ai spus şerifului.

Roanna continua să-şi studieze mâinile, dar Webb văzu că încremenise.

— Nimic.

Webb îi simţea vinovăţia, disconfortul, chiar şi în imaginea reflectată în geamul verandei.

— Roanna. Webb se întoarse şi se apropie de ea, aşezându-se jos, în faţa fotoliului şi luându-i mâinile într-ale lui. Roanna stătea în ceea ce era poziţia ei favorită, cu picioarele pe fotoliu, vârâte sub cămaşa de noapte. Se uită la pansamentul din capul ei, evitând sfârcurile care i se simţeau sub cămaşă, pentru că nu vroia ca atenţia să-i fie distrasă de la ce urmărea el acum, pentru că îi era oricum greu, atât de aproape de ea cum stătea acum,

— Îi poţi prosti pe ceilalţi, dar ei nu te cunosc aşa cum te cunosc eu. Eu ştiu când ascunzi ceva. Ai văzut cine te-a lovit? Îţi aminteşti mai mult decât spui?

— Nu, spuse ea nefericită.

— Atunci ce este?

— Nimic…

— Ro. Nu mă minţi. Te cunosc prea bine. Ce anume ascunzi?

Roanna îşi muşcă buza, vârându-şi-o între dinţi şi îşi ridică ochii aurii spre el, atât de plini de nefericire încât îi veni să întindă mâna spre ea, să o consoleze.

— Eu merg în somn, spuse Roanna.

Webb se uită la ea, uluit. La orice s-ar fi aşteptat, dar la asta, nu.

— Ce?

— Sunt somnambulă. Presupun că şi ăsta este un motiv pentru care sufăr de insomnie. *Urăsc* să mă trezesc în locuri străine, fără să ştiu cum am ajuns acolo, ce am făcut, dacă m-a văzut cineva. Mi se întâmplă asta numai când dorm foarte adânc, aşa că…

— Aşa că nu dormi, termină el. Se simţi zguduit când înţelese enormitatea poverii pe care o ducea ea, presiunea în care trăia. Dumnezeule, cum ajunsese aici? Cum funcţiona ea? Pentru prima oară simţi miezul subţire de oţel din ea. Era femeie, era o Davenport, nepoata Lucindei, cu partea ei din puterea familiei.

— Noaptea trecută ai fost somnambulă.

Roanna inspiră adânc.

— Probabil. Eram atât de obosită, încât am adormit imediat ce m-am băgat în pat. Nu-mi amintesc de nimic, până când m-am

trezit în hol, cu o durere cumplită la cap, cu tine şi cu Lucinda aplecaţi asupra mea. Am crezut că *am căzut,* deşi nu am avut niciodată accidente, în crizele mele de somnambulism.

— Iisuse. Se uita la ea, zguduit de imaginea care-i veni în minte. Se îndreptase spre infractor ca un miel spre călăul lui, fără să-l vadă, deşi avea ochii deschişi. Somnambulii *par* treji, dar nu sunt. Probabil că infractorul a crezut că l-a identificat. Deci nu era în siguranţă. Deci Roanna era în continuare în pericol. Nu numai că va pune încuietori peste tot şi un sistem de alarmă care să scoale şi morţii, în cazul unei intruziuni neautorizate, dar se va asigura că până la ultimul om din regiune va şti că Roanna suferise un traumatism şi nu-şi mai amintea nimic de incident. Apăruse deja în presă un articol despre încercarea de jaf, iar ca o continuare, va apărea şi această informaţie.

— De ce nu i-ai spus şerifului că te aflai în criză de somnambulism?

— Era Lanette de faţă, spuse ea, ca şi cum acesta ar fi fost un motiv suficient.

Era, dar lui Webb îi luă ceva să-l înţeleagă.

— Nu ştie nimeni, nu?

Roanna scuturǎ uşor din cap, apoi tresări şi se opri.

— Este suficient de jenant să ştiu că bântui prin jur în cămaşă de noapte, dar mai e ceva. Dacă ar şti cineva…

Webb nu trebuia să fie un geniu ca să-i urmeze gândurile.

— Corliss. Te temi că afurisita aia ţi-ar putea juca feste. Webb îi frecă mâinile cu degetele, simţindu-i oasele elegante, delicate, sub piele.

Roanna nu reacţionă la asta, dar spuse:

— Este mai bine să nu ştie nimeni.

— Ea oricum nu o să mai stea multă vreme pe aici. Webb era fericit că îi putea promite asta.

Roanna părea uluită.

— Nu? De ce?

— Pentru că i-am spus că o să trebuiască să se mute. Poate rămâne până când Lucinda… Mai poate rămâne câteva luni, dacă se poartă cum trebuie. Dacă nu, o să trebuiască să plece înainte. Lanette şi Greg vor trebui şi ei să-şi găsească un alt loc. Greg câştigă destul de bine, nu au motive să o stoarcă pe Lucinda aşa cum o fac.

— Eu cred că a fost decizia Lanettei şi a

Gloriei, să locuiască aici.

— Probabil, dar Greg ar fi putut spune nu. Nu ştiu ce să spun de Brock. Mi-a plăcut întotdeauna de el, dar nu m-am aşteptat să fie un milog.

— Brock are un plan, îi explică Roanna şi un zâmbet neaşteptat îi atinse buzele palide. Stă aici ca să strângă suficienţi bani, cât mai repede, ca să se însoare. Vrea să-şi construiască o casă a lui. El şi logodnica lui au angajat deja un arhitect să le facă planurile.

Webb se uita la gura ei, încântat de zâmbetul vag, spontan. El nu reuşise să-i smulgă vreunul.

Mormăi, ca să-şi ascundă gândul:

— Da, măcar ăsta este un plan. Gloria şi Harlan au peste şaptezeci de ani; pe ei nu o să-i oblig să plece. Pot sta aici cât vor.

— Ştiu că nu vrei casa ticsită de rude. O să mă mut şi eu…

— Tu nu pleci nicăieri, o întrerupse el aspru, ridicându-se în picioare.

Roanna se uita uluită la el.

— La naiba, asta este casa ta. Ai crezut cumva că încercam să-ţi spun *ţie* să pleci? Webb nu-şi putea ascunde furia din glas, nu doar la gândul plecării ei, ci pentru că ea

crezuse că o să-i spună să plece.

— Nici eu nu sunt decât o verişoară îndepărtată. Cum ar da să locuim împreună aici, chiar dacă Gloria şi Harlan rămân? Acum este altceva, casa e plină, dar când vor pleca ceilalţi, lumea va începe să bârfească dacă nu voi pleca şi eu. Poate că o să vrei să te însori într-o bună zi şi…

— Asta este casa ta. Dacă unul dintre noi va trebui să plece, acela voi fi eu. Webb îşi încleştă dinţii, în efortul de a nu striga.

Roanna spuse, şocată:

— Nu poţi face asta. Davencourt va fi al tău. Nu ar fi corect să pleci, doar ca eu să am unde să stau.

— Nu te-ai gândit niciodată că ar trebui să fie al tău? izbucni el, nemaisuportând. Eşti o Davenport. Nu eşti al naibii de supărată pe mine pentru că sunt aici?

— Nu. Da. Îl privi o clipă, cu ochii umbriţi şi indescifrabili, pe măsură ce se aşterneau cuvintele între ei.

— Nu sunt supărată pe tine, dar te invidiez pentru că Davencourt va deveni al tău. Ai fost crescut cu promisiunea asta, ţi-ai construit viaţa ca să ai grijă de familia asta, de casa asta. Am ştiut, când am venit în Arizona după tine, că Lucinda îşi va

schimba testamentul, dându-ţi înapoi ţie, totul; discutasem asta înainte. Dar chiar dacă te invidiez, nu am crezut niciodată că Davencourt va fi al meu. A fost *casa mea,* de la şapte ani, dar nu a fost *al meu.* A fost al Lucindei, iar în curând va fi al tău.

Roanna oftă şi îşi lăsă din nou capul pe speteaza fotoliului.

— Am o licenţă în management financiar, dar mi-am luat-o doar ca să o ajut pe Lucinda. Eu nu am fost niciodată interesată de afaceri şi finanţe, în timp ce tu eşti înnebunit. Singurul lucru pe care mi l-am dorit eu vreodată a fost să mă ocup de cai. Nu vreau să-mi petrec restul vieţii în întâlniri de afaceri; *tu* le preiei şi fii bine venit. Eu nu rămân descoperită şi tu ştii bine asta. Eu îmi am propria mea moştenire.

Webb deschise gura dar Roanna îşi ridică mâna, să-l oprească.

— Nu am terminat. Când nu va mai fi nevoie de mine aici – se opri şi Webb ştiu că se gândea la moartea Lucindei, ca şi el. Era întotdeauna acolo, planând deasupra viitorului lor, de câte ori reuşeau să discute deschis despre asta – când totul se va termina, o să-mi organizez propriile mele grajduri, propria mea casă. Pentru prima

oară voi avea ceva ce-mi va aparţine *mie* şi nimeni nu va putea vreodată să mi le ia.

Webb îşi încleştă pumnii. Privirea ei era atât de limpede şi totuşi atât de distantă, ca şi cum s-ar fi uitat înapoi la toate lucrurile şi la toţi oamenii care i-au fost luaţi când era prea mică şi neajutorată ca să-şi poată controla propria-i viaţă: părinţii ei, casa ei, inima existenţei ei. Respectul de sine îi fusese sistematic subminat de Jessie, sub privirea neştiutoare a Lucindei. Dar l-a avut pe el ca zid de apărare, până când şi el şi-a întors faţa de la ea şi de atunci, Roanna şi-a permis să nu mai aibă pe nimeni, să nu-i mai pese de nimic. Şi a intrat într-un fel de hibernare. Cât timp a trebuit, şi-a devotat viaţa Lucindei, dar vremea asta se apropia de sfârşit.

Când Lucinda murea, Roanna plănuia să plece.

Webb se uită în jos la ea. Toţi ceilalţi îşi doreau Davencourtul, deşi nu aveau niciun drept asupra lui. Roanna avea drepturi legitime asupra lui dar nu îl vroia. *Ea vroia să plece.*

Era atât de demoralizat încât vroia să se întoarcă înapoi în camera lui înainte de a se pierde cu firea, ceva ce ea nu era în formă

ca să îndure şi nici el nu vroia să se întâmple. Se îndreptă spre uşă, dar se opri acolo, să-i mai spună ceva.

— O să mai discutăm toate astea mai încolo. Dar tu *nu* pleci din casa asta.

CAPITOLUL 18

Era ziua petrecerii de bun venit organizată de Lucinda în cinstea lui şi întorcându-se cu maşina acasă, Webb se gândea ce dezastru va fi. Lui nu-i păsa, dar pe Lucinda o va tulbura enorm dacă lucrurile nu mergeau cum plănuise ea. Din câte constatase pe pielea lui în după-amiaza asta, lucrurile chiar nu arătau bine.

Nu fusese cine şştie ce, nici măcar o confruntare, dar ca un barometru al sentimentelor publice, fusese cât se poate de limpede. Luase prânzul la *Painted Lady* cu preşedintele comisiei agricole şi comentariile celor două doamne din spatele lui puteau fi uşor auzite.

Femeia care vorbea nu ridicase tonul dar nici nu şi-l scăzuse, să se asigure că nu era auzită:

— Cred că are obrazul foarte gros, dacă-

şi închipuie că zece ani sunt suficienţi pentru noi, să uităm ce s-a întâmplat... Dar o să se lămurească el.

— Lucinda Davenport nu a putut vedea niciodată greşelile favoriţilor ei, comentă cealaltă femeie.

Webb se uitase la faţa preşedintelui comisiei, care se înroşise cumplit, în timp ce bietul om îşi făcea de lucru cu mâncarea din farfurie, pretinzând că nu auzise nimic.

— Şi închipuie-ţi că Davenporţii ăştia încearcă acum să ne vâre pe gât un asasin, spuse prima femeie.

Ochii lui Webb se făcură mici, dar nu se întorsese să le înfrunte pe cele două femei. Bănuit sau nu de crimă, fusese crescut ca un gentleman din sud, ceea ce însemna că nu le va stânjeni pe cele două doamne în mod deliberat, în public. Dacă acelaşi lucru ar fi fost spus de bărbaţi, atunci ar fi reacţionat altfel; iar cele două femei nu numai că erau veninoase, dar după voce păreau şi mai în etate. Lasă-le să vorbească; Webb putea duce mult.

Dar cele două venerabile doamne păreau să aibă suficientă putere şi dacă toate erau la fel, petrecerea Lucindei va fi un fiasco. Nu-i păsa de el; dacă oamenii nu vroiau să

facă afaceri cu el, foarte bine, găsea alţii interesaţi. Dar Lucinda va fi şi rănită şi dezamăgită şi va da toată vina numai pe ea, pentru că nu îi luase apărarea acum zece ani. De dragul ei, spera…

Parbrizul maşinii se sparse, împroşcându-l pe Webb cu bucăţele minuscule de sticlă. Ceva fierbinte îi trecu pe lângă ureche; dar nu avu timp să-şi facă griji. Reflexul de a se feri făcu să-i tresară în mână volanul şi roţile din dreapta se loviră violent când maşina devie spre banda de refugiu a drumului. Se luptă să-şi recapete controlul, încercând să menţină maşina pe carosabil, înainte de a intra într-o groapă sau într-un canal de drenaj, ceea ce l-ar trimite direct în şanţ. Era efectiv orbit de parbrizul care încă nu se prăbuşise dar devenise alb, din cauza ţesăturii de spărturi. O piatră, îşi spuse el, deşi camionul din faţa lui era suficient de departe ca să excludă posibilitatea ca o roată a lui să fi antrenat o piatră pe care să o fi aruncat la distanţa asta. Poate o pasăre, dar ar fi văzut ceva atât de mare.

Reuşi să-şi readucă toate patru roţile înapoi pe banda lui şi maşina se linişti. Frână în mod automat, privind afară prin

partea dreaptă a parbrizului, mai puţin spartă, în efortul de a aprecia distanţa până la banda de refugiu şi dacă avea destul loc ca să oprească pe ea. Se afla aproape de varianta care ducea spre drumul privat al Davencourtului. Dacă ar putea ajunge la curbă, nu ar mai fi atâta trafic…

Parbrizul explodă din nou, de data asta mult spre dreapta. Particule din sticla spartă atârnau din ramă, mici diamante ţinute laolaltă de pelicula de siguranţă care împiedica sticla să se împrăştie. *Pe naiba piatră,* îşi spuse el furios.

Cineva trăgea în el.

Se aplecă repede în faţă şi dădu un pumn în pelicula de protecţie, trăgând-o în jos ca să poată vedea în faţă, apoi apăsă acceleraţia. Maşina se repezi înainte ca un bolid, forţa aruncându-l în spate, pe banchetă. Dacă se oprea şi-i oferea trăgătorului o ţintă fixă, era un om mort, dar să tragi în cineva care mergea cu optzeci şi cinci de mile la oră, nu mai era aşa de uşor.

Amintindu-şi bâzâitul acela fierbinte din dreptul urechii, făcu o apreciere în mare a traiectoriei primului glonţ şi plasă mental trăgătorul undeva pe o înălţime, imediat

după ieşirea în drumul lateral. El se afla acum aproape de drumul respectiv şi dacă intra pe el, trăgătorul ar fi avut o deschidere largă, să tragă în el. Webb ţinu în continuare piciorul pe acceleraţie şi trecu în trombă de intersecţie, apoi de drumul de ţară ascuns de copacii deşi, unde credea Beshears că îşi ascunsese spărgătorul maşina…

Webb îşi miji ochii împotriva vântului care fluiera în maşină şi rămase cu piciorul pe frână, rotind volanul în stânga şi în dreapta, ca la o demonstraţie a forţelor de poliţie, o manevră pe care o deprinsese de pe vremea când, adolescent fiind, gonea ca un nebun pe drumul acesta drept, plan. Din cauciucurile lui ieşea fum, în timp ce-şi lăsau urmele pe asfalt. O altă maşină trecu în trombă pe lângă el, claxonând întruna. Maşina lui se răsuci şi patină, apoi se redresă, cu botul îndreptat înapoi, în direcţia din care venise. Era o autostradă cu patru benzi, două şi două, deci el mergea pe contrasens. Două maşini se îndreptau direct spre el. Apăsă din nou pe acceleraţie.

Ajunse la drumul de ţară exact cu o clipă înainte de a intra în coliziune cu una dintre maşinile acelea şi luă curba pe două roţi.

Frână imediat şi băgă în poziţia „parcare”. Sări din maşină înainte ca aceasta să se fi oprit, repezindu-se în desişul gros de pe margine şi lăsând maşina să blocheze ieşirea, pentru eventualitatea în care trăgătorul îşi lăsase maşina aici. Era oare acelaşi om care pătrunsese în casă, sau era o coincidenţă? Oricine folosea această autostradă în mod regulat, putea observa drumul de ţară. Semăna cu un drum de vânătoare care ducea în pădure, dar după vreun sfert de milă copacii şi tufele dispăreau şi drumul se deschidea într-un câmp larg, care se termina în domeniul Davencourt.

— La naiba, coincidenţă, îşi şopti el făcându-şi încet, fără zgomot, drum printre copaci, profitând de adăpostul natural, care împiedica pe oricine să-l facă o ţintă uşoară.

Nu ştia ce va face dacă va da nas-în-nas cu cineva înarmat cu o puşcă de vânătoare, în timp ce el avea mâinile goale, dar nici nu avea intenţia să se întâmple aşa ceva. Educaţia lui fusese tipic rurală, în ciuda faptului, sau tocmai pentru că locuia la Davencourt. Lucinda şi Yvonne se asiguraseră ca el să se simtă bine cu colegii de clasă şi cu toţi cei cu care va avea de a

face în restul vieţii. Vânase veveriţe şi căprioare şi oposumi, învăţând de timpuriu cum să se prelingă fără zgomot printre copacii groşi, cum să urmărească un vânat care avea ochi şi urechi mult mai bune ca ale lui. Hoţii care-i furaseră vitele, ducându-le în Mexic, aflaseră cât de bun era la urmărit şi la a se face nevăzut, când vroia el. Dacă puşcaşul s-ar afla aici, l-ar găsi fără ca omul să ştie că a trecut pe acolo, decât când va fi prea târziu.

Nu exista nici un alt vehicul parcat pe drumul de ţară. Odată ce stabili asta, Webb se aplecă la pământ, ascultând zgomotele din jurul lui. Cinci minute mai târziu ştiu că auzea doar vântul. Nu era nimeni acolo. Dacă îşi imaginase corect traiectoria, atunci trăgătorul părăsise locul acela mai înalt, prin altă parte.

Se ridică şi o porni înapoi spre maşină. Se uită la parbrizul distrus, cu cele două găuri mici care-l străpunseseră şi se enervă de-a binelea. Fuseseră bine ţintite; oricare dintre ele l-ar fi putut omorî, dacă unghiul de tragere ar fi fost corect, la firul de păr. Deschise portiera şi se aplecă înăuntru, să verifice banchetele. În tetiera banchetei lui se afla o gaură sfâşiată, la doar un

centimetru de locul unde se aflase urechea lui dreaptă. Glonţul avusese suficientă putere, chiar şi după ce pătrunsese prin parbriz, să perforeze complet tetiera şi să facă o gaură de ieşire prin lunetă. Cel de al doilea glonţ făcuse o gaură sfâşiată în bancheta din spate, în care intrase.

Îşi luă celularul, îl deschise şi îl sună pe Carl Beshears.

*

La cererea lui Webb, Carl veni fără lumini şi sirene. Nu adusese nici măcar un adjunct cu el. „Nu face valuri. Cu cât ştie mal puţină lume despre asta, cu atât mai bine," îi spusese Webb.

Carl se învârtea acum în jurul maşinii, înregistrând fiecare detaliu.

— La naiba, Webb! Cineva chiar are ceva cu tine, spuse el în final.

— Rău de tot. Iar eu chiar n-am chef de asta.

Carl se uită iute la Webb. O expresie periculoasă, rece, i se citea pe chip, o expresie care te făcea să te fereşti din calea lui. Toată lumea ştia că Webb Tallant avea temperament, dar ăsta nu era

temperament: asta era altceva, ceva deliberat şi aspru, neîndurător.

— Ai vreo idee? îl întrebă el. Te-ai întors aici de când? De o săptămână şi jumătate? Îţi faci repede duşmani. Duşmani serioşi.

— Eu cred că este acelaşi om care a pătruns în casă, spuse Webb.

— Interesantă teorie. Carl se gândi la asta, mângâindu-şi bărbia.

— Deci nu crezi că a fost doar un spărgător?

— Acum, nu. Nu s-a întâmplat nimic la Davencourt vreme de zece ani, decât acum, după întoarcerea mea.

Carl mormăi, continuând să-şi mângâie bărbia, studiindu-l pe Webb.

— Spui cumva ce cred eu că spui?

— Nu eu am omorât-o pe Jessie. Ceea ce înseamnă că a făcut-o altcineva, cineva care a intrat în apartamentul nostru. În mod normal, ar fi trebuit să fiu acolo. Niciodată nu mă duceam noaptea la baruri şi nici nu umblam cu alte femei. Poate că Jessie l-a surprins aşa cum l-a surprins Roanna. Roanna s-a întâlnit cu el pe holul din faţă; ţii minte că apartamentul meu şi al lui Jessie se afla în faţă, pe partea dreaptă. Corliss stă acum acolo, eu dorm într-o cameră din

spate. Dar aşa zisul spărgător n-ar fi avut de unde să ştie asta, nu?

Carl fluieră încet printre dinţi.

— Asta te face pe tine victima intenţionată, de la bun început, ceea, ce înseamnă că ar fi cea de a treia încercare de a te ucide. Eu vreau să te cred, băiete, mai ales că tu nu aveai niciun motiv să o ucizi pe Domnişoara Jessie. Asta ne-a derutat pe noi acum zece ani. Oricine a făcut-o, trebuie să-şi fi spus că era cât se poate de amuzant să fii acuzat tu, de uciderea ei. Chiar mai bine decât să te ucidă cu mâna lui. Dar cine te urăşte într-atât încât să fi încercat să te omoare acum zece ani şi să nu se fi răcorit până acum?

— Al naibii să fiu dacă ştiu, spuse Webb încet. Ani de zile crezuse că Jessie a fot ucisă de iubitul ei secret, dar cu aceste noi evenimente, ipoteza nu mai avea niciun sens. Ar fi avut sens ca asasinul să încerce să-l omoare pe el, dar nu ca el să o omoare pe Jessie. Ar fi fost rezonabil, chiar, dacă era dispus să se gândească la o crimă ca la ceva rezonabil, cei doi să fi complotat să îl omoare pe el. Asta l-ar fi scos pe el din joc şi Jessie ar fi moştenit mai mult din averea Davenport. Dacă ar fi divorţat de el,

moştenirea ei nu ar fi fost la fel de mare, pentru că în ciuda ameninţărilor ei, Jessie trebuia să fi ştiut că Lucinda nu l-ar fi dezmoştenit doar pentru că ar fi divorţat. Acordându-i credit, respinse totuşi ideea că Jessie fusese implicată într-o intrigă pentru uciderea lui. Ca şi Roanna, se aflase pur şi simplu la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit, dar pentru Jessie, proasta programare fusese fatală.

Carl scoase din buzunar o bucată de sfoară şi îi legă un capăt în jurul unui pix.

— Ţine parbrizul ăsta cât poţi de drept, îi spuse el lui Webb şi Webb se conformă Carl petrecu capătul liber al sforii prin prima gaură de glonţ, trăgând-o prin ea, până când creionul se opri în partea exterioară a găurii. Legă apoi celălalt capăt al sforii de alt creion, de data asta asigurând sfoara sub agăţătoarea pixului şi trecu pixul prin găurile din tetieră.

Se uită la traiectorie şi fluieră din nou.

— De la distanţa de la care a tras, dacă şi-ar fi ajustat cătarea doar o idee mai la dreapta, glonţul ăsta ţi-ar fi intrat drept între ochi.

— Am observat şi eu că a fost o împuşcătură fină, spuse Webb sarcastic.

Carl zâmbi.

— Mi-am zis eu că ştii să apreciezi o treabă bine făcută. Şi al doilea glonţ?

— A trecut prin portbagaj.

— Da, orice puşcă de vânătoare poate trage de la distanţă cu forţa asta. Chiar dacă am găsi cartuşele, tot nu am da de maşină. Dar ai riscat, oprindu-te aici.

— Eram furios.

— Da, dar altă dată, dacă s-ar mai întâmplă, răcoreşte-te înainte de a te duce după cineva înarmat. O să-ţi iau maşina şi băieţii se vor ocupa de ea, dar nu cred că vom găsi ceva să ne ajute.

— În cazul ăsta aş prefera să nu ştie nimeni nimic. Mă ocup eu de maşină.

— Te superi dacă te întreb de ce vrei să păstrăm tăcerea?

— Unu, nu vreau să-l pun în gardă. Doi, oricum nu prea ai ce face. Nu-mi poţi asigura o escortă oriunde m-aş duce şi nu poţi păzi Davencourtul douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Trei, dacă află Lucinda, asta ar putea-o omorî.

Carl mormăi.

— Webb, familia ta trebuie să ştie, ca să fie prudentă.

— Sunt prudenţi. Aşa zisul spărgător a

băgat spaima în ei. Am montat deja încuietori bune, geamuri mai bune şi o alarmă care, dacă porneşte, stârneşte toţi câinii pe o rază de treizeci de mile. Nici asta nu este un secret, în Tuscumbia.

— Deci crezi că ştie şi el şi nu o să mai încerce să pătrundă în casă?

— A intrat până acum de două ori, fără probleme. În loc de asta, acum a încercat să mă lichideze pe drum. Înseamnă că a auzit veştile.

Carl îşi încrucişă braţele şi se uită la el.

— Petrecerea dnei Lucinda este în seara asta.

— Crezi că s-ar putea amesteca printre oaspeţi?

Webb se gândise şi el la asta.

— Aş spune că este o ocazie bună. Poate c-ar trebui să te uiţi pe lista de oaspeţi, să vezi dacă nu recunoşti numele cuiva cu care nu prea te-ai înţeles, cineva care s-a retras din cine ştie ce afacere. La naiba, de fapt poate că nici n-a fost invitat; din câte am auzit, vor fi atâţia oameni încât poate intra fără ca cineva să-l observe.

— Carl, şi tu ai fost invitat. Vii?

— Nu pot sta deoparte. Vine şi Booley. Te superi dacă lui îi spun ceva? Câinele ăsta

bătrân este încă destul de ager şi dacă ştie că trebuie să fie cu ochii în patru, poate că o să vadă pe cineva.

— Sigur, spune-i lui Booley. Dar nimănui altcuiva, da?

— Bine, bine. Carl mormăi şi se uită din nou la Webb.

— Nu vrei să te duc acasă?

— Nu, toată lumea ar pune întrebări. Du-mă în oraş. Oricum trebuie să fac rost de o maşină şi o să aranjez să se ocupe cineva de asta.

Webb se uită la ceas.

— O să trebuiască să mă grăbesc, să ajung acasă la timp pentru petrecere.

*

Peste o jumătate de oră începeau să apară invitaţii şi Webb nu era nicăieri. Toată familia era deja acolo, inclusiv mama lui şi mătuşa Sandra. Yvonne începea deja să fie neliniştită, pentru că nu era genul lui Webb să întârzie, iar Lucinda devenea tot mai iritată.

Roanna stătea foarte tăcută, păstrându-şi grijile pentru ea. Nu îşi permitea să se gândească la accidente de maşină, pentru

că nu putea suporta gândul acesta. Părinţii ei muriseră astfel şi de atunci se chircea de frică numai la gândul unui accident de maşină. Dacă trecea pe lângă unul, pe autostradă, nu se uita niciodată într-acolo ci îşi ţinea privirea îndreptată cu grijă înainte, până trecea de locul accidentului. Webb nu putea să fi avut un accident de maşină, pur şi simplu nu putea.

Apoi auziră deschizându-se uşa din faţă şi Yvonne se repezi într-acolo.

— *Unde* ai fost? auzi Roanna întrebarea pusă cu asprime de mamă.

— Am avut probleme cu maşina, răspunse Webb, începând deja să urce. În cinci minute era din nou jos, proaspăt bărbierit şi îmbrăcat în ţinută de seară, aşa cum insistase Lucinda.

— Scuze de întârziere, li se adresă ei tuturor, îndreptându-se spre bar şi deschizând uşile. Îşi turnă puţină tequila şi o dădu pe gât, apoi puse paharul jos şi le zâmbi temerar.

— Să înceapă distracţia.

Roanna nu-şi putea lua ochii de la el. Arăta ca un pirat, în ciuda fineţei hainelor. Părul lui des, negru, părea şi mai negru din cauza umidităţii şi era periat într-un stil

sever. Se mişca cu graţia celui obişnuit cu hainele elegante, fără urmă de preocupare pentru ele. Haina îi stătea perfect pe umerii largi şi pantalonii erau comozi cât trebuia, ca să arate pe măsura lui, fără să fie prea strâmţi. Webb a ştiut întotdeauna să-şi poarte hainele. Îşi spusese adeseori că nimeni nu putea arăta vreodată mai bine ca el în jeanşi şi cizme şi cămaşă chambray ca el, iar acum îşi spunea că nimeni nu putea arăta mai bine ca el în ţinută de seară. Cămaşa albă ca zăpada avea şiruri de tighele delicate şi se închidea pe piept cu un rând de bumbi, iar butonii asortaţi străluceau întunecat la încheieturile groase ale mâinilor.

Nu mai vorbise în privat cu el din noaptea în care venise în camera ei şi ea îi spusese de ce nu văzuse spărgătorul. Webb îi interzisese să muncească până la controlul medicului de familie şi fusese cât se poate de ferm, chiar şi ieri. Adevărul era că de când se întorsese de la spital, nici nu avusese chef de muncă sau de altceva, decât să stea foarte liniştită. Durerea de cap persista şi dacă se agita prea mult, îi revenea greaţa care apăruse odată cu contuzia. Abia în ultimele două zile durerea

începuse să o mai lase şi o dată cu ea, şi greaţa. Totuşi, nu credea că va risca să danseze în seara asta.

Webb fusese ocupat, dar nu doar cu munca. Supraveghease instalarea uşilor armate cu oţel, la intrările principale, a încuietorilor la uşile vitrate şi a sistemului de alarmă, care o făcuse să-şi astupe urechile cu o pernă, când a fost testat. Dacă nu putea dormi şi vroia să se bucure de puţin aer curat, trebuia mai întâi să tasteze un cod pe cutiuţa instalată la fereastra fiecărei camere. Dacă deschidea uşile fără să introducă codul, declanşa alarma care i-ar fi făcut pe toţi să sară din pat.

Între migrenele ei şi munca lui, efectiv nu mai rămăsese timp să stea doar ei doi de vorbă. Jena legată de circumstanţele rănirii ei îi dispăruse aproape. Iar după vizita lui Webb, din toiul nopţii, subiectul nu a mai fost deschis, ca şi cum amândoi ar fi vrut să-l evite.

— Doamne, ce bine arăţi, spunea Lucinda studiindu-l pe Web de sus până jos. Probabil că lupta cu vacile sau ce-oi fi făcut tu în Arizona te-a păstrat în formă.

— Cu tăuraşii, o corectă el, cu ochii strălucindu-i amuzaţi. Şi da, m-am luptat cu

câţiva.

— Ziceai că ai avut probleme cu maşina. Ce s-a întâmplat? îl întrebă Yvonne.

— Ceva la transmisie. A trebuit să mi-o remorcheze, spuse el calm.

— Şi ce conduci acum?

— O camionetă. Ochii lui străluciră verde spunând asta, dar Roanna văzu în ei tensiunea, un fel de stare de alertă, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o situaţie grea, pe care numai el o anticipa. În acelaşi timp, linia gurii îi evidenţia amuzamentul şi îl văzu uitându-se anticipativ spre Gloria.

— O camionetă. Sper să-ţi repare repede maşina, spuse aceasta cu dispreţ.

Amuzamentul deveni şi mai pronunţat şi Roanna se întrebă dacă fusese singura care văzuse alerta din ochii lui.

— Nu contează. Oricum, camioneta am cumpărat-o, spuse Webb cu un zâmbet maliţios.

Dacă se aşteptase la o tiradă, Gloria nu îl dezamăgi, lansându-se într-un comentariu despre „cum arată ca cineva din familia *noastră* să conducă un vehicul atât de *comun.*”

Când aceasta continuă pe tema imaginii pe care trebuiau să şi-o păstreze, ochii lui

Webb deveniră şi mai strălucitori. Spuse:

— Are şi tracţiune pe patru roţi. Cauciucuri mari, ca acelea folosite de contrabandişti, ca să intre în pădure.

Gloria îl privi contrariată şi rămase fără grai, cu faţa roşie.

Lucinda îşi ascunse un zâmbet în spatele mâinii. Greg tuşi şi se întoarse să se uite pe fereastră.

Şi Corliss se uita pe fereastră. Spuse:

— Dumnezeule, pare ca o scenă din *Tărâmul Viselor.*

Lucinda, înţelegând-o exact, se ridică şi spuse:

— Sigur că aşa arată. Când dau eu o petrecere, vin cu toţii.

Remarca provocă râsul tuturor, cu excepţia Roannei, dar Webb observă totuşi pe buzele ei un zâmbet vag… Al treilea, îşi spuse el.

În curând, casa se umplu de oameni râzând, conversând. Câţiva bărbaţi erau în înaltă ţinută de seară, dar majoritatea, în costume negre. Femeile etalau o varietate de stiluri, de la rochii de cocktail deasupra genunchiului, la rochii lungi, de ceai, până la toalete mult mai formale. Toate femeile din familia Davenport şi Tallant purtau

rochii lungi, potrivit instrucţiunilor Lucindei. Ea ştia exact cum să facă impresie şi să stabilească tonul.

Lucinda arăta bine, mai bine decât arătase de mult timp. Părul ei alb era prins la spate într-un coc de regină şi rochia de culoarea piersicii, ajutată de o pricepută aplicare de cosmetice, îi accentua culoarea delicată a feţei. Ştiuse ea ce ştiuse, insistând asupra luminilor de culoarea piersicii.

În timp ce Lucinda se întreţinea cu prietenii ei, Roanna constata tăcută că totul decurgea bine. Catererul a fost foarte eficient, dar se ştia că puteau apărea dezastre chiar şi la petrecerile cele mai riguros organizate. Chelneri angajaţi pentru această seară se mişcau prin mulţime cu tăvi încărcate cu pahare cu şampanie aurie sau cu o gamă ameţitoare de hors d'oeuvres. Pentru cei cu apetituri mai solide, fusese instalat un bufet. Afară în patio, orchestra începuse deja să cânte melodii vechi, cunoscute, invitând oamenii la dans, sub luminile de basm, de culoarea piersicii.

Roanna se uita la Webb care se mişca prin mulţime, discutând degajat cu oamenii,

oprindu-se să spună o glumă sau să facă vreo remarcă politică, ducându-se apoi la alt grup. Părea perfect relaxat, ca şi cum nu şi-ar fi dat seama că toţi se uitau pieziş la el. Dar Roanna vedea încă tensiunea, parcă tot mai intensă, din ochii lui grei, strălucitori. Constată că nimeni nu spunea ceva necuvenit în prezenţa lui. Webb degaja o putere care-l făcea să iasă în evidenţă chiar şi în mulţimea aceasta de elite sociale, o siguranţă pe care nu multă lume o avea. El chiar nu dădea o para chioară pe ce gândeau oamenii. Era relaxat şi sigur pe el, dar gata să acţioneze dacă era necesar.

Pe la zece, când petrecerea se desfăşura deja de două ore, Webb apăru în spatele ei, în timp ce ea supraveghea bufetul, să se asigure că era mereu plin. Stătea atât de aproape încât îi simţea căldura corpului şi Webb îşi puse mâna pe talia ei.

— Te simţi bine? o întrebă el încet.

— Da, sunt bine, spuse ea în mod automat şi se întoarse spre el. Repeta vorbele pe care le spusese de sute de ori în seara asta, răspunzând la aceeaşi întrebare. Toată lumea auzise de spărgător, de contuzia ei şi vroia să afle cât mai multe.

Toată lumea îi spusese că arăta bine.

Numai Webb, nu. În schimb se uita la părul ei.

I se scoseseră firele ieri, când fusese la medicul de familie. Astăzi fusese la coafor şi stilista îi aranjase cu blândeţe părul într-un coc sofisticat, care ascundea micul petic ras.

— Poţi să-mi spui? îl întrebă ea îngrijorată.

Webb ştiu ce îl întreba ea.

— Nu, deloc. Te mai doare capul?

— Puţin. O durere blândă.

Webb îşi luă mâna de pe talia ei şi-i atinse unul dintre cerceii atârnători, făcând să danseze steluţele de aur.

— Arăţi destul de bine ca să fii mâncată, spuse el.

Roanna se înroşi, pentru că sperase că în seara ăsta va arăta atrăgătoare. Auriul crem al rochiei îi complementa tenul cald şi castaniul întunecat al părului.

Se uită în sus la el şi respiraţia i se opri în piept. Webb o privea cu o expresie puternică, intensă, *flămândă.* Timpul păru să se oprească brusc în jurul lor, oamenii să se şteargă din mintea ei, zgomotul şi muzica să amuţească. Sângele îi pulsa în vene încet, puternic.

Aşa se uitase la ea în ziua în care plecaseră împreună la călărit. Crezuse că era dorinţă… sau se înşelase ea?

Erau teribil de singuri acolo, în mijlocul mulţimii. Trupul îi vibra, respiraţia îi deveni superficială, sânii i se ridicau ca şi cum ar fi fast atinşi de el. Durerea dorinţei era atât de intensă încât crezu că o să moară.

— Nu. Dacă nu vrei asta… nu, spuse ea în şoaptă.

El nu-i răspunse. În schimb, privirea îi coborî încet asupra sânilor ei, poposind acolo şi Roanna ştiu că sfârcurile i se conturaseră vizibil. Un muşchi îi tresări în maxilar.

— Vreau să fac un toast.

Lucinda ştia cum să se facă auzită într-o mulţime, aparent fără să ridice glasul. Încet, sporovăiala sutelor de voci încetă şi toată lumea se întoarse spre ea. Lucinda stătea uşor izolată, fragilă, dar tot regină.

Vraja care-i înlănţuise pe Roanna şi Webb se destrămă şi Roanna se cutremură, întorcându-se spre Lucinda.

— Pentru nepotul meu, Webb Tallant, spuse Lucinda clar şi ridică, paharul de şampanie spre Webb.

— Ţi-am dus cu disperare dorul cât timp

ai fost plecat iar acum că te-ai întors, sunt cea mai fericită bătrână doamnă din Colbert County.

Era încă una din loviturile ei de maestru, obligând pe toată lumea să toasteze pentru el, acceptându-l. Peste tot în încăpere se ridicau pahare în cinstea lui Webb, se bea şampanie pentru întoarcerea lui şi un cor de „Bun Venit” umplu încăperea. Roanna, ale cărei mâini erau goale, îi aruncă un zâmbet timid.

Al patrulea, îşi spuse el. Două într-o singură seară.

Roanna îşi simţea cu acuitate nervii, din cauza intervalului încărcat de tăcere, dintre ei. Se îndepărtă în mulţime, strecurându-se afară să se asigure că în patio totul era bine. Cupluri se plimbau prin jur, drumul fiindu-le luminat de miile de beculeţe împletite în copaci şi tufe, labirintul de fire electrice fiind acoperit cu canale de cable, fixate, ca nimeni să nu se împiedice în ele. Orchestra trecuse acum, de la melodiile vechi de început, care încălziseră mulţimea de dansatori, la melodii mai animate. Cel puţin vreo cincizeci de dansatori îşi dădeau sufletul pe ring.

Melodia se termină în aplauze şi râsete,

după care urmă unul din acele mici momente de tăcere, în care cuvintele „Şi-a omorât nevasta” se auziră cât se poate de clar.

Roanna se opri, îngheţând. Tăcerea se răspândi, pe măsură ce lumea se uita jenată la ea. Chiar şi membrii orchestrei stăteau tăcuţi, neştiind ce va urma, dar conştienţi că se petrecea ceva. Femeia care vorbise se întoarse spre ea, cu faţa roşie de jenă.

Roanna se uită fix la femeie, care era o Cofelt, una din cele mai vechi familii din comitat. Apoi se uită în jur, la toate celelalte chipuri încremenite în lumina plăcută, de piersică, în timp ce o urmăreau. Oamenii aceştia veniseră acasă la Webb, se bucurau de ospitalitatea lui şi tot continuau să-l vorbească pe la spate. Nu era doar Cora Cofelt, care fusese suficient de ghinionistă ca să fie auzită. Toate aceste chipuri erau vinovate, pentru că şi ele spuseseră aceleaşi cuvinte. Dacă ar fi avut puţin discernământ ca să înceapă cu asta, îşi spuse Roanna cu furie crescândă, şi-ar fi dat seama încă de acum zece ani că era un lucru imposibil ca Webb să-şi ucidă soţia.

Făcea parte din normele de politeţe ca o gazdă să nu-şi pună oaspeţii într-o situaţie

jenantă, dar Roanna simţea cum creşte furia în ea. Tremura de emoţie, de energie nestăvilită, care îi inundă tot corpul, încât până şi unghiile îi vibrau.

Îndurase şi ea destule. Dar, Dumnezeule, n-o să stea ea acolo, lăsându-i să-l calomnieze pe Webb.

Rareori în viaţa ei fusese mai furioasă, exceptând-o pe Jessie, dar aceea era un alt fel de furie. Acum se simţea rece, perfect stăpână pe ea. Spuse, cu o voce clară, puternică:

— Voi, oameni buni, se presupune că trebuia să fiţi prietenii lui Webb. Ar fi trebuit să ştiţi încă de acum zece ani că el nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău lui Jessie. Ar fi trebuit să-l sprijiniţi, în loc să vă împreunaţi mâinile şi să vorbiţi în şoaptă despre el. Niciunul dintre voi – *niciunul* – nu şi-a exprimat simpatia faţă de el, la funeraliile lui Jessie. Niciunul dintre voi nu a vorbit în favoarea lui. Dar în seara aceasta aţi venit în casa lui ca oaspeţi, i-aţi mâncat mâncarea, aţi dansat… şi tot îl mai bârfiţi.

Roanna se opri, uitându-se de la unul la altul, apoi continuă:

— Poate că ar trebui să fac mai clară pentru toată lumea poziţia familiei mele, în

cazul în care au existat interpretări greşite. Noi îl susţinem pe Webb. Punct. Dacă cineva dintre voi simte că nu se poate asocia cu el, atunci îl rog să plece acum şi asocierile voastre cu firmele Davenport şi Tallant vor lua sfârşit.

Tăcerea din patio era groasă, încărcată de jenă. Nimeni nu se mişcă. Roanna se întoarse spre orchestră.

— Cântaţi…

— … ceva lent, termină Webb din spatele ei. Mâna lui, puternică şi caldă, se strânse în jurul cotului ei.

— Vreau să dansez cu verişoara mea, dar capul o doare încă foarte tare, pentru ceva mai săltăreţ.

Un hohot general de râs izbucni în grădină. Orchestra începu să cânte*, „Blue Moon”* şi Webb o întoarse în braţele lui. Alte cupluri li se alăturară şi începură să se legene în ritmul muzicii şi criza luă sfârşit.

O ţinu la distanţă, ca între veri, nu cu apropierea unui cuplu care zăcuse în pielea goală printre cearşafuri răvăşite. Dansând, Roanna se uita la gâtul lui.

— Cât ai auzit? îl întrebă ea, cu vocea calmă şi din nou, inexpresivă.

— Totul. Dar te-ai înşelat în legătură cu

un singur lucru.

— Anume?

În depărtare se auzi un tunet şi Webb se uită în sus, la cerul negru, în timp ce dintr-o dată se simţi un vânt rece, promiţător de ploaie. După zile de tachinare, se părea că în sfârşit va veni furtuna. Când se uită înapoi la ea, ochii lui verzi străluceau.

— A existat o persoană care mi-a oferit simpatia ei, la funeraliile lui Jessie.

CAPITOLUL 19

Petrecerea se terminase, oaspeţii plecaseră la casele lor. Orchestra şi-a deconectat instrumentele şi a plecat şi ea. Catererul şi echipa lui strânseseră, curăţaseră, spălaseră şi urcaseră totul, eficient, în dube şi plecaseră, obosiţi dar bine plătiţi.

Lucinda, epuizată de efortul suprauman pe care-l făcuse în seara aceasta, se dusese imediat la culcare şi în curând plecară cu toţii.

Furtuna îşi depăşise promisiunile, sosind cu sfâşieri de fulgere grandioase şi torente de ploaie. Roanna urmărea toată această

dramă din siguranţa camerei ei, făcută ghem în fotoliu. Uşile verandei erau larg deschise, ca să poată savura întregul efect, mirosul şi prospeţimea ploii şi să vadă vântul măturând de-a lungul întinderii de pământ, în rafale. Era cuibărită sub o pătură uşoară, moale, ca pentru bebeluşi, delicios răcorită de umiditatea din aer. Era relaxată şi puţin ameţită, hipnotizată de ploaie, cu trupul scufundându-i-se în adâncimile confortabile ale fotoliului, în totală relaxare.

Furtuna cea mate trecuse şi ploaia se stabilise într-o răpăială constantă, grea, acompaniată ocazional de câte un fulger. Era mulţumită să stea acolo şi să-şi amintească – nu scena din patio, ci momentul dinaintea toastului Lucindei, când Webb şi cu ea fusese prinşi într-o bulă a lor, de timp suspendat, cu dorinţa pulsând greu între ei.

Fusese *dorinţă,* nu? Dulce, fierbinte. Privirea lui coborâse, arzând ca o torţă, în jos, spre sânii ei. Aceştia îi pulsau, sfârcurile ridicându-i-se spre el. Nu se înşelase în ceea ce privea intenţia lui, nu se putea înşela. Webb o dorea.

Altădată s-ar fi dus spre el, indiferentă la

orice altceva, exceptând patima ei pentru el. Dar acum rămăsese în camera ei, privind ploaia. Nu s-ar mai fi dus din nou după el. El ştia că îl iubea, o ştiuse toată viaţa lui. Mingea era acum în terenul lui, era rândul lui să i-o trimită înapoi sau să-o lase să treacă pe lângă el. Nu ştia ce va face el sau dacă va face ceva, dar ea credea ce spusese astăzi, la petrecere. Dacă el nu era serios în intenţiile lui, atunci ea nu avea nevoie de el.

Ochii i se închiseră, ascultând ploaia. Era atât de liniştitor, atât de paşnic; simţea odihna, indiferent dacă avea sau nu să adoarmă în noaptea asta.

Un vag miros de ţigară veni spre ea. Deschise ochii şi el era acolo, stând în uşile deschise, uitându-se la ea. Privirea lui perfora întunericul încăperii. Sporadicele fleşuri ale fulgerelor i-o conturau, cu ochii umbriţi şi calmi, cu trupul relaxat, în aşteptare… în aşteptare.

În aceleaşi scurte momente de lumină, îl putea vedea şi ea stând acolo, cu un umăr sprijinit de canatul uşii, într-o postură degajată, care nu trăda câtuşi de puţin tensiunea din muşchii lui contractaţi, intensitatea privirii lui, ca a unui animal de pradă care se concentrează asupra victimei

sale.

Se dezbrăcase pe jumătate. Nu mai avea haina şi nici cravata neagră. Cămaşa albă ca neaua era deschisă la nasturi şi trasă afară din pantaloni, atârnând desfăcută, pe pieptul lui larg. În mână avea o ţigară pe jumătate fumată. El se întoarse şi o aruncă peste balustradă, afară în ploaie, traversând apoi în tăcere încăperea, cu paşi mlădioşi, de panteră.

Roanna nu se mişcă, nu spuse nimic, nici primindu-l, nici respingându-l. Mişcarea asta era a lui.

Webb îngenunche în faţa fotoliului şi-şi puse mâinile pe picioarele ei, mângâindu-i pătura, peste genunchi. Fierbinţeala atingerii lui o arse, prin ţesătură.

— Dumnezeu ştie cât am încercat să stau departe de tine, spuse el înfundat.

— De ce? puse ea încet, întrebarea simplă.

Webb râse răguşit.

— Dumnezeu ştie.

Apoi luă încetişor pătura, o trase de pe ea şi o aruncă pe jos, lângă fotoliu. La fel de blând îşi strecură mâinile sub cămaşa ei de noapte şi o prinse de glezne. Îi trase picioarele din poziţia ghemuită,

îndreptându-i-le şi îndepărtându-i-le, rămânând între ele.

Roanna inspiră adânc, tremurat.

— Ai sfârcurile tari? şopti el.

— Nu ştiu… abia reuşi Roanna să spună.

— Să văd.

Şi îşi strecură mâinile de-a lungul trupului ei, până sus, închizându-le peste sânii ei. Până să i-i atingă, nu ştiuse cu câtă disperare îşi dorise ea asta. Gemu tare de uşurare, de plăcere. Sfârcurile ei îl înţepau palmele. Îşi frecă degetele mari peste ele şi râse încetişor.

— Cred că sunt tari. Mi-amintesc ce gust au, cum i-am simţit în gură.

Sânii i se ridicau în palmele lui cu fiecare respiraţie iute, gemută. Dorinţa i se încolăcea fierbinte în vintre, decontractând-o, înfierbântându-i carnea şi făcând-o să se plieze atingerii lui.

Webb îi ridică şi-i scoase peste cap cămaşa de noapte, aruncându-i-o pe jos, aşa cum făcuse cu pătura. Stătea goală în faţa lui, în fotoliul acela mare, cu trupul parcă şi mai mic, faţă în faţă cu al lui. Fulgeră din nou, dezvăluind o secundă detaliile sânilor şi ale coapselor, sfârcuri ţâşnind contractate şi coapse desfăcute. Respiraţia lui Webb

şuiera printre dinţi, umflându-i pieptul larg. Îi apucă încet picioarele, desfăcându-i-le şi mai mult, şi mai mult, până când i se expuse în totalitate.

Aerul umed al nopţii o învăluia, briza răcorindu-i carnea înfierbântată dintre picioare. Senzaţia expunerii, a vulnerabilităţii, era prea puternică să. Poată fi suportată şi cu un sunet slab, panicat, încercă să-şi apropie picioarele.

Mâinile lui se strânseră mai tare pe coapsele ei.

— Nu, spuse el. Şi se aplecă încet înainte, lăsându-şi trupul să i-l atingă pe al ei şi gura i se închise peste a ei, cu o dulceaţă, o tandreţe devastatoare. Sărutul era la fel de delicat ca aripile unui fluture, la fel de leneş ca vara. Îi savura gura cu o delicateţe de nedescris, întârziind în sărut. În acelaşi timp, degetele lui parşive se mişcau îndrăzneţe între picioarele ei, desfăcând faldurile secrete care-i protejau deschiderea spre trupul ei. Un deget mare o sondă, făcând-o să se zvârcolească, apoi intră adânc în ea. Roanna se arcui neajutorată, gemând în gura lui, depăşită de senzaţia neaşteptată de a fi penetrată.

El continuă să o sărute, dulceaţa gurii

lui liniştind-o pentru pătrunderea prădătoare a degetelor. Era aproape diabolic, acest contrast al intensităţilor, excitând fiecare aspect al senzualităţii ei. Era deopotrivă sedusă şi violată, ademenită şi posedată.

Buzele lui îi părăsiră gura, alunecară fierbinţi în jos pe gâtul ei, apoi se opriră la sâni. Sorbea delicat, sugea puternic. Roanna se afundă într-o furtună întunecată, aiuritoare de dorinţă pură, tremurând de nevoie. Îşi puse mâinile pe capul lui, simţindu-i între degete mătasea deasă, rece, a părului. Era ameţită, beată de excitarea provocată de mirosul încins, de mosc, al pielii lui. Era fierbinte, atât de fierbinte, încât fierbinţeala trupului lui o ardea prin cămaşă.

Gura lui coborî mai jos, peste muşchii tremurători ai abdomenului ei. Limba îi sondă buricul mic, făcându-i coapsele să i se strângă sălbatic, când trupul îi fu tăiat de un cuţit de plăcere. Jos, jos…

El îi apucă mai tare fesele, trăgându-i-le în sus, astfel încât fundul ei era acum la marginea fotoliului, apoi îi puse picioarele peste umerii lui. Roanna scoase un sunet incoerent de panică, de neajutorată

anticipare.

— Ţi-am spus, eşti bună de mâncat, şopti el.

Apoi o sărută, cu gura fierbinte şi umedă, cu limba înconjurându-i bumbul tensionat, dornic. Coapsele i se ridicară sălbatic, călcâiele săpând în spinarea lui. Ţipă, înăbuşind sunetul cu mâna. Nu mai putea suporta, era prea intens, erau tortură şi extaz în acelaşi timp, şi coapsele i se încordară în efortul de a scăpa de senzaţie. El îi strânse mai tare fesele, trăgând-o mai mult spre gura lui şi limba îi intră adânc în ea. Termină violent, cutremurându-se, muşcându-şi mâna ca să nu ţipe de forţa şocului.

Când senzaţiile în sfârşit dispărură şi o eliberară de vârtejul lor întunecat, căzu moale în fotoliu, cu picioarele în continuare desfăcute pe umerii lui. Nu se putea mişca. Nu mai avea putere nici cât să-şi deschidă ochii. Indiferent ce-ar fi vrut el să-i facă acum, ea era deschisă, docilă, total vulnerabilă dorinţei lui.

Webb îi îndepărtă picioarele de pe umeri şi îl simţi mişcându-se, simţi pielea goală frecându-se pe a ei, în timp ce îşi scotea cămaşa. Îşi forţă pleoapele grele să se

deschidă, în timp ce el îşi descheia pantalonii, scoţându-şi-i. Nevoia lui era fierbinte, sălbatică. Îşi petrecu un braţ pe după fesele ei şi o trase şi mai în faţă, afară din fotoliu şi sus pe coapsele lui, pe penisul lui gros, îndreptat spre ea. O pătrunse ca o suliţă, atât de dur încât se simţi rănită, atât de fierbinte încât simţi că ia foc. Greutatea ei ajuta penetrarea, împingând-o în jos, pentru ca el să pătrundă mai adânc şi Roanna se înecă de propriul ei strigăt.

Webb gemu, lăsându-se pe spate, şi trupul i se arcui puternic sub ea.

— Ştii ce trebuie să faci acum. Călăreşte-mă, îi spuse el printre dinţii încleştaţi.

Şi ea făcu întocmai. Trupul ei răspunse în mod automat, înălţându-se şi lăsându-se în jos, pulpele ei strângându-i coapsele, flexându-se, în timp ce se ridica aproape complet de pe el, doar ca să alunece imediat înapoi. Îl călări încet, înnebunitor. Trupul ei era magic, mişcându-se cu graţia fluidă care îl captivase întotdeauna; îl învăluia într-o alunecare în jos, ca să îl înnebunească apoi cu ameninţarea de a-i da drumul, în timp ce se ridica, aproape scoţându-l din ea… *nu, nu…* după care din nou înapoi jos, făcându-l

să geamă de uşurarea umedă, fierbinte, a cărnii ei care-l înconjura, îl ţinea, îl mângâia. Era dur în ea ca un armăsar, mişcându-se repede, lovind-o de el, când cobora. Senzaţia deveni de nesuportat şi el se împinse în sus, puternic. Ea strigă neajutorată, carnea ei interioară, dulce, pulsând, agăţându-se de el, în timp ce termina din nou.

Un strigăt aspru îi sfâşie pieptul şi el se ridică deasupra ei, aruncând-o înapoi în fotoliu. O fixă în el cu greutatea lui, lansându-se şi înfigându-se în ea, revărsându-se fierbinte în ea.

Rămase întins pe ea, tremurând şi asudând. Eliberarea lui fusese atât de puternică încât nu mai putea vorbi, nu mai putea gândi. Cândva, mai târziu, muşchii lui îşi recăpătară puţină forţă şi se retrase din ea, aducând un murmur de protest pe buzele ei. Webb se ridică, îşi aruncă pantalonii de pe el, apoi o luă în braţe, purtând-o spre pat. Se întinse lângă ea şi Roanna se înghesui în îmbrăţişarea lui şi adormi. Webb îşi afundă faţa în părul ei şi lăsă întunericul să-l revendice şi pe el.

Într-un târziu neştiut, ea se eliberă din braţele lui şi se dădu jos din pat. Webb se

trezi instantaneu, derutat de absenţa ei. Clipi somnoros spre silueta palidă a trupului ei.

— Ro? şopti el.

Ea nu-i răspunse, continuându-şi calm drumul spre uşă. Picioarele ei goale nu făceau zgomot. Parcă era purtată de-a lungul podelei.

Webb simţi cum i se ridică părul pe ceafă şi se năpusti afară din pat. Mâna lui se trânti pe uşă, exact în clipa în care ea se întindea spre clanţă. Webb îi scrută faţa. Ochii ei erau larg deschişi, expresia ei, senină ca a unei statui.

— Ro, spuse el cu o voce răguşită. Îşi petrecu braţele pe după ea şi o trase spre el.

— Trezeşte-te, draga mea. Haide, fetiţo, trezeşte-te, îi spunea el, scuturând-o uşor.

Roanna clipi de câteva ori şi căscă, ghemuindu-se mai aproape de el. Webb o strânse mai tare şi simţi cum tensiunea îi pătrundea încet în trup, pe măsură ce ea realiza că nu mai era în pat, că stătea în dreptul uşii.

— Webb? Vocea ei era sugrumată, speriată. Tremura, pielea asprindu-i-se de frig. O luă în braţe şi o duse înapoi în pat,

sub cuverturile calde şi se sui lângă ea. O ţinu aproape, lipită de căldura trupului său, în timp ce fiorii deveniră tremur.

— Ah, Dumnezeule, spuse ea în umărul lui, cuvintele fiind aproape fără intonaţie, încărcate de stres. Iar mi s-a întâmplat. Şi nu am nimic pe mine. Aproape că am ieşit afară, în *pielea goală.* Începu să se împingă în el, încercând să se elibereze.

— Îmi trebuie cămaşa de noapte. Nu pot dormi fără ea. Nu pot dormi aşa, spuse ea înnebunită.

Webb încercă să o oprească să se mai lupte, împingând-o în saltea.

— Ascultă-mă, spuse el, dar ea încerca să se smulgă şi în final el se rostogoli peste ea, controlându-i trupul delicat cu al lui, mai mare, mai puternic, şoptindu-i în ureche.

— Şşt, şşt. Eşti în siguranţă cu mine, fetiţa mea. M-am trezit imediat cum ai coborât din pat. Fii liniştită, nu te las să ieşi din cameră.

Respiraţia ei deveni oftată şi două lacrimi mari i se rostogoliră din colţurile ochilor, spre tâmple. Webb şterse urmele umede cu obrazul lui aspru de barba crescută, apoi îi sărută ultimele urme. Era moale sub el; penisul lui era tare şi

imperios. Îi despărţi coapsele.

— Şi acum, linişteşte-te, îi spuse el şi se înfipse adânc în ea.

Roanna oftă din nou, dar se linişti la penetrarea lui. Webb rămase întins peste ea şi o simţi calmându-se. Era un proces gradual, trupul ei schimbându-se sub al lui, în jurul lui, pe măsură ce tulburarea ei se estompa, devenind fizic tot mai conştientă de el, de ce făcea el.

— Nu te las să ieşi de aici, şopti el liniştitor, începând să se mişte în ea.

La început stătu liniştită, acceptându-i posesia şi asta era îndeajuns. Apoi foamea lui crescu şi el vru mai mult decât supunere şi începu să o lovească în feluri care o făcură să strige, înfierbântându-i carnea şi ea începu să se apese imperios de el. Începu eliberarea şi el lovi mai adânc în ea, pulsând de propria lui uşurare.

După care ea încercă din nou să se ridice, să-şi pună cămaşa de noapte, dar el o ţinu strâns. Trebuia să aibă încredere în el, să poată adormi ştiind că el se va trezi dacă ea va încerca să plece, că nu o va lăsa să bântuie prin casă într-un somn lipsit de apărare. Până când nu va căpăta această siguranţă, somnul va continua să fie dificil

pentru ea.

Roanna se ghemui lângă el, devastată de ce se întâmplase. Începu din nou să plângă, cu sughiţuri pe care încerca să şi le înăbuşe. Nu plânsese de ani de zile, dar acum nu se mai putea opri, ca şi cum forţa plăcerii pe care o primise de la el îi doborâse zidurile de apărare şi acum nu-şi mai putea înfrâna *nicio* emoţie.

Era prea mult, totul, tot ce se întâmplase de când Lucinda o trimisese în Arizona, în căutarea lui Webb. În decursul unei ore de când îl găsise, se pomenise întinsă sub el şi de atunci, nimic nu a mai fost la fel. Cât timp trecuse? Trei săptămâni? Trei săptămâni în care a avut parte de extaz cutremurător şi de durere devastatoare, trei săptămâni de tensiune şi de nopţi nedormite şi de teamă şi de aceste câteva zile mai recente, când s-a simţit schimbându-se pe dinăuntru, înfruntând viaţa şi începând din nou să trăiască.

Îl iubea pe Webb, îl iubea atât de mult încât simţea asta cu fiecare por a trupului ei, cu fiecare particulă a sufletului ei. În seara aceasta el făcuse dragoste cu ea, nu cu mânie ci cu o senzualitate şi cu o forţă a posesiei care-i tăiau respiraţia. Nu ea se

dusese la el, el venise la ea şi o ţinea acum ca şi cum nu ar mai fi vrut să-i dea vreodată drumul.

Dar dacă făcea asta – dacă, la venirea dimineţii, îi va spune că fusese o greşeală – va supravieţui. O va durea, dar va merge mai departe. Învăţase că putea îndura aproape orice, că viitorul se afla în continuare acolo.

*

În mod ciudat, înţelegerea că va putea trăi fără el, îi făcea şi mai dulce prezenţa lui. Plânse până când nu mai putu, iar el o ţinuse în tot acest timp, mângâindu-i părul, şoptindu-i. Epuizată, atât emoţional cât şi fizic, adormi.

Era ora şase când se trezi, dimineaţa era deja strălucitoare şi dulce, furtuna trecuse de mult şi păsările cântau într-un abandon nebun. Uşile spre verandă erau tot larg deschise şi Webb se apleca deasupra ei.

— Slavă Domnului, mormăi el răguşit, privindu-i ochii clipind să se deschidă. Nu ştiu cât aş mai fi putut aştepta, adăugă el. Apoi se sui pe ea şi Roanna uită de dimineaţă, de casa care se trezea în jurul

lor. În ciuda nerăbdării lui, făcu dragoste cu ea cu o plăcere leneşă de care nu se putuseră bucura în timpul nopţii.

Când se termină, îi strânse aproape de el trupul tremurător şi îi şterse lacrimile, de data aceasta de extaz.

— Cred că am găsit medicamentul împotriva insomniei, glumi el, cu vocea încă aspră şi tensionată, în urma propriei satisfacţii.

Roanna râse sughiţând şi îşi îngropă faţa în umărul lui.

Webb închise ochii, sunetul mic, fericit, reverberându-i în tot corpul. I se strânse gâtul şi simţi cum îi ard ochii. Râdea. Roanna râdea.

Râsul micuţ dispăru. Roanna rămase cu faţa apăsată de el, plimbându-şi degetele de-a lungul cutiei lui toracice. Spuse încetişor:

— Pot să mă descurc să nu dorm… Dar faptul că umblu în somn… mă terifiază.

Webb începu să-i mângâie spinarea, oprindu-se la fiecare vertebră.

— Îţi promit că atâta vreme cât eşti în pat cu mine, nu te voi lăsa să ieşi din cameră.

Roanna se înfioră, dar acum datorită

senzaţiilor minunate pe care i le produceau degetele mângâietoare de-a lungul şirei spinării, tatonând şi mângâind. Se arcui, mişcarea apăsându-i mai mult trupul de al lui.

— Nu încerca să mă păcăleşti. Chiar mă simt mult mai în siguranţă dacă am cămaşa de noapte pe mine.

Webb se întoarse ca să fie cu faţa spre ea, strângând-o la el.

— Dar eu nu vreau o cămaşă de noapte între noi. Eu vreau să-ţi simt pielea, sânii. Vreau să adormi şi să ştii că nu vei păţi nimic – decât dacă eu voi fi cel care-ţi face ceva.

Roanna rămase tăcută şi el ştiu că nu o convinsese, dar acum nu avea de gând să comenteze pe tema asta. Îşi pieptănă încet degetele prin buclele ei încâlcite, lăsând soarele să le prindă, făcând să strălucească roşul şi auriul şi castaniul bogat. Se gândi la prima noapte când o avusese şi se mustră pentru brutalitatea lui. Se gândi la nopţile pustii de atunci încoace, când ar fi putut face dragoste cu ea şi se mustră pentru prostia lui.

— Am crezut că mă port nobil, nevrând să profit de tine, râse el leneş, amuzat.

— Ai fost un prost, spuse ea frecându-şi obrazul de pieptul lui păros. Se jucă cu unul din sfârcurile lui plate şi i-l prinse între dinţi, muşcându-l uşor. Webb îşi ţinu respiraţia, stârnit de senzualitatea ei necomplicată.

Încercă să-i explice mai departe.

— Te-am şantajat în acea primă noapte. Nu am vrut să crezi că nu aveai variantă.

— Ai fost un prost. Iar eu am crezut că nu mă vroiai.

Roanna îşi întoarse capul şi se uită în sus la el, cu ochii ei de culoarea whiskey-ului, aburiţi de senzualitate.

— Nuu! Şi *tu* eşti cea care mă faci prost pe *mine.*

Roanna zâmbi şi îşi întoarse capul la loc pe pieptul lui.

A cincea oară. Zâmbetele ei veneau tot mai des, îşi spuse el, dar erau la fel de preţioase.

Se gândi la gloanţele trase ieri asupra lui, la pericolul prin care trecuse deja ea, din cauza lui. Ar trebui să plece naibii din Davencourt, din viaţa ei, pentru siguranţa ei şi a tuturor celor din casă. Dar nu putea, pentru că fusese deja neatent cu siguranţa ei chiar înainte de a se fi întors la

Davencourt.

Îşi puse mâna pe abdomenul ei, măsurând cu palma mica distanţă dintre oasele bazinului. O clipă se gândi la contrastul dintre mâna lui mare, aspră, arsă de soare şi delicateţea mătăsoasă a pielii ei. Îşi făcuse un principiu de o viaţă să protejeze femeia de sarcină, iar SIDA îl făcuse să fie şi mai prevăzător. Toate bunele lui principii zburaseră afară pe fereastră, în clipa în care o avusese pe Roanna sub el; niciodată nu a folosit prezervativul când a făcut dragoste cu ea, nici în Nogales şi nici azi-noapte. Îşi aplatiză palma pe burta ei.

— Ai avut un ciclu din noaptea petrecută la Nogales?

Tonul lui era blând, dar cuvintele atârnau deasupra lor ca şi cum ar fi fost urlate. Roanna rămase nemişcată şi tăcută, în felul ei, numai respiraţia i se mai auzea. Într-un târziu răspunse cu precauţie:

— Nu, dar niciodată nu am avut un ciclu regulat. De multe ori efectiv sar peste o lună.

El ar fi vrut să fie sigur, dar îşi dădu seama că nu o să afle nimic acum. Îşi frecă mâna pe abdomenul ei, apoi şi-o duse în sus, la sâni. Îi plăceau sânii ei, atât de fermi

şi de înalţi şi de elegant formaţi. Urmări cu senzuală încântare cum sfârcul începu să se contureze, ridicându-se în sus. Ca şi cum ar fi cerşit atenţie. Oare nu cumva sfârcurile ei erau uşor mai întunecate decât fuseseră în prima noapte? Dumnezeule, adora reacţia ei, imediatul ei răspuns la el.

— Sânii tăi au fost întotdeauna atât de sensibili?

— Da, şopti ea, cu respiraţia tot mai grea, pe măsură ce o inunda plăcerea. Cel puţin aşa erau de câte ori se uita *el* la ei, sau îi atingea. Nu-şi mai putea controla reacţia la el, nu mai putea opri valurile de plăcere.

Dar nici el nu era imun. Deşi nu trecuse mult de când făcuseră dragoste, sexul lui se trezi în timp ce îi urmărea culoarea care îi inunda sânii şi obrajii.

— Cum ai reuşit să rămâi virgină până la douăzeci şi şapte de ani? o întrebă el mirat, împingându-se în crevasa dintre pulpele ei goale.

— Nu ai fost tu aici, spuse ea simplu şi onestitatea deschisă a iubirii ei îl făcu să se simtă umil.

Îi adulmecă părul, simţind cum dorinţa îi devenea tot mai imperioasă.

— Mă mai poţi primi? Şi ca să-şi facă şi mai clară rugămintea, îşi apăsă mai tare erecţia de ea.

Drept răspuns, ea îşi ridică o coapsă, plimbându-şi-o în sus, până la talia lui. Webb îşi duse mâna jos şi se ghidă spre deschiderea catifelată, tumefiată şi se apăsă înăuntru.

Nu simţea nicio nevoie urgentă de orgasm, doar nevoia *de ea.* Rămaseră aşa, mişcându-se încet, să menţină nivelul senzaţiei. Dimineaţa înainta şi şansele erau tot mai mari să fie prinşi împreună, goi, în pat. Sigur, părea mai probabil ca toată lumea să vrea să doarmă mai mult astăzi, după petrecerea din seara trecută, aşa încât Webb consideră că îşi mai puteau permite să se răsfeţe puţin. Nu vroia să o pună într-o situaţie jenantă, dar nici nu vroia să o lase să plece.

Îi plăcea să fie în ea, îi plăcea strângerea puternică a corpului ei. Începură să alunece unul în celălalt şi Webb îşi duse mâna la fundul ei, să o ancoreze de el. Poate că nu era aşa, dar el era gata să pună pariu că rămăsese însărcinată şi gândul că ea îi purta copilul îi produse brusc o stare de extaz care-i pătrunse până în oase şi îl

sperie de moarte.

Poate că nu era cea mai romantică conversaţie în timp ce făceau dragoste, dar îi ridică bărbia şi i se uită drept în ochi, pentru ca ea să ştie că ce îi spunea era adevărat.

— Trebuie să mănânci mai mult. Vreau să mai pui pe tine cel puţin câteva kilograme.

O urmă de îndoială îi întunecă Roannei ochii şi el înjură tare, împingându-se mai adânc în ea.

— Nu te uita aşa, la naiba. După noaptea trecută nu mai poţi avea nicio îndoială cât de mult mă înnebuneşti. La naiba, ce zici de *acum?* Te-am dorit când aveai şaptesprezece ani şi mai mult ca sigur că te doresc acum. Dar vreau şi să fii suficient de puternică şi de sănătoasă ca să-mi porţi copilul.

Roannei îi trebui o clipă să-şi adune puterile, după această ultimă împingere în ea. Se mişcă spre el, pentru mai mult confort.

— Nu cred că sunt… începu ea, apoi se opri şi ochii i se măriră. M-ai dorit atunci? îl întrebă ea, şoptit.

— Stăteai în poala mea. Ce credeai, că

aveam în buzunar o ţeavă de plumb? Şi după cum te-am sărutat…

Se împinse din nou în ea, făcând-o să simtă fiecare centimetru din el.

— Eu te-am sărutat, îl corectă ea. Se înroşea tot mai tare, agăţându-se strâns de el.

— Tu ai început, dar eu nu te-am respins, nu? După câte îmi amintesc, nu trecuseră cinci secunde şi limba mea era deja la jumătatea drumului în gâtul tău.

Roanna gemu puţin de plăcere, poate la amintirea momentului, dar mai sigur, la ce îi făcea el chiar acum. O senzaţie puternică îl făcu pe Webb să-şi dea seama că nevoia orgasmului devenise imperioasă, pentru amândoi. Îi mângâie fundul, plimbându-şi degetele în josul şanţului, până când ajunse la locul uniunii lor. O frecă încet, simţind cât de încordată şi de strânsă în jurul lui era carnea ei moale. Roanna gemu, se arcui şi se contractară împreună în extaz.

Încă mai transpira, mult după, în timp ce se desfăcea din braţele ei, dându-se jos din pat.

— Trebuie să ne oprim înainte să vină cineva să ne caute, spuse el. Se îmbrăcă repede, intrând în pantalonii şifonaţii şi

luându-şi de jos cămaşa la fel de şifonată. Se aplecă să o sărute.

— Mă întorc la noapte. O sărută din nou, apoi se îndreptă, îi făcu cu ochiul şi ieşi în verandă degajat, ca şi cum ar fi fost cât se poate de firesc să iasă din camera ei pe jumătate dezbrăcat, la ora opt dimineaţa. Nu ştiu dacă-l văzuse cineva sau nu, pentru că sări şi ea imediat din pat, îşi înşfăcă cămaşa de noapte şi se repezi în baie.

Încă mai frisona de excitare, în timp ce făcea duşul. Pielea ei era atât de sensibilă, încât până şi actul spălării îl resimţea sexual. Chiar dacă ea nu putea asimila sexualitatea primitivă din timpul nopţii, trupului ei nu-i era atât de greu.

Îşi plimbă mâinile peste abdomenul ud. Era oare însărcinată? Trecuseră trei săptămâni de la Nogales. Nu se simţea altfel, nu credea, dar trecuseră trei săptămâni pline de evenimente şi nu avusese vreme să se gândească la ciclul ei, care oricum era atât de neregulat încât niciodată nu acorda multă atenţie calendarului sau felului în care se simţea. Totuşi, avea un ciudat sentiment de certitudine şi închise ochii, în timp ce o dulce slăbiciune o făcu să tremure.

Radia când coborî la micul dejun. Webb era deja acolo, pe jumătate gata cu mâncarea lui consistentă, dar se opri cu furculiţa la jumătatea drumului când intră ea. Îi văzu ochii poposind pe faţa ei, apoi coborând în jos, de-a lungul trupului la noapte, la noapte. La noapte, îi promisese el. Îşi umplu farfuria cu mai multă mâncare decât de obicei şi făcu un efort să mănânce aproape tot.

Era sâmbătă, dar tot mai era treabă de făcut. Webb trecuse deja în birou şi Roanna mai lenevea deasupra unei a doua ceşti de cafea, când apăru Gloria.

— Lucinda nu se simte bine. Noaptea trecută a fost prea grea pentru ea. Vocea Gloriei era iritată, în timp ce-şi punea în farfurie ouă jumări.

— A vrut să facă asta. Era important pentru ea, spuse Roanna.

Gloria se uită în sus şi ochii ei luceau de lacrimi. Bărbia îi tremură puţin, până să şi-o controleze,

— A fost o prostie. Atâta oboseală pentru o petrecere, mormăi ea.

Dar Gloria ştia, aşa cum ştiau cu toţii: aceasta a fost petrecerea Lucindei şi ea a vrut să o facă de neuitat. A vrut să îndrepte

greşeala pe care simţea că o făcuse în urmă cu zece ani, nestând alături de Webb.

Lucinda îşi controlase declinul prin voinţă, pentru că mai erau lucruri pe care trebuia să le facă. Aceste lucruri fuseseră făcute acum şi ea nu mai avea. Niciun motiv să lupte. Bulgărele de zăpadă se rostogolea acum la vale, de pe deal, acumulând viteză şi repezindu-se spre inevitabilul sfârşit. Din lungile, liniştitele ei discuţii cu Lucinda, Roanna ştia că asta era ce vroia ea, dar nu era uşor să laşi să plece femeia care fusese atâta vreme stâlpul familiei.

*

În după amiaza aceasta, Booley Watts îl sună pe Webb.

— Mi-a spus Carl ce s-a întâmplat. Al naibii de interesant.

— Mulţumesc, spuse Webb.

Booley chicoti, sunetul terminându-se într-un şuierat.

— Carl şi cu mine am urmărit mulţimea de aseară, dar nu am văzut nimic deosebit, exceptând mica scenă din patio. Roanna a fost mare, nu?

— Mi-a luat răsuflarea, spuse Webb încet

şi nu se gândea doar la ce se întâmplase mai târziu, între ei. Ea stătuse acolo, în mijlocul mulţimii, ca o lumânare aurie, pură, cu capul sus, cu vocea tare şi clară. Nu ezitase să se arunce în luptă pentru el şi ultima parte din el care îl mai făcea să se gândească la ea ca la „micuţa Roanna”, dispăruse. Era o femeie, mai puternică decât ştia ea, dar poate că începea să fie conştientă de această putere. Era o Davenport şi în felul ei, la fel de regină ca Lucinda.

Vocea lui Booley se insinuă în gândurile lui.

— Te-ai gândit la cineva care să-ţi poarte atâta ură, atât de multă vreme şi atât de puternică încât să o fi omorât pe Jessie din cauza asta?

Webb oftă, obosit.

— Nu, şi mi-am stors creierii să încerc să găsesc ceva, m-am uitat chiar peste dosarele vechi, sperând să observ un detaliu, să-mi amintesc ceva care să dea un sens la toate astea.

— Da, continuă să te gândeşti. Asta m-a frământat de la moartea lui Jessie: faptul că părea să nu aibă sens, niciun motiv pe care să-l văd. La naiba, chiar şi împuşcăturile

îndreptate într-o maşină în plin mers au o logică în spatele lor. Deci oricine a omorât-o pe Jessie – şi îţi spun că nu cred să o fi omorât tu – a ucis-o pentru un motiv neştiut de nimeni. Dacă teoria ta stă în picioare, atunci motivul oricum nu i se poate aplica ei. Cineva venise după tine şi ea i-a ieşit în cale.

— Găseşte un motiv – spuse Webb – şi găsim criminalul.

— Aşa am funcţionat eu întotdeauna.

— Atunci să sperăm că vom afla înainte să mai încerce să mă împuşte… sau înainte ca altcineva să-i iasă în cale.

Închise şi se frecă la ochi, încercând să pună la loc piesele acestui puzzle, dar ele pur şi simplu refuzau să se potrivească. Se întinse şi se ridică. Trebuia să se ducă în oraş pentru treburi, deci trebuia să ia o decizie: să aleagă varianta sigură şi să o ia pe o rută ocolitoare, sau să meargă pe drumul lui normal şi să spere că se va trage în el astfel încât să mai aibă o şansă să îl prindă pe puşcaş – presupunând că acesta va rata ţinta. Era o alegere!

*

Seara, Lucinda coborî la cină. Era pentru prima oară că rămăsese în cameră toată ziua. Faţa ei era ca de ceară şi tremurul mâinilor era mai rău ca oricând, dar era fericită pentru succesul petrecerii. De-a lungul zilei o sunaseră mai multe prietene, spunându-i că a fost o seară magnifică, ceea ce însemna că scopul ei fusese atins.

Cu excepţia lui Corliss, toţi ceilalţi erau la masă. Corliss plecase mai devreme în cursul zilei şi încă nu se întorsese. După ce discută câteva minute, Lucinda se uită la Roanna şi spuse:

— Draga mea, sunt mândră de tine. A fost extraordinar ce ai spus tu aseară.

Toţi ceilalţi, exceptându-i pe Webb şi Roanna, părură derutaţi. Lucinda nu scăpa niciodată nimic din ce se întâmplă, prin urmare una sau câteva dintre prietenele ei o informaseră despre ceea ce se petrecuse în patio.

— Ce anume? întrebă Gloria uitându-se de la Lucinda la Roanna şi înapoi.

— Ah, Cora Cofelt a făcut o remarcă insidioasă la adresa lui Webb şi Roanna i-a ţinut partea lui. A reuşit să-i facă pe toţi să se simtă ruşinaţi.

— Cora Cofelt? Ah, nu! Ea nu o va ierta niciodată pe Roanna pentru că a pus-o într-o situaţie delicată, spuse Lanette îngrozită.

— Dimpotrivă, chiar Cora m-a sunat astăzi şi şi-a cerut scuze pentru proastele ei maniere. A recunoaşte că ai greşit, este marca unei adevărate doamne.

Roanna nu ştia dacă afirmaţia era cumva o aluzie la Gloria sau nu, pentru că aceasta nu ar fi recunoscut niciodată că a greşit. Lucinda şi Gloria se iubeau şi într-un moment de criză se puteau baza reciproc una pe cealaltă, dar relaţia lor avea şi muchiile ei ascuţite.

Ochii lui Webb îi întâlniră pe ai ei şi el zâmbi. Încet, înroşindu-se puţin, Roanna îi răspunse, zâmbind şi ea.

Al şaselea, îşi spuse el triumfător.

Uşa din faţă se trânti şi tocuri se auziră ciocănind nesigure pe dalele din foaier.

— Iuu… huu! strigă Corliss. Unde sunteţi? Iuu…

— La naiba! spuse Webb violent, împingându-şi scaunul în spate. Pornise alarma, urlând strident, ca toţi dracii din iad. Toată lumea sări şi îşi acoperi urechile. Webb alergă afară din cameră şi după o clipă fu urmat de Brock.

— Ah, nu, caii, strigă Roanna şi se repezi la uşă. Când fusese testată alarma, caii intraseră în panică. Webb se gândise dacă să nu o schimbe cu una mai silenţioasă, dar optase pentru siguranţa familiei, în faţa nervozităţii cailor.

Urletul înfiorător încetă când ajunse ea în hol şi Roanna o auzi pe Corliss râzând necontrolat şi pe Webb înjurând cu foc. Brock se întoarse spre Corliss, strigându-i să înceteze.

Toată lumea se strânsese în hol, în spatele Roannei, în timp ce Corliss încerca să se îndrepte, în locul unde se afla, agăţată de pilastrul uriaş de la baza scării. Faţa ei era schimonosită de furie. Se forţă şi-şi scuipă fratele.

— Nu-mi spune mie să tac! Scuipatul îl rată pe Brock, dar el se uită în jos la pata umedă de pe dale şi pe chip i se citea dezgustul.

Lanette se uită îngrozită la fata ei.

— Ai băut! reuşi ea să spună.

— Şi? Ce e rău dacă m-am distrat şi eu puţin? răspunse Corliss belicoasă.

Webb îi aruncă o privire care ar fi îngheţat şi antigelul.

— Atunci te poţi distra în altă parte. Te-

am prevenit, Corliss. Ai o săptămână să-ţi găseşti un loc, după care să nu te mai văd pe aici.

— Ah, da? Nu mă poţi alunga, băiete. Mătuşa Lucinda o fi ea cu un picior în groapă, dar până una alta încă le mai are pe amândouă aici şi locul ăsta nu-i al tău.

Lanette îşi acoperi gura cu mâna, holbându-se la Corliss ca şi cum nu ar fi recunoscut-o. Greg făcu un pas ameninţător înainte, dar Webb îl opri cu o privire. Lucinda se îndreptă din spate, cu o expresie tot mai dură pe chip, aşteptând ca Webb să manevreze situaţia.

— Trei zile, îi spuse el aspru lui Corliss. Şi dacă mai deschizi o dată gura, termenul limită va fi mâine dimineaţă.

După care Webb se uită la Roanna.

— Vino să liniştim caii.

Ieşiră prin uşa din faţă şi ocoliră casa, auzind nechezatul îngrozit al cailor şi tropotul copitelor celor din grajd, care loveau înnebuniţi în boxele lor. Picioarele lungi ale lui Webb făceau câte un singur pas pentru doi ai Roannei, care alerga practic, ca să se poată ţine după el. Loyal şi cele câteva ajutoare care se mai aflau încă aici la această oră făceau tot ce puteau să calmeze

caii, vorbindu-le, cântându-le, ţinându-i în loc. De fapt, toate cuvintele pe care le foloseau erau înjurături cumplite, dar rostite pe cele mai dulci tonuri.

Roanna intră alergând în grajd şi-şi adăugă propria ei incantaţie la cântecele de „leagăn” generale. Caii de afară erau la fel de îngroziţi ca şi animalele dinăuntru, dar nu erau în pericol atât de mare de a se răni, pentru că aveau spaţiu de alergat. Caii din boxe erau mai ales cei cu răni, sau bolnavi şi-şi puteau face singuri şi mai mult rău, în panica de a scăpa de acolo.

— Gura, le spuse Loyal ajutoarelor şi toţi tăcură, lăsând-o pe Roanna să cânte. Îşi continuară cu toţii mângâierile, dar vocea Roannei avea o calitate unică, atrăgând atenţia fiecărui animal din grajd. Avusese darul acesta din copilărie şi Loyal i-l folosise nu odată, ca să liniştească un cal speriat, nervos.

Webb înainta de-a lungul şirului de boxe, mângâind grumazuri alunecoase, transpirânde, aşa cum făcea întotdeauna. Roanna cânta încet, trecând de la o boxă la alta, intuind tonul potrivit şi urechile cailor se ciuleau înainte, ca şi cum ar fi vrut să prindă fiecare notă. În cinci minute, toţi

ocupanţii boxelor se calmaseră, chiar dacă mai transpirau încă.

— Băieţi, aduceţi nişte cârpe şi ajutaţi-mă să-mi usuc copilaşii, spuse Loyal.

Roanna şi Webb îl ajutară şi ei, în timp ce Loyal verifica fiecare animal în parte, să vadă dacă nu se rănise. Păreau cu toţii în regulă, cu excepţia rănilor iniţiale, dar Loyal scutură din cap, spre Webb.

— Nu-mi place schelălăitul ăla afurisit. Iar caii nu se vor obişnui cu el. Sunetul este prea ascuţit. Îi dor urechile. Mă dor şi pe mine. Ce naiba s-a întâmplat?

Webb spuse dezgustat:

— Corliss. Este criţă şi nu a introdus codul când a intrat.

Loyal se încruntă.

— Nu ştiu ce-a fost în capul domnişoarei Lucinda să o lase pe târfa asta mică, scuză-mi *franceza,* să se mute la Davencourt!

— Nici eu, dar în trei zile pleacă de aici.

— Nu destul de repede, dacă e după mine.

Webb se uită în jur şi o văzu pe Roanna în capătul celălalt al grajdului.

— Loyal, avem nişte probleme aici. Până când nu le rezolvăm, păstrez alarma pentru că e suficient de stridentă ca să-i scoale pe

toţi de aici şi s-ar putea să avem nevoie şi de ajutorul tău.

— Ce fel de necazuri, şefu'?

— Cineva a tras în mine, ieri. Cred că este aceeaşi persoană care a pătruns în casă săptămână trecută şi poate aceeaşi care a omorât-o pe Jessie. După plecarea lui Corliss, dacă alarma mai porneşte cumva, înseamnă că avem cu adevărat o urgenţă. Într-un scenariu nefericit, s-ar putea ca tu să fii singura persoană în stare să ne ajute.

Loyal se uită la el cântărindu-l, apoi dădu scurt din cap.

— O să mă asigur că puşca mea e curată şi încărcată, spuse el.

— Îţi mulţumesc.

— Domnişoara Roanna nu ştie, nu?

— Nu ştie nimeni în afară de şeriful Beshears şi de Booley Watts. Şi acum, tu. Este greu să prinzi pe cineva care stă cu ochii pe capcane.

— Da, sper ca vulpoiul ăsta să fie prins cât mai repede, pentru că nu o să mă pot odihni câtă vreme ştiu că afurisita aia de sirenă poate porni oricând, înnebunindu-mi caii.

CAPITOLUL 20

La întoarcerea lui Webb şi a Roannei, casa era în continuare în haos. Corliss stătea acum pe trepte şi plângea isteric, implorând-o pe Lucinda să nu îl lase pe Webb să o izgonească. De data aceasta nici măcar mama ei nu îi ţinea partea; beţia era suficient de rea, dar să îţi *scuipi* fratele, era ceva inacceptabil.

Brock nu se vedea nicăieri, probabil că plecase, ca să scape tentaţiei de a-i face un rău fizic surorii lui.

Lucinda aproape că nici nu se uita la implorările printre sughiţuri ale lui Corliss.

— Ai dreptate, Corliss. În ciuda piciorului meu în mormânt, încă mai *sunt* stăpâna aceste case. Şi în calitate de proprietar, îi acord lui Webb deplină autoritate să acţioneze în numele meu.

— Nu, nu, nu pot pleca, nu înţelegi…

— Înţeleg că pleci, îi replică Lucinda, fără să cedeze. Eşti dezgustătoare. Iar acum îţi sugerez să te duci în camera ta, înainte ca ameninţarea lui Webb de a pleca mâine dimineaţă să sune mai încântătoare ca

niciodată.

— Mama! Spune-i să mă lase să stau! Corliss se întoarse spre Lanette, cu o expresie rugătoare pe chipul ei pătat de lacrimi.

— Sunt foarte dezamăgită de tine, spuse Lanette şi ocolindu-şi fiica, începu să urce scara.

Greg se aplecă şi o ridică pe Corliss în picioare.

— Sus, spuse el ferm, întorcând-o şi forţând-o să urce. Priveau cu toţii perechea care ajunse în capul scării şi se întoarse spre apartamentul lui Corliss. Îi auziră sughiţurile, până când o uşă se închise decis în spatele ei.

Umerii Lucindei se prăbuşiră. Pielea ei era mai albă ca oricând.

— Ticăloasă nerecunoscătoare! Caii sunt bine? o întrebă apoi pe Roanna.

— Niciunul nu a păţit nimic şi s-au liniştit cu toţii.

— Bine.

Lucinda îşi duse la ochi o mână tremurândă, apoi inspiră adânc şi îşi îndreptă încă o dată umerii.

— Webb, aş putea sta de vorbă cu tine, te rog? Trebuie să discutăm nişte detalii.

— Desigur.

Webb îşi duse o mână de sprijin pe sub braţul ei, ca să o susţină, în timp ce se îndreptau spre birou. Se uită peste umăr la Roanna şi privirile lor se întâlniră. Ai lui erau siguri şi calzi de promisiuni.

— Mergeţi să vă terminaţi cina, spuse el.

Când rămaseră singuri în birou, Lucinda se lăsă greu pe canapea. Respira greu şi transpira.

— Doctorul spune că îmi cedează şi inima, fir-ar. Ca să vezi, am înjurat. Se uită în sus la Web, să-i vadă reacţia.

Webb nu se putu abţine să nu-i zâmbească.

— Ai mai înjurat tu şi altădată, Lucinda. Te auzeam înjurând iapa aia murgă pe care obişnuiai să o călăreşti, încât a fost o mirare că nu i-au luat foc urechile şi nu i-au căzut.

— Era o ticăloasă, nu? spuse ea cu năduf. Oricât de încăpăţânată fusese iapa aceea, Lucinda reuşea întotdeauna să scoată ce era mai bun din ea. Până în urmă cu doar câţiva ani, Lucinda fusese suficient de puternică să stăpânească orice cal pe care-l încăleca.

— Şi acum spune-mi despre ce detalii vrei să discutăm?

— Despre testamentul meu, spuse ea direct. Mâine vine avocatul meu. E bine să termin o dată cu aceste probleme, pentru că se pare că viaţa mea începe să arate ceva mai scurtă decât mă aşteptam.

Webb se aşează lângă ea şi-i luă într-a lui mâna fragilă, tremurătoare. Era prea deşteaptă şi tare mental, ca el măcar să se gândească să o consoleze cu platitudini, dar la naiba, ura gândul că trebuia să o lase să plece. Spuse:

— Te iubesc. Am fost al naibii de furios pe tine că nu mi-ai luat apărarea, după uciderea lui Jessie. Mă durea al naibii gândul că tu puteai să crezi că eu am ucis-o. Încă mai am un cui împotriva ta pentru asta, dar oricum, te iubesc.

Lacrimi plutiră scurt în ochii Lucindei, apoi ea le şterse.

— Sigur că ai un cui. Niciodată nu m-am gândit că o să mă ierţi în totalitate, Dumnezeu ştie că nu merit asta. Dar şi eu te iubesc, Webb. Am ştiut dintotdeauna că tu eşti cea mai bună alegere pentru Davencourt.

— Lasă-i-l Roannei, spuse el. Propriile lui cuvinte îl luară prin surprindere. Întotdeauna se gândise la Davencourt ca şi

cum ar fi fost al lui, întotdeauna se aşteptase să îl aibă. Muncise din greu pentru el. Dar cum îi ieşiră cuvintele din gură, ştiu că avea dreptate. Davencourt trebuie să-i aparţină Roannei. În ciuda a ceea ce gândea Lucinda, în ciuda chiar a ce gândea Roanna, ea era mai mult decât capabilă să se ocupe de el.

Roanna era mai tare şi mai deşteaptă decât toţi cei pe care-i ştia, inclusiv el. Webb începea abia acum să înţeleagă forţa caracterului ei. Ani de zile toată lumea se gândise la ea ca fiind fragilă, ireparabil distrusă emoţional în urma traumei cauzate de moartea lui Jessie, dar Roanna de fapt se protejase pe sine şi suportase. Îţi trebuie o anumită calitate de putere ca să înduri, să accepţi ceea ce nu poate fi schimbat şi pur şi simplu să rămâi încăpăţânat pe poziţie şi să aştepţi. În ultima vreme Roanna ieşea tot mai mult din cochilia ei, arătându-şi puterea, ridicându-se pentru ea însăşi, cu o maturitate calmă, care nu atrăgea prea mult atenţia, dar care era acolo.

Uluită, Lucinda clipi de câteva ori.

— Roanna? Nu crezi că am discutat despre asta cu ea? Nu vrea Davencourtul.

Webb o corectă.

— Nu vrea să-şi petreacă restul vieţii citind rapoarte financiare şi urmărind situaţia stocurilor. Dar iubeşte Davencourtul. Dă-i-l ei.

— Vrei să spui să împart moştenirea? întrebă Lucinda îngrozită. Să-i dau ei casa şi ţie posesiunile financiare? Lucinda părea şocată; aşa ceva nu se mai întâmplase înainte. Davencourt şi tot ce venea odată cu el fusese păstrat intact.

— Nu, vreau să spun să-i laşi ei totul.

Roanna avea nevoie de o casă. Chiar ea îi spusese asta; avea nevoie de ceva care să fie al *ei,* care să nu-i poată fi luat niciodată.

— Ea nu a avut niciodată sentimentul că aparţine undeva şi dacă îmi laşi totul mie, se va simţi ca şi cum nu a fost suficient de bună ca să aibă Davencourtul, chiar dacă a acceptat condiţiile testamentului. Are nevoie de casa ei, Lucinda. Davencourt trebuie să fie locuit de Davencourţi, iar ea este ultima dintre ei.

Lucinda se uită nesigură la el

— Dar… sigur că va trăi aici. Niciodată nu m-am gândit că i-ai putea spune să plece. Ah, dragul meu. Dar asta o să arate nostim, nu? Lumea o să vorbească.

— Mi-a spus că plănuieşte să-şi cumpere

propriul ei loc.

— Să plece din Davencourt? Dar aici este casa ei. Lucinda era de-a dreptul şocată.

— Întocmai, spuse Webb cald.

— Bine. Lucinda se lăsă pe spate, rumegând această schimbare în planurile ei. Doar că nu era o schimbare, îşi dădu ea seama. Nu trebuia decât să lase totul ca mai înainte, cu Roanna ca moştenitor al ei.

— Dar… Dar tu ce-o să faci?

Webb zâmbi, un zâmbet mic, dar care-i lumină toată faţa.

— Mă poate angaja să mă ocup în locul ei de chestiunile financiare, spuse el degajat. Brusc, ştiu exact ce vroia şi era ca şi cum în el s-ar fi aprins o lumină.

— Mai bine chiar, o să mă însor cu ea.

Lucinda rămase acum cu adevărat fără cuvinte. Trecu un minut întreg, înainte de a scoate un scâncit:

— Ce?!

— O să mă însor cu ea, repetă Webb, tot mai hotărât. Încă nu am cerut-o, dar te rog, fii discretă.

Da, se va însura cu ea. Era ca şi cum o piesă dintr-un puzzle îşi găsise dintr-o dată locul corect. Da, era corect. Nimic nu ar

putea fi vreodată mai corect. Roanna fusese dintotdeauna a lui – iar el fusese întotdeauna al Roannei.

Lucinda îl întrebă îngrijorată:

— Webb, eşti sigur? Roanna te iubeşte, dar merită să fie şi ea iubită…

Webb se uită la ea calm, cu ochii lui verzi şi Lucinda tăcu, uluită.

— Ei?

Webb încercă să-i explice.

— Jessie – am fost obsedat de ea, cred, şi într-un fel am iubit-o pentru că am crescut împreună, dar era mai mult orgoliu din partea mea. Nu ar fi trebuit să mă însor cu ea, dar eram atât de prins în ideea de a moşteni Davencourtul şi de a mă însura cu prinţesa moştenitoare încât nu mi-am dat seama ce dezastru avea să fie căsnicia noastră. Iar Roanna… Am iubit-o de când există ea, cred. Când era mică, o iubeam ca un frate, dar acum este adultă şi sunt al naibii de sigur că nu sunt fratele ei.

Webb oftă, privind înapoi, de-a lungul anilor, la cum relaţiile se întrepătrundeau cu moştenirile.

— Dacă Jessie nu ar fi fost ucisă, noi am fi divorţat. Am spus asta serios, în seara aceea. Eram sătul, terminasem cu ea… Iar

dacă am fi divorţat, în loc ca lucrurile să se fi petrecut aşa cum s-au petrecut, aş fi fost de mult însurat cu Roanna. Felul în care a murit Jessie ne-a despărţit şi eu am pierdut zece ani din cauza supărării.

Lucinda îi cercetă faţa, căutând adevărul şi ce văzu o făcu să răsufle uşurată.

— Tu o iubeşti cu adevărat.

— Atât de mult, încât mă doare.

Webb îi mângâie cu blândeţe degetele Lucindei, având grijă să nu-i facă rău.

— Mi-a zâmbit de şase ori. Şi o dată a râs, îi mărturisi el.

— A râs!

Lacrimile îi inundară din nou ochii Lucindei şi de data asta le lăsă să se rostogolească. Buzele îi tremurau.

— Aş vrea să o aud râzând din nou, măcar o dată..

— Atunci o să mă străduiesc cât se poate de tare să o fac fericită, spuse Webb.

— Când vrei să te căsătoreşti?

— Cât mai curând posibil, dacă o pot convinge.

Ştia că Roanna îl iubea, dar a o convinge că şi el o iubea, va dura ceva. Odinioară s-ar fi măritat cu el necondiţionat, dar acum ar fi devenit calm încăpăţânată, dacă i s-ar fi

părut că ceva nu era cum trebuia. Pe e altă parte, vroia ca Lucinda să fie de faţă la nunta lor, iar asta însemna că trebuia să se întâmple repede, pentru ca ea să mai poată participa. Şi ar mai putea exista un motiv, mai personal, pentru o nuntă rapidă.

— Ah, prostii! Ştii că ar fi în stare să treacă prin foc să se mărite cu tine!

— Ştiu că mă iubeşte, dar am învăţat să nu mai cred că va face în mod automat ce-i spun eu. Zilele acelea s-au dus de mult. Iar pe de altă parte, nici nu mi-ar plăcea să am un preş în faţa uşii, pe post de soţie. Vreau să aibă încredere să-şi susţină ceea ce-şi doreşte *ea.*

— Aşa cum te-a susţinut pe tine.

— Aşa cum întotdeauna m-a susţinut.

Când nimeni altcineva nu a fost acolo, Roanna a fost alături de el, strecurându-şi mâna ei mică într-a lui şi oferindu-i confortul pe care i-l putea ea oferi. Ea fusese cu mult mai puternică decât el, suficient de puternică să facă ea prima mişcare, să îi întindă mâna.

Şi Webb spuse:

— Merită moştenirea. Şi în afară de asta, nu vreau să simtă vreodată că trebuie să-mi fie pe plac, ca să poată rămâne în casă.

— Poate că şi ea simte la fel ca tine. Ori de câte ori eşti drăguţ cu ea, ar putea crede că o faci pentru că ea ţine băierele pungii. Am fost şi eu în situaţia asta, spuse Lucinda, gândindu-se fără îndoială la Corliss.

Webb ridică din umeri.

— Eu nu sunt sărac, Lucinda, iar tu ştii foarte bine asta, pentru că ai făcut investigaţii. Eu am acţiunile mele în Arizona, iar valoarea lor creşte. Presupun că Roanna a citit acelaşi raport cu tine, deci îmi cunoaşte situaţia financiară. Vom fi egali şi ea o să ştie că sunt cu ea pentru că o iubesc. Dacă ea n-o să fie interesată, o să mă ocup eu de aspectele financiare; nu ştiu dacă o să vrea sau nu să se implice parţial, să zicem. Ea spune că nu îi place asta, dar are totuşi în ea talentul familiei Davenport, nu?

— În alt fel, zâmbi Lucinda. Ea acordă mai multă atenţie oamenilor decât cifrelor de pe o coală de hârtie.

— Ştii ce vrea ea să facă cu adevărat?

— Nu, ce anume?

— Să antreneze cai.

Lucinda râse încetişor.

— Ar fi trebuit să ştiu! Loyal foloseşte de ani buni unele din ideile ei despre dresură şi

trebuie să recunosc că avem unii din cei mai bine-crescuţi cai pe care i-am văzut vreodată.

— Ea face magie cu caii. Caii se află acolo unde este inima ei. De aceea vreau să facă asta. Tu ai avut întotdeauna cai pentru plăcerea de a-i avea, pentru că îi iubeşti, dar Roanna vrea să facă o afacere din asta.

— Ai plănuit deja totul, da?

Lucinda îi zâmbi cu dragoste, pentru că încă de mic, Webb îşi construia propria strategie, după care o urma, pas cu pas.

— Nimeni de aici nu ştie nimic despre proprietăţile tale din vest. Ştii cum e lumea, o să vorbească.

— Că m-am însurat cu Roanna pentru bani? Că eram decis să pun mâna pe Davencourt cu orice preţ? Că m-am însurat cu Jessie pentru Davencourt şi după moartea ei m-am mutat la Roanna?

— Văd că te-ai gândit la asta din toate unghiurile.

Webb ridică din umeri.

— Nu dau doi bani pe unghiuri, câtă vreme Roanna nu crede o iotă din ele.

— Nu o să creadă. Te iubeşte de douăzeci de ani şi o să te mai iubească încă pe-atât.

— Mai mult, sper.

— Ai idee cât eşti de norocos?

— Ah, oarecum, spuse el încetişor. Doar că era surprins că-i durase atât de mult să conştientizeze ideea. Chiar dacă *ştiuse* că o iubea pe Roanna, nu se gândise la asta ca la o iubire romantică, erotică; rămăsese fixat în modul frate-mai-mare, chiar şi după primul lor sărut, când aproape că-şi pierduse controlul. Nu-şi dăduse seama de asta până când nu venise după el, în barul din Nogales, după zece ani în care el nu o *văzuse* crescând. Noaptea aceea rămăsese înscrisă cu fierul roşu în memoria lui şi încă nu-şi putea ierta faptul că nu o înţelesese şi nu o protejase pe Roanna de dorinţa lui. Dumnezeule, ce gogoman. Iar ea i-a răspuns şi i-a savurat plăcerea, făcându-l cel mai fericit om din lume.

Acum, nu mai avea nimic de făcut decât să o convingă să se mărite cu el, şi să lămurească chestiunea aceea măruntă a încercări de asasinare – a lui.

*

Roanna stătea afară pe verandă, privind apusul, când Webb intră în cameră. Se

întoarse şi se uită peste umăr, când auzi uşa deschizându-se. Era aurita de ultimele raze ale soarelui care-i făceau pielea şi părul să-i strălucească în roşu şi auriu. Webb traversă încăperea, ieşi pe verandă şi se întoarse, sprijinindu-se de balustradă, ca să se uite la casă şi la ea. Ce al naibii de uşor era să te uiţi la ea. Continua să redescopere unghiurile acelor obraji elegant modelaţi, să redescopere luminile aurii din ochii ei de culoarea whiskey-ului. Gulerul deschis al bluzei îi lăsa să vadă destul din pielea ei mătăsoasă, ca să-i amintească cât de mătăsoasă era peste tot.

Simţi în vintre primele pulsaţii de plăcere, dar îi puse totuşi o întrebare cumplit de prozaică.

— Ţi-ai terminat cina?

Roanna îşi încreţi nasul.

— Nu, era rece, aşa că am mâncat în schimb o felie de plăcintă de lămâie.

Webb se încruntă.

— Iar a făcut Tansy plăcintă? Şi mie nu mi-a spus!

— Sunt sigură că a mai rămas ceva, îl linişti ea uitându-se în sus, la norii agitaţi, care vărgau cerul.

— Chiar ai de gând să o dai afară pe

Corliss?

— Ah, da. Tonul lui trăda atât hotărârea cât şi satisfacţia.

Roanna dădu să spună ceva, apoi ezită.

— Dă-i drumul, spune-mi chiar dacă tu crezi că greşesc.

— Nu cred că greşeşti. Lucinda are nevoie de linişte acum, nu de un scandal constant. Este doar faptul că îmi amintesc cum este să fii îngrozit că nu ai unde să te duci.

Expresia Roannei era distantă, sumbră.

Webb întinse mâna şi îi luă o şuviţă de păr, înfăşurându-şi-o pe deget.

— Când au murit părinţii tăi?

— Atunci şi mai târziu, până – până la şaptesprezece ani.

Până la moartea lui Jessie, vroia ea să spună, dar nu o făcu.

— M-am temut întotdeauna că nu mă voi ridica la înălţimea aşteptărilor, că voi fi expediată de aici.

Webb spuse ferm:

— Asta nu s-ar putea întâmpla niciodată. Asta este casa ta. Lucinda nu ţi-ar fi spus niciodată să pleci de aici.

Roanna ridică din umeri.

— Dar vorbeau despre asta. Lucinda şi

Jessie, adică. Aveau de gând să mă trimită la colegiu. Nu la cel din Tuscaloosa; vroiau să mă trimită la nu ştiu ce colegiu de fete, în Virginia, cred. Un loc suficient de îndepărtat, ca să nu pot veni acasă tot timpul.

— Nu pentru asta.

Webb păru şocat. Îşi aducea aminte de acele discuţii. Lucinda se gândea că Roannei i-ar fi prins bine să plece o vreme departe de acolo, să fie obligată să se maturizeze, iar Jessie, desigur, abia aştepta asta. Acum însă, Webb înţelegea că Roanna crezuse că vroiau să scape de ea.

— Mie aşa mi s-a părut.

— Şi de ce nu ţi s-a mai părut aşa, la şaptesprezece ani? Pentru că Jessie murise, nu mai era acolo să vorbească mereu despre asta?

— Nu.

În ochii Roannei mai persista privirea aceea îndepărtată.

— Pentru că nu mi-a mai păsat de nimic. Să plec departe mi se părea cel mai bun lucru. Am vrut să plec departe de Davencourt, de oamenii care mă ştiau şi cărora le era milă de mine pentru că nu eram frumoasă, pentru că eram stângace,

pentru că eram atât de asocială.

Tonul ei era indiferent, ca şi cum ar fi discutat meniul.

— La naiba, spuse el cu dezgust, Jessie îşi făcuse un scop să te facă pe tine nefericită, nu-i aşa? Naiba s-o ia. Căsătoria oamenilor sub douăzeci şi cinci de ani ar trebui interzisă prin lege. La douăzeci de ani credeam că sunt regele munţilor, credeam al naibii că o pot îmblânzi pe Jessie, şi să o transform într-o soţie convenabilă – sigur, potrivit ideii mele de convenabil. Dar lui Jessie îi lipsea ceva, poate posibilitatea de a iubi, pentru că ea nu iubea pe nimeni. Nu pe mine, nu pe Lucinda, nici măcar pe ea însăşi. Dar eu eram prea tânăr ca să văd asta.

Webb îşi frecă fruntea, amintindu-şi acele ultime oribile zile care au urmat uciderii ei.

— Poate că totuşi a iubit pe *cineva.* Poate că l-a iubit pe bărbatul al cărui copil îl purta. Nu o să ştiu niciodată.

Roanna căscă gura, şocul cuprinzându-i tot trupul. Se întoarse cu faţa spre el.

— Ştiai de existenţa lui? îl întrebă ea incredulă.

Webb se îndepărtă de balustradă, cu

ură.

— Am aflat după moartea ei. Tu cum ai aflat? o întrebă el strângând-o de umeri, imperios.

— I-am… l-am văzut împreună, în pădure.

Roanna îşi dori să-şi fi controlat reacţia de adineauri, când a aflat că el ştia despre amantul lui Jessie, dar şocul fusese prea mare. Protejase acest secret toţi aceşti ani, iar el ştiuse tot timpul. Doar că ea nu ştia că Jessie era însărcinată şi asta îi dădu o stare de greaţă.

— Cine era? Tonul lui era dur.

— Nu ştiu, nu îl mai văzusem niciodată înainte.

— Îl poţi descrie?

— Nu chiar. Roanna îşi muşcă buza, amintindu-şi de ziua aceea.

— Nu l-am văzut decât o singură dată. În după-amiaza zilei în care Jessie a fost ucisă şi nu l-am văzut prea bine. Nu ţi-am spus pentru că mă temeam… Roanna se opri şi o tristeţe de nedescris i se aşternu pe chip.

— … Mă temeam că o să-ţi pierzi controlul şi o să faci vreo prostie şi o să ai probleme. Aşa că am ţinut totul în secret.

— Iar după moartea lui Jessie nu ai spus

nimic, crezând că o să fiu arestat, bănuit că am ucis-o pentru că am aflat că mă înşela.

Şi el păstrase tăcerea despre acelaşi subiect şi amărăciunea aproape că îl sufocă. Îl făcea să-l doară faptul că ştia acum că Roanna păstrase acelaşi secret, din acelaşi motiv. Era atât de tânără atunci, deja traumatizată de găsirea trupului lui Jessie şi de scurtul moment în care fusese acuzată de uciderea ei, rănită de respingerea lui şi totuşi, păstrase tăcerea..

Roanna încuviinţă din cap, cercetându-i chipul. Lumina soarelui se stingea repede şi umbrele amurgului îi învăluiau în misterioase nuanţe de albastru şi purpură, legându-i în acest scurt moment în care pământul oscila între zi şi noapte, când timpul părea să se oprească şi totul părea mai bogat, mai dulce. Expresia lui era controlată şi Roanna nu ştia ce gândea. Ce simţea el.

Webb spuse încet:

— Deci ai păstrat totul în tine. Ca să mă protejezi. Sunt convins că te simţeai aproape sufocată, cu Jessie acuzându-ne că ne-am culcat împreună, când tu tocmai o văzuseşi cu un alt bărbat.

— Da, spuse ea cu vocea tensionată,

amintindu-şi de ziua şi noaptea aceea oribilă.

— A ştiut că ai văzut-o?

— Nu, am stat liniştită. Pe vremea aceea eram bună să mă strecor peste tot.

Privirea pe care i-o aruncă lui Webb era plină de conştientizarea firii ei indisciplinate, greu de mânuit, de atunci.

— Ştiu, spuse el cu o voce la fel de tensionată ca privirea ei. Îţi aminteşti unde s-au întâlnit?

— Era un luminiş, în pădure. Te-aş putea duce în zonă, dar nu chiar la locul respectiv. Au trecut zece ani; probabil că vegetaţia a crescut între timp.

— Dacă era un luminiş, de ce nu puteai vedea bărbatul?

— Nu am spus că nu-l puteam vedea. Am spus că nu l-aş putea descrie.

Stânjenită, Roanna se mişca într-una sub mâinile lui.

Webb se încruntă.

— Dar dacă l-ai văzut, de ce nu îl poţi descrie?

— Pentru că făceau sex! spuse ea cu o voce sugrumată, exasperată. El era în pielea goală. Iar eu nu mai văzusem niciodată până atunci un bărbat în pielea goală.

Sincer, nu m-am uitat la faţa lui!

Webb îşi lăsă mâinile jos, uluit, uitându-se la ea prin amurgul care se stingea. Apoi începu să râdă. Nu chicotea doar, râdea cu poftă, zguduindu-se din tot corpul. Încercă să se oprească, se uită o dată la ea şi o luă de la început.

Roanna îl împunse în umăr.

— Taci, mormăi ea.

— Parcă te aud spunându-i şerifului Booley, spuse el printre hohote, aproape sufocându-se: „S-s-scuze, domnule Şerif, dar nu i-am observat faţa pentru că mă uitam la… Ahh!” De data asta, Roanna îi dădu un pumn în stomac. Respiraţia ieşi cu zgomot din el şi Webb se aplecă, ţinându-se de burtă, râzând în continuare.

Roanna îşi ridică bărbia şi spuse cu demnitate:

— Nu mă uitam la…” ahh-ul” lui.

Şi Roanna intră în cameră şi începu să închidă uşile verandei în nasul lui. Webb abia reuşi să se strecoare prin deschiderea care se micşora repede. Roanna montă alarma pentru uşi, apoi trase draperiile strâns peste ele.

Webb îşi petrecu braţele în jurul ei, înainte ca ea să se fi putut îndepărta,

trăgând-o strâns spre el.

— Îmi pare rău. Ştiu că erai foarte supărată.

— Mi s-a făcut *rău.* Am urât-o pentru că te înşela.

Webb se aplecă, frecându-şi obrazul de părul ei.

— Cred că plănuise să păstreze copilul şi să pretindă că era al meu. Dar mai întâi trebuia să mă determine să fac sex cu ea, ori eu nu o mai atinsesem de patru luni. Aşa cum stăteau lucrurile, nu putea spune că era al meu. Când ne-a surprins sărutându-ne, şi-a spus probabil că toate planurile ei s-au dus pe apa sâmbetei. Ştia al naibii de bine că eu nu mă voi preface că progenitura este a mea, doar ca să evit un scandal. Că aş fi divorţat de ea în secunda următoare. Oricum, era nebună de gelozie. Nu ar fi fost mai furioasă, dacă m-ar fi prins cu o altă femeie.

— Pe mine? întrebă Roanna nevenindu-i să creadă, întorcându-şi capul ca să se uite la el. Era geloasă pe mine? De ce? Avea totul.

— Dar tu erai cea pe care o protejam eu – de ea, de cele mai multe ori. Eu îţi luam partea, iar ea nu putea suporta asta.

Trebuia să ocupe primul loc, cu oricine şi în orice.

— Nu-i de mirare că a încercat tot timpul să o convingă pe Lucinda să mă trimită la colegiu!

— Te vroia afară din calea ei.

Webb îi îndepărtă uşor părul dintr-o parte şi o sărută pe gât.

— Eşti sigură că nu-l poţi descrie pe bărbatul cu care ai văzut-o?

— Nu-l mai văzusem niciodată înainte. Şi cum erau întinşi pe jos, chiar nu-i puteam vedea faţa. Am avut senzaţia că era mai în vârstă, dar nu aveam decât şaptesprezece ani. Treizeci mi se păreau mulţi, atunci.

Dinţii lui îi ciuguliră gâtul şi ea se înfioră. Îl putea simţi pierzându-şi interesul faţă de întrebările pe care le punea; literal, efectiv. Erecţia lui tot mai mare împingea în fundul ei şi ea se aplecă în spate, spre el, închizând ochii, în timp ce se lăsa inundată de plăcerea fierbinte.

Webb îşi alunecă încet mâinile în sus, de-a lungul trupului ei şi-i acoperi sânii cu palmele.

— Exact cum m-am gândit, şopti el, îndreptându-şi muşcăturile drăgăstoase spre urechile ei.

— Ce? gâfâi ea, întinzându-şi mâinile spre spate, cuprinzându-l de coapse.

— Sfârcurile tale sunt deja tari.

— Ai făcut o fixaţie pentru sânii mei?

— Probabil. Deopotrivă cu alte părţi asortate, şopti el.

Era foarte dur acum. Roanna se întoarse în braţele lui şi el începu să o îndrume, cu spatele, spre pat. Se prăbuşiră pe pat, Webb ţinându-şi greutatea cu braţele, ca să nu o strivească şi în întunericul răcoros, trupurile lor se împreunară cu un foc şi cu o intensitate care o lăsară slăbită şi tremurând în braţele lui.

Webb o ţinu strâns lângă el, cu capul ghemuit pe umărul lui. Epuizată şi parcă fără oase, total relaxată, Roanna simţi cum o cuprinde somnolenţa. Da, Webb avusese dreptate cu privire la insomnia ei: tensiunea o ţinuse trează ani de zile, dar după ce făcea dragoste cu el, se simţea prea relaxată ca să mai reziste. Dar dormitul era una; iar somnambulismul era cu totul şi cu totul altceva şi o tulbura pe un plan mult mai profund. Spuse:

— Trebuie să-mi pun cămaşa de noapte.

— Nu. Refuzul lui a venit pe loc, emfatic. Braţele lui se strânseră pe după ea, ca şi

cum ar fi vrut să o împiedice să se mişte.

— Dar dacă încep să mă plimb în timpul somnului…

— Nu o s-o faci. O să te ţin strâns, toată noaptea. Nu o să reuşeşti să te dai jos din pat fără să mă trezeşti.

Webb o sărută lung, încet.

— Şi acum culcă-te, draga mea. O să te păzesc eu.

Dar ea nu putu adormi. Putea simţi cum îi revine tensiunea, invadându-i muşchii. Un obicei de zece ani nu putea fi înfrânt într-o singură noapte, nici măcar în două. Poate că Webb înţelegea groaza pe care o simţea ea la gândul de a bântui prin casă în timpul nopţii, atât de lipsită de apărare, dar el nu putea *simţi* panica şi neajutorarea de a nu se trezi în acelaşi loc în care se culcase, de a nu şti cum ajunsese acolo, de a nu şti absolut nimic.

Webb simţi tensiunea care o împiedica să se relaxeze. O strânse mai aproape de el şi încercă să o liniştească, dar în final îşi dădu seama că nimic nu o va ajuta, în afară de epuizarea totală.

Roanna crezuse că se obişnuise cu felul lui de a face dragoste, că îi cunoştea deja extinderea senzualităţii. Dar descoperi că se

înşelase.

Îi provocă un orgasm cu mâinile, cu gura. O puse peste coapsele lui tari, muşchiuloase şi o înnebuni balansând-o acolo, până la terminare, deşi ea se agăţa de el, cerşindu-i să intre în ea. În final el o făcu, trăgând-o afară din pat şi întorcând-o astfel încât se pomeni în genunchi, aplecată, cu faţa afundată în aşternuturi. El intră în ea pe la spate, izbind în fesele ei, întinzând mâna pe dedesubt, spre partea din faţă a sexului ei, ca să o mângâie în acelaşi timp. Ea strigă răguşit şi îşi înăbuşi strigătul în aşternuturi, în timp ce termina a patra oară, iar el tot nu terminase. Simţea că se dizolvă, trecând dincolo de culmi, spre o stare în care plăcerea continua şi continua, pur şi simplu, ca valurile fluxului. Se întâmplă din nou, repede, şi ea îşi întinse mâinile în spate să-l apuce de coapse, să-l tragă în ea, în timp ce pulsa în jurul lui. Gestul ei îl luă prin surprindere şi cu un sunet jos, sălbatic, i se alătură, tremurând şi tresărind în timp ce termina.

Se scuturau amândoi violent, atât de slăbiţi încât abia se putură căţăra înapoi în pat. Sudoarea picura din trupurile lor şi se agăţau unul de celălalt ca supravieţuitorii

de pe o navă scufundată.

De data asta nu mai avea cum să se lupte cu somnul care-şi cerea drepturile asupra ei.

Roanna se trezi o dată, doar atât cât să se asigure că el o mai strângea încă în braţe, aşa cum îi promisese şi se scufundă înapoi în somn.

A doua oară când se trezi, stătea în capul oaselor în pat, cu degetele lui Webb în jurul încheieturii ei.

— Nu, nu pleci nicăieri, îi spunea el, implacabil.

Roanna se întoarse înapoi în braţele lui şi începu să creadă că va fi bine.

Se mai trezi pentru ultima oară în zori, când el se dădea jos din pat.

— Unde te duci? îl întrebă ea, căscând şi ridicându-se în capul oaselor.

— În camera mea, îi răspunse el punându-şi pantalonii, îi zâmbi şi Roanna simţi cum se topeşte. Webb arăta puternic şi sexi, cu părul lui negru ciufulit şi cu maxilarul înnegrit de barba crescută. Vocea lui era încă aspră de la somn şi pleoapele îi erau puţin pufoase, dându-i un aer de pleoape-grele-după-sexul-de-adineauri.

— Trebuie să aduc ceva. Stai acolo şi

prin asta înţeleg *chiar acolo.* Nu cumva să te dai jos din pat.

— Bine, am înţeles.

Webb ieşi prin uşa din hol şi Roanna se întinse înapoi şi se ghemui sub cuverturi. Nu era sigură că s-ar *putea* da jos din pat. Îşi aminti de noaptea care tocmai trecuse, de lucrurile care se petrecuseră între ei. O durea adânc înăuntru şi îşi simţea coapsele moi, dureroase. Nu fusese doar sex, fusese un amestec care trecuse de fizicul pur. Existau nivele de intimitate mai adânci decât îşi imaginase ea vreodată şi era convinsă că mai existau delicii pe care încă nu le gustase.

Într-o clipă el se întoarse, în mână cu o pungă de plastic, cu numele unui farmacist pe ea.

— Un test de sarcină precoce.

Roanna înţepeni.

— Webb, eu chiar nu cred că…

— Este posibil, o întrerupse el. De ce nu vrei să te convingi?

— Pentru că eu… De data asta Roanna se opri singură, ridicându-şi privirea serioasă spre el. Pentru că nu vreau să te simţi obligat.

Webb încremeni.

— Obligat? o întrebă el prudent.

— Dacă sunt însărcinată, tu o să te simţi răspunzător.

Webb protestă..

— La naiba, chiar aşa. *O să mă simt* răspunzător.

— Ştiu, dar nu vreau... Vreau să mă vrei pentru mine – spuse ea încetişor, încercând să-şi ascundă dorinţa dar ştiind că nu prea reuşise – nu pentru că am fost neatenţi şi am făcut un copil.

Webb repetă, la fel de încet:

— Să te vreau pentru tine... Ultimele nopţi nu ţi-au format o părere despre asta?

— Ştiu că mă doreşti fizic.

— Te doresc pe *tine,* punct.

Webb îi prinse faţa în mână, plimbându-şi degetul mare peste curba delicată a gurii ei. Ochii lui era serioşi.

— Te iubesc, Roanna Frances. Vrei să te măriţi cu mine?

Buzele îi tremurară sub atingerea lui. La şaptesprezece ani îl iubise cu atâta disperare încât ar fi sărit în sus la cea mai mică şansă de a se mărita cu el, în orice condiţii. Acum avea douăzeci şi şapte de ani şi încă îl mai iubea cu disperare – îl iubea atât de mult încât nu vroia să-l prindă în

capcana unei alte căsnicii în care el să se simtă nefericit. Îl cunoştea pe Webb, îi cunoştea profunzimea simţului responsabilităţii. Dacă era însărcinată, el ar fi făcut orice să aibă grijă de copil, asta implicând să mintă mama, cu privire la sentimentele lui faţă de ea.

— Nu, spuse ea, cu o voce aproape neauzită, în timp ce refuza ceea ce îşi dorea cel mai mult pe lumea asta. O lacrimă i se rostogoli din colţul ochiului.

El nu insistă, nu se enervă, deşi se aşteptase cumva la asta. Expresia lui rămase serioasă, intensă, în timp ce-i prindea lacrima cu un deget blând.

— De ce nu?

— Pentru că mă ceri în căsătorie în cazul în care am rămas însărcinată.

— Greşit. Te cer pentru că te iubesc.

— Spui doar aşa.

Şi Roanna îşi dori să nu fi spus asta. În câte dintre visele ei nu îl auzise ea oare şoptindu-i cuvintele astea? Nu era cinstit ca el să spună asta acum, când ea nu-şi permitea să-l creadă. Ah, Dumnezeule, îl iubea, dar merita să fie iubită pentru ea însăşi. Cel puţin, acum cunoştea adevărul şi nu se putea amăgi singură, cu acest ultim

vis.

— Nu o spun „doar aşa”. Te iubesc, Ro şi trebuie să te măriţi cu mine.

Sub expresia lui serioasă exista o oarecare infatuare. Roanna îl studie, privind dincolo de suprafaţă cu privirea ei serioasă, care vedea atâtea. Adânc în ochii lui citea o luminiţă de autosatisfacţie, de triumf, aceeaşi pe care o avea întotdeauna când reuşea să încheie o tranzacţie dificilă.

— Ce ai făcut? îl întrebă ea, cu ochi măriţi, alarmaţi.

Amuzamentul îi curbă buzele.

— Când am discutat aseară cu Lucinda, am convenit ca termenii testamentului ei să rămână aceiaşi. Davencourtul va sta mai bine în mâinile tale.

Roanna se albi la faţă.

— Ce? şopti ea, în voce cu ceva asemănător panicii, încercă să se smulgă de lângă el, dar el îi prevăzuse reacţia, strângând-o mai tare, aşa încât următorul ei protest se pierdu pe gâtul lui.

— Dar ţi s-a promis ţie de la paisprezece ani! Ai muncit pentru el, chiar te-ai…

— Chiar m-am însurat cu Jessie pentru el, ştiu, termină el calm.

— Asta a fost înţelegerea. Te întorci

dacă Lucinda îşi schimbă din nou testamentul în favoarea ta.

Roanna simţi în coşul pieptului o gaură imensă, de groază. Davencourt fusese momeala care-l adusese înapoi aici, dar şi ea şi Lucinda ştiau că el îşi clădise propria lui viaţă în Arizona. Poate că el prefera Arizona, Davencourtului. Fără Davencortul care să îl ţină aici, după moartea Lucindei, el va pleca din nou, iar după aceste ultime două nopţi, ea nu ştia dacă va putea suporta asta.

— Asta nu este chiar de tot adevărat. Nu m-am întors în urma acestei înţelegeri. M-am întors pentru că simţeam nevoia să leg la loc vechile capete desfăcute. Aveam nevoie să fac pace cu Lucinda; ea a însemnat o mare parte din viaţa mea şi îi datorez mult. Nu am vrut să moară înainte de a lămuri lucrurile între noi. Davencourt este special, dar eu m-am descurcat bine în Arizona. Eu nu am nevoie de Davencourt, iar Lucinda a crezut că tu nu îl vrei…

— Nu îl vreau, spuse ea ferm. Ţi-am spus, nu vreau să-mi petrec viaţa în întâlniri de afaceri şi studiind rapoartele stocurilor.

Webb îi oferi un zâmbet leneş.

— Păcat, pentru că eşti foarte bună la

asta. Cred că dacă te măriţi cu mine, o s-o fac eu, în locul tău. Spre deosebire de tine, eu mă dau în vânt să fac bani. Dacă te măriţi cu mine, poţi să-ţi petreci fericită timpul crescând copii şi dresând cai, ceea ce ai fi făcut chiar dacă Lucinda mi-ar fi lăsat mie Davencourtul. Singura diferenţă acum este că totul, absolut totul îţi va aparţine ţie acum şi tu vei fi şeful.

I se învârtea capul. Nu era chiar sigură că auzise cu adevărat ceea ce credea că auzise. Davencourt va fi al ei iar el va rămâne totuşi aici? Davencourt o să fie al ei…

— Parcă aud cum ţi se învârt rotiţele. Webb îi întoarse capul în sus, ca ea să se poată uita la el.

M-am întors dintr-un singur motiv, cel mai important. M-am întors pentru tine.

Roanna înghiţi.

— Pentru mine?

— Pentru tine.

Cu multă blândeţe, îşi plimbă un deget în jos, de-a lungul şirei spinării ei, până la împreunarea feselor, apoi refăcu mângâierea înapoi, în sus. Roanna tremură uşor, topindu-se în el. Webb ştia ce făcea cu această atingere mică, delicată. Scopul lui

nu era să o excite ci să o liniştească, să o alinte, să restabilească încrederea cu care îi oferea ea trupul, în timp ce făceau dragoste. Simplul fapt că el *nu* făcea acum dragoste cu ea era dovada. Seriozităţii intenţiei lui de a-şi atinge scopul.

— Ia să vedem dacă pot să fiu mai clar, filosofă el, frecându-şi buzele de fruntea ei. Te-am iubit când erai un ţânc dispus mereu să creeze atâtea probleme, încât mă mir că nu am albit prematur. Te-am iubit când ai devenit o adolescentă cu picioare lungi, ca nişte fuse şi cu ochi care-mi sfâşiau inima de câte ori mă uitam la tine. Te iubesc acum, când eşti o femeie care-mi topeşte creierul, îmi înmoaie picioarele şi îmi întăreşte scula. Când intri tu în cameră, inima aproape că îmi sare din piept. Când zâmbeşti, mă simt ca şi cum am câştigat Premiul Nobel. Şi ochii tăi continuă să-mi sfâşie inima.

Litania blândă o cuprinse precum cel mai dulce dintre cântece, pătrunzându-i în carne, în suflet, în fiinţa ei. Vroia atât de mult să-l creadă, ori tocmai de asta se temea ea cel mai tare, se temea că-şi va lăsa propria dorinţă să o convingă.

Cum ea nu spunea nimic, Webb îşi reluă

mângâierile blânzi.

— Jessie chiar şi-a făcut numărul cu tine, nu? Te-a făcut să te simţi atât de neiubită şi de nedorită, încât încă nu ai reuşit să treci peste asta. Încă nu ţi-ai dat seama că *Jessie minţea*? Toată viaţa ei a fost o minciună. Nu ştii că Lucinda te iubeşte? După moartea lui Jessie a reuşit în sfârşit să te cunoască fără otrava distrugătoare a lui Jessie şi acum te adoră.

Webb îi luă mâna şi i-o duse la buze, sărutându-i fiecare vârf de deget, apoi perniţele sensibile.

— Jessie a murit acum zece ani. Cât timp mai vrei să o laşi să continue să-ţi distrugă viaţa?

Roanna îşi dădu capul pe spate, studiindu-i expresia cu ochi solemni, întrebători. Cu oarecare amuzament, îşi dădu seama că nu-l văzuse niciodată atât de hotărât, sau mai decis. Faţa aceasta dură care se uita înapoi la ea era faţa unui bărbat care luase o hotărâre şi era al naibii de convins să obţină ceea ce vroia. Vroia cu adevărat. Nu vroia să se însoare cu ea pentru că Davencourtul avea să fie al ei, pentru că *ei* l-ar fi putut avea fără nicio constrângere. Lucinda ar fi onorat

înţelegerea. Nu vroia să se însoare cu ea pentru că ar putea fi însărcinată…

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, şi poate că i le citea, Webb spuse:

— Te iubesc. Nu-ţi pot spune cât de mult, pentru că nu există astfel de cuvinte. Am încercat să număr felurile în care te iubesc, dar nu sunt calculator. Nu contează că eşti însărcinată sau nu, vreau să mă însor cu tine *pentru că te iubesc. Punct.*

— Bine, şopti ea, începând să tremure la enormitatea pasului pe care îl făcea şi la fericirea care înflorea în ea.

Rămase fără respiraţie când Webb o strivi la pieptul lui.

— Dar ştii să faci un bărbat să transpire. Începusem să disper. Ce-ai zice să ne căsătorim săptămână viitoare?

— Săptămână viitoare? Aproape că strigase cuvintele, cel puţin atât cât putuse, aşa strivită la pieptul lui, cum era.

— Doar n-ai crezut c-o să-ţi las timp să te răzgândeşti? Dacă inimioara ta şi-ar dori o nuntă mare, la biserică, presupun că o să pot aştepta, dacă aranjamentele nu durează prea mult. Lucinda… Bine, eu cred c-ar trebui să ne căsătorim cel târziu într-o lună.

Lacrimile îi umpleau ochii.

— Aşa de repede? Eu am sperat că Lucinda… Am sperat că va trece iarna asta, că poate o să mai vadă o primăvară.

— Eu nu cred. Doctorul i-a spus că o lasă şi inima.

Webb îşi frecă faţa de părul ei, spunând răguşit:

— Este o pasăre bătrână, puternică. Dar este pregătită să plece. Poţi citi asta în ochii ei.

Rămaseră amândoi tăcuţi o vreme, plângând deja apropiata plecare a femeii în jurul căreia se învârtea întrega familie. Dar Webb nu era bărbatul care să fie deviat multă vreme de la ideile lui şi se ridică puţin, aruncându-i o privire întrebătoare.

— Despre nuntă…

— Nu vreau o nuntă mare, la biserică, spuse ea ferm, scuturându-se de ideea asta. Ai făcut asta cu Jessie şi eu nu vreau să facem la fel. Am fost nefericită în ziua aceea.

— Atunci ce fel de nuntă îţi doreşti? O putem face aici, sau într-un club privat. Vrei să fie doar familia sau să inviţi şi prieteni? Ştiu că tu *ai* câţiva şi poate că reuşesc şi eu să sperii vreo doi.

Roanna îl împunse, pentru afirmaţia

asta.

— Ştii al naibii de bine că ai prieteni, dacă poţi să reuşeşti să-i ierţi şi să-i *laşi* să-ţi fie din nou prieteni. Vreau să ne căsătorim în grădină. Vreau ca prietenii noştri să fie aici. Şi vreau ca Lucinda să mă conducă de-a lungul culoarului, dacă va putea. O nuntă mare ar fi prea mult pentru ea.

Un colţ al buzei lui Webb se ridică puţin în sus, la atâţia hotărâţi „vreau”. Suspectase de multă vreme că deşi ea profera că nu era interesată de afacerile Davencourt, îşi va vârî nasul în ele, certându-se cu el pentru vreo decizie luată de unul singur. Abia aştepta. Gândul la Roanna certându-se cu el, îl făcea slab de încântare. Roanna fusese întotdeauna încăpăţânată şi încă mai era, chiar dacă metodele ei se schimbaseră.

— O să ne gândim la detalii. Ne căsătorim săptămână viitoare dacă putem, sau cel târziu peste două săptămâni, da?

Roanna încuviinţă din cap, zâmbind printre lacrimi.

A şaptea oară, îşi spuse Webb triumfător. Şi de data asta fusese un zâmbet deschis, natural, ca şi cum nu şi-ar mai fi făcut griji să-şi exteriorizeze bucuria.

Întorcându-se, se întinse după punga de plastic de pe noptieră şi-i scoase conţinutul. Desfăcu cutia, citi instrucţiunile, apoi îi dădu beţişorul mic de plastic, cu o scobitură largă într-o parte.

— Şi acum, îi spuse el cu o sclipire hotărâtă în ochii verzi, du-te şi fă pipi pe beţişorul ăsta.

Zece minute mai târziu, Webb ciocăni în uşa băii.

— Ce faci? Eşti bine? întrebă el neliniştit.

— Da, spuse ea cu o voce înfundată.

Webb deschise uşa. Roanna stătea goală în faţa lavoarului, cu faţa albă de şoc. Beţişorul de plastic stătea pe marginea lavoarului.

Webb se uită la beţişor. Fanta fusese albă: acum era albastră. Era un test simplu: dacă se schimba culoarea, testul era pozitiv. Îşi petrecu braţele în jurul ei, trăgând-o în căldura confortabilă a trupului său. Era însărcinată. Îi purta copilul.

— Tu chiar nu ai crezut că eşti, nu? o întrebă el curios.

Roanna scutură din cap, uluită încă.

— Nu… Nu mă simt deloc altfel.

— Îmi închipui că asta o să înceapă să se

schimbe în curând. Mâinile lui mari alunecară în jos, spre pântecele ei plat, masându-l uşor. Roanna îi simţea inima bubuindu-i puternic şi repede, pe spinarea ei. Penisul i se întărise, atingându-se insistent de coapsa ei.

Era excitat. Era stârnit. Roanna era uluită. Îşi închipuise ca o să simtă doar responsabilitate pentru copil; nu se gândise că se va excita la ideea că va fi tată.. Spuse, uimirea simţindu-i-se în voce şi pe chip:

— Ai vrut copilul. Ai *vrut* să rămân însărcinată.

— Al naibii ce-am vrut. *Tu* nu vrei? Vocea lui era răguşită şi-şi strânse mai mult braţele pe după ea.

Mâna ei se lăsă în jos, aşezându-se uşor pe locul unde copilul ei, copilul lui, se forma înăuntrul ei. O mirare radiantă îi umplu faţa şi privirea ei o întâlni, în oglindă, pe a lui Webb.

— Vreau, spuse ea încetişor.

CAPITOLUL 21

Corliss se strecură în camera Roannei. Era singură pe etaj, pentru că toţi ceilalţi

plecaseră deja la muncă, sau erau jos, la micul dejun. Încercase să mănânce, dar cu durerea ei pulsantă de cap şi cu stomacul strâns, aproape că nu mâncase nimic. Avea nevoie de puţin praf, puţin doar, ca să se simtă mai bine, dar toţi banii pe care-i avusese, dispăruseră deja.

Când Webb şi Roanna intraseră în sufragerie, pentru micul dejun, îşi propusese să se ridice şi să se retragă într-o tăcere demnă, ofensată, dar ticăloşii nici nu se uitaseră la ea. Se oprise chiar imediat de partea cealaltă a uşii şi ascultase, aşteptând să audă ce spuneau despre ea. Dar nici nu pomeniseră de ea, ca şi cum nu ar fi fost atât de importantă pentru o discuţie. Webb îi spusese să plece din Davencourt şi *fââs!* uite aşa, dintr-o dată, ea nu mai conta câtuşi de puţin. În schimb, Webb anunţase că el şi Roanna se vor căsători.

Se vor căsători! Lui Corliss nu-i venea să creadă. Gândul îi întuneca mintea de furie. De ce cineva, mai ales cineva ca Webb, să vrea să se însoare cu o mironosiţă ca Roanna? Corliss îl ura pe ticălos, dar nu-l subestima. În ciuda celor spuse de el, ea ar fi putut-o manipula pe Roanna, era sigură de asta. Nu-l putea manipula pe Webb,

totuşi. Era prea dur, prea rău. O s-o dea afară din Davencourt. Şi pentru asta trebuia să scape de el.

Nu putea pleca din Davencourt. I se făcea rău de panică, la această perspectivă. Nimănui nu părea să-i pese că ea *avea nevoie* să locuiască aici. Nu se putea întoarce în amărâta aia de cocioabă din Sheffield, ca să fie din nou doar ruda săracă a Davenporţilor. Acum era cineva, era Domnişoara Corliss Spence, de la Davenport. Dacă Webb o alunga, va deveni din nou o nimeni. Nu va avea niciun fel de mijloace de a face rost de bani pentru scumpul ei micuţ obicei. Gândul era de nesuportat. Trebuia să scape de Webb.

Începu să scotocească prin camera Roannei. O să ajungă ea şi la bani, dar mai întâi vroia să se uite puţin prin jur. Intrase mai întâi în camera lui Webb, sperând să găsească ceva de folosit de la *el,* dar – surpriză, surpriză! Camera nu arăta ca şi cum ar fi dormit acolo. Patul lui era perfect făcut, fără nicio cută. Iar Corliss nu-l putea vedea făcându-şi singur patul, nu arogantul Webb Tallant.

Ei bine, nu era el cel viclean? Nicio mirare că nu-şi vroise înapoi fostul

apartament. Alesese camera asta de lângă Roanna ca să-şi aibă micul lor aranjament plăcut, singuri aici, în fundul casei.

După care intrase în camera Roannei, unde patul era ca vai de el şi amândouă pernele purtau încă amprenta capului. Cine s-ar fi gândit la preţioasa Roanna, care nici măcar nu se întâlnea vreodată cu cineva? Dar după cum arăta patul, era clar că era moartă să se reguleze. Deşteaptă fată. Corliss ura să recunoască, dar de data asta, Roanna fusese cea deşteaptă. Se asigurase că Webb n-o să-i spună *ei* să plece, oferindu-i-se ca o convenabilă sursă de sex şi într-un fel îl mai şi convinsese să se mărite cu ea. Poate că era mai bună la pat decât părea. Şi Corliss s-ar fi culcat cu el, dacă i-ar fi trecut prin cap. Al naibii ce furioasă era că nu-i trecuse.

Se învârti prin camera de baie şi deschise uşa cu oglindă a dulăpiorului cu medicamente. Roanna nu ţinea niciodată nimic interesant aici, nu anticoncepţionale, nu diafragme, doar pasta de dinţi şi alte rahaturi plictisitoare. Nici măcar cosmetice ca lumea nu avea, ca să aibă şi Corliss ce împrumuta.

Se uită în jos la micul coş de gunoi şi

încremeni.

— Ca să vezi, ca să vezi, spuse ea încetişor, aplecându-se şi ridicând cutia. Un test de sarcină.

Deci aşa o făcuse Roanna.

Lucra repede, trebui Corliss să recunoască. Probabil că-şi făcuse planul şi se culcase cu el de când plecase în Arizona. Probabil că nu se aşteptase să rămână atât de repede însărcinată, dar la naiba, uneori când rişti, îţi pică potul cel mare.

Oare Harper Neeley nu ar fi interesat să afle asta?

După care nu se mai obosi să caute banii. Chestia asta era prea bună, ca să o ţină în aşteptare. Ieşi repede din camera Roannei şi se întoarse la ea. Harper era singura ei speranţă. Era un tip ciudat; o speria, dar o şi excita. Arăta ca şi cum nu ar fi existat nimic prea josnic sau obscen pentru el, nimic să nu poată înghiţi. Era ciudat cât de mult îl ura pe Webb, aproape că nu se mai putea gândi la altceva, dar asta era în avantajul ei. Harper ratase de două ori, dar va continua să încerce. Era ca o puşcă: tot ce trebuia ea să facă, era să-i arate ţinta.

Îl sună să aranjeze o întâlnire.

*

Ochii lui Harper se umplură de o lumină rece, sălbatică, făcând-o pe Corliss să tremure în ea, de frică şi de satisfacţie. Reacţia lui fusese mai puternică decât se aşteptase.

— Eşti sigură că este însărcinată? întrebă el încetişor, lăsându-se pe spate în scaun, astfel încât picioarele din faţă ale acestuia se ridicară de pe podea. Stătea în balans, ca un animal pregătindu-se să sară.

— Am văzut testul ăla nenorocit. Era deasupra, în lădiţa de gunoi, deci şi l-a făcut în dimineaţa asta. După care au coborât numai zâmbete şi Webb a anunţat că se vor căsători. Şi cu banii mei cum rămâne?

Harper îi zâmbi, cu ochii lui atât de albaştri şi de goi.

— Banii?

O cuprinse panica. Avea nevoie de nişte bani; se grăbise într-un asemenea hal să iasă din camera Roannei iar acum chiar avea nevoie de o priză sau două, să-şi revină. Era cu adevărat la limită; nu mai avea decât două zile până să o dea Webb afară. Harper trebuia să facă ceva, dar

aşteptarea o ucidea. Nu rezista dacă nu făcea rost de puţină cocainã, să se repună pe picioare.

— N-ai pomenit niciodată nimic despre bani, spuse el tărăgănat şi zâmbetul lui îi trimise din nou fiori reci în tot corpul. Se uită nervoasă în jur. Nu-i plăcea locul ăsta. De fiecare dată se întâlnea cu Harper în alt loc, dar întotdeauna până atunci locaţiile fuseseră publice: o parcare de camioane, un bar, locuri dintr-astea. Şi întotdeauna se întâlneau în afara oraşului.

De data asta îi dăduse indicaţii cum să ajungă la o mică rulotă jigărită, undeva, nicăieri. Peste tot în jur erau numai maşini vechi şi carcase de banchete şi arcuri înghesuite alandala în jurul rulotei, ca şi cum ar fi fost aruncate acolo şi nimeni nu s-a mai gândit după aceea la ele. Rulota era mică, formată dintr-o bucătărie înghesuită, cu o măsuţă meschină şi două scaune în chip de zonă de mâncat, o canapea din piele sintetică, hărtănită şi un televizor minuscul, plasat pe o minusculă măsuţă de perete, iar în spate putea vedea o baie la fel de minusculă şi un dormitor în care patul dublu ocupa aproape tot spaţiul. Vase murdare, sticle de bere, haine aruncate

peste tot.

Nu aici locuia Harper. Pe cutia de scrisori văzuse un alt nume, mâzgălit ca vai de el, dar nu-şi putea aminti acum de el. Îi spusese că rulota era a unui prieten.

Acum se întreba dacă „prietenul” auzise vreodată de Harper Neeley.

— Îmi trebuie bani. Aşa a fost înţelegerea, izbucni ea.

— Nu. Înţelegerea a fost că tu îmi dai informaţii despre Tallant iar eu mă ocup de problema ta.

— Iar tu ai făcut-o de rahat! izbucni ea.

Harper clipi încet, privirea lui rece devenind şi mai rece şi ea îşi dori să-şi fi ţinut gura.

— Durează mai mult decât m-am aşteptat, spuse ea moderându-şi tonul. Sunt falită, îmi trebuie lucruri. Ştii cum sunt fetele…

— Ştiu cum sunt drogatele, spuse el indiferent.

— Eu nu sunt o drogată! Eu nu folosesc decât câte puţin, din când în când, să-mi liniştesc nervii.

— Da şi nici rahatul tău nu pute.

Corliss se înroşi, dar ceva în felul cum o privea îi spuse să nu mai forţeze nota. Se

dădu jos nervoasă de pe canapeaua scârboasă, devenită lipicioasă de cât transpirase. Îi văzu privirea coborând spre picioarele ei şi-şi dori să nu fi purtat şort. Dar era atât de al naibii de cald şi ea nu se aşteptase să trebuiască să stea pe piele sintetică, pentru Dumnezeu. Îşi dori să nu se fi îmbrăcat cu şortul ăsta, dar era preferatul ei tocmai pentru că era atât de scurt şi de strâmt şi mai era şi alb, scoţându-i în evidenţă bronzul.

— Trebuie să plec, spuse ea încercând să-şi ascundă agitaţia. Harper nu încercase niciodată nimic cu ea, dar nici nu mai fuseseră în locuri unde ar fi putut-o face. Nu că ar fi fost urât, departe de asta, pentru un tip bătrân, dar o speria de moarte. Dacă ar fi fost, poate, într-un loc unde să nu se simtă atât de singură, cum ar fi un motel, unde cineva ar fi auzit dacă ar fi ţipat, pentru că Harper arăta ca un bărbat care făcea femeile să ţipe.

— Nu ai chiloţi, observă el continuând să se balanseze pe picioarele din spate ale scaunului. Îţi pot vedea părul păsăricii, prin şort.

Ea ştia asta; acesta era unul din motivele pentru care îi plăcea atât de mult

să poarte şorturi. Îi plăcea cum se uitau bărbaţii la ea, apoi se mai uitau o dată, uluiţi, cu ochii bulbucaţi şi cu limba scoasă ca la câini. Asta o făcea să se simtă sexi, înnebunitoare. Dar când se uită Harper la ea, nu se simţi sexi, se simţi speriată.

Harper se legănă şi mai mult pe scaun şi-şi băgă mâna în buzunarul drept al jeanşilor. Scoase de acolo o punguliţă cu vreo treizeci de grame de pudră albă, răsucită şi prinsă la gură cu fir roşu. Firul îi atrase privirea şi i-o reţinu. Nu mai văzuse niciodată o punguţă cu cocaină, legată cu fir roşu. Arăta exotic, ireal.

Harper începu să bălăngănească punguliţă înainte şi înapoi.

— Ce preferi, asta sau bani?

Bani, încercă ea să spună, dar buzele refuzară să formeze cuvântul. Punguliţă se bălăngănea înainte şi înapoi. Înainte şi înapoi. Se zgâia la ea, hipnotizată, fascinată. În punguliţă asta era zăpadă, un cadou de Crăciun, legat cu fir roşu.

— P… poate doar de gust, şopti ea. Doar de gust. Asta era tot ce-i trebuia. O mică priză, să se liniştească.

Nepăsător, el se întoarse şi mătură totul de pe măsuţa murdară, ziare şi scrumiere şi

vase murdare, care căzură alandala pe podea, unde se alăturară restului de gunoaie şi arătară ca acasă. Proprietarul rulotei probabil că nici nu o să observe. Apoi desfăcu firul roşu şi presără cu grijă o porţie de pudră albă, pe masă. Corliss se repezi nerăbdătoare, dar el îi aruncă o privire rece, care o opri în drum.

— Aşteaptă. Încă nu e gata pentru tine.

Pe jos se afla un insert dintr-o revistă, unul din cartonaşele alea stupide, vârâte printre paginile magazinelor, dându-i cititorului şansa de a deveni un abonat. Harper luă cartonaşul de jos şi începu să împartă minuscula cantitate de pudră în linii uniforme, pe masă. Corliss îi urmărea mişcările iuţi, sigure. Mai făcuse asta, de multe ori. Ceea ce o intrigă, pentru că îşi închipuise că ea ştia să-i depisteze pe consumatorii de cocaină, ori el nu dădea semne.

Liniuţele erau perfecte acum, patru în total. Nu erau foarte lungi, dar îşi vor face treaba. Se înfioră uitându-se la ele, aşteptând un cuvânt care să o elibereze din poziţia în care stătea.

Harper scoase un pai din buzunar. Era un pai obişnuit, tăiat ca să nu fie mai mare

de doi centimetri şi jumătate. Era mai scurt decât îi plăcea ei, atât de scurt încât va trebui să se aplece deasupra măsuţei şi să aibă grijă ca mâinile să nu atingă liniile şi să le deranjeze. Dar era un pai şi când el i-l întinse, îl luă nerăbdătoare.

Îi arătă un loc pe duşumea.

— Poţi să stai aici.

Rulota era atât de mică încât nu putu face decât un singur pas mai în faţă. Îl făcu, apoi se uită la masă şi înapoi la el. Trebuia să se aplece de tot şi să se întindă, ca să ajungă la linii.

— Este prea departe, spuse ea.

El ridică din umeri.

— Te descurci tu.

Îşi întinse mâna stângă şi şi-o propti pe masă şi cu dreapta luă cu grijă paiul scurt. Se aplecă în faţă, centimetru cu centimetru, sperând că nu va cădea şi nu vă răsturna masa. Liniile se apropiară şi ea îşi duse paiul la nas, anticipând deja avântul, extazul, când capul i se va dilata, lumina…

— Nu o faci cum trebuie, spuse el.

Corliss îngheţă, cu ochii în continuare pe liniile acelea mici, dulci. Trebuia să ajungă la ele. Nu mai putea aştepta. Dar îi era frică să se mişte, frică de ce s-ar putea întâmplă

dacă se mişca înainte de a-i fi permis Harper.

— Mai întâi trebuie să-ţi dai jos pantalonaşii.

Vocea lui era inexpresivă, ca şi cum s-ar fi jucat de-a „Căpitane, Pot Să?” Dar acum ştia ce vroia el şi uşurarea îi făcu să-i tremure picioarele. Nu vroia decât un regulat, nimic important. Ce dacă era mai bătrân decât toţi cei cu care se regulase până atunci? Linioarele acelea o invitau şi nu conta cât era el de bătrân.

Se îndreptă şi-şi descheie repede şortul, lăsându-l să-i cadă la glezne. Dădu să iasă din el, dar el o opri din nou.

— Lasă-l acolo. Nu vreau să-ţi desfaci picioarele, este mai strâmt când le ţii împreunate.

Ea ridică din umeri.

— Cum vrea tractorul tău.

Nu-i mai acordă nicio atenţie, în timp ce el se mişca în spatele ei. Se aplecă, uitându-se pofticioasă la cocaină, cu mâna stângă sprijinindu-se de măsuţă, cu dreapta ţinând paiul. Vârful paiului atinse pudra albă şi ea inhală tare, exact când intra şi el în ea, adânc. Forţa loviturii făcu paiul să patineze pe masă şi strică liniile regulate ale

cocainei. Ea era uscată şi el o făcea să o doară. Începu să vâneze cocaina cu paiul şi el se lansă din nou, făcând-o să rateze. Ea scânci, ajustându-şi frenetic poziţia şi inhalând cât putu ea de tare, ca să aspire particulele de pudră la care putea ajunge paiul.

Cocaina era împrăştiată pe toată masa. Nu avea niciun rost să încerce să le ţintească, nu putea decât să-şi regleze inhalaţiile după cum o împingeau înainte loviturile lui, în ea. Corliss îşi ţinea paiul scurt la nas, plimbându-i avid vârful de-a lungul mesei, aspirând puternic prin nas, în timp ce se legăna înainte şi înapoi, înainte şi înapoi şi nu mai conta că el o făcea să o doară, nenorocitul, pentru că ea reuşea să inhaleze suficient şi lumina, avântul, se împrăştiau în corpul ei. Nu-i păsa ce făcea el, atâta vreme cât îi putea face rost de cocaină şi atâta vreme cât avea grijă de Webb Tallant, înainte ca ticălosul să apuce să o dea afară de la Davencourt.

*

În după-amiaza aceea, când Roanna se întoarse de la o şedinţă cu *Societatea*

Istorică, deschise uşa garajului şi îşi văzu locul din pou ocupat: Corliss se întorsese înaintea ei. Oftând, închise la loc garajul cu telecomanda şi-şi parcă maşina afară. În două zile, Corliss nu va mai fi aici; atâta mai putea răbda. Dacă ar pomeni ceva despre locul din parcare, ar provoca o altă scenă care ar întrista-o pe Lucinda, ceva ce nu-şi dorea.

Traversa încet curtea, spre uşa din spate, când ceva îi mişcă delicat inima şi se opri, uitându-se în jur. Era una dintre cele mai frumoase zile. Cerul era de un albastru profund, pur şi aerul era neobişnuit de clar, fără ceaţa aceea obişnuită, din cauza umidităţii. Căldura era atât de intensă, aproape ca o atingere, eliberând parfumul bogat al tufelor de trandafiri care fuseseră cultivaţi cu grijă, de-a lungul deceniilor şi erau încărcaţi cu flori. Mai jos, spre grajduri, caii se zbenguiau în iarbă, ridicându-şi capetele lucioase, pline de energie. Azi dimineaţă Webb o ceruse de soţie. Şi mai presus de toate astea, îi purta copilul.

Era însărcinată. Efectiv era însărcinată. Era încă puţin uluită, ca şi cum aşa ceva nu i s-ar fi putut întâmpla ei şi fusese atât de

distrată, încât habar n-avea ce se discutase la întâlnirea *Societăţii Istorice.* Era obişnuită ca ea să fie singura persoană din trupul ei. Cum se va obişnui cu gândul că în trupul ei mai locuia cineva? Era ciudat şi era înfricoşător. Cum putea ceva atât de ciudat, să fie atât de preţios? Era atât de fericită încât îi venea să plângă.

Şi asta i se părea ciudat. Era fericită. Studie cu grijă emoţia. Se va mărita cu Webb. Va creşte copii şi cai. Se uită în sus la casa uriaşă, veche şi o cuprinse un val de pură exaltare şi sentiment de posesie. Davencourt era al *ei.* Era căminul ei acum, adevărat şi realmente. Da, era fericită. Chiar în ciuda plecării tot mai apropiate a Lucindei, era plină de o bogată mulţumire.

Webb avea dreptate; Jessie îi otrăvise destul viaţa, convingând-o că era prea urâtă şi prea neîndemânatică, să poată fi iubită de cineva. Roanna simţi cum îi pătrunde prin pori conştientizarea. Era capabilă, era o fiinţă umană plăcută şi avea un talent special cu caii. *Era* iubită; Lucinda o iubea, Loyal o iubea, Bessie şi Tansy o iubeau. Gloria şi Lanette fuseseră îngrijorate când se rănise iar Lanette fusese de un ajutor surprinzător. Brock şi Greg o plăceau.

Harlan – dar cine ştia ceva de Harlan? Dar mai mult şi mai mult, Webb o iubea. Cândva, în timpul zilei, această certitudine îi străpunsese straturile sufletului. Webb o iubea. O iubise toată viaţa, exact cum spusese, în mod clar, era excitat de ea, ceea ce însemna că înfăţişarea ei nu era nici ea aşa de bizară.

Îşi zâmbi în secret, amintindu-şi cum făcuse dragoste cu ea noaptea trecută şi apoi din nou dimineaţa, după ce testul de sarcină ieşise pozitiv. Reacţia lui fizică faţă de ea nu avea cum să fie pusă la îndoială, la fel ca şi a ei, faţă de el.

— Am văzut, spuse el, din prag.

Nu-l auzise deschizând uşa.

— Ai stat cinci minute acolo, visând cu ochii deschişi şi ai pe faţă un mic zâmbet misterios. La ce te gândeai?

Încă zâmbind, Roanna se apropie de el, cu ochii ei căprii acoperiţi de gene grele şi cu o expresie care îi tăie lui Webb răsuflarea.

— La călărit… şi la… „ahh”, şopti ea trecând pe lângă el, ştergându-şi în mod deliberat trupul de al lui.

Ochii lui Webb deveniră şi ei mai grei şi culoarea îi pătă obrajii. Era prima mişcare

de seducere făcută de Roanna şi îi provocase o erecţie completă, subită. Tansy era în bucătărie, în spatele lui, făcându-şi veselă corvezile zilnice, gătind şi inventând meniuri. Nu-i păsa dacă îi observase erecţia. Se întoarse şi o urmă pe Roanna în tăcere, hotărât.

Roanna se uită peste umăr la el, în timp ce urcau scările, privirea ei strălucind de promisiuni. Începu să meargă mai repede.

Abia închiseră uşa dormitorului şi Webb o ţinea deja în braţe.

*

Nunta implica o mulţime de curse, îşi spuse Roanna a doua zi de dimineaţă, în timp ce înainta pe drumul de maşină privat, lung, încolăcit. Lista cu invitaţi era mult mai mică decât cea pentru petrecerea Lucindei, cu un total de patruzeci de oameni, cu familie cu tot, dar tot existau detalii de care trebuia să se ocupe.

Mai târziu, în cursul după-amiezii, ea şi Webb urmau să-şi facă testele de sânge. În dimineaţa asta se ocupase de flori şi de caterer şi de tortul de mireasă. În mod normal, torturile de nuntă aveau nevoie de

săptămâni de pregătire, dar Doamna Turner, specialistă în torturi festive, îi spusese că ar putea face unul „simplu şi elegant” în cele unsprezece zile rămase până la ziua aleasă pentru nuntă. Roanna înţelese că „simplu şi elegant” era un mod tactic de a spune mai puţin elaborat, dar oricum, asta şi vroia ea. Trebuise să se oprească la Doamna Turner ca să aleagă modelul care-i plăcea cel mai mult.

Trebuia să se ocupe şi de rochia de mireasă. Dacă nu va găsi ceva să-i placă în Quad Cities, va trebui să se ducă la Huntsville sau la Birmingham.

Din fericire, Yvonne fusese înnebunită de perspectiva căsătoriei lui Webb. Ea o tolerase pe Jessie, dar nu o iubise niciodată. Pe Roanna însă o plăcea enorm şi spusese chiar că întotdeauna şi-ar fi dorit ca Webb să o fi aşteptat pe Roanna să crească, în loc să se fi însurat cu Jessie. Yvonne se lansă în pregătiri, preluând obositoarea sarcină a invitaţiilor şi oferindu-se să se ocupe de orice alte sarcini i-ar fi dat Roanna.

Roanna ajunse în dreptul drumului secundar şi aşteptă să treacă maşina care se apropia din sensul opus. Simţi frâna moale când o apăsă şi se încruntă, apăsând

din nou pedala, tatonând. De data asta o simţi cum trebuia. Poate scăzuse nivelul lichidului de frână, deşi îşi ţinea maşina bine îngrijită. Îşi notă în minte să se oprească la un service şi să facă o verificare.

Făcu dreapta spre drumul secundar, ca să intre în autostradă. Maşina care tocmai trecuse pe lângă ea se afla la cel puţin o sută de metri în faţa ei. Roanna acceleră treptat, începând să se gândească la rochia de mireasă: să fie ceva simplu, mai curând ivorie, decât albă. Avea nişte perle montate în aur, care vor da splendid cu rochia ivorie. O rochie destul de strâmtă, în stil Empire, i-ar sta mult mai bine decât o rochie amplă, de prinţesă din poveste.

Urmă o curbă, apoi un stop, unde drumul se intersecta cu Autostrada 43, o autostradă circulată, cu patru benzi, cu un trafic permanent. Roanna făcu curba şi văzu maşina din faţa ei oprindu-se la stop, semnalizând stângă şi aşteptând o breşă în trafic, să se poată înscrie în autostradă.

O maşină întoarse spre drumul lateral, venind spre ea, dar traficul era prea dens pentru ca maşina oprită la stop să poată trece dincolo. Roanna apăsă frâna ca să

încetinească, dar pedala se duse la podea fără nicio rezistenţă.

O cuprinse panica. Apăsă din nou pedala, dar fără reacţie, aşa cum se întâmplase prima oară. Iar maşina părea să ia viteză. Nu avea frâne şi ambele benzi ale drumului erau ocupate.

Timpul trecea. Drumul parcă se lungea în faţa ei, în timp ce maşina care venea din sens opus părea de două ori mai mare decât era în realitate. Mintea începu să-i meargă: Webb, copilul. În dreapta se întindea un şanţ adânc şi banda de refugiu era prea îngustă; nu avea pe unde să ocolească maşina oprită la intersecţie, chiar şi fără pericolul de a traversa patru benzi de trafic.

Webb! Dumnezeule, Webb. Strânse volanul, spaima aproape sufocând-o, pe măsură ce secundele treceau şi ea nu mai avea timp. Nu putea muri acum, nu acum când îl avea pe Webb, când copilul lui abia îşi începea viaţa în ea. Trebuia să facă ceva…

Dar ştia deja ce să facă. Amintirea străluci ca un fir roşu prin teroarea care ameninţa să o înghită. Fusese un şofer groaznic, aşa că la colegiu urmase un curs de condus. Ştia cum să stăpânească

patinajele şi condiţiile proaste de drum; ştia ce să facă în cazul unei pene de frână.

Ştia ce să facă!

Maşina se repezea înainte ca şi cum ar fi coborât pe o pantă, pe un drum plin de ulei.

În capul ei îi sună vocea instructorului, calmă şi prozaică: *dacă poţi evita, nu lua o lovitură în plin. Nu te lăsa lovită de nimic frontal, atunci se petrec cele mai nefericite accidente. Întoarce maşina, intră patinând în coliziune, disipează forţa.*

Puse mâna pe schimbătorul de viteze. Nu încerca să îl bagi în poziţia de parcare, îşi spuse ea, amintindu-şi acele lecţii de demult. Instructorul îi spusese că oricum nu va intra în poziţia „parcare”. Îi putea auzi vocea la fel de clar ca şi cum ar fi stat acum, aici, alături de ea: *bagă într-o viteză mai mică şi trage frâna de mână. Frâna de mână acţionează cu cablu, nu pneumatic. Pierderea de fluid nu o afectează.*

Maşina oprită se afla la mai puţin de cincizeci de metri. Maşina care venea înspre ea, la nici atât.

Roanna trase schimbătorul de viteză într-o viteză inferioară şi apoi trase frâna de mână, cu toată forţa ei.

Metalul urlă şi din cauciucuri ieşi fum

negru. Duhoarea de cauciuc ars umplu maşina.

Partea din spate a maşinii se va roti, probabil, încearcă să ieşi din derapaj. Dacă nu ai spaţiu şi vezi că o să intri în cineva sau cineva o să intre în tine, încearcă să manevrezi astfel încât coliziunea să nu fie frontală. Probabil că amândoi veţi pleca pe jos de acolo.

Partea din spate a maşinii se roti, intrând pe cealaltă bandă, în faţa maşinii care venea înspre ea. Un claxon urlă şi Roanna întrezări prin parbriz, ca prin ceaţă, o faţă furioasă, terifiată. Intră în derapaj, simţind cum maşina începe să alunece în cealaltă direcţie şi răsuci repede volanul, ca să corecteze patinarea.

Maşina venind din sensul opus trecu la câţiva centimetri de ea, continuând să claxoneze. Nu mai rămăsese decât maşina de pe banda ei, aşteptând în continuare răbdătoare, cu semnalizarea clipind.

Douăzeci de metri. Nu mai avea loc, nu mai avea timp. Cu banda din stângă liberă acum, Roanna dirijă maşina spre ea, într-o alunecare învârtită. Părăsi drumul şi intră în banda de refugiu, cu maşina continuând să patineze într-o parte. Se lovi de gard,

lemnul se sparse şi o întreagă parte din gard se prăbuşi. Maşina intră în lanul de porumb de înălţimea unui om, buşindu-se de răzoare, bucăţi de pământ zburând în toate părţile. Roanna fu aruncată în faţă şi centura o muşcă de coapse şi de piept, aruncând-o înapoi, în timp ce maşina se opri brusc.

Rămase acolo, odihnindu-şi capul pe volan, prea slabă şi ameţită ca să poată ieşi din maşină. Toropită, îşi făcu inventarul. Totul părea să fie în regulă cu ea.

Deveni conştientă că tremura necontrolat. Reuşise!

Auzi pe cineva strigând, apoi auzi un ciocănit în geamul din dreptul ei.

— Doamnă? Doamnă? Sunteţi bine?

Roanna îşi înălţă capul şi se uită la faţa speriată a unei adolescente. Poruncindu-şi membrelor tremurânde să se potolească, îşi desfăcu centura şi încercă să se dea jos din maşină. Portiera nu se deschise. Împinse, şi fata trase de partea cealaltă şi împreună reuşiră să o deschidă suficient ca Roanna să poată ieşi.

— Sunt bine, reuşi ea să spună.

— V-am văzut ieşind afară din drum. Sunteţi sigură că sunteţi bine? Aţi intrat

destul de tare în gard.

— Gardul a încasat-o cel mai rău. Am rămas fără frâne.

Dinţii Roannei începură să clănţăne şi simţi nevoia să se sprijine de maşină sau să se lase la pământ.

Ochii fetei se făcură mari.

— Ah, nu! Aţi ieşit din drum ca să nu intraţi în mine, da?

— Mi s-a părut cea mai bună idee, spuse Roanna şi genunchii o lăsară.

Fata se repezi, petrecându-şi un braţ pe după ea.

— Dar *sunteţi* rănită!

Roanna scutură din cap, obligându-şi genunchii să i se întărească, văzând că fata dădea semne să izbucnească în plâns.

— Nu, sunt doar speriată, atâta tot. Îmi simt picioarele ca macaroanele. Am un celular în maşină, vreau doar să sun pe cineva, să vină aici, spuse Roanna inspirând constant, profund.

— Vi-l aduc eu, spuse fata trăgând mai mult de uşă şi strecurându-se înăuntru, ca să găsească celularul. După o scurtă căutare, îl localiză sub bancheta din faţă, din partea dreaptă.

Roanna mai inspiră de câteva ori adânc,

înainte de a suna acasă. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să îi alarmeze inutil pe Webb şi pe Lucinda, ceea ce însemna că trebuia să-şi liniştească vocea.

Îi răspunse Bessie şi îl ceru pe Webb, care intră imediat pe linie.

— N-ai plecat de acasă nici de cinci minute. La ce altceva te-ai mai gândit? glumi el.

— La nimic, spuse ea, mândră de cum îi sunase vocea. Vino la intersecţie, să mă iei de aici. Am avut probleme cu frâna şi am ieşit afară din drum.

Webb nu-i răspunse. Roanna auzi o înjurătură violentă, înfundată, apoi un păcănit şi telefonul muri.

— E pe drum, îi spuse ea fetei şi-şi închise mobilul.

*

Webb o băgă pe Roanna în camioneta lui, îi mulţumi adolescentei că a avut grijă de ea şi conduse înapoi spre Davencourt atât de repede, încât Roanna trebui să se ţină de agăţătoarea de deasupra, ca să se echilibreze. Când ajunseră acasă, el insistă să o ducă în braţe, înapoi în casă.

— Lasă-mă jos, o să-i sperii pe toţi, sâsâi ea.

Webb o sărută cu năduf.

— Taci. Te iubesc şi eşti însărcinată. Dacă te duc în braţe, *eu* mă simt mai bine.

Îşi petrecu atunci braţul pe după ceafa lui şi tăcu. Trebuia să recunoască faptul că forţa şi căldura trupului lui mare erau foarte liniştitoare, ca şi cum ar fi absorbit prin piele o parte din ele. Dar aşa cum prezisese ea, faptul că nu mergea pe picioarele ei îi făcu pe toţi să pună întrebări speriate.

Webb o duse în living şi o puse pe o canapea, cu grijă, ca şi cum ar fi fost făcută din cristal.

— Sunt bine, sunt bine, nu am nici măcar vânătăi, continua ea să răspundă corului de întrebări.

— Adu-i o băutură fierbinte, dulce, îi spuse Webb lui Tansy, care se repezi să facă întocmai.

— Decafeinizată! strigă Roanna în urma ei, gândindu-se la copil.

După ce se asigură pentru a zecea oară că nu era rănită, Webb se ridică şi-i spuse că se duce să se uite la maşină.

— Merg cu tine, spuse ea fericită să

scape de toate alintările astea, dădu să se ridice, dar fu imediat readusă pe poziţie de corul de proteste al femeilor din casă.

— Cu siguranţă că nu o să mergi şi tu, tânără doamnă. Sistemul tău a suferit un şoc şi trebuie să te odihneşti. Vocea Lucindei răsunase cu toată autoritatea ei.

— Nu sunt rănită, repetă Roanna, întrebându-se dacă o asculta cineva cu adevărat.

— Atunci *eu* am nevoie ca tu să te odihneşti. N-aş rezista să te ştiu pe coclauri, când bunul simţ spune că trebuie să-ţi acorzi timp să ieşi din starea de şoc.

Roanna îi aruncă lui Webb o privire care vorbea de la sine. Webb îşi înălţă o sprânceană şi ridică din umeri, câtuşi de puţin înţelegător.

— Nu te pot lăsa pe coclauri, şopti el

Şi privirea îi coborî mai jos, spre pântecele ei.

Roanna se aşeză la loc, încălzită de comunicarea tăcută, de gândul comun la copilul lor. Şi în timp ce Lucinda recurgea la şantaj emoţional ca să o facă să se răzgândească, Roanna decise că în fond nu avea ce să-i strice să se lase răsfăţată pentru restul zilei.

Webb ieşi să se urce în camioneta lui şi se uită gânditor spre locul unde fusese parcată maşina Roannei. Pe jos se vedea, chiar de la distanţa unde se afla el, o pată întunecată, umedă. Se duse într-acolo şi îngenunchie, examinând pata o clipă, înainte de a o atinge cu un deget şi mirosind apoi reziduul de ulei. Lichid de frână, în mod categoric şi încă foarte mult. Probabil că nu-i mai rămăsese decât foarte puţin, pe ţevi, pompat afară la prima folosire a frânelor.

Putea fi ucisă. Dacă ar fi traversat autostrada, în loc să intre în lanul de porumb, ar fi fost foarte grav accidentată, dacă nu ucisă pe loc.

Se simţi cuprins de o groază rece. Poate că atacatorul necunoscut, din umbră, a lovit din nou, dar de data asta în Roanna. De ce nu? Nu o mai făcuse înainte şi cu Jessie? Şi cu mai mult succes.

Nu recurse la celular, considerându-l nesigur, şi nici nu se întoarse înapoi în casă, ca să evite întrebările nedorite. Se duse la grajduri şi se folosi de telefonul lui Loyal. Dresorul ascultă conversaţia şi sprâncenele lui dese, cărunte, se adunară deasupra ochilor, care scânteiau de furie.

— Crezi că cineva a vrut să-i facă rău domnişoarei Roanna? întrebă el, imediat ce Webb termină convorbirea.

— Nu ştiu. Este posibil.

— Aceeaşi persoană care a pătruns în casă?

— Dacă s-a umblat la frâne, atunci va trebui să spun da.

— Asta înseamnă că aseară a fost aici, umblând la maşină.

Webb confirmă din cap, cu o expresie de piatră, încercă să nu-şi lase imaginaţia să-i umble, până când nu va şti sigur că se umblase la maşina Roannei, dar nu-şi putu opri stomacul să nu i se strângă de panică şi de furie, la gândul că omul acela fusese atât de aproape să reuşească.

Ajunse la intersecţie, uitându-se tot timpul în jurul lui. Nu credea că era o capcană care să-l aducă pe el aici, în câmp deschis, pentru că nu avea nimeni cum să prezică exact când anume avea să aibă loc accidentul Roannei. Deşi era cât se poate de sigur că în linii mari acesta era acelaşi loc în care se trăsese în el, se temea mai curând că de data aceasta ţinta nu fusese el ci Roanna. Poate că ea nu se aflase pur şi simplu în locul greşit, la momentul

nepotrivit, în noaptea în care fusese lovită în cap. Poate că avusese efectiv noroc, reuşind să strige şi să alerteze toată casa, înainte ca ticălosul să-şi poată termina treaba.

Jessie fusese ucisă, dar Dumnezeule, nu ar permite să păţească şi Roanna ceva. Indiferent ce trebuia să facă, Roanna va fi în siguranţă.

Parcă maşina pe banda de refugiu imediat în apropierea secţiunii de gard dărâmate şi-l aşteptă pe şerif. Beshears apăru şi el curând, împreună cu Booley. Cei doi bărbaţi coborâră şi i se alăturară lui Webb şi înotară împreună prin lanul de porumb, spre locul în care se afla maşina. Erau cu toţii negri şi tăcuţi. După celelalte două incidente, ar fi fost puţin cam prea mult să creadă că frânele Roannei cedaseră cu de la sine putere şi cu toţii ştiau asta.

Webb se întinse pe spate şi se strecură sub maşină. Tulpini rupte de ştiuleţi îi zgâriau spatele şi în jurul urechilor îi bâzâiau insecte minuscule. Mirosul de ulei şi de lichid de frână îi umplea urechile.

*

— Carl, dă-mi lanterna, spuse el şi pe sub maşină îi fu întinsă lanterna mare.

Webb o întoarse şi îi orientă lumina spre furtunul de frână. Văzu aproape imediat tăietura.

— Vreţi să vă aruncaţi o privire aici? îi invită el.

Carl se întinse pe jos, mormăind în timp ce se strecura pe sub maşină, să i se alăture lui Webb, înjurând când cioatele de porumb îi intrau în piele. Bombăni:

— Sunt prea bătrân pentru asta. Au!

Booley refuză să li se alăture, greutatea pe care o adăugase de când ieşise la pensie făcându-i imposibil să se strecoare sub maşină.

Carl se instală în poziţie, alături de Webb şi înjură când văzu furtunul de frână.

— Ticălosul, mârâi el ridicându-şi capul ca să examineze cât mai de aproape furtunul, fără să-l atingă.

— Aproape că l-a secţionat. O tăietură frumoasă, proaspătă. Chiar dacă ar fi reuşit să intre în autostradă, ar fi strivit-o când ar fi ajuns la semaforul de pe 157. Cred că a fost noroc pur că a intrat în câmp, aşa cum a spus că a intrat.

— Îndemânare, nu noroc. A luat câteva

lecţii de condus, la colegiu, spuse Webb.

— Dacă ar lua mai mulţi astfel de lecţii, atunci noi n-ar mai trebui să le strângem bucăţelele de pe autostradă.

Carl se uită apoi la Webb, îi văzu gura strângându-i-se şi îşi ceru scuze.

Se strecurară cu grijă afară de sub maşină, deşi Carl înjură din nou când îşi prinse cămaşa într-un porumb, sfâşiind-o puţin.

— Ai verificat şi celelalte maşini de acasă? îl întrebă Booley.

— M-am uitat scurt, pe sub toate. Singura maşină la care s-a umblat a fost a Roannei. De obicei parchează în garaj, dar azi-noapte şi-a lăsat-o afară.

— Ciudată coincidenţă. De ce n-a băgat-o în garaj? Carl îşi scărpină bărbia, semn că se gândea.

— O parcase Corliss pe locul ei. În ultima vreme am avut ceva probleme cu Corliss şi i-am spus să se mute. Am vrut să-i spun să-şi mute maşina, dar Ro mi-a spus să o las în pace, să nu mai provoc un scandal care să o enerveze pe Lucinda.

— Poate c-ar fi trebuit totuşi să-l provoci. Te gândeşti cumva la Corliss?

— Aş fi surprins dacă ar deosebi un

furtun de frână de un furtun de aspirator.

— Are prieteni care-ar putea face asta?

— Am fost plecat zece ani. Nu ştiu prin ce fel de cercuri se-nvârte. Dar dacă ar fi avut ceva cu un furtun de frână, atunci acela ar fi fost furtunul meu, nu al Roannei.

— Dar maşina ta era în garaj.

— Corliss are şi ea o telecomandă. Cu toţii avem. Iar dacă în spatele chestii ăsteia a fost ea, nu mai conta că maşina era afară sau înăuntru.

Carl îşi scărpină din nou bărbia.

— Nimic nu se leagă, nu? E ca şi cum am avea piese de la zece jocuri de puzzle, dar niciuna nu se potriveşte. Pur şi simplu nu are logică.

— Ah, ba da, are. Doar că noi nu am înţeles încă, spuse Booley.

CAPITOLUL 22

Casa era tăcută în seara aceea, când Webb intră în sfârşit în camera Roannei. Ca de obicei, ea stătea ghemuită în fotoliul ei, cu o carte în poală, dar îşi ridică privirea cu un salut cald în ochi.

— Ce a durat atât de mult?

— Am mai avut de lucru cu nişte hârtii urgente. Cu toată nebunia de astăzi, am uitat de ele.

Webb îngenunche în faţa ei, cercetându-i privirea.

— Nu-mi ascunzi nimic, nu?

— Sunt *bine.* N-am nici măcar o zgârietură. Vrei să-mi scot hainele să-ţi arăt?

Ochii lui Webb se înceţoşară şi privirea îi căzu pe sânii ei.

— Da.

Roanna simţi cum începe să se încălzească pe dinăuntru şi sânii începură să i se întărească, aşa cum se întâmplă întotdeauna când el se uita aşa la ea. Webb râse încetişor, dar se ridică în picioare şi o luă de mâini, ridicând-o de pe fotoliu.

— Vino.

Roanna crezu că se vor duce în pat, dar el o conduse spre uşă. Se uită confuză la el.

— Unde mergem?

— În altă cameră.

— De ce? Ce e rău cu asta? întrebă ea uluită.

— Vreau să încerc alt pat.

— Pe al tău?

— Nu, spuse el scurt.

Roanna rezistă presiunii din spatele ei, în timp ce Webb o împingea spre uşă. Se întoarse şi se uită lung la el, cu privirea fixă.

— S-a întâmplat ceva.

O spuse ca pe o constatare, nu ca pe o întrebare. Îl cunoştea prea bine pe Webb; îl văzuse furios şi îl văzuse amuzat. Ştia când era obosit, când era îngrijorat, când situaţia era al naibii de gravă. Crezuse că îl văzuse în toate stările lui, dar aceasta era cu totul nouă.

Ochii lui erau duri şi reci, cu o stare de alertă în ei care o făcu pe Roanna să se gândească la o pisică pândindu-şi prada.

— Să zicem doar că m-aş simţi mai bine dacă în noaptea asta te-aş şti în altă cameră.

— *Dacă* plec de aici, o să-mi spui de ce?

Privirea ca o lamă se ascuţi şi mai mult.

— Ah, o să pleci de aici, spuse el încetişor.

Roanna se îndreptă şi îi ţinu piept, fără să dea un centimetru înapoi.

— Webb Tallant, mă poţi convinge, dar nu îmi poţi porunci. Nu sunt nici proastă şi niciun copil. Spune-mi ce se întâmplă.

Pentru simplul fapt că-l iubea la nebunie, nu însemna că nu putea gândi

singură pentru ea.

Webb păru o clipă frustrat, pentru că odinioară ea nu i s-ar fi împotrivit în niciun fel. Dar pe vremea aceea era un copil, iar acum era femeie; avea nevoie să i se amintească destul de des asta. Se decise repede.

— Bine, dar vino. Şi cât mai încet cu putinţă; nu vreau să trezesc pe nimeni. Iar când intrăm în cealaltă cameră, nu aprinzi nicio lumină.

— Patul nu o să aibă aşternuturi, îl avertiză ea.

— Atunci ia ceva să pui pe tine, dacă ţi se face frig.

Roanna îşi luă pătura pufoasă şi o porni încet pe hol, împreună cu el, spre unul dintre dormitoarele neocupate, ultimul de pe partea dreaptă. Draperiile erau trase în lături, lăsând să intre destulă lumină de la luna aflată în pătrar, ca ei să poată vedea ceva. Webb se duse la fereastră şi se uită afară, în timp ce Roanna se aşează pe pat.

— Spune-mi.

Webb nu îşi întoarse privirea de la fereastră.

— Bănuiesc că am putea avea un vizitator în noaptea asta.

Roanna se gândi câteva secunde la vorbele lui şi stomacul i se strânse, la răspunsul evident.

— Crezi că hoţul se va întoarce?

Webb îi aruncă o privire scurtă.

— Gândeşti repede, da? Eu nu cred că este un hoţ. Dar da, cred că ne va vizita la noapte.

Din camera asta putea vedea peluza laterală, îşi dădu ea seama, în timp ce din celelalte camere nu ar fi putut-o vedea decât pe cea din spate.

— Dacă nu este un hoţ, atunci de ce s-ar întoarce?

Webb rămase tăcut o vreme, apoi spuse:

— Ucigaşul lui Jessie nu a fost încă prins.

Brusc, pe Roanna o cuprinse frigul şi îşi puse pătura peste umeri.

— Crezi… crezi că cine a omorât-o atunci pe Jessie a intrat în casă şi m-a lovit pe mine?

— Cred că este posibil. Accidentul tău de astăzi nu a fost un accident, Ro. Cineva ţi-a tăiat furtunul de frână. Şi cineva a tras în mine de două ori, în ziua petrecerii, când am întârziat. Nu am avut probleme cu maşina; s-a tras în parbrizul meu.

Roanna inspiră adânc, şocată, cu mintea alergându-i. Vroia să sară şi să înceapă să strige la el pentru că nu i-a spus nimic până acum, vroia să arunce cu ceva, vroia să pună mâna pe cine era cel care trăsese în Webb. Dar nu putea face nimic din toate astea. Dacă vroia ca el să termine să-i spună ce avea de spus, atunci trebuia să stea locului şi să facă cât mai puţin zgomot.

— Dar... de ce persoana care a ucis-o pe Jessie, să vrea să te omoare pe tine? Şi pe mine?

— Nu ştiu, spuse el frustrat. Am trecut în revistă, iară şi iară, tot ce s-a petrecut înainte de moartea lui Jessie şi nu mă pot gândi la nimic. Nu am ştiut că avea un amant, până când nu mi-a spus Booley că aştepta un copil când a murit, dar de ce să o fi omorât el pe Jessie? Ar fi avut logică dacă ar fi vrut să mă omoare pe mine, nu pe Jessie. Iar dacă Jessie a fost omorâtă pentru altceva ce ar fi făcut ea, atunci s-ar putea să existe un motiv pentru care ucigaşul să vină după mine şi după tine. Nu ştim cine este, iar după zece ani, este probabil sigur că nu va fi descoperit, atunci de ce să-şi asume riscul să o ia de la început?

— Deci tu nu crezi că este amantul ei?

— Nu ştiu. Nu are niciun motiv. Pe de altă parte, dacă *eu* sunt adevărata lui ţintă şi am fost în tot acest timp, asta înseamnă că Jessie a murit doar pentru că era soţia mea. M-am gândit că poate l-a surprins pe asasin, la fel cum ţi s-a întâmplat ţie şi asasinul a ucis-o, ca să nu poată fi identificat. M-am asigurat că toată lumea ştie că tu nu-ţi aminteşti nimic din noaptea atacului, pentru ca el să nu aibă un motiv să se întoarcă. Dar când ţi s-a tăiat furtunul de frână, am ştiut că trebuie să fie mai mult decât atât. Stricarea maşinii tale te-a vizat direct pe tine.

— Pentru că ne căsătorim, spuse ea, simţind că i se face rău. Dar a putut afla atât de repede? Abia ieri dimineaţă ne-am decis!

— Tot ieri ai început să faci pregătirile de nuntă, spuse Webb ridicând din umeri. Gândeşte-te la oamenii pe care i-ai sunat, la toţi cei pe care i-au sunat ei. Veştile circulă. Oricine este acela, trebuie să mă urască rău de tot, dacă a ucis-o mai întâi pe Jessie şi acum te vrea pe tine.

— Dar moartea lui Jessie nu putea fi plănuită. Nimeni nu putea şti că voi doi vă veţi certa în seara aceea, sau că tu vei pleca

la bar. În mod normal, trebuia să stai acasă.

— Ştiu, spuse el expirând puternic, tot mai frustrat. Nu mă pot gândi la niciun motiv, nici pentru atunci şi nici pentru acum. Indiferent cum privesc situaţiile, câteva detalii nu se potrivesc.

Roanna se sculă de pe pat şi veni spre el, simţind nevoia apropierii lui. Webb îşi petrecu mâinile pe după ea şi o îmbrăţişă strâns, aranjându-i mai bine pătura peste umeri. Roanna îşi puse capul pe pieptul lui, respirând încet în mirosul cald, masculin, al pielii lui. Era de necrezut că lui i s-ar fi putut întâmplă ceva.

— De ce crezi că se va întoarce în seara asta?

— Pentru că a făcut câteva încercări, într-un interval scurt de timp. Se va întoarce, încercând altceva. Loyal păndeşte şi el, dinspre grajduri. Dacă vede ceva, mă sună pe celular, apoi îl anunţă pe şerif.

— Eşti înarmat?

Webb făcu un semn cu capul spre scrin.

— E acolo.

Roanna întoarse capul şi văzu, în semiîntunericul din cameră, o formă mai întunecată, pe suprafaţa scrinului. Brusc, ştiu ce era diferit în comportamentul lui.

Aşa trebuie să fi fost el când i-a urmărit până în Mexic pe hoţii de vite: vânătorul, prădătorul. Webb nu era un bărbat înclinat în mod normal spre violenţă, dar era în stare să ucidă, ca să-şi apere ceea ce îi aparţinea. Nu era înnebunit sau exaltat; bătaia inimii lui, pe care o simţea lipită sub cap, era constantă. El era rece, nemilos, determinat.

— Şi dacă nu se va întâmplă nimic în noaptea asta? întrebă ea.

— Atunci vom sta din nou la pândă mâine noapte. Până la urmă tot îl prindem.

Rămase acolo, lângă el, multă vreme, privind afară, în noaptea luminată de lună, până când începură să o doară ochii. Nimic nu se mişca şi greierii cântau netulburaţi.

— Eşti sigur că alarma funcţionează?

Webb arătă spre cutia de lângă uşile verandei. Un led minuscul, verde, lumina constant. Dacă uşa s-ar fi deschis, s-ar fi aprins o lumină roşie şi dacă în cincisprezece secunde nu ar fi fost introdus codul, s-ar fi declanşat alarma.

Webb părea să aibă răbdarea lui Iov şi tenacitatea unui maratonist. Stătea acolo nemişcat, urmărind, dar Roanna nu reuşi să stea atâta vreme nemişcată. Ea se plimba

încet prin camera întunecată, strângându-şi pătura în jurul ei, până când Webb îi spuse încet:

— De ce nu te întinzi şi nu încerci să dormi puţin?

— Sufăr de insomnie, ai uitat? Nu adorm decât după…

Se opri şi el chicoti.

— Aş putea spune ceva rău, dar nu spun. Îmi cam place genul ăsta de insomnie. Mă stimulează, glumi el.

— Nu am băgat de seamă că ai nevoie de stimulente.

— După vreo treizeci de ani de căsnicie, s-ar putea să…

Webb se întrerupse şi fiecare fibră a trupului i se tensionă.

Roanna nu se repezi la fereastră, deşi asta ar fi vrut. Avea o cămaşă de noapte albă; apariţia ei la geam ar fi putut fi observată. Şopti, în schimb:

— Vezi pe cineva?

— Ticălosul se strecoară sus pe scara exterioară, şopti el. Nu l-am văzut decât acum. Probabil că nici Loyal. Webb îşi scoase celularul din buzunar şi tastă numerele lui Loyal, pe linia privată. Câteva secunde mai târziu, spuse încet:

— Vine, urcă pe scara exterioară. Apoi închise mobilul şi şi-l băgă înapoi în buzunar.

— Ce facem? şopti ea.

— Aşteptăm să vedem ce face el. Loyal cheamă şeriful, apoi vine aici, pentru întăriri. Web îşi schimbă apoi puţin poziţia, ca să aibă un unghi mai bun, din care să-l urmărească pe tăcutul intrus. Lumina lunii îi traversă faţa.

— Ocoleşte spre faţa casei… Nu se mai vede.

O lumină roşie bliţui, atrăgându-i Roannei atenţia. Se uită la decodor.

— Webb, a intrat în casă! Clipeşte ledul!

Webb înjură încet şi traversă încăperea, ca să-şi ia pistolul de pe scrin.

Urmărind în continuare lumina, Roanna spuse, uluită:

— Nu mai clipeşte. Este din nou verde.

Webb se întoarse brusc şi se uită la decodor.

— Cineva i-a dat drumul înăuntru. Vocea lui era aproape inaudibilă, dar încărcată cu o ameninţare tăcută, care nu prevestea nimic bun.

— *Corliss.*

Îşi aruncă pantofii din picioare şi se duse

încetişor la uşă.

— Ce vrei să faci? îl întrebă Roanna vehementă, încercând să nu vorbească tare. Era greu, cu furia şi cu spaima alergându-i prin vene, cu fiecare bătaie a inimii. Tremura de nevoia de a merge cu el, dar se forţă şi rămase pe loc. Nu avea cum să se protejeze şi ultimul lucru de care avea el nevoie, era să-şi facă griji pentru ea.

— Încerc să ajung în spatele lui. Deschise apoi uşa cât mai încetişor cu putinţă, uitându-se de-a lungul coridorului, după intrus. Nu putea vedea nimic. Decise să aştepte, sperând că bărbatul îşi va părăsi poziţia. Crezu că aude un sunet vag, dar nu putea fi sigur.

Secundele treceau şi Webb îşi permise să crape mai mult uşa. Putea vedea acum până în faţă, în partea asta a casei şi holul era pustiu. Se strecură afară din cameră şi o porni spre holul din spate, lipit de perete, picioarele lui goale înaintând fără zgomot pe covor. Când se apropie de colţ încetini, ridicând pistolul şi trăgând piedica. Cu spinarea lipită de perete, se uită repede pe după colţ. În celălalt capăt al coridorului se zărea o siluetă întunecată. Webb se retrase repede înapoi, dar nu la timp – fusese văzut.

O împuşcătură ca un tunet reverberă în casă şi tencuiala căzu de pe pereţi.

Webb înjură, aruncându-se în câmp deschis, rostogolindu-se, cu pistolul în poziţie. Trase, pistolul greu reculând în mâna lui, dar silueta din celălalt capăt se repezi spre uşa Lucindei. Fumul umplu coridorul şi mirosul de pucioasă ardea în nările lui Webb în timp ce se ridica, repezindu-se înainte.

Aşa cum se aşteptase, focurile de armă aduseră toată familia la uşi şi toţi îşi scoteau capetele afară.

— La naiba, intraţi înapoi, strigă el furios.

Gloria îl ignoră şi ieşi complet afară.

— Tu să nu mă înjuri pe mine! Ce naiba se petrece aici? izbucni ea.

În spatele ei, atacatorul ieşi în hol, dar între ei se afla Gloria şi Webb nu putu trage. O împinse brutal şi cu un strigăt, Gloria se prăbuşi la pământ.

Şi Webb îngheţă, brusc neajutorat. Bărbatul avea un braţ petrecut pe după gâtul Lucindei, ţinând femeia bătrână, fragilă, ca pe un scut în faţa lui. Pistolul era ferm în cealaltă mână, cu ţeava lipită de tâmpla Lucindei şi pe chip avea un rânjet

sălbatic.

— Descarcă pistolul, cât mai încet cu putinţă, porunci el, dând cu spatele spre holul din faţă. Webb nu ezită. Era o expresie pe chipul omului ăstuia, care-i spunea că dacă nu asculta, Lucinda era moartă. Cu mişcări deliberate, deschise butoiaşul şi scoase gloanţele din el.

— Aruncă-le în spatele tău, spuse bărbatul şi Webb ascultă, aruncând gloanţele jos, pe hol.

— Acum fă-i vânt pistolului spre mine.

Webb se aplecă cu grijă şi puse pistolul gol pe covor, apoi îi făcu vânt cu piciorul spre bărbat, care nu se mişcă să îl ridice. Nu avea de ce; separase gloanţele de pistol, aşa că nu exista nicio şansă să poată ridica cineva un glonţ, să se ducă la pistol şi să-l reîncarce, apoi să tragă, înainte să apuce el să facă asta.

Lucinda stătea foarte liniştită în strânsoarea lui, la fel de albă cum îi era şi cămaşa de noapte. Părul ei alb era ciufulit, ca şi cum ar fi smuls-o direct din pat şi probabil că asta şi făcuse, deşi mai curând sărise ea din pat, la primul foc de armă şi se repezise să vadă ce anume se întâmplă, când el a înşfăcat-o.

Bărbatul se uită în jur, rânjetul lui sălbatic devenind tot mai mare, văzându-i pe toţi îngheţaţi în dreptul uşilor dormitoarelor lor, exceptând-o pe Gloria care mai zăcea încă pe jos, scâncind încetişor.

— Toţi! Tună el dintr-o dată. Vreau să-i văd pe toţi! Vă ştiu pe toţi, aşa că dacă încearcă cineva să se ascundă, o să vâr un glonţ în capul băbătiei ăsteia. Aveţi cinci secunde! Una – două – trei.

Harlan ieşi afară din cameră şi se aplecă să o ajute pe Gloria să se ridice. Gloria se agăţă de el, scâncind încă. Greg şi Lanette ieşiră din camerele lor, cu feţe de cenuşă.

— Patru…

Webb îi văzu pe Corliss şi pe Brock apărând din partea cealaltă a holului.

Omul se uită în jur.

— Mai e cineva, spuse el rânjind zeflemitor. Ne lipseşte micuţa ta iapă de prăsilă, Tallant. Unde este? Crezi că glumesc când spun c-o omor pe târfa asta bătrână?

Nu, îşi spuse Webb. Nu. Oricât de mult o iubea pe Lucinda, nu putea suporta gândul de a-i risca viaţa Roannei. Fugi, o ruga el în gând. Fugi, draga mea: Cheamă ajutoare.

Fugi!

Omul se uită în stângă şi râse mulţumit.

— Iat-o. Haide, dragoste, ieşi de acolo. Alătură-te mulţimii fericite.

Roanna veni în faţă, oprindu-se între Corliss şi uşile duble de la verandă. Era la fel de palidă ca şi Lucinda, silueta ei era zveltă, aproape imaterială. Se uită la bărbat şi căscă gura, fără suflare, devenind şi mai albă.

— Ei, nu-i drăguţ? cârâi bărbatul, rânjindu-i Roannei. Văd că m-ai recunoscut.

— Da, spuse ea moale.

— Asta e bine, pentru că eu chiar mi-amintesc bine de tot, de tine. Noi doi avem o treabă de terminat. M-ai speriat de moarte când ai apărut data trecută pe hol, dar am auzit spunându-se că micuţa lovitură în cap ţi-a provocat o contuzie şi că nu-ţi mai aminteşti nimic. Adevărat?

— Da, spuse ea din nou, cu ochii mari şi negri, pe albul feţei.

Omul râse, evident încântat de această ironie. Ochii lui reci îi măturară pe toţi.

— O adevărată întâlnire de familie. Voi toţi să treceţi aici, în holul din faţă, sub lumină, să vă pot vedea mai bine.

Se dădu mai în spate, departe, ţinându-i

Lucindei capul tras spre spate, în timp ce Webb îi păstorea în tăcere pe ceilalţi, aducându-i în faţă, grupându-i împreună, cu Corliss, Brock, Roanna.

Webb îi aruncă o singură privire ucigaşă lui Corliss. Ea îl privea ca fascinată pe bărbat, dar pe chipul ei nu se citea nici urmă de frică. Ea îi dăduse drumul în casă şi era prea proastă ca să-şi dea seama că o va ucide şi pe ea. Erau cu toţii morţi, dacă nu făcea el ceva.

Încercă să se apropie mai mult de Roanna, gândind să o poată proteja cu trupul lui, sperând că poate ea va reuşi să supravieţuiască.

— Ah, ah, făcu bărbatul, scuturând din cap. Stai locului, ticălosule.

— Cine *eşti* tu? strigă Gloria. Dă-i drumul surorii mele!

— Gura, târfă, sau primul glonţ îl vâr în tine.

— Este o întrebare bună, spuse Webb. Se uită la bărbat cu o privire rece, dură. Cine naiba eşti?

Vorbi Lucinda, mişcându-şi buzele scurse de sânge.

— Numele lui este Harper Neeley, spuse ea clar.

Omul râse aspru, sălbatic.

— Văd că ai auzit de mine.

— Ştiu cine eşti. Mi-am făcut un scop din a afla.

— Chiar aşa? Dar este chiar foarte interesant. Mă întreb de ce nu m-ai vizitat niciodată. În fond suntem o familie. Şi omul râse din nou.

Webb nu vroia ca omul să fie atent la Lucinda, nu vroia să se uite la niciunul dintre ei, decât la el.

— De ce, la naiba? izbucni el. Ce vrei? Eu nu te cunosc, nu am auzit niciodată de tine.

Dacă trăgea suficient de timp, Loyal poate că reuşea să se strecoare şi să facă ceva, sau poate că ar veni şeriful până atunci. Tot ce trebuia el să facă, era să tragă de timp.

— Pentru că tu ai omorât-o, spuse Neeley vicios. Tu mi-ai omorât fata, ticălos nenorocit.

— Pe Jessie? Nu eu am omorât-o pe Jessie. Webb se uita uluit la el.

— Nu minţi, ticălosule! tună Neeley, smulgând pistolul de la tâmpla Lucindei şi îndreptându-l spre Webb. Ai aflat despre noi şi ai omorât-o!

— Nu, spuse Webb cu asprime. Nu am ştiut. Nu am ştiut că mă înşela. Nu am ştiut nimic decât după autopsie, când şeriful mi-a spus că era însărcinată. Ştiam că nu putea fi al meu.

— Ai ştiut! Ai ştiut şi ai ucis-o! Mi-ai ucis fata şi mi-ai ucis copilul şi o să te fac acum să priveşti cum îţi ucid şi *eu* copilul. O s-o împuşc pe târfa asta chiar în burtă iar tu o să stai aici şi o să te uiţi cum moare, după care o să te termin şi pe tine…

— Nu el a omorât-o pe Jessie! Vocea Lucindei răsună peste vocea lui Neeley. Îşi înălţă capul şi spuse tare:

— Eu am omorât-o.

Pistolul se clătină uşor.

— Nu încerca să mă prosteşti, femeie, gâfâi Neeley.

Webb nu-şi dezlipea ochii de pe Neeley; ochii bărbatului începură să ardă, sudoarea curgându-i pe faţă, ca într-un acces de nebunie. Plănuise să omoare nouă oameni. Pierduse deja un glonţ, degeaba. Pistolul era un automat; câte gloanţe avea în butoiaş? Unele aveau până la şaptesprezece, dar totuşi, după primul glonţ nu putea crede că vor sta toţi acolo, ca oile la abator. Trebuia să-şi dea seama că se afla

într-o situaţie aproape imposibilă, dar asta îl făcea şi mai instabil. Nu avea nimic de pierdut.

— Eu am omorât-o, repetă Lucinda.

— Minţi. El a fost, toată lumea ştie că el a fost.

— Nu am vrut să o omor, spuse Lucinda calmă. A fost un accident. Eram speriată, nu ştiam ce să fac. Dacă Webb ar fi fost efectiv arestat, aş fi mărturisit, dar Booley nu a putu găsi nicio probă, pentru că nu exista niciuna. Nu Webb a făcut-o.

Îi aruncă lui Webb o privire tristă, plină de dragoste şi de părere de rău.

— Îmi pare rău, şopti ea.

— Minţi, urlă Neeley, trăgând-o cu brutalitate spre el şi strângându-şi braţul în jurul gâtului ei. Îţi frâng gâtul ăsta blestemat dacă nu taci o dată.

Greg se repezi spre el. Liniştitul, rezervatul Greg, care o lăsase pe Lanette să le conducă vieţile fără măcar să deschidă gura, să-şi dea cu părerea. Lanette strigă, iar Neeley se dădu înapoi, trăgând un foc. Greg se poticni şi căzu în faţă, pierzându-şi brusc coordonarea, mâinile şi picioarele mişcându-i-se spasmodic. Se întinse pe jos, respirând greu, cu ochii măriţi de surpriză.

Apoi tuşi uşor, ciudat, tusea se transformă în geamăt şi sângele începu să se întindă sub el.

Lanette îşi băgă degetele în gură, uitându-se îngrozită la bărbatul ei. O porni înainte, instinctiv, îndreptându-se spre el.

— Nu te mişca! urlă Neeley, agitând haotic pistolul. Primul care se mişcă, îl omor!

Corliss se uita în jos la tatăl ei, cu gura deschisă, cu o expresie îngrozită.

— L-ai împuşcat pe tata, spuse ea uluită.

— Gura, târfă. Proasto. Eşti atât de al naibii de proastă, spuse el, rânjind.

Cu coada ochiului, Webb prinse o vagă mişcare. Nu îndrăzni să se mişte, nu îndrăzni să-şi întoarcă privirea, cuprins de teroare. Roanna se mişcase din nou, doar o idee, apropiindu-se de uşă cu încă o fracţiune de centimetru.

Pe cutia cu coduri din stângă uşilor, Webb văzu lumina verde schimbându-se în roşu.

Roanna deschisese uşa.

Cincisprezece secunde. Urletul asurzitor va fi singura diversiune. Începu să numere, sperând că va reuşi să aprecieze corect.

Cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji,

Corliss se uita la Greg, chircit pe jos, în spasme tot mai slabe.

— Tată! Se uită apoi din nou la Neeley şi faţa i se poci de furie şi de încă ceva.

— *Ai tras în tata!* strigă ea, repezindu-se asupra lui Neeley, cu mâinile întinse ca nişte gheare.

Neeley trase din nou. Corliss fu aruncată spre spate, în timp ce picioarele încercau încă să mai înainteze. Lanette strigă răguşit şi pistolul se îndreptă instabil, spre ea.

Alarma se declanşă, cu strigătul ei asurzitor, dureros în intensitate. Degetul lui Neeley se strânse pe trăgaci când Webb începu să se mişte şi glonţul se opri în perete, chiar deasupra capului Lanettei. Neeley o împinse pe Lucinda într-o parte, ducându-şi apoi mâna liberă la ureche, încercând să-şi îndrepte pistolul. Webb îl lovi, repezindu-se cu un umăr în burta lui, izbindu-l de perete. Cu mâna stângă îl apucă pe Neeley de încheietura mâinii drepte, ţinându-i-o sus, ca să nu mai poată trage în nimeni altcineva chiar dacă mai apăsa trăgaciul.

Neeley se îmbrânci înapoi în el, adunându-şi forţele. Era furios şi puternic ca un bivol. Brock se repezi şi el,

adăugându-şi forţa la a lui Webb, ţinându-i lui Neeley braţul spre spate, fixându-i-l de perete, dar bărbatul continuă să se împingă înapoi în ei. Webb îşi ridică genunchiul, lovindu-l între picioare. Din Neeley explodă un sunet sugrumat, gutural, după care începu să caşte gura după aer, fără sunet. Începu să alunece în jos pe perete, luându-i cu el şi mişcarea îi smulse braţul din strânsoarea lor.

Webb se repezi asupra armei, în timp ce toţi trei se întinseră la pământ, înlănţuiţi în luptă. Neeley îşi recăpătă suflul, eu un strigăt ascuţit de râs şi abia atunci îşi dădu Webb seama că alarma încetase, că Roanna o oprise la fel de repede cum o pornise.

Neeley se zvârcolea, răsucindu-şi trupul, râzând încă pe tonul acela ţipat, maniacal, care-i făcu lui Webb părul măciucă, pe ceafă. Se zgâia la ceva şi râdea, zvârcolindu-se şi zbătându-se, încercând să mai ţintească o dată…

Roanna.

Roanna îngenunchease lângă Lucinda, cu lacrimile rostogolindu-i-se pe faţă, în timp ce se uita, de la bunica ei, înspre locul unde Webb se lupta cu Neeley, vizibil sfâşiată între ei doi.

Roanna.

Ea era ţinta perfectă, puţin izolată de toţi ceilalţi, pentru că Lanette, Gloria şi Harlan se repeziseră spre Greg şi spre Corliss. Cămaşa ei de noapte era de un alb strălucitor, imposibil să nu o nimereşti.

Metalul cenuşiu al butoiaşului începu să se învârtă încă un centimetru, în ciuda eforturilor lui şi ale lui Brock, de a-i imobiliza lui Neeley braţul, de a-i smulge arma.

Webb urlă de furia care-i ţâşnea prin muşchi, prin creier, întunecând totul într-un val roşu. Se întinse acel centimetru în plus, mâna i se încleştă de a lui Neeley, forţând încet pistolul înapoi, înapoi, până când se desprinse liber, în timp ce oasele degetelor groase ale lui Neeley pocniră sub presiune.

Neeley urlă, zvârcolindu-se pe podea, cu ochii goi, de durere.

Webb se ridică în picioare, cu pistolul în mână.

— Brock, pleacă de-aici, spuse el cu o voce joasă, dură.

Brock se târî departe de Neeley.

Faţa lui Webb era rece şi Neeley trebuie să-şi fi citit moartea în ea. Încercă să se ridice, să se întindă după pistol, dar Webb

apăsă pe trăgaci.

Fiind aproape o lovitură orizontală, nu a avut nevoie decât de un singur foc.

Reverberaţia se stinse şi de departe începea să se audă vuietul sirenelor.

Lucinda încerca, slăbită, să se ridice. Roanna o ajută, sprijinind-o cu propriul ei trup. Cu faţa cenuşie, Lucinda gâfâia după aer, apăsându-şi pieptul cu mâna,

— Era... era tatăl ei, gâfâi ea disperată, întinzând mâna spre Webb, încercând să-l facă să înţeleagă.

— Nu am putut... nu am putut-o lăsa să... să aibă copilul acela.

Lucinda se sufocă şi faţa i se contorsionă şi se apăsa mai tare, pe piept, cu cealaltă mână. Se prăbuşi pe spate, căzând pe Roanna şi trupul îi alunecă, moale, pe podea.

Webb se uită în jur la familia lui, la sânge şi la distrugere şi la suferinţă. Spuse, peste gemetele de durere, peste plânsete:

— Asta rămâne în familie, aţi înţeles? Eu port discuţiile. Neeley a fost tatăl lui Jessie. El a crezut că eu am omorât-o şi a vrut să se răzbune. Asta este, aţi înţeles? Voi toţi, *aţi înţeles?* Nimeni nu ştie cine a ucis-o cu adevărat pe Jessie.

Se uitară cu toţii la el, supravieţuitorii, şi înţeleseră. Teribilul secret al Lucindei rămânea exact aşa, un secret.

*

Trei zile mai târziu, Roanna stătea lângă patul Lucindei, la cardiologie, secţia de terapie intensivă, ţinându-i şi mângâindu-i mâna femeii în vârstă. Bunica ei suferise un atac de cord masiv, şi cum trupul ei era deja slăbit, doctorii nu se aşteptaseră să supravieţuiască primei nopţi.

Dar Roanna stătuse toată noaptea la căpătâiul ei, vorbindu-i încontinuu, vorbindu-i despre stră-nepotul ei care era pe drum şi în ciuda oricărei logici şi ştiinţe medicale, Lucinda îşi revenise. Roanna rămăsese acolo până când Webb o obligase să plece acasă şi să se odihnească, dar se întorsese imediat ce el îi dăduse din nou voie.

Mărşăluiau cu toţii la ordinele lui Webb, familia strângând rândurile în jurul lui. Trecuseră printr-atâtea, încât erau ca amorţiţi. Ieri o înmormântaseră pe Corliss. Greg era la terapie intensivă, în Birmingham. Glonţul îi ciupise nervul sciatic

şi medicii se aşteptau la o oarecare paralizie, dar sperau că va reuşi să meargă, ajutându-se de un baston. Numai timpul va decide.

Lanette era ca un zombi, mişcându-se tăcută între funeraliile fiicei ei şi patul de spital al soţului ei. Gloria şi Harlan erau aproape în aceeaşi stare, şocaţi şi speriaţi. Brock s-a ocupat de aranjamentele pentru înmormântare şi a avut grijă de ceilalţi, cu faţa lui plăcută marcată de durere şi de oboseală, dar logodnica lui i-a fost tot timpul alături, sprijinindu-l.

Când Webb intră în salonaş, Roanna îşi ridică privirea spre el. Ochii Lucindei se luminară când îl văzu, apoi se împăienjeniră de lacrimi. Era pentru prima oară trează, când venea el în vizită. Se întinse după mâna lui şi Webb îi luă degetele într-a lui.

— Îmi pare atât de rău, şopti ea gâfâind după aer. Ar fi trebuit... să spun ceva. Nu am vrut niciodată ca tu... ca bănuielile să cadă asupra ta.

— Ştiu, şopti el.

— Eram speriată, continuă ea decisă să spună totul, după atâţi ani de tăcere. M-am dus în apartamentul vostru... după plecarea ta... să încerc să-i bag puţin minţile în cap.

Era… era ca sălbatică. Nu mă asculta. Zicea că… o să-ţi dea o… lecţie.

Confesiunea venea greu. Trebuia să gâfâie după aer, la fiecare două, trei cuvinte şi efortul îi făcea faţa lucioasă de transpiraţie, dar ea îşi fixase privirea asupra lui Webb şi refuza să se odihnească.

— Zicea că… poartă în ea copilul lui Harper Neeley… şi că o să… o să spună că este al tău. Nu am putut… să o las să facă asta. Ştiind cine era el… propriul ei tată… abominabil.

Lucinda inspiră adânc, cutremurându-se de efort. De partea cealaltă a patului, Roanna îi ţinea strâns mâna, într-a ei.

— I-am spus… nu. I-am spus că trebuia să… să scape de copil. Să avorteze. A râs… şi i-am dat o palmă. A devenit ca o fiară… m-a aruncat la pământ… a dat în mine. Cred… cred că a vrut să mă omoare. Am reuşit să mă distanţez de ea… am luat grătarul… A venit din nou după mine. Am lovit-o, spuse Lucinda, lacrimile rostogolindu-i-se pe faţă.

— Am… am iubit-o, spuse ea slab, închizând ochii. Dar n-am putut… să o las să aibă copilul acela.

Se auzi un sunet uşor, zgâriat, în uşile

culisante. Webb îşi întoarse capul şi-l văzu pe Booley stând acolo, cu un aer obosit. Îi aruncă o privire grea şi se întoarse înapoi la Lucinda.

— Ştiu, şopti Webb aplecându-se spre ea. Înţeleg. Iar tu trebuie să te faci bine, acum. Trebuie să fii la nunta noastră, altfel o să fiu cumplit de supărat şi pentru *asta* nu o să te iert.

Webb se uită la Roanna. Şi ea se uita la Booley, cu o privire rece în ochii aceia cafenii, care-i spuneau lui Booley să nu cumva să spună ceva care să o întristeze pe Lucinda.

Booley îi făcu lui Webb un semn cu capul, spunându-i astfel că vroia să discute cu el, afară. Webb o bătu uşor pe Lucinda pe mână, punându-i-o apoi cu grijă la loc pe pat şi se duse la fostul şerif.

Ieşiră tăcuţi din zona de terapie cardiacă intensivă, luând-o pe holul lung, trecând de sala de aşteptare, unde rudele stăteau într-o veghe permanentă. Booley se uită în încăperea aglomerată şi-şi continuă drumul.

— Acum totul are sens, spuse el într-un târziu.

Webb rămase tăcut.

— Nu are rost să mergem mai departe,

continuă Booley. Neeley e mort şi nu are rost să o acuzăm de ceva pe Lucinda. Oricum, nu există nicio dovadă, doar vorbele dezlânate ale unei femei bătrâne, pe moarte. Nu are rost să stârnim atâtea discuţii, pentru nimic.

— Apreciez asta, Booley.

Bătrânul poliţist îl bătu pe spate şi-i aruncă o privire ştiutoare.

— S-a terminat, fiule. Mergi mai departe, vezi-ţi de viaţa ta. Apoi se întoarse şi o porni încet spre lift. Webb refăcu şi el drumul, înapoi spre terapia cardiacă intensivă. Ştia ce vroia să-i spună Booley. Beshears nu pusese prea multe întrebări despre moartea lui Neeley, făcându-se, de fapt, că nu vede câteva lucruri care erau cât se poate de evidente.

Beshears era un poliţist cu experienţă. El recunoştea o execuţie, când o vedea.

Webb intră tăcut în salonaş, unde Roanna îi vorbea din nou, încetişor, Lucindei care părea că aţipise. Se uită în sus la el şi Webb simţi cum i se strânge inima, privind-o. Vroia să o cuprindă în braţe şi să nu-i mai dea niciodată drumul, pentru că fusese atât de aproape să o piardă. Când îi povestise despre

confruntarea pe care o avusese cu Neeley despre modul în care îşi trata calul, Webb simţise cum îi îngheaţă sângele în vine. Imediat după acest incident, pătrunsese Neeley pentru prima oară în casă şi când Roanna a dat peste el, fusese convins că îl va recunoaşte. Ar fi omorât-o atunci, Webb era sigur, dacă Roanna nu s-ar fi trezit suficient ca să strige, când a lovit-o Neeley. Ideea lui de a transmite mesajul că Roanna îşi pierduse memoria despre ce se petrecuse în noaptea aceea, îi salvase fără îndoială viaţa, pentru că altfel, Neeley ar fi încercat să ajungă mai repede la ea, până să fi reuşit Webb să monteze alarma.

Iar în ultima noapte, Neeley fusese la un fir de păr distanţă să nu ţintească pistolul asupra ei, şi asta îi semnase condamnarea la moarte.

Webb se duse la ea, atingându-i uşor părul castaniu, mângâindu-i obrazul cu un deget. Roanna îşi odihni capul pe el, oftând când îşi frecă obrazul de cămaşa lui. Ea fusese vigilentă. Şi când îngenunchease lângă Lucinda, iar el se întorsese spre ea după ce apăsase pe trăgaci, Roanna îi făcuse un mic semn cu capul.

Vorbind în şoaptă, Roanna spuse:

— Doarme. Dar o să se întoarcă acasă. Ştiu asta.

Roanna făcu o pauză.

— I-am spus despre copil.

Webb îngenunchie pe jos, îşi petrecu mâinile pe după ea şi ştiu că îşi ţinea în braţe toată lumea lui.

*

Nunta lor a fost foarte liniştită, foarte restrânsă şi a avut loc la o lună faţă de data pe care o plănuiseră iniţial.

A avut loc în grădină, imediat după apusul soarelui. Umbrele blânde ale amurgului se întindeau molcom deasupra pământului. Lumini de culoarea piersicii străluceau în copacul sub care Webb aştepta, alături de pastor.

Câteva rânduri de scaune albe fuseseră aşezate de fiecare parte a culoarului şi toate feţele se întorseseră spre Roanna, care înainta pe covorul întins deasupra ierbii. Şi toate feţele străluceau.

Greg şi Lanette stăteau aşezaţi în primul rând; Greg era într-un scaun cu rotile, dar prognoza lui era bună. Cu fizioterapie, spuneau doctorii, îşi va recupera cea mai

mare parte a funcţiilor piciorului stâng, deşi va şchiopăta de acum încolo. Lanette se îngrijise de soţul ei cu devotament încăpăţânat, împiedicându-l să se lase înfrânt, chiar dacă suferinţa lui pentru pierderea lui Corliss fusese gata să-l piardă.

Gloria şi Harlan stăteau şi ei în primul rând, părând amândoi mult mai bătrâni, dar amândoi zâmbeau, ţinându-se de mână.

Brock împingea scaunul cu rotile al Lucindei, ca aceasta să ţină pasul cu Roanna. Lucinda era îmbrăcată în rochia ei preferată, de culoarea piersicii, avea perle şi se fardase. Degetele ei fragile, noduroase, erau împletite cu. Degetele mai delicate ale nepoatei ei şi amândouă înaintau împreună de-a lungul culoarului, exact cum îşi dorise Roanna.

Ajunseră la copac şi Webb se întinse să-i ia Roannei mâna, trăgând-o alături de el. Brock poziţionă scaunul cu rotile al Lucindei astfel încât să se afle pe locul tradiţional al doamnei de onoare, apoi îşi ocupă locul lui de cavaler de onoare.

Privirea lui Webb i-o întâlni, scurt, pe a Lucindei. Lucinda avea un aer seren, aproape translucid. Doctorii spuseseră că nu va mai dura mult, dar ea reuşise să-i

deruteze încă o dată şi se părea că va trece totuşi şi iarna aceasta. Spunea acum că vroia să aştepte până când va şti dacă va avea un strănepot sau o strănepoată. Roanna decisese imediat că nu avea nicio intenţie să afle prin ultrasunete sexul copilului şi Lucinda râsese.

Iartă-mă, spusese ea şi el o iertase. Nu putea continua să să rănească, să fie furios, când avea atâtea de care să se îngrijească.

Roanna îşi întoarse spre el faţa radioasă şi îi veni să o sărute chiar acolo, chiar acum, înainte de a fi început ceremonia.

— *„Ahh”,* şopti el, atât de încet încât numai ea să-l poată auzi şi o simţi reţinându-şi un chicot, la ceea ce devenise în codul lor privat, „te vreau”.

Râdea mai des în ultimele zile. Webb pierduse şirul, cel puţin în mintea lui. Dar inima lui încă mai sesiza cea mai infimă curbă a buzelor ei.

Degetele li se înlănţuiră şi Webb se pierdu în ochii de culoarea whiskey-ului, în timp ce cuvintele începură, revărsându-se asupra lor în amurgul purpuriu, blând.

— Dragii mei, ne aflăm împreună aici, să…

SFÂRŞIT